

折腰

蓬萊客

Kh
mm
ly
ing

BÔNG LAI KHÁCH

@NING-HAN

Mục lục

[Chương 1](#)
[Chương 2](#)
[Chương 3](#)
[Chương 4](#)
[Chương 5](#)
[Chương 6](#)
[Chương 7](#)
[Chương 8](#)
[Chương 9](#)
[Chương 10](#)
[Chương 11](#)
[Chương 12](#)
[Chương 13](#)
[Chương 14](#)
[Chương 15](#)
[Chương 16](#)
[Chương 17](#)
[Chương 18](#)
[Chương 19](#)
[Chương 20](#)
[Chương 21](#)
[Chương 22](#)
[Chương 23](#)
[Chương 24](#)
[Chương 25](#)
[Chương 26](#)
[Chương 27](#)
[Chương 28](#)
[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)

[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)
[Chương 60](#)
[Chương 61](#)
[Chương 62](#)
[Chương 63](#)
[Chương 64](#)
[Chương 65](#)
[Chương 66](#)
[Chương 67](#)
[Chương 68](#)
[Chương 69](#)
[Chương 70](#)
[Chương 71](#)
[Chương 72](#)
[Chương 73](#)
[Chương 74](#)
[Chương 75](#)
[Chương 76](#)
[Chương 77](#)
[Chương 78](#)
[Chương 79](#)
[Chương 80](#)
[Chương 81](#)
[Chương 82](#)
[Chương 83](#)
[Chương 84](#)
[Chương 85](#)
[Chương 86](#)
[Chương 87](#)
[Chương 88](#)
[Chương 89](#)
[Chương 90](#)
[Chương 91](#)
[Chương 92](#)
[Chương 93](#)
[Chương 94](#)
[Chương 95](#)
[Chương 96](#)
[Chương 97](#)
[Chương 98](#)
[Chương 99](#)
[Chương 100](#)
[Chương 101](#)
[Chương 102](#)
[Chương 103](#)
[Chương 104](#)
[Chương 105](#)
[Chương 106](#)
[Chương 107](#)
[Chương 108](#)
[Chương 109](#)
[Chương 110](#)
[Chương 111](#)
[Chương 112](#)
[Chương 113](#)
[Chương 114](#)
[Chương 115](#)
[Chương 116](#)

[Chương 117](#)
[Chương 118](#)
[Chương 119](#)
[Chương 120](#)
[Chương 121](#)
[Chương 122](#)
[Chương 123](#)
[Chương 124](#)
[Chương 125](#)
[Chương 126](#)
[Chương 127](#)
[Chương 128](#)
[Chương 129](#)
[Chương 130](#)
[Chương 131](#)
[Chương 132](#)
[Chương 133](#)
[Chương 134](#)
[Chương 135](#)
[Chương 136](#)
[Chương 137](#)
[Chương 138](#)
[Chương 139](#)
[Chương 140](#)
[Chương 141](#)
[Chương 142](#)
[Chương 143](#)
[Chương 144](#)
[Chương 145](#)
[Chương 146](#)
[Chương 147](#)
[Chương 148](#)
[Chương 149](#)
[Chương 150](#)
[Chương 151](#)
[Chương 152](#)
[Chương 153](#)
[Chương 154](#)
[Chương 155](#)
[Chương 156](#)
[Chương 157](#)
[Chương 158](#)
[Chương 159](#)
[Chương 160](#)
[Chương 161](#)
[Chương 162](#)
[Chương 163](#)
[Chương 164](#)
[Chương 165](#)
[Chương 166](#)
[Chương 167](#)
[Chương 168](#)
[Chương 169](#)
[Chương 170](#)
[Chương Cuối](#)

Chương 1

Chương 1: Man Man

Mưa gió kéo đến nơi đất Thục, cửa sổ bị gió lớn đẩy tung, đánh thẳng vào chần song vang lên từng tiếng “ầm ầm” inh tai nhức óc. Nghiền mực chặn giấy trên bàn dài đều bị văng xuống đất. Gió rít cuốn theo mấy trang giấy bay tứ tung bốn phía, rơi bừa bộn dưới bàn, có mấy quyển tấu chương còn rách thành hai nửa.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc. Vũng máu trên nền đất, bốn năm cô gái trẻ mặc trang phục cung đình ngổn ngang nằm dưới đó, có một người trong đó còn chưa chết, đôi mắt tuyệt đẹp nửa khép hờ, bờ môi mím chặt, một dòng máu ứa ra từ khóe miệng như con cá sắp chết giãy giụa giữa một dòng máu loãng.

Các nàng đều là phi tử của Hậu đế Lưu Diễm, Lưu Phi trẻ nhất chỉ mới được mười ba, phụ thân là Thái Thú Thiên Thủy, sau khi hậu đế lui về Trần Thương mới vội vã nạp vào, còn chưa được nửa năm, Trần Thương thất thủ, các nàng theo Hậu đế trốn chạy đến nơi này, Bao Thành[1] trong đất Thục.

[1] Bao Thành: là tên huyện thời cổ đại, ngày nay thuộc thành phố Thiểm Tây.

Nhưng mà giờ đây, những nữ nhân đương lúc thanh xuân tươi đẹp đều đã chết.

Chỉ một chốc trước thôi, Lưu Diễm còn gọi những nữ nhân này tới đây, nhìn thái giám tùy tùng Lưu Phiến giết chết từng người một.

Trên mặt Lưu phi còn dính mấy giọt máu, nước mắt như một chuỗi ngọc trai lăn dọc không ngừng trên khuôn mặt còn chưa hết ngây thơ đang kinh hồn bạt vía. Trước ngực của bộ cung trang màu vàng nhạt, dòng máu thấm ướt từ bên sườn cổ đỏ hồng mà nhức mắt.

Vừa nãy khi Lưu Phiến chém một đao vào cổ nàng, có lẽ lưỡi đao đó đã giết quá nhiều người, có thể là do nàng đã tránh được đường kiếm, vết thương trên cổ chưa phải là trí mạng. Nàng nằm trên mặt đất, nghiêng đầu, một bên cổ máu vẫn ào ào chảy, một bên nàng dùng hết cả tay và chân để bò lên phía trước, hi vọng chạy thoát khỏi tòa nhà đầy máu tanh và hơi lạnh tử vong.

Phía sau nàng là vết máu ngoằn ngoèo sau khi mình bò qua.

Khuôn mặt tuấn tú của Hậu đế Lưu Diễm đờ đẫn như tượng bùn cây gộc không còn sự sống. Đôi mắt hấn không hề nhìn thấy Lưu phi đang khổ sở cầu xin

mình tha thứ, hấn lướt qua đỉnh đầu Lưu phi, mờ mịt trông về hướng xa xa chẳng thấy được cửa thành.

Bao Thành không còn giữ được nữa, bị phá rồi.

Bên tai hấn loáng thoáng nghe thấy tiếng binh sĩ nước Yên phá thành, sau đó là tiếng hét to hoan hô rung trời lở đất. Không tốn khoảng thời gian quá dài, họ sẽ ào tới đây.

Chỉ mới nửa năm trước, quân Yên U[2] mấy đời sống ở phương Bắc dưới triều nhà Hán, Ngụy Thiệu chiếm Lạc Dương tự mình xưng đế, từ khi Lạc Dương rơi vào tay hấn, thiên hạ Cửu Châu[3] tám chín phần mười cũng quy về dưới trướng, thế cục đã định, Ngụy Nghị xưng đế ở U Châu, lấy quốc hiệu là Yên, đuổi bắt ép Hậu đế Lưu Diễm chỉ còn một đường lui phía Tây.

[2] Yên U: Tiền Yên U đế Mộ Dung Vĩ (350-384) là quân vương cuối cùng của thời đại Tiền Yên năm hồ* mười sáu nước (hồ: chỉ các dân tộc phía Bắc và Tây Trung Quốc thời xưa)

[3] Cửu Châu: chỉ chín khu vực hành chính thời xưa

Suốt khoảng thời gian này, quan văn cạnh hấn tan tác chạy mất tăm, võ tướng người chết kẻ thì hàng, đợi đến khi tới được Bao Thành cũng chỉ còn mười lão thần trung với triều Hán liều mình bảo vệ hấn.

Giờ đây, hai ngàn binh sĩ cuối cùng cũng mất.

Hấn không còn đường nào để lui nữa.

Vết máu văng tung tóe trên khuôn mặt Lưu Phiến, nhìn như ác quỷ. Hấn cắn răng nghiêng lợi ép Lưu Phi đang khổ sở cầu xin tới trước bức cửa, chém thẳng một đao từ phía sau.

Tiếng “phịch” nặng nề, thậm chí ngay cả một tiếng kêu cô gái đó cũng không kêu lên được, cần cổ rũ xuống tạo thành một tư thế đầy quái dị, cơ thể mềm oặt như sợi bún ngã nhào xuống đất không tiếng động.

Dòng máu ấm nóng phun trào từ sau cổ, tung tóe trên nửa mặt bức tường. Tứ chi Lưu Phi lúc đầu còn co quắp, dần dần cũng ngừng lại không nhúc nhích gì thêm, chỉ có đôi mắt lộ ra sau mái tóc rối mù vẫn nhìn chăm chăm nơi đối diện, sức sống trong đáy mắt nhanh chóng lụi tàn đi, tử khí màu xanh đen âm u lan tràn đến.

“Bệ hạ, hoàng hậu...”

Lưu Phiến kéo lưỡi dao đến gần, trên mặt dao vẫn còn dòng máu chảy, hắn nhìn về phía Tiểu Kiều đang run rẩy trên giường nhỏ.

Lưu Diễm từ từ quay người sang, ánh mắt mờ mịt rơi xuống người Tiểu Kiều, nhìn nàng chăm chú, rốt cuộc ánh mắt đó cũng không còn đờ đẫn, từ từ lắng lại nét bi thương, bất lực và khổ sở.

Hắn bước tới bên cạnh Tiểu Kiều từng bước một, cuối cùng cũng đứng trước mặt nàng, ngón tay lạnh lẽo lưu luyến nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt đó, bỗng nhiên hắn ôm nàng thật chặt, cực kì mạnh mẽ, như thể chỉ hận không thể vò nát từng tấc vào máu thịt bản thân.

“Man Man! Man Man! Người nhà nàng bị Ngụy Nghịch làm hại, tỷ tỷ của nàng cũng bị Ngụy Nghịch phế truất mà chết đi, trăm biết nàng hận Ngụy Nghịch đến tận xương. Vốn trăm còn muốn báo thù cho nàng, dấy binh thảo Nghịch[4], nhưng mà vận số của Đại Hán đã hết, trăm không thể cứu vãn được! Trăm không thể để nàng rơi vào tay trộm rồi chịu nhục. Man Man, trăm sẽ giết nàng trước rồi cũng sẽ theo nàng, kiếp sau chúng ta lại làm phu thê!”

[4]thảo phạt, đánh dẹp Ngụy Nghịch

“Bệ hạ, mười lăm tuổi thiếp gả cho quân vương, đến nay đã vừa qua mười sáu! Bệ hạ đối với thiếp tình thâm nghĩa trọng, nếu bệ hạ đi, thiếp há có thể sống một mình? Thiếp nguyện theo ngài, đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không xa rời!”

Nữ tử có nhũ danh là Man Man này da trắng mặt xinh, như thể một khối ngọc tuyệt mỹ không tì vết, giờ phút này đây, mặc dù khuôn mặt đó đã trắng trợt không chút máu, nước mắt giàn giụa, nhưng ánh mắt nàng nhìn Hậu đế vẫn ngập tràn dứt khoát và quyết tuyệt.

Nàng đẩy Lưu Diễm ra tự mình đứng lên, từ từ nhắm hai mắt lại hơi ngẩng cằm. Bộ áo may xanh lam tung bay như nhảy nhót, cả người như bông bênh sắp bay.

“A...”

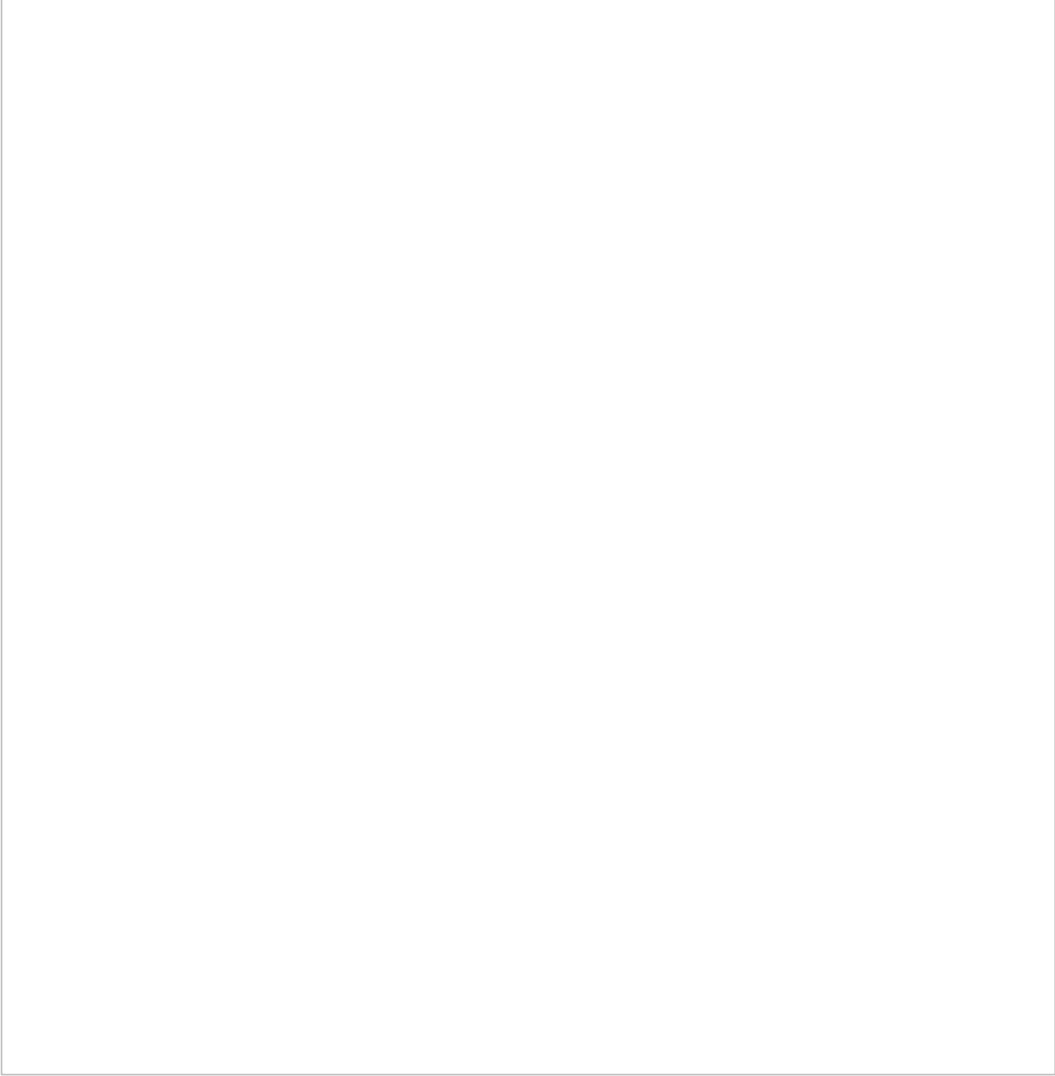
Theo tiếng hét to tan nát thể lương của Lưu Diễm, lưỡi dao lạnh sắc như băng cắm sâu vào buồng tim ấm áp mà mềm mại của nàng.

Chương 2

Chương 3

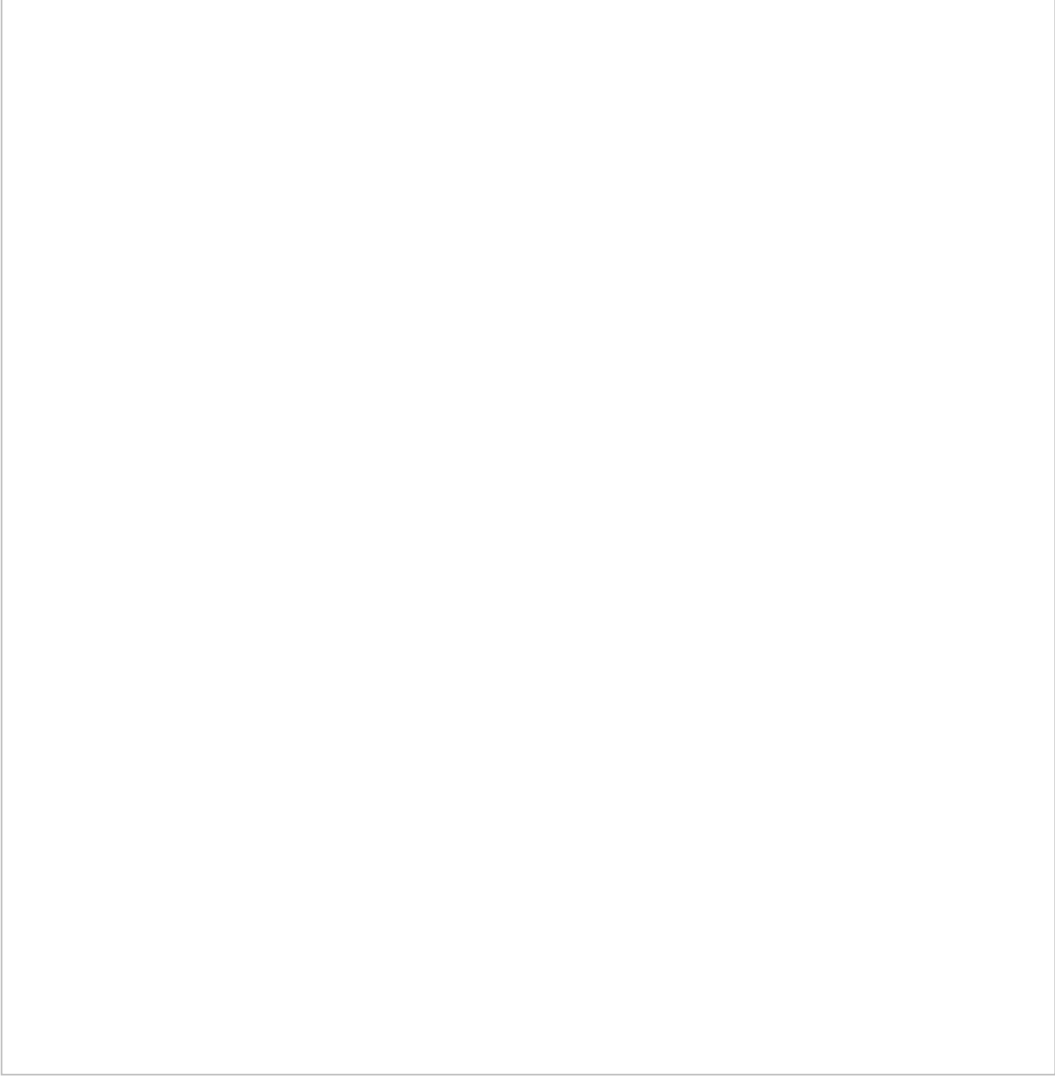

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 6: Xuất giá

Chuyển ngữ: Ciel

Biên tập: Tặc Gia

Mấy ngày nay Đình phu nhân chẳng buồn cơm nước, mặt mày ủ rũ, từ sáng đến tối Tiểu Kiều luôn túc trực ở bên bà trấn an, đến tận giờ này nàng mới bước ra khỏi chỗ Đình phu nhân, đi cùng với nhũ mẫu của mình là Xuân Nương, hai người vừa đi vừa nói chuyện.

Gia chủ Kiều gia khoan dung nhân hậu với dân nên rất được lòng người. Hai ngày nay dân chúng trong thành không ngừng tới bái tạ chúc mừng, người nào người nấy đều vui mừng phấn khởi. Mặc dù Tiểu Kiều không bước ra khỏi cửa nhưng chuyện này nàng biết, Xuân Nương nghe nói bách tính khắp thành đều biết chuyện liên hôn của hai nhà Kiều Ngụy, tiêu trừ tai họa chiến tranh, trăm họ cảm kích, cho nên bây giờ mới ríu rít đến tổ lòng biết ơn, nàng còn đang lăm bằm trong lòng thì bỗng nhìn thấy phụ thân nhà mình đi tới đi lui ở khoảng sân trước cửa, vẻ mặt nặng nề, nàng bèn bước nhanh về phía trước, gọi một tiếng, Tiểu Kiều thấy phụ thân muốn nói lại thôi như thế thì đoán chắc có lẽ ông có lời muốn nói với mình, vừa vào phòng, nàng không nhịn được thử hỏi về chuyện mình mới nghe.

Kiều Bình cau mày chăm chú nhìn Tiểu Kiều, chậm rãi nói: “Man Man, đúng là có chuyện như vậy. Phụ thân thật lòng xin lỗi con...”

Rõ ràng con gái yêu đã có mối nhân duyên như ý, không ngờ lại xảy ra bất trắc, bây giờ thì sắp phải gả cho Ngụy Thiệu. Nghĩ đến nữ nhi yêu kiều xinh đẹp từ nay về sau phải vui thân nơi miệng cọp, tứ cố vô thân, trong lòng ông lại chua xót không thể nói nên lời.

Tiểu Kiều cảm thấy không ổn lắm, phụ thân nói nửa câu như vậy, nàng quan sát sắc mặt của ông, trong lòng lại hoảng hốt giật mình.

Không có tin tức của Đại Kiều nhưng tin về hôn sự đã lan rộng khắp thành, hơn nữa chỉ còn hai ngày là xuất giá. Phụ thân nói thế này chẳng lẽ ông muốn nàng thay Đại Kiều gả vào Ngụy gia sao?

Nhưng mình đã có hôn ước rồi...

“Phụ thân, vậy là con phải thay thế a tỷ sao?”

Nàng chần chờ một thoáng rồi cũng hỏi.

Mặc dù phụ thân chậm chạp không đáp nhưng trong lòng Tiểu Kiều đã hiểu rõ cả rồi.

Bởi vì quá bất ngờ, nàng cũng ngây người, nhịp tim thỉnh thoảng, cả người không kịp phản ứng.

Lúc trước nàng động viên Đại Kiều bỏ trốn là vì không đành lòng trơ mắt nhìn Đại Kiều rơi vào miệng sói, cũng mong phụ thân có thể thuyết phục đại bá buông tay, đánh thẳng một trận, mình là người đã có hôn ước, mặc dù hôn ước đó nàng cũng đang nghĩ đến chuyện chờ chuyện này qua đi thì tìm cách xoá bỏ, cho nên dù thế nào Tiểu Kiều cũng không nghĩ đến chuyện hai nhà Kiều Ngụy vẫn sẽ còn liên hôn, hơn nữa còn muốn mình gả thay cho Đại Kiều!

“Man Man, bên phía Ngụy gia đã đồng ý hôn sự, ít hôm nữa sứ giả sẽ đến đây, bây giờ lại không tìm được đường tử của con, đại bá con quý xuống khẩn cầu phụ thân, ta thật sự là...”

Kiều Bình giải thích đôi câu rồi ngừng lại lần nữa.

Tiểu Kiều dần dần bình tâm lại, nhưng tâm trạng vẫn rối như tơ vò, nàng đứng sững ở đó, không biết nên nói gì cho phải.

“Hôn sự với Lưu thế tử bên kia ta chỉ có thể từ chối thay con, Man Man, phụ thân xin lỗi con...”

Viên mắt của Kiều Bình rưng rưng.

Tiểu Kiều trầm mặc chốc lát.

“Phụ thân, con biết. Trong lòng con rất loạn, người để cho con ở một mình được không?”

Cuối cùng nàng ngược mắt lên nhìn Kiều Bình, khoé miệng miễn cưỡng cong lên nở nụ cười, đáp lại.

Kiều Bình thấy rõ sắc mặt nữ nhi mình không tốt, con bé không khóc mà ngược lại còn cười, trong lòng ông áy náy không thôi, thở dài một tiếng.

...

Phụ thân đi ra ngoài, cách một lớp cửa, Tiểu Kiều nghe được tiếng phụ thân và nhũ mẫu Xuân Nương của mình thì thầm to nhỏ, hẳn là đang dặn bà phải chăm sóc nàng chu đáo, một lát sau, tiếng bước chân xa dần, xung quanh lại trở về yên tĩnh.

Đêm đó, Kiều Từ biết được tin này.

Sau đó, Tiểu Kiều nghe Xuân Nương nói, lúc ấy hấn kêu la như sấm, vọt thẳng đến trước mặt đại bá lớn tiếng phản đối.

Đại bá không có con trai nên luôn coi cháu như con ruột của mình, bình thường ông vô cùng coi trọng. Nhưng lúc đó, Kiều Từ cũng bị đại bá đánh đuổi ra ngoài, còn bị cấm cửa.

Một đêm này Tiểu Kiều cũng không chợp mắt.

Từ trước đến giờ phụ thân vẫn luôn yêu thương mình, trong lòng nàng cũng biết, nếu không phải trong tình thế khó xử, phụ thân tuyệt đối sẽ không đồng ý việc gả nàng như thế. Bây giờ tin tức hai nhà liên hôn đã lan rộng ra ngoài. Trong lòng mọi người đã xác định hết thảy, bách tính khắp thành đều phấn khởi vui mừng, thân là quận trưởng như leo trên lưng cọp, mang theo sự mong đợi của hai trăm ngàn quân dân Huyện Châu, ngoài việc đồng ý ra, quả thật phụ thân không còn cách nào khác.

Lúc trước nàng từng nói với Đại Kiều là mình muốn gả cho Ngụy Thiệu, mong tử ấy thành toàn cho mình. Lúc ấy nói vậy chẳng qua là để khuyên nhủ Đại Kiều, nếu mình không nói thế, tử ấy tuyệt đối sẽ không chịu buông bỏ trách nhiệm của trưởng nữ Kiều gia, bỏ trốn cùng Bỉ Trệ.

Khi nàng hao tâm tổn huyết muốn giúp Đại Kiều thay đổi quỹ đạo của cuộc đời kiếp trước, chính bản thân nàng cũng âm thầm tự hạ quyết tâm rằng, nàng tuyệt đối sẽ không đi theo con đường đó.

Lý tưởng thì tốt đẹp, nhưng thực tế lại đập mạnh một viên gạch vào nàng thế kia, đập đến mức thất điên bát đảo không tìm ra phương hướng.

Tiểu Kiều chỉ có thể cười khổ.

Đúng là đường đã đổi đi rồi đấy, nhưng lại đổi thành đường cùng khác mà thôi.

Nàng không thể bỏ đi như Đại Kiều. Huống chi cho dù nàng muốn chạy cũng không sao chạy được. Hình như bá phụ đã rút ra kinh nghiệm. Khó trách hai ngày nay cho dù mình đi đến chỗ nào bên cạnh cũng có ba bốn phụ nhân khỏe mạnh đi theo.

Trần trọc trần trở suốt một đêm, lúc trời sáng, rốt cuộc nàng cũng thuyết phục mình chỉ có thể chấp nhận một kết quả trời xui đất khiến như thế đấy.

...

Ngày kế tiếp, Ngụy gia phái sứ giả đến, tên là Thái Tốn, là dương nghị tào sử [1]. Kiều Viêt dẫn Kiều Bình và gia thần chỉnh trang chào đón, long trọng đãi khách

ở tiền đường, rượu qua ba tuần mới bắt đắ dĩ nói trưởng nữ định gả đã bất hạnh lâm bệnh hiểm nghèo, chắc chắn không xứng để kết hôn, may là đệ đệ cũng có một nữ nhi, tài mạo càng hơn trưởng nữ kia một bậc, hy vọng có thể đổi thành nghị hôn với thứ nữ, kết mối lương duyên.

[1] Thuộc hạ của quận trưởng

Tuy Trương Phổ luôn bảo đảm trước mặt ông rằng nhất định Ngụy gia sẽ chấp nhận, nhưng trong lòng Kiều Việt vẫn có phần lo lắng, ông sợ đối phương nghĩ rằng mình bất kính. Không ngờ Thái Tốn lại chẳng có vẻ gì không vui, ông ta vẫn trò chuyện vui vẻ, nhanh chóng sai người báo tin cho chúa công, chờ chúa công trả lời. Lúc này Kiều Việt mới thoáng yên tâm. Sau khi tàn tiệc rượu, ông đưa Thái Tốn vào dịch đình [2], lệnh cho các dịch thừa [3] phải chiêu đãi mấy khách quý đang hoàng, chờ đợi chừng mười ngày, bên kia đã có hồi âm tới.

[2] Dịch đình: đình viện của trạm dịch, là nơi ăn ở trên đường của các quan viên truyền tin tình báo quân sự vào cung, nơi thay ngựa.

[3] Dịch thừa: quan thừa ở dịch đình, quan giúp việc thời xưa.

Quả nhiên như Trương Phổ nói, Ngụy gia đồng ý.

Kiều Việt mừng rỡ.

...

Phong tục cưới hỏi của người xưa gồm sáu lễ. Hôn lễ của thế gia giàu có như Kiều Ngụy, từ lễ nạp thái đến lúc thành hôn, bình thường ít nhất cũng cần hết nửa năm. Nhưng lần này hai nhà không hẹn mà cùng có mục đích, đó chính là mau sớm để thành hôn. Không đến hai ngày, sính lễ của Ngụy gia đã được đưa đến. Tiền cưới dày đến hàng vạn, mười hai con ngựa tốt, chỉ thua thiên tử một cấp mà thôi. Ngày đó sính lễ được đưa vào từ cửa bắc thành Bộc Dương, một đường tấu nhạc cho dân chúng vây xem, chặc chặc rồi ca ngợi, vô cùng náo nhiệt.

Tiếp đó họ quyết định đầu tháng tám Ngụy gia sẽ rước dâu. Ngày đại cát đại lợi thích hợp để lập gia đình và xuất hành.

Hôm nay đã là tháng mười một, không còn bao lâu nữa. Toàn bộ Kiều gia từ trên xuống dưới đều bận rộn chuyện cưới gả.

Chuyện cưới gả lấy xa hoa làm vinh quang. Đồ cưới của Đại Kiều và Tiểu Kiều đã được chuẩn bị trước từ lâu, vốn cực kì phong phú, nay Đại Kiều đi rồi, vì muốn thể hiện sự hiển hách của mình, Kiều gia tăng thêm hai phần đồ cưới nữa, hôm đó lúc ra thành, uốn lượn trùng điệp quanh mấy dặm, cảnh tượng quá đổi nguy nga. Tiền của Tiểu Kiều rất nhiều. Kiều Bình mang lòng áy náy với nữ nhi,

nghĩ đến chuyện từ nay về sau nàng phải ở Ngụy gia, nếu có tiền trong tay thì làm việc sẽ thuận lợi hơn nhiều, thế là ông càng dốc túi tặng thêm, nhà bá phụ cũng cho thêm không ít. Nói về tiền bạc thì Tiểu Kiều đúng là tiểu phú bà.

Chớp mắt ngày lành đã đến. Ngụy Thiệu không tự mình đến đây. Thay hấn rước dâu là Hồ Bôn trung lang Ngụy Lương, cũng là người trong dòng họ Ngụy gia, thân cao chín thước, râu quai nón, cơ bắp lực lưỡng, người đeo trường đao nặng đến ba mươi sáu cân, là một trong mười người dưới trướng của Ngụy Thiệu, dũng mãnh và thiện chiến. Ngụy Lương này không hề hòa nhã thân thiện như Thái Tổn đã gặp lúc nghị hôn, hấn có vẻ không để ai vào mắt, với người Kiều gia thì lại càng xa cách khó gần hơn, trong lòng Kiều Việt thấy không vui, chẳng qua hôm nay là do mình chủ động giao hảo với đối phương, ông cũng không dám tức giận gì, mặt mày nịnh nọt chu đáo.

Ngày kế tiếp chính là ngày Tiểu Kiều xuất giá đi khỏi nhà. Kiều gia mở cửa ra, trong ngoài kết lưa màu, mọi người cũng rối rít thay đồ mới, tập trung lại đưa tiễn nữ nhi của Kiều gia.

Sáng sớm Tiểu Kiều tắm rửa xong thì trần truồng đứng đó, một cô nương mới mười bốn tuổi, mặc dù không thành thực như phong thái quen thuộc của phụ nhân, nhưng khuôn ngực tròn trịa, eo thon một nắm, làn da mịn màng hoàn mỹ trắng như tuyết làm người ta không sao nhìn thẳng được.

Nàng bị mấy bà vú, thị nữ vây quanh, theo thứ tự bên trong là thâm y [4] đỏ nhạt, bên ngoài là y phục màu đen, thắt lưng bản lớn, tể tất [5], bội ngọc giác [6], áo khoác tơ tằm dệt thưa và giày kiêu đầu mộc, cuối cùng vấn tóc oản kế lên đầu, lấy trâm cài cổ định, trên búi tóc cài châu hoa, đứng đưa theo bước. Y phục trang điểm xong, mặt mày thướt tha, ngọc ngà duyên dáng, xinh đẹp mà không mất vẻ ung dung, đoan trang khôn tả, các bà vú vây xem không khỏi tấm tắc khen ngợi.

[4]Thâm y: là một loại Hán phục truyền thống.

[5]Tể tất: trang phục cổ đại Trung Nguyên, thuộc y phục nửa người dưới, che từ bắp đùi tới đầu gối.

[6] Bội ngọc giác: ngọc ghép thành đôi, hai miếng ngọc ghép lại.

Đình phu nhân nhẹ nhàng cầm lấy tay Tiểu Kiều, tỉ mỉ dặn dò nàng rất nhiều chuyện, cuối cùng ngẩn người nhìn Tiểu Kiều chốc lát, viền mắt từ từ đỏ ửng, bà nói: “Man Man, trong lòng bá mẫu cũng biết, A Phạm nhẫn tâm rời bỏ gia nường, với nàng chưa chắc là chuyện xấu, chẳng qua là làm khổ con thôi, thay nàng gả vào Ngụy gia, bá mẫu thay a tỷ cảm ơn con. Các con là tử muội thân thiết, sau này nếu biết tung tích của nó thì báo với bá mẫu một tiếng, cốt là để bá mẫu an tâm, chắc chắn bá mẫu sẽ không để cho bá phụ con biết.”

Trên mặt Tiểu Kiều lộ nét cười, nàng đồng ý. Đến giờ lành, người hầu tống giá vây quanh đưa đến trước.

Bá phụ Kiều Việt, phụ thân Kiều Bình đều đứng chờ ở đó. Đệ đệ Kiều Từ bắt mối với hôn sự cho nên đến giờ cũng không buồn xuất hiện. Kiều Bình không nói nên lời, ngay cả bá phụ hình như cũng có phần xúc động, ông bước đến nói với nàng mấy câu, không ngoài việc dặn dò nàng từ nay về sau phải cẩn thận nhu hoà hầu hạ mẹ chồng vân vân. Tiểu Kiều nhanh chóng nói lời từ biệt với phụ thân, cố gắng kìm nén dòng nước mắt sắp rơi, quỳ lạy phụ thân mình.

Lúc nàng được Kiều Bình đỡ dậy, bên ngoài cũng vang lên tiếng nhạc thúc giục tân nương ra cửa, Kiều Bình vẫn không bỏ nữ nhi, lần lữa mãi không buông tay nàng ra, mưu sĩ Trương Phổ một mực đứng sau đi tới, cười khuyên nhủ: “Nguy hầu hào kiệt anh tuấn, người trong thiên hạ đều biết, với nữ nhi sứ quân là ông trời tác hợp, Công [7] có gì không nỡ?”

[7] Công: tước đầu trong năm tước phong kiến, cũng là để chỉ tôn xưng người đàn ông lớn tuổi.

Dưới ánh nhìn chăm chăm của mọi người, Kiều Bình nắm thật chặt tay nữ nhi lần cuối rồi từ từ buông ra.

Tiểu Kiều nhìn Trương Phổ. Nàng biết vì muốn thúc đẩy hôn sự này thành công mà bá phụ đã thưởng cho hấn hai trăm lạng vàng và thêm hai nô tỳ, mọi người nể trọng hấn, cho nên những ngày qua hấn cực kì đắc ý.

Tuy nói hấn cũng là người bị hại, hơn nữa phía thông gia cũng làm khó Duyệt Châu mấy ngày nay, không trách được hấn nảy ra chủ ý này, nhưng cơn giận vì bị gài bẫy vẫn không sao nuốt được. Lúc xoay người Tiểu Kiều làm như vô tình dựa gần sang người hấn, lợi dụng sự che đậy của nhiều lớp vật quần, nàng dùng guốc gỗ giẫm thật mạnh lên chân hấn.

Đế guốc gỗ cứng như đá, Tiểu Kiều lại dùng hết toàn lực, một cước giẫm xuống quả là không nhẹ. Trương Phổ bỗng cảm thấy đầu ngón chân đau nhức, hấn không chút phòng bị kêu đau thành tiếng, ngẩng đầu lên thấy Tiểu Kiều cười tủm tỉm nhìn mình thì đột nhiên hiểu rõ. Thấy mọi người rồi rít nhìn sang như thể trách cứ mình thất lễ, khuôn mặt hấn lộ ra vẻ cười khổ, chịu đựng ngón chân đau đốn, dạ dạ hai tiếng như không có chuyện gì rồi khom người lui về phía sau.

Dường như cuối cùng Tiểu Kiều cũng thư thái được đôi chút, cuối cùng nàng nhìn phụ thân, nhớ tới cảnh sáng nay lúc từ biệt đệ đệ, trong lòng lặng lẽ thờ dài một hơi, xoay người bước ra ngoài.

Ngoài cửa Kiều phủ, hai bên đường dân chúng đã đứng đầy từ sớm, cuối cùng cũng được thấy Tiểu Kiều xuất hiện, xinh đẹp thiên tiên, họ quý xuống đồng loạt hô to, tiếng hô như rung trời.

Vốn dĩ theo lễ chế cưới hỏi, rước dâu thì tân lang phải tự mình đi tới mới có vẻ tôn trọng, không ngờ Ngụy Thiệu lại không hề xuất hiện, chỉ phái Ngụy Lương thay mặt tới đón dâu, dân chúng Đông quận không khỏi thất vọng. Chuyện ở Kiều gia vốn rất được dân chúng mong chờ, họ cảm kích Tiểu Kiều xuất giá đã hủy đi một hồi chiến sự, họ không muốn để cho Ngụy gia coi thường nữ nhi của Sứ quân, đến hôm nay, tất cả đều tỏ ra mạnh mẽ, sau khi Tiểu Kiều bước lên xe, trên đường đi dân chúng lũ lượt ném trái cây lên xe, vì thế mặc dù chưa ra khỏi cửa thành trên xe đã đầy ắp trái cây, đến lúc ra khỏi thành mười dặm vẫn còn dân chúng phía sau lay quý đưa tiễn, cao giọng ca vang chúc phúc từ đằng xa, ngay cả Ngụy Lương một mực tỏ vẻ kiêu căng cũng phải ghé mắt nhìn sau đó.

Người không phải cỏ cây, trước tình cảnh này, vốn Tiểu Kiều không muốn xuất giá cũng có phần xúc động, bỗng nhiên nàng cũng mơ hồ cảm nhận được tâm tình không muốn rời đi của Đại Kiều trước đó. Sau khi ra khỏi thành, trong tay nàng vẫn cầm quả táo mà một đứa trẻ ba tuổi đưa tới, lặng lẽ rơi vào trầm tư.

...

“Dừng lại...”

Xe chở Tiểu Kiều đi hơn ba mươi lý, hai bên dần dần chỉ còn là hoang vu, bỗng nhiên sau lưng có một người cưỡi khoái mã đuổi theo, cao giọng hét to.

Ngụy Lương lệnh cho tùy tùng rút đao phòng bị, Tiểu Kiều nhận ra đó là giọng của đệ đệ Kiều Từ, vội vàng giải thích, Ngụy Lương nhìn một cái, nhận ra đúng là công tử Kiều gia mới ra lệnh thu đao dừng xe lại.

Tiểu Kiều đi xuống, Kiều Từ nhảy xuống từ lưng ngựa, chạy tới bên cạnh, nắm lấy tay nàng nói: “A tỷ! Đệ còn một lời quên nói với tỷ. Đệ hận mình vô dụng, hôm nay chỉ có thể trơ mắt nhìn tỷ xuất giá như vậy. Nhưng tỷ yên tâm, hôm nay đệ thề với trời, nhất định ngày sau đệ phải tự cường, làm chỗ dựa cho tỷ, nếu Ngụy Thiệu kia không đối tốt với tỷ, đệ sẽ đón tỷ về, tuyệt đối sẽ không để tỷ bị người ngoài ức hiếp!”

Thiếu niên mười bốn tuổi kiên cường, còn ở tuổi vỡ giọng, bên mép cũng mới vừa có lớp râu mờ mềm mại, nhưng giờ phút này đây, cậu lại nói ra những lời khí phách đến nhường đó.

Giọng nói của cậu vang vang, từng câu từng chữ theo gió đưa vào tai Ngụy Lương, Ngụy Lương không nói gì, chỉ cười nhàn nhạt.

Tiểu Kiều không nghĩ đệ đệ đuổi theo xa như vậy là để nói với mình một câu, nàng nhớ tới kiếp trước, vì để mình và Lưu Diễm chạy thoát mà đệ ấy đã bỏ mình, nước mắt nhịn từ sáng sớm tới giờ không kìm nén được nữa, cuối cùng cũng rơi xuống.

“A đệ, a tử biết. A tử sẽ sống thật tốt, từ nay về sau nhớ thay tử hiếu thuận với phụ thân!”

Kiều Từ gật đầu.

Thấy tử đệ hai người vẫn như thế, rốt cuộc Ngụy Lương cũng hết kiên nhẫn, lên tiếng thúc giục.

Tiểu Kiều buông tay Kiều Từ, thúc giục cậu trở về, mình quay lên xe lần nữa lên đường.

Kiều Từ đứng ở bên đường dần biến thành một chấm đen, cuối cùng cũng hoàn toàn biến mất trong tầm mắt.

Lúc Tiểu Kiều quay đầu lại nhìn phía trước xa xa, cuối chân trời mùa đông mờ tối, một con nhạn cô độc bay về phương nam.

Chương 7

Chương 7: Quân hầu về.

Chuyển ngữ: Tặc Gia.

Sau khi Tiểu Kiều ra khỏi cửa, phủ sứ quân vừa mới trống nhạc linh đình dần rơi vào tĩnh lặng, khách khứa tản đi, Kiều Việt thấy Kiều Bình vẫn sững sờ nhìn ra cửa lớn rồi bất động hồi lâu, ông đành tới bên khuyên nhủ đệ đi vào: “Nhị đệ à, cháu gái đi xa rồi. Mới vừa rồi trong thành náo nhiệt đến thế nào đệ cũng tận mắt nhìn thấy đấy, vi huynh thật sự rất vui mừng”.

Kiều Bình từ từ quay người lại đáp: “Huynh trưởng, có lời này vốn đệ không nên hỏi, nhưng mà phân vân đã bao ngày, giờ nhân cơ hội này đệ cả gan hỏi huynh. Mười năm trước phụ thân phát binh chinh phạt Lý Túc [1], lúc lâm trận vẫn án binh bất động, đến nỗi phụ tử Ngụy Kinh phải chết, từ đó mới kết thù kết oán với Ngụy gia. Rốt cuộc vào thời ấy phụ thân có từng phái người đưa tin cho Ngụy Kinh không? Năm đó huynh theo quân cùng người chắc cũng biết rõ ràng”.

[1] Lý Túc: Nhân vật cuối thời kì Đông Hán, từng tham gia tru diệt Đông Trác, sau đó thì bị Lữ Bố tru diệt.

Kiều Việt sững sờ, ngay lập tức ông tỏ vẻ không vui, phát tay rồi nói: “Chuyện đã qua cả rồi, bây giờ đột nhiên đệ nhắc tới làm gì? Năm đó đại nhân xử lí thế nào đều có lý của người, người làm con như chúng ta há có thể xen vào được?”

Kiều Việt trả lời chắc chắn như thế, trong lòng Kiều Bình càng khẳng định suy đoán của bản thân.

Sau sự kiện Trần quận mười năm trước, Ngụy gia lo việc tang ma, Kiều Bình bị phụ thân Kiều Khuê phái đi Ngự Dương phúng viếng. Trước linh đường, gia tướng Ngụy gia tức giận rút đao với Kiều Bình, mắng Kiều Khuê là cáo già không giữ lời giả tạo, lúc đó ông không hề phái tin, cứ chờ ngư ông đắc lợi mà thôi. Kiều Bình vô cùng sợ hãi, cứ tưởng mình không thể ra lọt cửa Ngụy gia nữa rồi. Không ngờ Từ phu nhân lại lớn giọng quát gia tướng ngay trước mặt của hắn, còn nhẹ nhàng động viên Kiều Bình. Kiều Bình sống sót sau tai nạn trở lại Duyện Châu, kể lại tình hình khi đó cho phụ thân Kiều Khuê.

Đến bây giờ ông vẫn còn nhớ rõ, lúc ấy phụ thân cau mày hồi lâu, cuối cùng mới thở dài một tiếng: “Ngụy gia có bà lão như vậy, chỉ sợ sau này là tai họa của Kiều gia ta”.

Trong mười năm này, trong lòng Kiều Việt vẫn nghi ngờ có khi đúng là năm đó phụ thân chưa từng báo tin sang. Phụ thân là người đa mưu túc trí, cũng từng có lúc tâm chí bưng bưng. Mặc dù lúc đó thế lực của Ngụy gia vẫn còn là một

vùng ở phương Bắc Yên U, nước sống không phạm nước giếng với Duyện Châu, nhưng mà Ngụy Kinh trị quân nghiêm minh, được phong hầu tước lại có danh tài đức, danh sĩ khắp thiên hạ dồn dập tới cậy nhờ, ẩn hiện bóng hình của vị vua kiệt xuất.

Có lẽ phụ thân đã cân nhắc tới ngày sau khi Ngụy gia quật khởi, khuếch trương thanh thế bắt lợi với Duyện Châu, nhân lúc này muốn mượn tay Lý Túc để loại trừ mầm họa đó.

“Nhị đệ à, hai nhà thông gia vừa hóa giải bất hòa, vừa giải quyết được khó khăn của Duyện Châu ta bây giờ, tại sao lại còn không thích hợp? Đệ đừng nghĩ nhiều nữa”.

Kiều Bình cười khỏ: “Huynh trưởng, nếu Man Man đã xuất giá như huynh mong muốn, khó khăn của Duyện Châu cũng tạm thời hóa giải. Từ nay về sau huynh trưởng cứ chăm lo việc nước, chấn chỉnh lại thanh thế Kiêu gia ta, đó cũng là tạo phúc cho dân quận, Man Man đến Ngụy gia cũng xem như có chỗ dựa”.

Mặt Kiêu Việt có vẻ như ngượng nghịu, ha ha đáp lại: “Đương nhiên, đương nhiên, nhị đệ yên tâm”.

...

Ngụy Lương dẫn một đội thân binh Ngụy gia hộ tống Tiểu Kiêu lên phía Bắc, ngày đi đêm nghỉ, ngẩng đầu lên là một đường liền mạch, rất nhanh sau đó đã tới được địa giới Ký Châu, có một hôm khi trời sắp tối, nhóm xe ngựa chưa chạy tới dịch đình nghỉ chân, lại vừa lúc đi ngang qua con đường ngoằn ngoèo vắng vẻ, hấn cảm thấy hình như phía sau đoàn có kẻ bám theo đuôi, lập tức ra lệnh cho quân quay lại xem xét tình hình, lính trở về báo lại không có gì khác lạ.

Ngụy Lương trông có vẻ là một kẻ thô lỗ nhưng lại cực kì cẩn thận, hấn không chút biến sắc, đêm đó sau khi tới được dịch đình, hấn tự mình cầm đao bảo vệ bên ngoài phòng Tiểu Kiêu, ngày kế tiếp, để tăng cường đề phòng, lúc đi đường cũng càng lúc càng nhanh, cuối cùng vào trước ngày cuối năm, Tiểu Kiêu được thuận lợi đưa tới Ký Châu.

...

Tiền thứ sử Cao Đường Ký Châu để Hạnh Tôn nắm giữ triều chính, tàn hại trung lương, nhà Hán chỉ còn trên danh nghĩa, phản nghịch triều đình, giết sạch người bên cạnh rồi tự mình lập đế. Triều đình mấy lần phái nhiều tuyến binh mã bao vây càn quét, thế nhưng Cao Đường kinh nghiệm đã nhiều năm, binh cường ngựa mạnh, lại nhờ có địa hình Ký Châu đầy lợi thế, đánh lâu thì không xong, bắt đắ dĩ Ngụy Thiệu phải tấn công. Mùa thu năm ngoái, Ngụy Thiệu tự mình dẫn binh vào Ký Châu.

Trước kia đã có mấy tuyến binh mã khác tấn công, mỗi nhóm tới đây bách tính Quý Châu lại mất đi một lớp da lớp thịt, thậm chí còn xảy ra chuyện quan quân vây quanh làng xã, tàn sát thôn dân, sau khi chặt đầu thì treo lên giả mạo đầu của phản quân quay về lĩnh thưởng, dân chúng đã khổ không thể tả, nghe phong phanh U Châu Ngụy Thiệu lại đến đây, họ không khỏi sợ hãi, vội vàng bỏ hết ruộng lúa mạch chờ thu hái lẫn tránh quanh bốn phía, thậm chí có nơi cả một thôn đều trống trải không người. Sau khi đại quân của Ngụy Thiệu tới đây, không những họ chẳng buồn để tâm tới cây kim sợi chỉ, nhìn thấy ruộng lúa mạch ngã rạp trên đất không người thu hái, nhóm binh sĩ còn cưỡi giáp xuống đồng, sau khi thu gặt xong thì chất lại trước cửa thôn, họ còn lòng bắt dọc đường đi những lưu binh tán dưng đã vào rừng làm cướp. Tin tức một truyền mười, mười truyền trăm, không bao lâu sau, những dân chúng tị nạn trốn nhà đều dồn dập trở về, có những thanh niên trai tráng còn tự nguyện đi lính, thái độ của bách tính ven đường càng khác lạ, họ khua chiêng gõ trống hoan nghênh đại quân của Ngụy Thiệu vào Ký.

Ngụy Thiệu được lòng người thì như hổ thêm cánh, mấy lần chiến sự Cao Đường phải mất mấy thành trì, cuối cùng thì như rùa rụt cổ đóng cửa Tín Đô chẳng chịu ra. Ngụy Thiệu cũng không tấn công ngay, hấn đóng quân nghỉ lại, đến đầu năm, sau mấy tháng vây thành thì thừa thế xông lên đánh hạ Tín Đô, Cao Đường cùng đường bí lối phải tự sát mà chết. Bách tính Ký Châu nghe tin thì báo lại cho nhau, nhờ một cụ già lớn tuổi được mọi người trọng vọng mang theo ý vạ dân, thay mặt đứng ra khẩn cầu Ngụy Thiệu cho ở lại. Ngụy Thiệu dâng tấu chương, hấn nói ở ngoài Tín Đô vẫn còn một số lượng lớn tàn quân Cao Đường làm trái với ý dân, giờ thuận theo dân tình, hấn sẽ tiếp tục đóng quân càn quét các thế lực phản nghịch còn sót lại. Triều đình kiêng kỵ hấn mở rộng thế lực, lúc ban đầu thì không chịu đồng ý, yêu cầu rút quân khỏi Ký, Ngụy Thiệu tuân mệnh lui quân. Không ngờ mấy vị quan mục được phái tới Ký Châu đều bị bách tính chặn lại ngoài cửa thành, chuyện ồn ào qua mấy lần mấy bận, dần dà không có quan mục nào dám đi tới Ký Châu, ngoài tầm với của triều đình, họ không thể làm gì khác đành thuận theo ý dân, để Ngụy Thiệu tạm thời giữ lấy. Lần thứ hai Ngụy Thiệu vào Ký Châu, lúc đó bách tính xếp hai hàng hoan nghênh chào đón, bây giờ đã xấp xỉ một năm.

Thời gian gần đây Ngụy Thiệu vẫn ở lại Tín Đô, So với Ngưu Dương, khoảng cách đến Tín Đô còn gần hơn nữa, cho nên lễ thành hôn cũng tổ chức tại đây.

...

Cổ thành Tín Đô không phải là quá lớn, nhưng ở Ký [2] không một ai không biết.

[2] Ký: tên khác của Hà Bắc, Trung Quốc

Chiến quốc Triệu Ngự giao tranh, ba năm nước Triệu mất Hàm Đan, đành phải lấy Tín Đô để bồi thường, trong thành có xây dựng Tín cung, bên trong cũng có một lầu gác lấy tên là Đàn Đài, được dựng nên bằng gỗ đàn trăm năm, cao hơn mười trượng, lên lầu đài có thể nhìn thấy cả toàn thành, trải qua mấy trăm năm sau, đến bây giờ nó vẫn còn tồn tại, qua nhiều lần sửa chữa, chữ “Tín cung” trong cung điện cũng được đổi lại thành biệt phủ của sứ quân bây giờ.

Những lúc Ngự Thiệu ở lại Tín Đô đều đặt chân đến Tín Cung trước hết.

Xe hoa của Tiểu Kiều từ từ lăn bánh vào cửa thành.

Xuyên qua màn xe ngựa, nàng nhìn thấy con sông hộ thành không gợn sóng, đường trong thành chủ yếu được lát bằng những tảng đá lớn màu xanh to lớn và vuông vức, đủ cho mười con ngựa bước song song, nhà dân ở hai bên san sát, cảnh đường phố thành trì gần giống với Đông quân nàng nhìn đã thành quen, những phong tục xưa thời Yên Triệu đập vào ngay trước mặt, nam nữ già trẻ hai bên đường thấy nàng trên xe ngựa thì vội vàng dừng bước ngấm nhìn không rời mắt, trên mặt hiện rõ vẻ tò mò, như thể không ngờ Ngự Thiệu sẽ cưới vợ như thế.

Sau khi đi qua một đường đầy ánh nhìn tò mò chăm chú, cuối cùng xe ngựa cũng dừng lại trước cửa cung Tín Đô, hàng vệ binh áo giáp uy nghiêm đáng sợ canh ở đó nhận ra Ngự Lương thì mở cửa cho đi.

Tiểu Kiều được đỡ xuống, rốt cuộc cũng thoát khỏi chiếc xe ngựa nhiều ngày xóc nảy, cùng Xuân Nương và mấy hầu gái hồi môn vào Tín cung.

Ở trên đường đi buồn chán và tẻ nhạt, để giết thời gian, Xuân Nương không tránh khỏi tự mình phán đoán không ít cảnh xảy ra sau lúc thành hôn.

Bây giờ chính mắt nhìn thấy được, mặc dù Tín cung rộng lớn đầy, điện xá trang nghiêm nhưng bên trong vắng ngắt, đừng nói tới cảnh thành hôn tưng bừng như trong tưởng tượng của Xuân Nương, lúc này đây còn chẳng được mấy người, một lát sau có một phụ nhân trên dưới bốn mươi tuổi đi tới đây, trang phục đoan chính, khuôn mặt đoan trang lại có phần nghiêm khắc. Sau lưng phụ nhân đó là mấy vú già đi theo, bà tự xưng là họ Chung, phụng mệnh tới đây nghênh tiếp cô dâu Kiều gia. Mặc dù giọng điệu không mất phần cung kính nhưng ánh mắt nhìn Tiểu Kiều cũng khiến người ta cảm giác được mấy phần lạnh nhạt.

Tiểu Kiều phỏng đoán, tuy phụ nhân này là hạ nhân nhưng có lẽ địa vị ở Ngự gia cũng khá cao, cho nên theo thông lệ, nàng gọi bà là “Chung Nương”.

“Không dám, tỳ chỉ là hạ nhân phụng mệnh tới đây nghe sai bảo, nữ quân gọi tỳ là Chung bà bà là được”.

Chung bà bà dẫn Tiểu Kiều tới nơi nghỉ, tên là “Vũ Dương”, một toà nhà ở hướng Tây Nam cực kì sạch sẽ.

Chung bà bà để hai vú già lại cho Tiểu Kiều sai bảo, nói có việc thì cứ tới tìm mình, nói xong bà cung kính khom người với Tiểu Kiều rồi xoay người đi luôn.

Chung bà bà vừa đi, Xuân Nương không khỏi hơi thất vọng, bà lại thương xót Tiểu Kiều hơn, đẩy hai vú già mà Chung bà bà để lại, bà và hầu gái đi theo cùng trái giường dọn dẹp, vừa thấp giọng oán giận: “Rốt cuộc bây giờ Ngụy hầu có trong thành không vậy? Hôn kỳ là khi nào thế?”

Xuân Nương không rõ, Tiểu Kiều cũng mờ mịt không biết, bởi vì va chạm khi ngồi trên xe ngựa quá lâu nên bàn chân ê ẩm, nàng đứng dậy đi tới trước cửa sổ, đẩy cửa phóng tầm mắt ra ngoài.

Đình viện xa lạ. Ở bên cạnh Vũ Dương mà nàng ở, tòa lầu xưa cổ cao ngút ngàn, một chùm tia sáng mặt trời vừa lúc xuyên qua khe hở giữa mái nhà cong góc, tạo thành một vòng sáng rực ánh mặt trời, chói cả mắt người ta.

...

Mỗi ngày, cứ đúng giờ sẽ có người đưa đồ ăn nước ấm tới đây, chăm sóc đúng là chu đáo, hầu như Tiểu Kiều không ra khỏi cửa Tín Đô, hơn nữa dường như nàng cũng bị người ta quên lãng.

Sau ngày hôm đó Chung bà bà cũng không lộ diện, còn trượng phu —— tạm gọi là trượng phu, nam nhân tên là Ngụy Thiệu đó đến cái bóng cũng không hề xuất hiện.

Chớp mắt đã sắp đến cuối năm. Xuân Nương bắt đầu lo lắng, bà nín hai vú già nghe ngóng vô số lần, nhưng mà mấy vú già này chỉ nghe theo Chung bà bà, dù có hỏi gì vẫn một mực lắc đầu, nếu ép hỏi họ sẽ quỳ xuống dập đầu thỉnh tội, làm Xuân Nương bức bối không chịu được, muốn đi tìm Chung bà bà hỏi rõ thì lại bị Tiểu Kiều ngăn lại.

Bình đến tượng chặn. Nhưng mà chỉ vừa mới bắt đầu, hấn không vội nàng cũng không buồn gấp.

Tết xuân Định Khang năm thứ bảy đến thật nhanh. Những lúc trời trong, Tiểu Kiều chỉ cần leo lên Đài Đàn là có thể nhìn thấy dân cư vạn dặm vùng phụ cận đang vội vàng quét tước phòng ốc của mình, giặt giũ mang ra ngoài phơi nắng, làm mọi thứ chuẩn bị dịp tết xuân.

Sau khi tới nơi này Tiểu Kiều mới biết, Tết xuân là dịp mà hậu thế xem như ngày lễ đoàn viên cát tường nhất trong năm, trong nhận thức mộc mạc từ thời thượng cổ cho đến tận bây giờ nó không hề biểu hiện cho may mắn. Giống như

lóng trúc, gốc trúc phẳng phiu, chỉ có “lễ lạc” phiên phức người đời mới gọi là lễ tiết. Cái gọi là tết xuân cũng là những tháng ngày không may mắn nhất trong mùa xuân này vậy. Vì trừ tà cầu phúc, mọi người mới dùng cách đoàn viên gột rửa bụi bặm để bắt đầu tết xuân, nhưng mà quy mô náo nhiệt vẫn kém xa hậu thế.

Tiểu Kiều không thể đi ra ngoài. Đương nhiên bản thân nàng cũng không muốn ra ngoài, nhưng không ai có thể ngăn cản nàng leo lên Đàn Đài này ngắm cảnh.

Đàn Đài rất cao, thậm chí cao hơn cả tường thành. Đứng trên tầng cao nhất, nàng có thể nhìn thấy đồng hoang man mác ngoài thành bao.

...

Lúc chỉ còn vài ngày nữa là đến ngày cuối năm, trời đổ tuyết.

Buổi trưa tuyết ngừng, mặt trời ló rạng đương nhiên là vô cùng lóng lánh.

Tiểu Kiều ngủ một giấc suốt buổi chiều, đến chạng vạng mới leo lên Đàn Đài.

Mấy ngày gần đây nàng thường leo lên Đàn Đài chờ đợi ánh tà dương vào những lúc thế này.

Ngoài tường thành là một vùng quê mệnh mông vô tận. Ánh chiều tà gom hết những vệt hào quang cuối cùng nơi đồng nội, rồi rớt cuộc cũng bị nuốt xuống rớt ráo dưới chân trời, nếu nàng là một thi nhân, nói không chừng cũng có thể viết ra một khúc ca lên lầu ngắm cảnh chiều để lưu truyền hậu thế.

Buổi hoàng hôn này không khác gì nhiều của những ngày trước kia, chỉ có nóc nhà được phủ thêm một lớp bông tuyết đọng, đường phố trắng đen xen lẫn chi chít như sao sáng trên trời, loang loang lổ lổ. Màu trắng là tuyết đọng, màu đen là màu sắc vốn dĩ của con đường lộ ra khi bị người qua đường giẫm đạp lên nền tuyết. Như thường ngày, mọi người nhân lúc trời rạng cuối cùng này để vội vàng bận rộn. Gồng gánh, xe đẩy rảo bước nhanh nhanh... Mấy đứa trẻ vui sướng gom tuyết đọng nơi ngõ nhỏ, tiếng cười như thể vang vọng đến trên tận lầu cao.

“Trời sắp tối rồi. Lạnh quá đi. Gió thổi như dao cắt vậy. Trong phòng có chậu than mà, nữ quân đi xuống thôi”.

Xuân Nương mập mạp bò mấy chục bậc thang thì có phần thở dốc, bà khuyên bảo Tiểu Kiều, khoác thêm cho nàng một chiếc áo choàng lông cáo.

Nửa đời người Xuân Nương chưa từng rời khỏi khí hậu ôn hòa ở Đông quận, lúc mới đến đây bà khó mà quen được với hoàn cảnh nơi này, chỉ hận không thể ngồi mãi trong phòng từ sáng sớm đến khi trời tối mịt.

Trên đỉnh Đàn Đài gió cực lớn. Tiểu Kiều khum hai bàn tay lại đặt bên môi hà hơi sưởi ấm, chút hơi ấm tàn dư còn vương vấn trên lòng bàn tay được nàng vỗ vỗ lên hai gò má đông cứng lạnh như băng, lúc xoay người đang định đi xuống cùng Xuân Nương, bỗng nhiên vang lên tiếng ầm ầm âm ỷ nơi phương xa trời lặn.

Lúc mới đầu tiếng động đó còn lảng máng mơ hồ, hơn nữa còn trầm trầm dè dặt, Tiểu Kiều cứ ngỡ mình đã nghe nhầm rồi. Nhưng rất nhanh sau đó, âm thanh trở nên rõ ràng hơn, đột ngột đến mức khiến người ta không kịp chuẩn bị gì, như tiếng sấm rền trên bình địa.

Tiểu Kiều bất giác dừng bước lại, lần thứ hai quay đầu nhìn phương xa.

Ngoài tường thành, cả một vùng đồng không mông quạnh trắng xóa mịt mờ yên ắng như còn đang say giấc, đột nhiên lại bỗng như tỉnh lại. Ánh mắt nàng lướt qua điểm tận cùng, hình như bông tuyết bị gió mạnh cuốn lên, mệnh mông che khuất rồi gần hết nửa vòng tà dương phía chân trời, có một lá cờ ẩn hiện nơi chính giữa.

“Đó là cái gì vậy?”

Xuân Nương nhìn theo tầm mắt nàng, mở to hai mắt, giọng nói như có vẻ kinh hoàng.

Tiểu Kiều vẫn tiếp tục nhìn sang.

Tiếng sấm rền càng ngày càng rõ.

Rốt cuộc nàng cũng nhìn được rõ, đó là một đại đội kỵ binh đang thần tốc hướng về phía thành trì, số lượng đến hàng ngàn, càng gần lại càng như sấm sét.

“Quân hầu về”.

“Quân hầu về”.

Trong tiếng vó ngựa rền vang từ mặt đất, chỉ một chốc lát sau, dưới chân tường thành bỗng vang lên tiếng hô hào kinh thiên động địa, tiếng reo hò đó được gió thổi phồng lên, tiếng này lại cao hơn tiếng khác, vang lên tận khoảng không ở phía trên cổ thành, cũng lan vào màng nhĩ của Tiểu Kiều.

Người trên phố nghe thấy thì vội vàng dừng bước. Sau phút giây sửng sò ngẩn ngui, họ không hẹn mà cùng nhau lao chạy như bay về hướng cửa thành.

“Quân hầu về, Quân hầu về”.

Cả cổ thành rối loạn, rất đông người chạy từ nhà mình ra, nháo nhào báo cho nhau biết.

...

Từ lúc Tiểu Kiều đến Tín Đô, sau khi ở trong Tín cung chừng nửa tháng, vào một buổi hoàng hôn tuyết đọng, cuối cùng Yên hầu Ngụy Thiệu cũng trở về từ Bắc Lăng cách xa trăm dặm.

Chương 8

Ban ngày mùa đông trôi qua rất nhanh. Lúc các tướng sĩ về doanh, Ngụy Thiệu vào thành thì trời đã sẩm tối.

Trước cổng đại môn Tín Đô, những ngọn đuốc bập bùng lay động. Hấn mặc trên người chiếc áo giáp đã phủ một lớp tuyết dày, bàn chân đạp trên tuyết vang lên từng tiếng “xoẹt xoẹt”. Lúc hấn đang bước nhanh trên bậc tam cấp, Ngụy Lương – người vừa rời ở cửa thành nghênh đón hấn về bất chợt nghĩ tới điều gì đó, đuổi nhanh theo hấn, tiến sát bên cạnh nói nhỏ: “Chúa công, nữ tử Kiều gia đã đến! Nàng ta ở Vũ Dương xá đã được hơn nửa tháng rồi.”

“Theo lời Chung bà bà thì nàng ta rất an tĩnh, ban ngày thường đóng cửa không ra ngoài, tới hoàng hôn đôi khi mới lên đàn đài đứng một lúc, ta cảm thấy nàng ta không có gì bất thường nên cũng không ngăn cản.” Hấn vừa nói xong câu trước liền bổ sung thêm một câu.

Ngụy Thiệu nghe vậy chỉ lạnh nhạt “À” một tiếng, bước chân không hề ngừng lại, tiếp tục bước qua bậc cửa, đi thẳng đến Xạ Dương xá mà hấn vẫn thường ở.

Ngụy Lương đưa mắt nhìn bóng lưng hấn, thấy hấn đi được vài bước, bỗng ngừng lại, quay đầu nhìn phía sau Vũ Dương xá.

Cách tầng tầng cửa lớn, đứng ở đây chẳng thể nhìn rõ bên kia, chỉ thấy bóng đen đồ sộ bên cạnh đàn đài. Trong bóng đêm, phảng phất như mãnh thú đang trốn trên mặt đất, lúc nào cũng có thể xông lên.

“Bảo Chung bà bà chuẩn bị, hôn lễ sẽ tổ chức vào ngày mai.” Hấn thu hồi ánh mắt, đột nhiên nói.

“Ngày mai?” Ngụy Lương khẽ giật mình.

“Chỉ sợ không kịp...”

“Làm đơn giản thôi.”

Ngụy Thiệu quay người tiếp tục đi về phía trước, không dừng lại lần nào nữa.

Ngụy Lương nhìn theo bóng lưng hấn, chần chờ một lúc rồi vội vàng tìm Chung bà bà bàn việc.

...

Qua nửa tháng ở chung, hai bà vú già đã thân thiết với Xuân Nương, vì vậy Xuân Nương có thể điều tra một chút tin tức.

Theo lời vú già, Chung bà bà là người bên cạnh tổ mẫu của Ngụy Thiệu – Từ phu nhân, bà ta mới vào Tín Độ không lâu, mục đích để chuẩn bị cho hôn lễ của Ngụy Thiệu và Tiểu Kiều. Còn có, một thời gian trước Ngụy Thiệu không ở trong thành là vì Bác Lăng bên kia lại có chiến sự, còn bây giờ hắn đã chiến thắng trở về.

Đầu năm nay loạn thế nảy sinh, phản quân từng nhóm từng nhóm một ngày càng lớn mạnh, ngoại trừ một số ít giống như Mục Cao Đường ở Ký Châu*, chưa đủ mạnh để nhảy ra làm bia đỡ đạn thì tất cả chư hầu, ví dụ như Ngụy Thiệu, ngoài mặt vẫn tỏ vẻ là thần tử nhà Hán, luôn nghe lệnh thiên tử. Còn về việc đấu đá bên trong, thì kẻ nào mạnh hơn kẻ đó thắng, từ lâu triều đình đã không còn khả năng quản thúc.

(*Ký Châu: một trong chín Châu thời xưa)

Kỳ thật Tiểu Kiều chẳng hứng thú quan tâm Ngụy Thiệu đi làm cái gì. Tới nơi này hơn nửa tháng, rốt cục cũng thấy hắn xuất hiện, điều nàng quan tâm nhất hiện nay đó là chuyện gì sẽ phát sinh tiếp theo.

Theo ước định giữa hai nhà, thì bây giờ cũng đã đến lúc thực hiện bước cuối cùng, cũng là bước quan trọng nhất: Hôn lễ.

“Nữ quân yên tâm. Ngụy hầu đã trở lại, mọi chuyện cũng dễ dàng hơn. Mai nô tì sẽ đi gặp Chung bà bà, hỏi bà ta xem rốt cuộc hôn kỳ sẽ định vào ngày nào.” Xuân Nương thấy Tiểu Kiều ngần ra, tưởng nàng đang lo lắng, bà liền tiến tới nhẹ nhàng an ủi.

“Nữ quân mời mở cửa!” Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng vú già của Ngụy gia.

Xuân Nương nắm chặt tay tiểu Kiều lần nữa mới đi ra mở cửa, lại bất ngờ nhìn thấy Chung bà bà đã lâu không gặp.

Sau khi Chung bà bà tiến vào, bà ta hành lễ với Tiểu Kiều, rồi lập tức đứng thẳng lại nói: “Quân hầu đã trở lại, hôn lễ sẽ cử hành vào ngày mai, nô tỳ đến đây để báo cho nữ quân biết trước.” Bà ta nói xong cúi người lần nữa rồi quay đầu đi ra.

...

Ngụy Thiệu vừa mới trở về liền có thông báo truyền xuống, hôn lễ cử hành vào ngày mai! Sao lại nhanh như vậy chứ!

Tiểu Kiều nhất thời không phản ứng kịp, đương kinh ngạc thì Xuân Nương cùng thị nữ bên cạnh đã lập tức vui sướng hơn hờ, lần lượt quỳ xuống chúc mừng nàng.

Tiểu Kiều hiểu suy nghĩ của các nàng. Mọi người đến đây chỉ đợi hôn lễ này. Chỉ có qua nghi lễ chính thức, nàng mới thực sự trở thành con dâu Ngụy gia, thê tử của Ngụy Thiệu. Thiếu đi một bước này, thì dù có trải qua nhiều lễ nghi rườm rà phức tạp hơn nữa, trước sau gì nàng cũng chỉ được mang một nửa thân phận, cũng chỉ đành xấu hổ như vậy thôi. Cho nên khi các nàng ấy nghe được tin này đều thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Kiều đành tỏ vẻ tươi cười, tiếp nhận từng lời chúc phúc của các nàng, nhưng trong lòng lại ngổn ngang trăm mối.

Hôn lễ sắp tới cũng không hẳn là chuyện xấu. Một khi hai người họ chính thức kết làm phu thê, cũng có nghĩa từ nay về sau, vận mệnh của nàng cùng với nam nhân tên Ngụy Thiệu này sẽ mãi mãi gắn chặt.

Nhưng liệu hẳn có giống như kiếp trước mà nàng biết, đối xử với mình giống như cách mà hắn đối xử với Đại Kiều? Nếu vậy, nàng nên làm thế nào đây?

Vấn đề này, nàng đã bắt đầu suy nghĩ trần trở ngay từ ngày đầu tiên ra khỏi Duyên Châu. Nhưng cho tới tận bây giờ, nàng vẫn như trước không thể đưa ra nổi đáp án.

...

Về vui sướng của Xuân Nương cũng không kéo dài được lâu, bởi vì bà biết, hôn lễ này hoàn toàn không có sự long trọng mà nữ nhi của Sở quân nên có. Nghĩ lại cũng đúng, chỉ trong một đêm có thể chuẩn bị được cái gì chứ?

Xuân Nương kìm lại nỗi chua xót trong lòng, không dám lộ ra trước mặt Tiểu Kiều, sợ khiến nàng thương tâm. Bà vừa hầu hạ nàng tắm rửa, vừa bày ra vẻ mặt tươi cười nói, hôn lễ sẽ được cử hành tại chính đường Thiệu Dương, sẽ có rất nhiều khách quý tới dự, quan trọng nhất là Ngụy hầu vừa trẻ tuổi vừa anh tuấn, dũng mãnh quyết đoán, các cô nương thích hẳn ngay từ cái nhìn đầu tiên đếm không xuể, nhưng bà thăm dò được, bên cạnh hắn hình như không có bất kì cơ thiếp nào.

“Nữ quân đẹp như vậy, Ngụy hầu sao có thể không yêu được chứ?” Xuân Nương dùng hương cao thơm phức thoa trên da thịt mềm mại của Tiểu Kiều, ánh mắt dừng lại trên dáng vẻ tuyệt mỹ của nàng, giọng nói chứa đầy khen ngợi khích lệ.

Dưới sự hầu hạ của Xuân Nương và thị nữ, Tiểu Kiều như nhớ lại cái ngày nàng rời đi.

Tắm rửa, thay y phục, chải đầu, trang điểm. Nàng đứng trước gương, nhìn tân nương tươi đẹp như hoa trong gương, chợt thấy xa lạ.

...

Chu lễ, ‘Hôn’ chính là ‘Hôn’.

(*Chu lễ: một trong 3 nghi lễ văn hóa cổ xưa của người Trung Hoa, hai nghi lễ còn lại là “Nghi lễ” và “Lễ Ký”

Từ ‘Hôn’ thứ nhất là ‘婚’ trong ‘Hôn lễ’

Từ ‘Hôn’ thứ hai là ‘昏’ nghĩa là ‘Hoàng hôn/ Trời tối’. Ngày xưa cưới xin cứ đến tối mới đón dâu nên gọi là hôn lễ)

Hoàng hôn nghiêng bóng về tây, Tín cung trước giờ luôn yên tĩnh lần lượt sáng đèn, dưới màn đêm hư ảo trông như tòa bảo tháp lấp lánh, càng tô thêm vẻ nguy nga lộng lẫy.

Dân chúng trong thành nhìn lên, truyền tai nhau tin tức: quân hầu đại hôn, ngay trong tối nay.

Trên hành lang chính đường Thiệu Dương cũng treo một chiếc đèn lồng đỏ, bên trong đại đường đèn đuốc sáng trưng như ban ngày, chính giữa phòng đặt một chiếc bàn dài màu đen, bên trên bày những món đồ dành cho hôn lễ, tân khách đến dự áo mũ chỉnh tề, dựa theo địa vị ngồi trên tháp phía sau mấy chiếc bàn dài. Bọn họ vừa trò chuyện vừa đợi giờ lành đến.

Trong số họ, phần lớn là tùy tùng của Ngụy Thiệu, cũng có một số là quan lại Tín Đô. Bọn họ cũng mới biết chuyện hôn lễ sáng nay thôi. Mặc dù có vài người trong bọn họ đã biết quan hệ thông gia giữa Ngụy Thiệu cùng với Kiều nữ Duyệt Châu từ trước, nhưng hôn lễ đến nhanh như vậy vẫn khiến họ ngạc nhiên. Bởi dù sao, giờ này tối qua Ngụy Thiệu mới trở về từ chiến trường Bắc Lăng.

Chuyện cũ của Kiều gia và Ngụy gia, phần lớn mọi người ngồi đây đều đã từng nghe nói. Cũng chính vì thế, mười năm sau Ngụy Thiệu cùng nữ nhi nhà họ Kiều lập quan hệ thông gia càng khiến cho người ta khó hiểu, lại càng thêm tò mò đối với cô nương Kiều gia này, chỉ chờ nàng xuất hiện.

Giờ lành đã đến, Tiểu Kiều bước vào lễ đường.

Khi hai tay nàng kéo nhẹ tà váy dài xuất hiện trước mặt tân khách, lễ đường đang ồn ào bỗng nhiên tĩnh lại, rất nhiều cặp mắt phóng tới, chăm chú nhìn nàng, có dò xét, có giật mình, cũng có nhiều ánh mắt sẫm soi khó hiểu.

Mặc dù vậy, Tiểu Kiều không hề có cảm giác khấn trương. Nàng hơi rũ mắt, lặng lẽ nhìn chân mình đang bước về phía trước, nàng chậm rãi đi, theo tiếng lễ quan trầm bổng du dương xướng lên bên tai cùng những ánh nhìn soi mói từ bốn

phía, bên cạnh còn có hai người dẫn đường, cuối cùng khi vào tới trong nội đường, nàng dừng lại cách bàn dài mấy bước.

Đối diện nàng, có một người đang đứng.

Nàng có thể cảm nhận rõ ánh mắt đối phương —— ánh mắt này không giống với những ánh mắt xung quanh có thể khiến nàng xem nhẹ, người này nhìn thẳng vào nàng, không hề tránh né, cùng với đó là cảm giác áp bức khó có thể hình dung được.

Làn da dưới tầng tầng lớp lớp xiêm y cũng cảm nhận được loại áp bức này, lỗ chân lông co lại, tóc gáy dường như cũng dựng đứng lên hết.

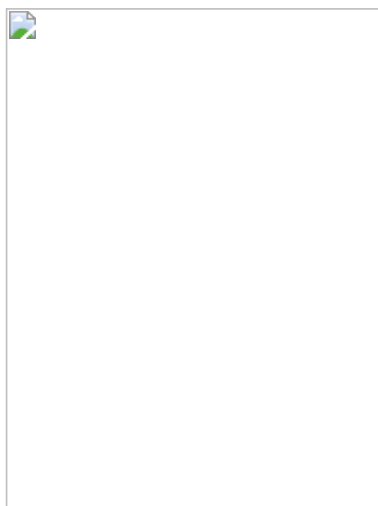
Nàng chậm chậm nâng mắt lên, đối diện ánh mắt của nam nhân kia.

...

Ngược với địa vị và danh tiếng của hần, Ngụy Thiệu còn khá trẻ; nhưng so với mình thì hần đã là nam tử trưởng thành, bả vai rộng lớn, lưng eo thẳng tắp, hai người cứ như vậy đứng đối diện với nhau, gần hần trông nàng càng thêm nhỏ bé, đến nỗi phải ngửa đầu mới có thể nhìn thẳng vào mắt hần.

Đúng như Xuân Nương tả, hần là một nam nhân vô cùng tuấn tú, đội mũ miện thêu 9 con rồng, huyền y huân thường, trầm ổn uy nghiêm.

Huyền y huân thường – Kiểu y phục màu đỏ đen như trong hình:

Trong tiếng lễ quan xướng lễ, hần vẫn nhìn thẳngTiểu Kiều như thế, hai mắt không chớp một lần, ánh mắt u ám, tối tăm như màn đêm ngoài kia.

Mi mắt Tiểu Kiều hơi run lên, làn nữa rủ mắt xuống.

Lễ quan xướng xong, có người đưa dải hoa đỏ tới, một đầu đặt vào tay Tiểu Kiều, đầu còn lại để vào tay Ngụy Thiệu, hai người cùng nắm dải hoa đi tới chiếc bàn lớn. Dải hoa bị lấy đi, hai người ngồi đối diện nhau, theo lời chỉ dẫn của lễ quan, lần lượt cử hành Quán lễ*, Lao lễ, rồi tới Lễ hợp cẩn*.

(*Quán lễ: nghi lễ rửa tay, thể hiện người sinh ra có giáo dưỡng)

(*Lễ hợp cẩn: cô dâu chú rể uống rượu giao bôi)

Một loạt những lễ nghi rườm rà cuối cùng cũng xong, nghi thức cuối cùng chính là kết tóc, biểu thị hai người kết làm vợ chồng.

Hạ nhân bên cạnh cắt một ít tóc của hai người, sau đó kết lại với nhau. Tới đây, quan khách ai nấy đều vui vẻ, tiếng chúc mừng không ngớt. Nam nhân đối diện bóng lưng vẫn thẳng tắp, không động đậy, nhưng Tiểu Kiều lại thấy được khóe môi hần khẽ nhếch, tựa như chỉ thoáng qua trong chớp lát.

Nếu nàng không nhìn lầm, đó rõ ràng là vẻ không kiên nhẫn, cùng với nụ cười mỉm mang mấy phần thờ ơ.

Chương 9

Hôm qua chiến thắng Bác Lăng trở về, dẹp quân phản loạn Trần Tường ở Tịnh Châu, tối nay lại là đại hôn của quân hầu, trong doanh trại giết dê mổ heo, được phá lệ uống rượu khen thưởng, cũng là rượu mừng quân hầu ban xuống.

Ngụy Thiệu từ năm 17 tuổi đã bắt đầu tự mình điều quân. Mỗi khi hành quân đều ăn chung nôi, ngủ chung lều với tướng sĩ, khi phá thành đoạt đất thì luôn xung phong dẫn đầu làm gương cho binh sĩ, nhưng lúc trị quân lại cực kỳ nghiêm khắc, kỷ luật nghiêm minh. Binh sĩ vừa kính trọng vừa sợ hãi hần, ngày thường rất ít cơ hội có thể thoải mái ăn uống một phen, vì thế tối nay họ đều vui mừng gấp bội, ngoài thành hay trong trại cũng đốt lửa tưng bừng, khắp nơi đều nghe được tiếng hát vang dội.

Rượu được nửa tuần thì phía trước chợt có tiếng hoan hô âm ỉ, binh sĩ nháo nhào chạy qua xem, bất ngờ thấy Ngụy Thiệu ra khỏi thành đến quân doanh, mời rượu cảm ơn các tướng sĩ đã anh dũng chiến đấu để giành lại Bác Lăng.

Quân hầu trong đêm tân hôn vẫn không quên ra khỏi thành thăm hỏi tướng sĩ. Toàn bộ quân doanh lập tức sôi nổi hẳn lên, toàn bộ binh sĩ vây quanh hần, tranh nhau mời rượu chúc mừng tân hôn, Ngụy Thiệu vẻ mặt tươi cười, hào khí ngất trời, ai đến cũng không cự tuyệt. Ngụy Lương đi cùng sợ hần say quên mất không động phòng, đành phải liên tục thay hần cản lại, cuối cùng mới có thể giúp Ngụy Thiệu thoát thân về thành, chỉ là lúc này, đêm cũng đã quá khuya rồi.

...

Làm lễ xong, tân nương được dẫn về phòng tân hôn ở Xạ Dương xá, nơi Ngụy Thiệu vẫn thường xuyên ngủ lại. Tiểu Kiều cử lễ phục xong, nàng bảo Xuân Nương và các thị nữ đi nghỉ trước. Thị nữ nối đuôi nhau ra ngoài, cuối cùng chỉ còn lại Xuân Nương vẫn đứng đó, lưỡng lự không chịu đi.

Trượng phu của Xuân Nương vốn là gia binh của nhà họ Kiều, lúc bà hai mươi tuổi sinh một đứa con gái, nhưng còn chưa đầy tháng thì trượng phu đã chết trong một lần ra trận. Sau đó cha mẹ chồng không chịu chứa chấp bà nữa, định gả bà đi để đổi lấy tiền, về sau bọn họ hay tin Sử Quân phủ vừa có một tiểu thư mới sinh, đang tìm một nhũ mẫu thích hợp. Bọn họ nghĩ nếu bà được chọn trúng, thì tiền thường chắc chắn sẽ nhiều hơn việc bán bà đi làm con dâu cho người ta, thế là tìm cách đưa bà vào.

Xuân Nương có dung mạo đoan chính, thân thể khỏe mạnh, mẫu thân Tiểu Kiều cho người đi dò hỏi, biết bà ngày thường an phận hiền hậu, trượng phu mất, còn cha mẹ chồng chỉ muốn bán bà đi, cũng thấy tội nghiệp. Hơn nữa trượng phu của bà cũng là vì chiến đấu cho Kiều gia mà chết, vì vậy mẫu thân Tiểu Kiều cũng kiêng dè, mời bà cốt đến làm lễ rồi để bà làm nhũ mẫu cho Tiểu Kiều. Xuân

Nương đội ơn báo đáp, dụng tâm dưỡng dục Tiểu Kiều, từ đó đến nay. Bây giờ Tiểu Kiều phải gả nơi xa, bà tất nhiên không muốn rời bỏ nàng, vì vậy cũng đi theo.

Thời khắc động phòng hoa chúc, vốn là ngày lành cảnh đẹp, nhưng dường như thiếu đi một phần viên mãn. Xuân Nương nhớ lại dáng vẻ của Ngụy Thiệu, thân trường thể tráng, khổng vũ hữu lực, vừa nhìn liền biết là dạng người quen liếm máu trên lưỡi đao, mà nữ tử Sử Quân thể chất mềm mại yếu ớt, bắp đùi cũng không to bằng cánh tay hấn, lại vừa đến tuổi cập kê, nhớ Ngụy Thiệu tính tình hung bạo, cư xử thô lỗ, chỉ sợ làm nàng phải chịu khổ, trong lòng bà lo lắng không thôi.

Tuy Xuân Nương chỉ là tỳ nữ, nhưng cũng xem như là một nửa mẫu thân nàng. Tiểu Kiều thấy bà cứ nhìn mình muốn nói lại thôi, vẻ mặt lo lắng, nàng đành an ủi bà.

Xuân Nương gắng gượng bày ra vẻ mặt tươi cười, còn kề bên tai Tiểu Kiều liên tục dặn dò, nói đợi lúc Ngụy hầu vào phòng phải cùng nhau làm lễ Chu Công*, nên tỏ ra mãnh mai yếu ớt, phải kích thích hấn yêu thương, nam tử một khi đã thương yêu thì tự nhiên cũng sẽ cư xử dịu dàng hơn.

(*Lễ Chu Công: vợ chồng ở cùng một phòng, quan hệ với nhau)

“Tuyệt đối không được cậy mạnh. Người phải nhớ lấy, nhớ lấy!”

Tiểu Kiều nghe bà cứ dặn dò mình mãi, lúc này mới hiểu sao vừa rồi bà cứ chậm chạp không muốn đi. Mặc dù đã sống hai đời người, nhưng ở phương diện này nàng vẫn chưa đủ kinh nghiệm, nghe xong mặt không nhin được hơi đỏ lên, chỉ gật đầu lung tung đồng ý.

Xuân Nương lúc này mới buông tay nàng, cúi đầu bước ra khỏi tân phòng.

Trong phòng cuối cùng chỉ còn lại mình Tiểu Kiều, chờ đợi tân lang Ngụy Thiệu đến.

Đây là một gian phòng ngủ ngăn nắp mà rộng lớn, cửa ra vào bài trí một chiếc bình phong màu đen cao hơn đầu người, vẽ hình sáu con rồng đạp mây, ngăn cách phòng ngủ thành hai gian trong ngoài. Trên giường lớn bên cạnh bình phong trải một bộ chăn đệm mới tinh màu đỏ, chăn gối chỉnh tề, màn trướng đính ngọc bích treo rủ xuống hai bên, vừa là trang sức, cũng vừa trừ tà cho phòng tân hôn. Trên mặt đất phía đối diện có đặt một chiếc sập thấp hình chữ nhật để ngồi, bên trên có phủ đệm, chính giữa phòng có một chiếc bàn con, ngoài ra còn có một tủ thấp, một chiếc hòm vuông để dựa vào tường, trên kệ đèn, một đôi nến đỏ thô ráp nhỏ như cánh tay trẻ con đang cháy, ngoài những thứ đó ra trong phòng cũng không còn bất cứ đồ trang trí nào nữa.

Tiểu Kiều đánh giá xong căn phòng, một mình đứng ở chính giữa, nhìn nền đỏ đến ngây ngốc.

Có lẽ do lúc này bị ảnh hưởng từ những lời của Xuân Nương về chuyện phòng the, cứ thế ngờ ngẩn suy nghĩ, lúc đầu Tiểu Kiều cũng không cảm thấy có gì to tát, vậy mà lúc này nàng lại dần thấy khẩn trương.

Ở kiếp trước, nhiều năm sau đó Tiểu Kiều từng âm thầm đến gặp mặt đường tử Đại Kiều lần cuối, khi ấy Ngụy Thiệu đã xưng đế, bên người hắn còn có một nữ nhân nghe nói rất được sủng ái, vậy mà Đại Kiều trên danh nghĩa là nương tử của hắn thì hắn lại chẳng thêm quan tâm, kệ nàng tự sinh tự diệt.

Cũng vì lần gặp đó mà Tiểu Kiều mới biết được, hóa ra kể từ ngày đầu Đại Kiều gả cho hắn, hắn đã chẳng chạm qua nàng ấy dù chỉ một đầu ngón tay.

Mặc dù Đại Kiều không quốc sắc thiên hương bằng Tiểu Kiều, nhưng cũng là một người có mỹ mạo xinh đẹp. Vậy mà hắn không hề chạm qua nàng ấy dù chỉ một lần, có thể thấy được hắn căm hận Kiều gia đến mức nào. Đã căm thù đến thế, vậy mà hắn còn đồng ý lấy con gái Kiều gia, chứng tỏ hắn ta là người rất có tâm cơ, lại biết ẩn nhẫn, người bình thường chắc không làm được.

Kiếp trước ấn tượng về hắn là như vậy, nên Tiểu Kiều cảm thấy đêm nay, Ngụy Thiệu chắc cũng sẽ không chạm vào mình. Chỉ cần không có gì với hắn, thì mọi chuyện sau này cũng dễ dàng hơn.

Nhưng lỡ có thì sao?

Nếu hắn viên phòng (làm chuyện vợ chồng) với nàng, thì với thân hình và trọng lượng của hắn, chỉ cần hơi ngồi mạnh xuống thôi cũng có thể ép nàng thổ huyết, nếu tâm tình hắn không thoải mái — khả năng rất lớn, đến khi thú tính bộc phát, thì với thân thể đã xuất giá — nhưng thực ra còn hai ngày nữa mới đủ mười lăm tuổi của nàng, e rằng nàng không chịu nổi.

Nàng thật sự không có nào hình dung dáng vẻ của mình giống như Xuân Nương nói, lúc làm chuyện kia, ở dưới thân hắn cái gì mà phải lấy nhu thắng cương. Tiểu Kiều kiếp trước từng gả cho Lưu Diễm, mặc dù không phải là người ngây thơ không biết gì, nhưng ở phương diện này nàng còn chưa kịp tích lũy kinh nghiệm thực chiến thì đã biến thành Tiểu Kiều bây giờ.

Tiểu Kiều càng nghĩ càng không chắc chắn, cuối cùng nàng lấy lại bình tĩnh, tiếp tục ngồi xuống giường lớn nhìn màn trướng đối diện đến gần người.

...

Khi vừa tới đây, nàng rất không quen tư thế ngồi của người nơi này. Hiện tại ghế dựa chân cao chỉ xuất hiện trong bộ lạc người Hồ ở phương Bắc, còn ở đây

ngồi trên ghế cao bị coi là hành động lỗ mǎng. Trước mặt người khác, lúc ngồi xuống, nàng chỉ có thể chọn một trong hai tư thế. Hoặc là mông đè lên gót chân ngồi xổm, tư thế ngồi này hằng ngày tương đối thoải mái, hoặc là, mông nhấc lên, thân trên thẳng tắp, gọi là quỳ thẳng, có tên khác là ngồi quỳ, là loại tư thế ngồi khi chuẩn bị đứng dậy hoặc đón khách, biểu thị thái độ tôn kính.

Dù là loại tư thế ngồi nào, Tiểu Kiều đều không thể giữ được lâu, càng không thể giống như Xuân Nương ngồi im suốt một canh giờ để thêu thùa may vá. Ngày trước ở nhà, chỉ cần không có người ngoài, thì cho dù bị Xuân Nương trách là khiếm nhã nàng vẫn cứ ngồi duỗi thẳng hai chân để thả lỏng, nên đến giờ nàng vẫn không học được cách ngồi quỳ lâu.

Tiểu Kiều ngồi nghiêm chỉnh một lúc lâu trên sạp vẫn không thấy Ngụy Thiệu trở về. Bên ngoài hết sức im ắng, không nghe thấy tiếng gì cả, thấy vậy nàng bèn duỗi thẳng chân, kéo cái hòm bên cạnh dựa xuống, buông lỏng tứ chi, nửa nằm nửa tựa trên giường.

Bên ngoài trời đông giá rét, còn trong phòng lại đặt một chậu than nóng rực, ấm áp, trong không khí tản ra mùi huân hương nhàn nhạt. Đêm qua nàng ngủ không ngon giấc, hôm nay lại mệt mỏi làm lễ cả ngày, dần dần, Tiểu Kiều mệt mỏi rã rời, đang lúc mông lưng sắp ngủ thì bỗng bên nghe thấy tiếng động.

Có người đến.

Sau đó, nàng nghe thấy tiếng thị nữ bên ngoài kêu: “Nam quân đã về.”

Nam quân là từ xưng hô mà nô bộc và thê thiếp phải gọi với nam chủ trong nhà, đối lập với đó là nữ quân.

Cơn buồn ngủ của Tiểu Kiều ngay lập tức bay mất, dụi dụi mắt, nhanh chóng trở mình bò lên sạp, quay về tư thế ngồi quỳ, ngay sau đó nàng nghe thấy tiếng cánh cửa bị đẩy ra, ngẩng đầu lên, thấy sau tấm bình phong có một dáng người cao lớn, có vẻ đứng không vững, lảo đảo như sắp ngã.

Tiểu Kiều giật mình vội vàng ngồi dậy, chuẩn bị bước xuống giường thì bóng người kia đứng thẳng lại, đi qua bình phong, xuất hiện trước mặt nàng.

Có phải Ngụy Thiệu không?

Hắn có vẻ uống không ít rượu, khuôn mặt sắc nét lạnh lùng giờ hơi ửng đỏ, sau khi hắn bước vào liền đi thẳng vào trong, tự mình cởi bỏ mũ áo, “Xoạt... Phịch” một tiếng ném lên bàn trang điểm, cũng không thèm liếc nhìn Tiểu Kiều còn đang quỳ gối nửa người trên sạp phía đối diện, quay người đi đến giường lớn, một tay vén màn lên, những viên ngọc bích va chạm lẫn nhau, vang lên âm thanh réo rắt.

Tiếp đó, tiếng giày “Bích”, “Bích” rơi xuống đất, sau đó căn phòng trở nên tĩnh lặng.

...

Tiểu Kiều thấy hần trèo thẳng lên giường, cảm giác như vừa chớp mắt đã ngủ, sống lưng căng thẳng cuối cùng cũng có thể buông lỏng.

Nàng thăm thở ra một hơi, hai mắt nhìn chằm chằm Ngụy Thiệu trên giường, từ từ khôi phục tư thế quỳ.

Có lẽ hần thật sự ngủ rồi. Hoặc là say rượu mất rồi.

Một lúc lâu sau, Tiểu Kiều từ từ chậm rãi duỗi thẳng hai chân, tay nắm thành quyền, nhẹ nhàng đấm bóp hai chân đang sưng đau, trở lại dáng ngồi nửa dựa nửa nằm lúc này.

Cứ thế, một kẻ nằm trên giường, một người ngồi dưới sạp, cả hai đều bình an vô sự.

Không khí trong phòng, ngoại trừ huân hương được đốt từ lúc đầu, còn thoang thoảng xen lẫn mùi rượu từ trên người Ngụy Thiệu. Ngủ lâu cũng không còn khó chịu, có điều đầu óc hơi mê man.

Đêm đã khuya. Tiểu Kiều cứ thế ngồi tựa trên sạp, thỉnh thoảng lại ngủ gà ngủ gật, đôi lúc bỗng nhiên giật mình, mở mắt nhìn thấy Ngụy Thiệu vẫn nằm trên giường cao mới lần nữa thả lỏng, tiếp tục ngủ gật. Cứ vậy hết lần này đến lần khác, cho đến lần cuối nàng tỉnh lại vì bị lạnh.

Ngoài cửa sổ vẫn tối đen. Nhìn độ dài còn lại của nến hỉ thì có lẽ bây giờ khoảng canh tư. Than trong chậu cũng gần tắt, chỉ còn tỏa ra một chút độ ấm, trong phòng lạnh ngắt, cái lạnh bên ngoài liền thấm vào.

Cả người Tiểu Kiều rét run, hai tay ôm chặt vào nhau, xoa nhẹ hai bên cánh tay đã nổi đầy da gà vì lạnh, nàng đoán chắc chỉ một lúc nữa thôi trời sẽ sáng, sau đó lại nhìn chằm chằm Ngụy Thiệu trên giường, thấy hần không hề nhúc nhích, chần chờ một lúc, cuối cùng nàng xuống sạp, rón rén đi đến gần giường.

Trong phòng ngủ, theo tập tục của tầng lớp quý tộc thời này, mặc kệ phụ nữ có cùng chăn gối hay không, trên giường lúc nào cũng phải để hai chiếc chăn.

Ngụy Thiệu lúc này nằm ở mép giường hơi nghiêng ra ngoài, còn không thèm đắp chăn, hai chiếc chăn lúc này đều đặt hết phía trong giường, vẫn được gấp chỉnh tề.

Tiểu Kiều nhẹ nhàng không một tiếng động, đi đến cuối giường, đứng cạnh chân Ngụy Thiệu.

Nàng lặng lẽ nhìn hấn một cái.

Hấn nằm ngửa, bởi vì người cao chân dài nên cả người đã chiếm hơn nửa chiếc giường, mặt đỏ hồng vì rượu giờ đã giảm bớt. Có thể do ánh đèn hơi mờ chiếu không tới góc giường, nên trông sắc mặt hấn còn lộ ra vẻ an bình đến lạ, một đôi mày kiếm đen rậm càng nhìn càng thuận mắt, hai mắt nhắm lại, ngủ say.

Tiểu Kiều ngừng thở, cố gắng nghiêng thân về phía trước, thân nàng khẽ trượt qua chân hấn, đưa một tay với sang, định nhắc chiếc chăn ngày càng gần mình ở trên giường ra thì bỗng Ngụy Thiệu đột nhiên tỉnh lại, bất ngờ mở to mắt, sau đó, bên tai vang lên tiếng “Xoẹt” của kiếm rút khỏi vỏ, nàng còn chưa thấy rõ chuyện gì xảy ra thì Ngụy Thiệu đã rút một thanh trường kiếm từ dưới gối, nhảy xuống giường. Bên tai mát lạnh, mũi kiếm liền kề sát cổ nàng.

Tất cả hành động chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Tiểu Kiều cứng đờ người.

Nàng rõ ràng có thể cảm nhận được mũi kiếm lạnh lẽo đang kề lên cổ, lông tơ dưới da dựng đứng hết lên. Cái lạnh lẽo này khác hẳn hơi lạnh từ không khí trong phòng.

Nàng thậm chí còn có thể ngửi thấy mùi rỉ sắt thoang thoảng từ lưỡi kiếm.

Nàng biết đây là mùi máu.

Tiểu Kiều từ từ quay đầu lại, chống lại ánh mắt của hấn.

Trong mắt hấn lúc này chứa đầy tơ máu đỏ, lộ ra sát khí nhàn nhạt.

“Thiếp hơi lạnh, vừa rồi chỉ muốn lấy chăn thôi. Không ngờ lại làm kinh động đến chàng.” Nàng cố dùng giọng thật bình tĩnh.

Nhưng trong lòng nàng tin chắc, mình quả thật không hề đụng vào hấn dù chỉ một chút.

Ngụy Thiệu nhìn nàng vài giây, quay đầu nhìn quanh căn phòng được trang trí đồ rực, phảng phất như nhớ ra điều gì, nhắm hai mắt lại, giơ tay bóp trán, sát khí quanh thân cuối cùng cũng biến mất.

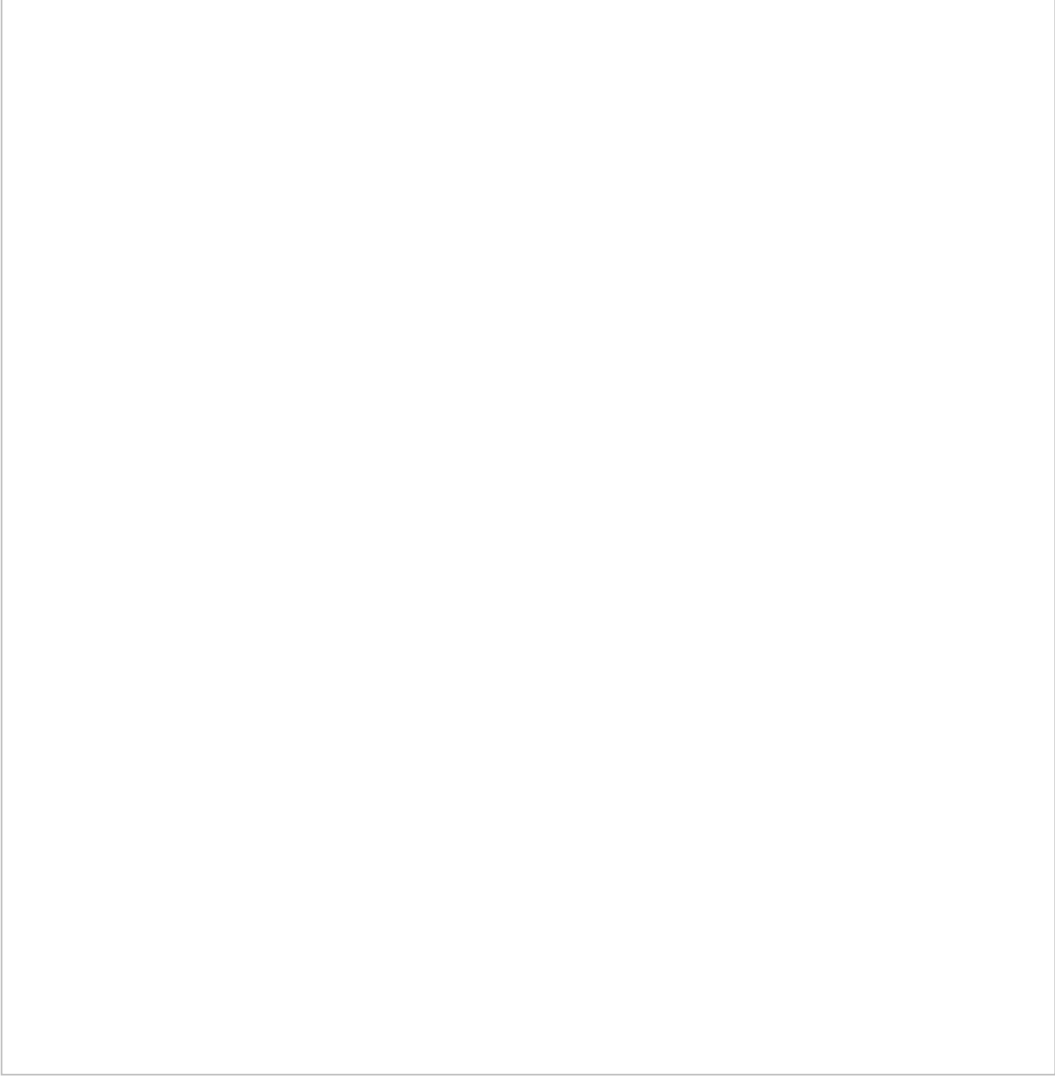
Hấn từ từ buông kiếm xuống.

Chương 10

Chương 11

Chương 11: Mỹ nhân

Chuyển ngữ: Ying

Từ Tín Đô ngược lên hướng Bắc đến Ngự Dương, cả đường đi mất khoảng hơn nửa tháng. Lúc trước Chung bà bà được Từ phu nhân phái tới mời này chuẩn bị hôn lễ cho Ngụy Thiệu, giờ hôn lễ đã xong, lần này nữ quân lên phía Bắc, đương nhiên bà cũng đi theo về.

Người hộ tống nữ quân về phía Bắc lần này cũng vẫn là Ngụy Lương.

Ngụy Lương ghét cay ghét đắng nhà họ Kiều. Năm đó phụ thân Tiểu Kiều là Kiều Bình tới Ngụy gia phúng viếng, ngay trên linh đường, chính hắn là người đầu tiên tức tối rút đao ra. Vì thế hắn cũng không hề có chút cảm tình nào với Tiểu Kiều cho được, lần đầu tiên Ngụy Lương nhìn thấy nàng, chúa công sẽ kết hôn với một nữ nhân như vậy, thế là trong lòng hắn tự áp dụng định nghĩa “Họa thủy” dành cho nàng. Bây giờ ngài ấy tiếp tục phái hắn đưa người về Ngự Dương, mặc dù hắn thật lòng không muốn, nhưng đây lại là nhiệm vụ Công Tôn quân sư giao cho mình, muốn từ chối cũng không từ chối được, đồng thời trong lòng hắn cũng rõ, cho dù sau này nữ nhân Kiều gia không được ai chào đón, nhưng nếu một khi chúa công đã cưới nàng, chắc chắn vẫn có phần tác dụng, vì vậy hắn chỉ có thể miễn cưỡng bản thân đồng ý làm công việc tẻ nhạt lần thứ hai.

Ngụy Lương đi chuẩn bị xe ngựa, chọn vài người tùy tùng, sắp xếp hành lý mà Tiểu Kiều mang theo cẩn thận phía sau xe, sau đó hắn đứng trước cửa Tín Đê đợi Tiểu Kiều đi ra.

Tiểu Kiều không để cho người khác chờ lâu. Sau khi thu dọn xong, mặt trời cũng đã lên cao trên nóc.

Nàng dẫn Xuân Nương và mấy tỷ nữ đi từ căn phòng tân hôn Xạ Dương xá bước ra ngoài.

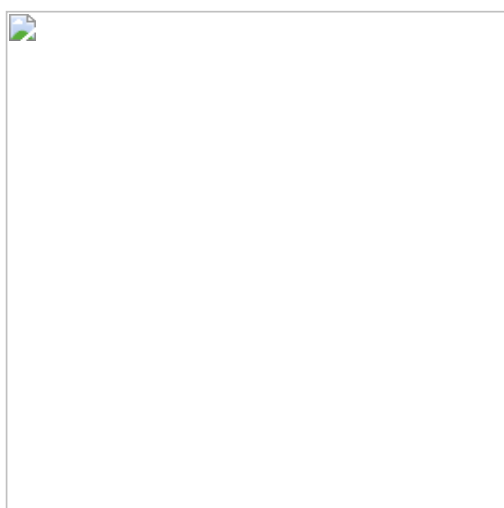
Từ sáng sớm Xuân Nương đã vô cùng bức bối.

Nếu nói trong hôn lễ tối quá, Tiểu Kiều mặc trang phục như vậy là để phù hợp với thân phận thê tử của quân hầu, nhưng về đoan trang lộng lẫy đó lại khiến nàng có vẻ già dặn hơn tuổi thật, vậy thì bây giờ, nhất định Tiểu Kiều phải phô hết ra ngoài, nhất là khuôn mặt xinh xắn và phong thái tự nhiên ẩn hiện qua mỗi cử chỉ.

Xuân Nương chăm chút nàng lớn lên, nàng có thể đẹp tới mức độ nào, đương nhiên không có ai hiểu hơn Xuân Nương được.

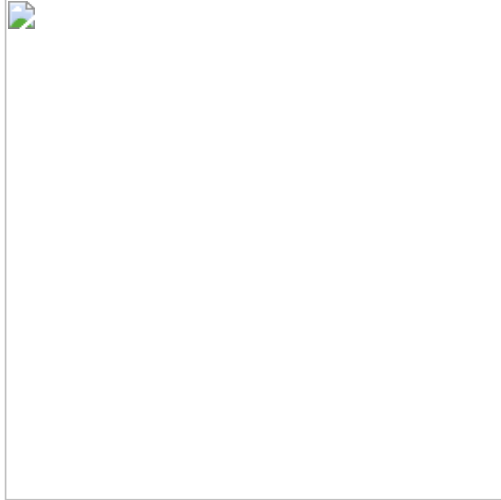
Xuân Nương chải kiểu đầu Tiên Kế cho nàng, cả mái tóc dài được búi lên đỉnh đầu rồi xuyên qua nó bằng chiếc trâm cài phỉ thúy mà Tiểu Kiều thích nhất, tóc mai bên sườn mặt được cố định bằng một chiếc bộ diêu có khảm viên ngọc to như ngón tay cái, chỉ như vậy không cần nhiều trang sức. Trên khuôn mặt nàng cũng không cần trát quá nhiều son phấn. Bởi vì lớp phấn càng dày lại che đi nét đẹp nguyên sơ nhất của nàng. Hôm qua Xuân Nương trang điểm đậm cho Tiểu Kiều là vì cân nhắc đến chuyện làm sao cho phù hợp với trang phục tân nương. Sáng nay bà chỉ quét nhẹ lên một chút xanh biếc lên mi nàng, tô cho đôi môi chút đỏ, hai gò má được phủ thêm một lớp phấn nhẹ nhàng, chỉ vậy thôi cũng đủ làm cho gương mặt nàng tỏa sáng động lòng người.

[Bộ Diêu]

Xuân Nương cũng biết rằng, bộ khúc cư ôm bó sát toàn thân, làn váy xòe dần từ đầu gối là kiểu trang phục phổ biến tốt nhất phong thái xinh đẹp duyên dáng của Tiểu Kiều. Bà là người hầu hạ Tiểu Kiều tắm rửa, cho nên cơ thể nàng thay đổi thế nào Xuân Nương nắm rõ nhất. Từ năm ngoái khi nàng bắt đầu có quý thủy, bà vẫn luôn nhìn nàng thay đổi từng ngày một, đóa hoa trước ngực cứ lặn lẽ lớn lên, nó khác với vẻ đầy đặn mà người ta quen thuộc, xinh xắn và mềm mại hơn so với những phụ nhân khác, nếu không phải tận mắt chứng kiến thì khó mà có thể hình dung được.

[Khúc cư]

Thân là con gái sứ quân, cho nên khung xương của Tiểu Kiều cũng nhỏ hơn các nữ tử ở đây, đa số họ có vóc người cao lớn, huống chi Tiểu Kiều cũng vừa đến tuổi cập kê, cơ thể chưa trưởng thành toàn diện, cộng thêm tối qua tính cả trong lẫn ngoài có không dưới sáu tầng lễ phục, hoàn toàn che mất dáng người thực tế của Tiểu Kiều, chứ đâu phải như lời các phu nhân kia giễu cợt nàng sáng nay, bảo nàng gầy trơ xương Ngụy hầu không thương nổi.

Ngụy hầu của mấy người đã tự bỏ lỡ cơ hội để hiểu rõ đấy, biết chưa?

Xuân Nương không nhịn được oán thăm lần thứ hai. Bà chọn cho Tiểu Kiều một bộ khúc cư màu đỏ tươi, lấy một cái thắt lưng thêu hoa quần ra sau nhiều lần, phía dưới làn váy xòe ra tạo thành từng nếp gấp nhẹ nhàng mà mềm mại, sửa sang lại phía sau tay áo, bởi vì hôm nay trời rét lạnh gió to, bà khoác thêm cho Tiểu Kiều cái áo choàng mũ mềm bằng lông màu hường phấn, trên áo choàng không có nhiều trang sức, bên vạt áo chỉ thêu một cành hoa mai, nếu trời gió to, đôi mũ lên vừa ấm vừa thanh lịch, lại không mất đi vẻ lộng lẫy của Tiểu Kiều.

Bộ trang phục kiểu thế này chiếm đa số trong những món đồ mà Tiểu Kiều mang theo, từ đầu tới chân chỉ toàn là đồ tốt, vừa không quá đơn giản lại vẫn phù hợp với thân phận phu nhân mới cưới của Quân hầu, cũng không hề phù phiếm xa hoa. Khi nàng đón gió bước ra, cây trâm phỉ thúy trên mái tóc, đôi bông tai lấp lánh sáng lên, làn váy lay động đung đưa, đôi mắt nàng trong suốt, mỗi bước đi đều rực rỡ lạ thường, đứng từ xa nhìn lại, giống như một vị thần đang đứng trên sông Lạc Hà, đẹp không gì tả xiết, ngay cả viện xá xám xịt sắc màu giữa mùa đông cũng như điểm thêm cảnh sắc tươi đẹp lúc xuân về.

Cả đoạn đường đi ra có không ít người rồi rít đưa mắt nhìn sang, có người nhìn đến nỗi quên cả phải hành lễ, cho đến khi nàng đi càng lúc càng xa, ánh mắt vẫn dõi theo chằm chặp không muốn thu về.

Rốt cuộc Xuân Nương cũng thấy cục tức bị dồn nén trong lòng được nhẹ hơn một chút.

Đi qua cánh cửa trước mặt là đến cửa lớn ngoài kia. Lúc bước tới đoạn có mấy bậc cầu thang, Xuân Nương sợ trên thềm cầu thang vẫn còn băng của đêm qua đọng lại, bà vội vàng đưa tay ra đỡ Tiểu Kiều, Tiểu Kiều cũng nhấc váy cẩn thận đi xuống dưới, đột nhiên nàng cảm giác Xuân Nương bên cạnh mình bỗng nhiên dừng bước, ngay sau đó ống tay của nàng bị người kia giật nhẹ.

Tiểu Kiều ngược mắt lên nhìn, Ngụy Thiệu đang đứng ngay phía trước cách nàng một khoảng không xa, đứng bên cạnh hắn còn có một người khá gầy gò, là một nam tử trung niên để mấy chòm râu, mặt mũi hơi hốc hác, nhưng ánh mắt thì cực kì sáng rõ, nhìn sắc mặt ông giống như người mắc bệnh lao, có lẽ là quan văn ở cạnh bên Ngụy Thiệu.

Lúc trước Xuân Nương đã từng nghe, bà cũng biết bên cạnh Ngụy Thiệu có một mưu thần tên là Công Tôn Dương, rất được hắn trọng dụng, hai người thường xuyên ở cạnh nhau. Cho nên khi thấy một người đàn ông trung niên đứng bên cạnh người kia, bà lập tức đoán ra đó chính là người đó. Nhìn dáng vẻ của họ hình như vừa mới đi qua đây, kết quả lại vừa lúc chạm mặt bà và Tiểu Kiều

Tiểu Kiều thấy Ngụy Thiệu đưa mắt về phía mình, trên mặt nàng cũng biểu hiện chút gì, bước chân hơi dừng một chút rồi đi tiếp như chẳng có chuyện gì, cho đến khi bước gần tới chỗ hắn, nàng nở nụ cười gọi người kia hai tiếng “Phu quân.”

Người trung niên bên cạnh hắn cũng khom lưng chấp tay về phía nàng rồi tự giới thiệu mình họ Công Tôn, tên là Dương, là hành quân Tư Mã của Quân hầu, lúc nói chuyện với nàng ông vẫn luôn mỉm cười, thái độ mười phần cung kính.

Tiểu Kiều vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, khẽ gật đầu với Công Tôn Dương rồi thăm hỏi vài câu, sau đó nàng quay sang nói với Ngụy Thiệu: “Bây giờ thiếp phải lên đường rồi, từ nay về sau không thể ở bên cạnh hầu hạ phu quân, mong phu quân có thể tự mình bảo trọng.” Nói xong nàng cúi người thi lễ, không nhìn hắn thêm lần nào mà nghiêng đầu rời đi.

Ngụy Thiệu dường như thoáng ngẩn người, hắn khẽ nhíu mày nhìn chằm chằm ở phía sau lưng nàng.

Mặc dù trong lòng của Xuân Nương có rất nhiều bất mãn với Ngụy Thiệu, nhưng đã gặp ở đây như thế rồi, bà cũng không dám biểu hiện bất mãn ra bên ngoài, thấy Tiểu Kiều đã đi xa, bà cũng vội vàng khom lưng hành lễ với Ngụy Thiệu, rồi quay sang nhìn người mang họ kép Công Tôn, sau đó mới vội vàng xoay người đuổi theo Tiểu Kiều.

“Chúa công, ngài không đưa nữ quân ra khỏi thành thật sao?”

Chờ bóng dáng Tiểu Kiều đi xa, Công Tôn Dương lại khuyên thêm một lần nữa: “Theo ý kiến của thần, hay là chúa công đưa nàng ra khỏi thành cho thỏa đáng. Chu lễ hôn lễ, cho dù hôn nhân chỉ vì là hợp tác, nhưng dù sao đây cũng là đạo lí làm người. Hôm qua mới tổ chức hôn lễ xong, hôm nay đã lập tức đưa nữ quân về phương Bắc, dù có thể nói là do chiến sự căng thẳng, nhưng cũng chỉ có mấy bước đường sẽ đi ra khỏi thành, cho dù chúa công có bận rộn đến đâu đi chăng nữa. Nếu Chúa công không đưa, sợ rằng dân chúng trong thành cũng sẽ sinh nghi”.

....

Tiểu Kiều đi ra khỏi cửa lớn, Ngụy Lương và Chung bà bà bước tới cúi đầu hành lễ. Nàng đi tới phía trước xe ngựa, Ngụy Lương và đám người Chung bà bà tự trở về vị trí của mình, đến giờ phải lên đường, bỗng họ thấy Ngụy Thiệu đi ra thì vội vàng tới cúi đầu hành lễ.

“Chuẩn bị xe ngựa cho ta. Ta đưa nàng ra khỏi thành.”

Tiểu Kiều đã ngồi trên xe ngựa của mình, đột nhiên nghe tiếng của Ngụy Thiệu phía sau, nàng không nén được tò mò nên cũng vén rèm lên nhìn thử. Hắn đang đứng trên bậc thềm chỉ huy đám tùy tùng đi dắt ngựa, gò má ngược về hướng nàng như thể đang tập trung suy nghĩ, hình như hắn cũng cảm giác được có người đang nhìn lên phía sau, quay đầu lại, ánh mắt nhìn thẳng về phía Tiểu Kiều đang ngồi trên xe ngựa.

Thấy vậy Tiểu Kiều vội vàng lùi lại ra phía sau, “phạch” một tiếng thả rèm.

....

Xe ngựa bắt đầu xuất phát đi lên trên đường lớn.

Vào giờ này, người đi trên phố đang dần dần nhiều lên, người đi đường thấy một nhóm xe ngựa từ hướng Tín Cung ra, ở giữa là một chiếc xe ngựa lớn, đằng trước đằng sau đều có hộ vệ đi xung quanh bảo vệ, Ngụy Thiệu cũng cưỡi ngựa đi sát ngay bên cạnh, thấy vậy mọi người dần tụ tập lại nhìn, hô to Quân hầu. Đi qua một con phố, người càng lúc càng nhiều lên, dần dần không biết tin tức ở đâu lan tới, họ nói người đang ngồi trong xe ngựa chính là Quân hầu phu nhân vừa mới cưới, bởi vì chiến sự căng thẳng, cho nên hôm sau tân hôn Quân hầu đành đưa nàng về phương Bắc, tuy rằng không đành lòng chia lìa, nhưng tình thế bất đắc dĩ khiến hắn chỉ có thể tự mình tiễn nàng ra khỏi thành. Dân chúng đang ưu tư lại chuyển sang kích động, có người bắt đầu cao giọng chào hỏi nữ quân đang ngồi trong xe ngựa không lộ diện ra kia, những người còn lại thấy vậy cũng ríu rít noi theo.

Tiểu Kiều ngồi trong xe ngựa, nghe thấy bên ngoài có nhiều người cung kính mình như vậy, có người còn cao giọng chúc nàng lên đường thượng lộ bình an.

Ở niên đại này rất trọng nam khinh nữ, không cho nữ nhân tái giá dù bề trên đã từng làm như vậy, nhưng thói đời càng lúc càng thoáng hơn, đã không còn những hạn chế nghiêm ngặt như kiểu mệnh phụ quý nữ không được cho xuất đầu lộ diện. Ở Duyện Châu, lúc mẫu thân Tiểu Kiều còn sống, hàng năm vào tháng ba, bà sẽ dẫn Đại Kiều Tiểu Kiều cùng đi Hoa thần miếu là một trong những ngày lễ quan trọng trong Tiết Thượng Tị, xuân hòa nắng đượm, một đường xe ngựa thông dong, dọc đường đi nhận lấy vô số lời hỏi thăm của người dân trong quận, cùng vui cùng mừng. Nghe thấy tiếng hai bên đường càng lúc càng lớn, Tiểu Kiều cũng vén một bên rèm lên, nòng nhìn dân chúng đang đứng hai bên đường gật đầu chào hỏi, mỉm cười lại với họ.

Dân chúng trong thành đương nhiên sẽ không biết chuyện xưa của hai nhà Ngụy Kiều. Bởi vì Ngụy Thiệu rất được lòng dân, cho nên dân chúng cũng có cảm tình với vị tân nương của Quân hầu, rồi lại thấy vô cùng xúc động vì chuyện sau ngày tân hôn đôi phu thê trẻ đã phải rời xa nhau, một đường đưa tiễn. Thấy nàng cuối cùng cũng lộ mặt ra đáp lễ, nhìn nàng ngồi ngay ngắn ở trong xe, hiền thực duyên dáng, thần thái như tiên, nụ cười hòa nhã, có thể thấy được nàng rất thân thiện với mọi người, ánh mắt lướt qua một lúc, trong lòng mọi người đều nảy sinh cảm giác, cảm thấy Hầu phu nhân đang chào hỏi với mình, nhất thời họ vui mừng phấn kích ồn ào mãi không thôi, không phân biệt trai gái, đuổi theo xe ngựa suốt một đường, người đi càng lúc càng nhiều, tất cả đều vây quanh xe ngựa hai bên đường, chỉ để ngắm nhìn nàng lâu hơn chút nữa.

Lúc đầu Tiểu Kiều lộ mặt mỉm cười hỏi thăm dân chúng vì dù sao mình cũng mang thân phận là phu nhân quân hầu. Không ngờ lại kéo theo nhiều người đưa tiễn mình đến vậy, ở phía xa xa có người còn không ngừng chạy tới, e rằng sẽ dần dần đông thêm, nhớ đâu lại xảy ra chuyện gì, cho nên nàng khoát tay với những dân chúng đang đứng gần đó tỏ ý không cần đưa tiễn, rồi bản thân cũng buông màn xe xuống.

Chương 12

Dân chúng đưa tiễn tân nương Quân hầu ra khỏi thành vốn là chuyện rất bình thường, mới đầu Ngụy Lương cũng không bận tâm mấy, nhưng càng ngày người dân tụ tập đến càng nhiều, sau cùng còn chen nhau chạy đuổi theo xe ngựa, nhốn nháo không khác gì họp chợ, nếu không phải hai bên xe ngựa có binh sĩ cầm giáo đi theo ngăn cản họ, thì sợ rằng người dân đã chen chúc sang đây. Ngụy Lương vội vàng tiến lên, quay đầu nhìn thoáng qua Ngụy Thiệu phía sau, thấy vẻ mặt hắn như có chút không vui.

Cũng phải thôi, tình huống này cũng không nằm trong dự đoán của hắn.

Trong lòng Ngụy Lương càng oán trách Kiều Nữ kia nhiều chuyện, hắn nhìn sang hướng xe ngựa lần nữa, may mà nàng đã buông rèm xuống rồi, Ngụy Lương vội vàng thúc ngựa tới gần, vừa tự mình hộ tống bên xe ngựa, vừa lớn tiếng quát mọi người tản ra, rốt cục cũng ra được khỏi thành, lúc này hắn mới gia tăng tốc độ, sau cùng thì dừng lại bên đường cách cửa thành vài dặm.

Sắc mặt Ngụy Thiệu vẫn nặng nề như cũ, nhìn không rõ đang suy nghĩ điều gì, hắn cũng không xuống ngựa. Lúc đám người bên cạnh Ngụy Lương tới bãi biệt hắn, người kia chỉ dặn dò hai tiếng, bảo hắn đi đường thì nhớ phải cẩn thận, sau đó hắn khẽ nâng mắt lên, nhìn lướt qua chiếc rèm xe ngựa im lìm từ sau khi ra khỏi thành vẫn chưa hề được vén, quay ngựa trở về thành.

Ngụy Lương đứng bên đường, nhìn theo bóng Ngụy Thiệu trên lưng ngựa dần dần biến mất, hắn xoay người lớn tiếng quát tùy tùng: “Xuất phát! Nhanh đưa nữ quân hồi hương, chúng ta cũng có thể về sớm!”

...

Tết Nguyên Đán năm nay đã trải qua trên đường. Sau bốn năm ngày, họ đến một nơi có tên là Khâu Tập, xuyên qua đường núi mấy dặm về phía trước là địa phận Hà Gian. Trời chuyển âm u, gió thổi qua như dao cứa, phảng phất như trời muốn tuyết rơi. Nghĩ đến chuyện đường trên núi khó đi, vì thế đoàn quân quyết định dừng chân lại, nghỉ tạm ở một dịch đình gần đấy.

Trong xe ngựa của Tiểu Kiều có bếp sưởi và đệm lót, mặc dù là thế nhưng sau một ngày, đầu ngón chân cũng bị đông lạnh đến tê tê, nói gì tới Chung bà bà và các thị nữ ngồi trên xe bình thường không có lò sưởi ấm. Tiểu Kiều biết trong khoang xe có thể chứa thêm mấy người được nữa, lúc nghỉ chân giữa trưa, nàng bảo Xuân Nương đi gọi Chung bà bà và thị nữ đến đây, nói mọi người ngồi chung trên xe ngựa với mình để sưởi ấm. Chung bà bà lại nhất quyết từ chối, bà nói trên dưới khác biệt, chủ tớ không thể ngồi chung được. Nhóm thị nữ thì lại rất sợ bà, thấy bà không đồng ý, họ cũng đành cắn răng tiếp tục ngồi bên kia. Cuối cùng lúc

này cũng tìm nơi ngủ trọ, mặc dù gian dịch đình khá cũ, nhưng tốt xấu gì cũng ấm hơn bên ngoài, sau khi vào trong mọi người đều thả lỏng.

Tiểu Kiều bỏ tiền nhờ dịch thừa mua cho mọi người ít đầu heo và rượu, mời Ngụy Lương và các binh sĩ hộ tống mình uống cho ấm người lên. Dịch thừa biết nàng là gia quyến của Ngụy Thiệu thì nào dám lấy tiền. Dĩ nhiên Tiểu Kiều cũng không cố chấp đưa cho hắn, nàng sai Xuân Nương tới đưa sang. Dịch thừa tự mình ra ngoài mua đồ về, hâm nóng rồi mang lên. Quân sĩ vô cùng cảm kích với sự chăm sóc của nữ quân, ngồi vây quanh bàn vừa ăn vừa uống rượu rôm rả. Ngụy Lương vẫn đứng ở trước cửa dịch đình, nhìn màn đêm đen kịt ở ngoài kia, thần sắc có đôi phần lo lắng.

Thánh Chạp phương Bắc rét căm căm, đúng là không phải giả.

Trời sinh Tiểu Kiều có bàn tay nhỏ dài, đầu ngón tròn tròn, móng tay màu hồng nhạt, phía trên dài hơn như vàng trắng lưỡi liềm nhỏ nhắn cực đáng yêu. Lúc trước ở Duyện Châu, tới mùa đông nàng chưa từng nứt nẻ da tay. Mới đến đây vài ngày đã bắt đầu ngứa ngáy, tối hôm qua lại càng thấy khó chịu, nằm trong chăn cọ qua cọ lại, may mà Xuân Nương suy nghĩ chu toàn, vừa ra khỏi cửa đã mang theo cao bôi nứt da, bà lấy một ít thoa cho nàng, còn xoa xoa bóp bóp, lăn qua lăn lại đến nửa đêm, tới khuya nàng mới ngủ thiếp đi. Mới rạng sáng hôm sau nàng đã bị Xuân Nương đánh thức, bà nói bên ngoài trời đã đổ tuyết rồi, Ngụy tướng quân đã thức dậy từ sớm, lúc này người đang đứng ngoài sảnh chờ nàng ra, mới vừa rồi còn phái người thúc giục.

Tiểu Kiều xấu hổ vì bản thân ngủ quá say, nàng ngáp dài, không dám bật phát bực bội lúc rời giường, đau khổ vạn phần chui từ trong chăn ấm, mấp mép hở một nửa, mơ mơ màng màng được Xuân Nương hầu hạ mặc xiêm y, chải đầu rửa mặt qua loa rồi ăn bữa vài miếng, thị nữ bên kia cũng thu dọn xong xuôi, lúc này mới đi ra đại sảnh.

Ngụy Lương đã đợi được một lúc gấp như kiến bò miệng chén, rốt cục mới thấy nàng khoan thai bước chậm, mặc dù trong lòng đang bất mãn cực kì, nhưng dù sao nàng cũng là nữ quân, hắn đâu dám làm lố mắng quá mức, hành lễ qua loa rồi chỉ nói một câu: “Ở đây đường núi khó đi, chỉ sợ tuyết càng lúc càng dày, đi sớm về sớm, chúng ta nên xuất phát sớm thôi.” Nói xong Ngụy Lương lớn tiếng sai tùy tùng chuẩn bị xuất môn.

Tiểu Kiều cũng biết hắn vội vàng muốn sớm ngày đưa mình tới Ngự Dương. Bước rang ngoài hiên khách điểm, chỉ mới qua một đêm, trời đất đã được bao trong một lớp áo bạc, tuyết dưới đất đã đọng quá cứng chân, một vùng trắng xóa, một cơn gió thổi qua là cả người run rẩy.

Xe ngựa đã dừng ở trước cửa, Tiểu Kiều đang định bước lên, bên kia đường đã có bốn năm người vội vã chạy tới đây, hình như là thương nhân sớm tinh mơ

tới dịch đình trốn tuyết, vừa dậm chân giữ tuyết trên người, họ nói:” Chắc Tướng quân muốn tới Hà Gian phải không? Đường núi phía trước bị ngăn rồi, không qua được đâu!”

Ngụy Thương hỏi lại rõ ràng, vị thương nhân kia dậm ba lời giải thích. Nói rằng bọn họ xuất phát từ sáng sớm, đến trước núi thì thấy tảng đá trên núi sạt xuống, chặn lối đi. Cơ bản là không có cách nào qua đó được.

“Tảng đá chắn lối đó cao chừng này.”

Một thương nhân khoa tay múa chân.

“Ài, sợ là bị chặn lại ở đây thôi, không biết khi nào mới có thể qua được.”

Người bạn khác của hắn thở dài.

Ngụy Lương ngần ngừ như có vẻ không tin, sau khi suy nghĩ, hắn mời Tiểu Kiều đi vào trong chờ tạm, mình tự dẫn theo hai người leo lên ngựa đón gió tuyết đến xem.

Lúc hắn trở về thì mặt mày nhăn nhó, hắn nói quả thật đường đã bị tảng đá chặn lại rồi, hôm nay chắc là không đi được.

Tiểu Kiều vừa nghe thế, che miệng ngáp một cái, nàng xoay người quay vào. Thị nữ lại trải chăn chiếu ra lần nữa, nàng cứ thế chui vào trong ngủ bù.

Không còn ai thúc giục nàng thêm nữa. Cảm giác ngủ một giấc thế này thật vô cùng sướng khoái. Lúc tỉnh lại hai má nàng đỏ bừng, trên chân thoa cao nứt da, trước khi ngủ nàng còn luồn thêm tất, lúc này đây nàng càng thấy ấm áp khoan khoái nhiều. Thức dậy ăn uống qua loa, chuẩn bị xong thì cũng đã sau giờ Ngọ.

Trong đại sảnh trước dịch đình cũng náo nhiệt hơn nhiều khi sáng sớm.

Thời tiết xấu vẫn hoành hành ngoài kia, ngoài một số ít những người đi đường gặp nạn tới trú như Tiểu Kiều thì đại đa số đều là thương nhân buôn bán ở bên ngoài. Trong đại sảnh, tất cả mọi người đều là vì tắc đường mà quay lại trú chân nghỉ tạm nơi ấm áp này đây. Dịch thừa cũng không đuổi họ đi, cho phép thương lữ tạm thời ở đại sảnh phía trước, chỉ cần hứa không đi lung tung sau hậu đường là được.

Ngụy Lương một lòng chỉ muốn nhanh chóng đưa Tiểu Kiều tới Ngự Dương để báo cáo kết quả, không ngờ mới xuất phát được vài ngày đã lại bị tắc đường, trong lòng sốt ruột không thôi, chỉ sợ nếu tới nay có mưa, hòn đá kia lại đóng băng đông cứng, đến lúc đó muốn xử lý chỉ sợ không dễ dàng. Đợi tới giữa trưa thấy tuyết có dấu hiệu sắp ngừng, hắn lập tức tập hợp mọi người đi thông đường.

Khách thương cũng hận không thể đi cho sớm, gặp được vị tướng quân này dẫn đầu họ cũng nhao nhao hưởng ứng theo. Ngụy Lương đếm người rồi mang theo dụng cụ, để lại hai thân binh, ra lệnh cho họ ở lại để bảo vệ phu nhân quân hầu, còn mình thì dẫn người rời đi.

Hậu đường, lò than hồng cháy rực, vô cùng ấm áp.

Dù thế nào đi nữa thì trong hôm nay chắc cũng không đi được, Xuân Nương mang giỏ ra may vá, cùng mấy thị nữ tới thêu thùa ở xung quanh lò sưởi. Tiểu Kiều ngồi lệch sang một bên giường nhỏ gần người. Bỗng nhiên có tiếng người gõ cửa, thì ra là dịch thừa mang hạt dẻ vừa mới nướng xong tới, mùi thơm nồng nàn xông vào mũi. Xuân Nương cho dịch thừa ít bạc lẻ rồi nhận lấy hạt dẻ. Tiểu Kiều sai thị nữ lấy khăn gói một ít, mang đi đưa cho Chung bà bà đang ở gian phòng khác.

Qua một lúc sau, thị nữ quay về, bẩm Chung bà bà bảo không cần, nhờ mình gửi lời tạ ơn ý tốt của nữ quân.

Tiểu Kiều thấy bà không cần thì cũng không miễn cưỡng, nàng chia nó cho mấy thị nữ kia, nhóm thị nữ vui mừng, ngồi vây quanh bếp sưởi, vừa cắn hạt dẻ vừa thành thoi tán gẫu.

Xuân Nương cũng không thêu thùa nữa, bà rửa sạch tay, ngồi cạnh Tiểu Kiều bóc hạt dẻ cho nàng, bà nói, Chung bà bà này đúng là khó làm thân, một hạ nhân đã như thế, không biết vị Từ phu nhân bên kia sẽ thế nào? Mẹ chồng nữ quân thì sao đây?

Bà đút vào miệng Tiểu Kiều một hạt dẻ vàng óng vừa mới bóc rồi lại tự thờ dài.

Tiểu Kiều thấy bà cứ lo lắng thay mình thì cũng lấy một hạt dẻ lột sẵn, nhét vào miệng bà, cười nói: “Chẳng lẽ bên kia còn có người sẽ ăn tươi nuốt sống ta được sao? Xuân Nương sầu cái gì kia chứ? Ăn hạt dẻ đi!”

“Cháy rồi!”

Đúng lúc này bên ngoài thành linh truyền tới tiếng ồn ào huyền náo, có người cao giọng hô to.

Xuân Nương kinh hãi, vội vàng đứng dậy đẩy cửa chạy ra ngoài xem thử. Bà thấy một căn phòng sáng rực bốc hỏa nằm trong góc cách phòng này mấy căn, ngọn lửa và khói đặc đang bốc từ trong ra cửa sổ, nhìn như cháy lan từ đó. Chung bà bà sát vách cũng nghe tiếng chạy ra. Tên dịch thừa hốt ha hốt hoảng chạy tới, một bên vừa sai người dập lửa, một bên quay sang nhận tội với Tiểu Kiều, nói rằng đó là gian nhà kho, cũng không biết tại sao lại tự nhiên phát hỏa,

xem ra thể lửa cháy rất to, chỉ sợ sẽ cháy tới chỗ này, đành phải mời nữ quân tới phòng ở tiền đường tránh tạm.

Xuân Nương chạy vội trở lại phòng, giúp Tiểu Kiều cầm áo choàng bước ra. Chung bà bà dẫn theo thị nữ quay về phòng thu dọn một ít đồ nữ trang, sau đó cũng bước ra, cả đoàn người Tiểu Kiều cùng tiến đến tiền đường.

Mọi người trong dịch đình đã đi theo Ngụy Lương tới thông đường, không đủ người dập lửa, dịch thừa lại vội vàng chạy về, năn nỉ mượn hai tùy tùng đi phụ mình chữa cháy, bị Chung bà bà nhất mực chối từ, bà nói: "Ai có việc nấy. Hai người họ cũng có nhiệm vụ quan trọng của riêng mình, đó là bảo vệ nữ quân..."

Bà vừa dứt lời, thì vang "Ầm" một tiếng, cánh cổng phía sau bỗng có người xô đổ, mấy người nhìn như thương lữ tay cầm đao xông vào, không nói lời nào đánh thẳng hướng về của Tiểu Kiều.

"Bảo vệ nữ quân".

Chung bà bà phản ứng cực nhanh, bà hét to một tiếng, mình cũng nhanh chóng lao tới trước Tiểu Kiều, che nàng ở phía sau.

Xuân Nương cũng phản ứng lại, chạy tới bên Tiểu Kiều.

Hai tùy tùng nọ ngày thường tập luyện chăm chỉ, mặc dù lấy ít địch nhiều cũng không hề do dự, thấy thế họ lập tức rút đao, song song nhanh chóng đứng chắn ở hai đầu, cùng đối phương giao đấu.

"Là ai? Dám động tới gia quyến của Yên hầu U châu?"

Chung bà bà lớn tiếng thét hỏi.

Đúng lúc này phía ngoài cửa vang lên tiếng vó ngựa đập gió dồn dập, dường như chỉ ngay trong chớp mắt, một con ngựa trắng xông vào cửa, nam tử ngồi trên lưng cũng lập tức xuất hiện, đầu đội nón, thân khoác áo mưa, vàng nón kéo thấp không thấy rõ mặt người, nhưng dựa theo hình dáng thì đó hẳn là một nam tử. Hắn cưỡi ngựa trắng tình, sau khi phi ngựa vào, không dừng lại một giây, cuốn theo luồng gió tuyết lạnh căm, xông tới chỗ Tiểu Kiều. Hộ vệ ngăn không được thế ngựa hung hăng đó, chỉ có thể né hẳn sang hai bên, con ngựa trắng đảo mắt đã đến bên Tiểu Kiều, hất Chung bà bà và Xuân Nương phía trước, theo tiếng thét chói tai của thị nữ, Tiểu Kiều đã bị nam tử cúi người xốc lên lưng ngựa, sau đó ký giá một tiếng, con ngựa trắng quay đầu mang hai người chạy ra khỏi đại môn. Những người cải trang làm thương nhân ban đầu cũng rít gào một tiếng, nháy mắt đã lui sạch sành sanh.

Toàn bộ sự việc xảy ra quá đột ngột, từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc cùng lắm chỉ ngắn ngủi chực giây.

Chung bà bà và Xuân Nương bị ngựa húc ai cũng bị bầm tím cả, các bà không để ý đau đớn bò dậy từ dưới đất bò chạy đuổi theo tới cửa, con ngựa trắng đã chạy được nửa dặm, biến thành một điểm màu trắng tinh trong tuyết, cứ thế biết mất giữa màn tuyết mịt mù.

Chương 13

Gió mang theo tuyết tạt vào mặt Tiểu Kiều, nàng gần như không thể mở mắt, ngồi trên lưng ngựa cảm giác như trời đất quay cuồng, không phân rõ Nam Bắc, theo bản năng Tiểu Kiều cố sức giãy dụa, bên tai chợt vang lên giọng nói: “Man Man! Là ta!”

Giọng nói này nghe rất quen.

Tiểu Kiều ngừng giãy dụa, nam nhân sau lưng cũng đỡ nàng ngồi lại tư thế bình thường trên lưng ngựa. Nàng mở mắt ra, quay đầu liền nhìn thấy gương mặt anh tuấn lộ ra dưới vành nón.

Lang Gia thế tử, Lưu Diễm?

Nhìn thấy hắn, nàng vô cùng kinh ngạc. Tiểu Kiều nằm mơ cũng không thể ngờ, người đến bắt mình lại là Lưu Diễm!

“Man Man đừng sợ! Xe ngựa đang chờ ở phía trước, khi nào đến nơi an toàn, ta sẽ giải thích với nàng sau!”

Mặt Lưu Diễm căng thẳng, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn đằng sau, an ủi Tiểu Kiều vài câu liền kẹp chặt bụng ngựa, vung roi quát xuống, ngựa lao đi như bay.

Tiểu Kiều ngay lập tức phản ứng lại.

“Lưu thế tử! Ta không đi cùng huynh! Huynh thả ta xuống!”

Lưu Diễm vờ như không nghe thấy, chẳng những không dừng lại, còn ra sức quát ngựa mạnh hơn.

Một đợt gió lạnh bỗng xộc vào trong miệng, nuốt hết thanh âm của nàng, Tiểu Kiều bị sặc, ho khan kịch liệt.

Bên vệ đường phía trước có một cỗ xe ngựa đang chờ, bạch mã vừa chở hai người đến gần thì có người từ trên xe nhảy xuống tiếp ứng, Lưu Diễm nhảy xuống ngựa, ôm lấy Tiểu Kiều vẫn còn đang ho khan chui vào xe, cửa vừa đóng lại, xe ngựa liền chuyển bánh, chạy nhanh về phía đông.

Lên được xe ngựa, về mặt Lưu Diễm cuối cùng cũng thả lỏng hơn, thấy Tiểu Kiều vẫn nằm ho khan không ngừng, mặt hắn lộ vẻ thương tiếc, một tay nhẹ nhàng giữ vai, tay kia vỗ nhẹ sau lưng nàng, nhẹ nhàng an ủi: “Man Man, dọa đến nàng rồi phải không? Đừng sợ. Ta đưa nàng đi, sau này chúng ta sẽ không bao giờ cách xa nhau nữa!”

Tiểu Kiều cuối cùng cũng ngừng ho, ngồi dậy, tránh khỏi vòng tay hắn.

“Lưu thế tử! Huynh không thể đưa ta đi như vậy! Ta nhất định phải quay về!”

Lưu Diễm ngơ ngác, yên lặng nhìn Tiểu Kiều, một lúc sau hắn bỗng cười khò, ánh mắt cay đắng.

“Man Man, hai năm không gặp, sao nàng đã đối xử lạnh nhạt với ta rồi? Lúc trước nàng đâu có xưng hô với ta như vậy.”

...

Ký ức ngày xưa chợt hiện lên trong đầu Tiểu Kiều.

Lưu Diễm mười ba tuổi đến Kiều gia, mười tám tuổi trở lại Lang Gia, năm sau đính hôn với nàng, hiện giờ hắn cũng hai mươi một tuổi rồi.

Trong năm năm hắn ở tại Kiều Gia, tuy mang tiếng là gặp nạn nhưng Kiều gia vẫn đối xử với hắn hết sức trọng hậu. Kiều Bình tìm cho hắn một thầy giáo dạy cưỡi ngựa bắn cung giỏi nhất, thu thập hết binh thư cho hắn học tập, đã vượt ra cả chi lễ thông thường. Tiểu Kiều đúng là cùng hắn lưỡng tình tương duyệt, hôn ước vốn là nước chảy thành sông, tựa như duyên trời định.

Nếu nàng bây giờ vẫn là Tiểu Kiều lúc trước, thì Tiểu Kiều đối mặt với tình lang Lưu Diễm như nào, nàng cũng không rõ lắm.

Nhưng nàng đã không còn là Tiểu Kiều trước đây.

Lưu Diễm để lại cho nàng ấn tượng sâu nhất, không phải tài hoa hay tình cảm sâu đậm với nàng, mà là khoảnh khắc cuối cùng ở kiếp trước, nó ám ảnh nàng tựa như một cơn ác mộng.

Kiếp trước Tiểu Kiều và Lưu Diễm là một đôi Đế hậu, sau cùng tự vẫn mà chết, cũng mang tiếng kiên trung.

Hậu cung Lưu Diễm, nàng càng có thể lý giải.

Nhưng ánh mắt chăm chăm nhìn nàng trước khi chết của Lưu phi mười ba tuổi vẫn khiến nàng ớn lạnh, hành hạ nàng trong cơn ác mộng mỗi đêm.

Nàng có thể hiểu cách Lưu Diễm xử trí hậu cung của hắn, ở thời đại này nó được coi là đương nhiên. Nhưng nàng thật sự không thể tán đồng.

Nàng đồng tình với mối duyên bi thảm của hậu đế Lưu Diễm, nhưng nàng quả thực, không có cách nào giống như Tiểu Kiều lúc trước, có thể gửi gắm tình cảm nhiều như hắn được

Hiện tại nàng không thể mặc Lưu Diễm bắt đi như vậy được, trong lòng nàng chỉ có một ý nghĩ vậy thôi.

...

“Thế tử, bá phụ hủy hôn ước giữa ta và huynh, còn gả ta cho người khác, là Kiều gia chúng ta có lỗi với huynh. Nhưng tất cả đã là quá khứ rồi, ta không còn là Tiểu Kiều lúc trước, ta đã làm thê tử người ta. Thế tử đối với ta thâm tình nghĩa trọng, ta chỉ có thể ghi nhớ trong lòng, sau này xa cách hi vọng thế tử thuận buồm xuôi gió. Mong thế tử hãy đưa ta trở về, hoặc thả ta xuống gần đây cũng được, Ngụy Tướng quân chẳng mấy chốc sẽ tới đây thôi”, Tiểu Kiều nói.

Lưu Diễm vẫn yên lặng nhìn Tiểu Kiều, bỗng hần vươn tay ra lần nữa, nắm chặt tay nàng.

“Nàng đang nói gì vậy? Ta biết nàng bị ép gả cho cái tên Ngụy Thiệu kia, đó không phải ý muốn của nàng! Bây giờ ta mang nàng đi không phải rất tốt hay sao?”

Tiểu Kiều lắc đầu: “Thế tử, vẫn là câu nói đó, ta biết ơn lòng tốt của huynh, nhưng lúc này ta không thể nhận. Huống chi huynh dẫn ta đi rồi, Ngụy Thiệu sẽ không giằng hòa nữa, sau này huynh có thể dẫn ta đi đâu?”

“Ta đã quyết định như thế này thì không có ý định quay về Lang Gia nữa. Chức vị thế tử kia không phải ta cũng chẳng sao. Những người đi cùng ta đều là tử sĩ trung thành. Trời cao đất rộng, ta sẽ đưa nàng đến nơi không ai có thể tìm được, chúng ta vĩnh viễn không chia lìa!”

Hần nói xong, vẻ mặt trở nên kích động.

Tiểu Kiều chậm rãi rút tay ra khỏi bàn tay hắn.

“Xin lỗi. E là ta phải phụ lòng huynh rồi. Ta sẽ không đi với huynh. Mong huynh để cho ta trở về.”

Gương mặt tuấn tú ửng đỏ vì kích động của Lưu Diễm dần nhạt bớt.

Hắn nhìn chằm chằm Tiểu Kiều, lặng im, cũng không nói lời nào, tựa như đang ngồi thiền.

Xe ngựa vẫn chạy như bay, bánh xe thỉnh thoảng đi qua mặt đường lồi lõm khiến thân xe xóc nảy kịch liệt.

Ánh mắt Lưu Diễm giờ phút này làm cho Tiểu Kiều cảm thấy bất an.

“Thế tử...” Nàng thử thăm dò, nhẹ nhàng gọi hắn một câu.

Lưu Diễm như tỉnh lại, “À!” một tiếng, một lần nữa mỉm cười, nói: “Man Man, ban nãy nàng quá hoảng sợ nên mới nói linh tinh. Đừng sợ, mọi việc ta đã lo hết, nàng chỉ cần nghe theo ta là được. Cuộc sống sau này của chúng ta sẽ tốt đẹp thôi.”

“Lưu thế tử! Bây giờ huynh vì ta mà từ bỏ hết cả, thật sự không đáng chút nào! Ta sẽ không đi cùng huynh đâu. Việc đã qua cũng trôi qua rồi. Xin huynh thả ta xuống!”

Lưu Diễm nhìn nàng đăm đăm, vẻ mặt tươi cười lần nữa dần dần biến mất.

“Man Man, nàng làm ta cảm thấy khó hiểu, cũng khiến ta vô cùng thất vọng.”

Hắn nói ra từng chữ, ngữ khí trống trải.

“Nàng biết rõ lòng ta, có nhật nguyệt chứng giám, tam sinh không đổi! Hai năm không gặp nàng, ta ở Lang Gia không giây phút nào thôi nhưng nhớ. Năm ngoái khó khăn lắm mới đi một chuyến đến Đông quận để chúc thọ bá phụ nàng, những tưởng có thể gặp được nàng, nào ngờ nàng lại tránh mặt. Rốt cuộc đợi đến gần hôn lễ, Kiều gia nàng lại đột nhiên hủy hôn ước, nàng kêu ta phải làm thế nào? Lưu Diễm ta mặc dù vô năng, nhưng cũng không thể nhẫn nhịn mỗi hận bị cướp thế tử như vậy! Ta đã lên đường từ hai tháng trước, nhưng vẫn không có cơ hội. Hôm nay ngay cả trời cao cũng giúp ta, để ta có thể giành được nàng một lần nữa. Nhưng ta không hiểu, rốt cuộc nàng là bị sao vậy? Nàng có nỗi khổ khó nói hay đã thật sự thay lòng, vứt bỏ hết ước thề của chúng ta ngày trước?”

“Man Man, ta biết bây giờ nàng có muôn vàn lo lắng. Nhưng nàng không cần phải suy nghĩ nhiều, chỉ cần đi theo ta là được. Chờ thêm chút thời gian nữa nàng sẽ hiểu rõ thôi. Chẳng lẽ nàng đã quên lúc trước nàng nói gì với ta rồi sao?” Giọng hắn lại trở nên dịu dàng.

Tiểu Kiều nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu.

“Thế tử, ta...”

Nàng khó khăn mở miệng, lời còn chưa dứt, xe ngựa giống như gặp phải cái gì đó bất ngờ, đột ngột dừng lại. Bởi vì quán tính, cả người Tiểu Kiều chột ngã về phía trước, Lưu Diễm nhanh tay đỡ nàng.

“Có chuyện gì vậy?”

Xe ngựa ngừng lại. Lưu Diễm nhìn ra ngoài cửa xe, quát lên.

Bỗng hắn sững sờ.

Bên ngoài, cách xe ngựa mấy trượng có một hàng cung thủ chắn ngang giữa đường, cung đã lên dây, chỉ chờ phát động.

Lưu Diễm biến sắc, lệnh cho phu xe quay đầu. Sau bãi tuyết nhanh chóng xuất hiện thêm bảy, tám cung thủ, sau đó có một gã tướng trẻ tuổi cười ngựa đi ra, tay cầm họa kích*, tư thế ngang tàng, hấn cầm kích chỉ vào xe ngựa, cất tiếng cười to: “Ta là Trần Thụy ở Tịnh Châu! Lưu thế tử, người để thế tử Ngụy Thiệu ở lại, ta nể tình người là dòng dõi Hán thất, không làm khó người!”

*Họa kích:

...

Trần Thụy, tự là Vân Cát, là nhi tử thứ ba của thứ sử Trần Tường ở Tịnh Châu, thường ngày vô cùng ác độc, từng moi tim người sống xào lên nhấm rượu, dân chúng Tịnh Châu rất sợ hấn, nhưng hấn trời sinh lại có khuôn mặt dịu dàng như nữ, vậy nên hấn còn có biệt danh là “Ngọc Diện La Sát”.

Trận chiến tháng trước ở Bác Lăng, Ngụy Thiệu đánh bại Đại tướng Trương Giản dưới trướng Trần Tường, Trương Giản hao tổn binh tướng, bị ép phải dẫn binh lui về phía tây, Trần Thụy bại trận đào thoát thì bị tách ra khỏi đại đội của Trương Giản, được binh lính thân cận liều chết hộ vệ, sau khi thoát khỏi vòng vây, bên người cũng chỉ còn lại chưa đến hai mươi người. Hấn tuổi trẻ nóng nảy, thích giành công lớn, ngày thường lại được phụ thân yêu quý, không phục Ngụy Thiệu đã lâu, trận chiến lần này ở Bác Lăng hấn giành chức giáo úy đi tiên phong, còn đòi bắt sống Ngụy Thiệu, ai ngờ thảm bại ở Bác Lăng, cuối cùng phải cực khổ lưu lạc, nhưng nếu quay về thì nhục quá, nên hấn vẫn trốn loanh quanh gần đây.

Dò la được tin Ngụy Thiệu đại hôn, thế tử là Kiều nữ Duyệt Châu, lại thấy khí trời ngày càng giá lạnh, nghĩ bụng dù ở lại tiếp cũng chẳng chiếm được cái gì, đang muốn quay về Tịnh Châu thì không ngờ ngay hôm sau Ngụy Thiệu đã đưa thế tử đến U Châu. Biết tin này, Trần Thụy bám theo họ cả đoạn đường. Nhưng dè chừng Ngụy Lương lợi hại, binh lính hùng dũng nên không dám lại gần, càng không dám tùy tiện ra tay. Không ngờ hôm nay Ngụy Lương cẩn thận mấy cũng có sơ sót, lại để cho Lưu Diễm đắc thủ, cơ hội như vậy sao hấn sao có thể buông tha, thế là hấn lập tức đuổi theo, thuận lợi giành được món hời lớn, sao hấn không thoải mái cười to được chứ?

...

Trần Thụy thấy phía trong xe ngựa vẫn không có động tĩnh, sắc mặt trầm xuống, ra hiệu, cung thủ liền bắn tên, âm thanh “vèo...vèo...”, ngoài thùng xe vang lên tiếng kêu la thảm thiết, tùy tùng của Lưu Diễm bị trúng tên, bị thương ngã xuống.

Lúc đầu khi xe ngựa dừng lại, Tiểu Kiều còn tưởng Ngụy Lương tới, nhưng vẫn hoài nghi sao hắn có thể đuổi theo nhanh như vậy. Nghe thấy tiếng động bên ngoài, sắc mặt Lưu Diễm cực kỳ khó coi, kéo nàng bảo hộ sau lưng, một tay hắn cầm chặt trường kiếm, siết mạnh khiến gân xanh nơi mu bàn tay nổi rõ, trong lòng nàng cũng bắt đầu sợ hãi.

Trần gia ở Tịnh Châu từ trước đến nay luôn đối địch với Ngụy Thiệu, năm ngoái còn ra tay ở Bắc Lăng, nàng tất nhiên biết rõ.

Nếu rơi phải vào tay Trần gia Tịnh Châu, nàng thà đi trước cùng với Lưu Diễm còn hơn.

...

Tiếng bước chân đến gần, cửa xe bị một bàn tay kéo ra, lộ ra một khuôn mặt trắng nõn như ngọc, tuổi tầm 25, 26, đỉnh đầu buộc kim quan, eo thắt đai sư tử quý giá, liếc thấy Tiểu Kiều sau lưng Lưu Diễm, hắn lập tức bất động, không nhúc nhích.

Lưu Diễm giận tím mặt, rút kiếm ra, mũi kiếm chỉ vào mặt Trần Thụy, tức giận nói: “Trần Tướng quân, Lang Gia ta xưa nay cùng Tịnh Châu người nước sông không phạm nước giếng, hôm nay người chặn đường ta như vậy, là có ý gì?”

Trần Thụy đã từng nghe qua mỹ mạo của Kiều nữ Duyệt Châu, nhưng không ngờ lại đẹp tới mức này, nhìn một cái thôi đã hồn vía lên mây, thấy Lưu Diễm kiếm phần nộ chĩa kiếm vào mình, hắn lúc này mới hoàn hồn, cũng không tức giận, đẩy mũi kiếm ra, sau đó hất cằm lên, nói: “Lưu thế tử, quân của ta gấp mấy lần người, nếu không phải nể tình người là dòng dõi nhà Hán, thì người nghĩ ta có tha mạng cho người không?”

Cung thủ của Trần Thụy xông tới, mười mấy chiếc cung đều lên dây, nhắm thẳng vào Lưu Diễm.

“Ta khuyên người nên thức thời thì hơn. Mỹ nhân này không phải của người, ta mang đi cũng chẳng có lỗi gì với người hết. Người đi xuống, xe ngựa này phải để lại cho Yến Hào phu nhân. Trời đông giá rét, sao ta nỡ để cho nàng ấy chịu lạnh được.”

Trần Thụy đoạt lấy trường kiếm trong tay Lưu Diễm, đám cung thủ leo lên xe ngựa, lôi Lưu Diễm xuống. Trần Thụy liếc nhìn Tiểu Kiều, cười ha ha, “Phịch” một tiếng đóng cửa lại, xoay người lên ngựa nói: “Nơi này không thể ở lâu! Đi thôi!”

“Trần Thụy! Người dám động vào nàng, Lưu Diễm ta thề không đội trời chung với người —— ”

Lưu Diễm hét tới khàn giọng đuổi theo, nhưng không kịp nữa rồi, cuối cùng đành trơ mắt nhìn đám người kia đi mất.

Hắn chạy như điên về phía trước, chạy thêm mấy chục bước thì bị vấp, té ngã trên mặt đất.

Một lúc sau hắn từ từ bò dậy, nửa quỳ trong tuyết, nhìn theo hướng chiếc xe ngựa biến mất, toàn thân run rẩy, hai mắt đỏ bừng, vẻ mặt tựa như khóc mà cũng không phải khóc, cười mà như không cười.

...

Khi Ngụy Lương đuổi tới đây, vết máu cùng vết xe ngựa đều bị tuyết che phủ hết. Chỉ có thể phán đoán tình hình dựa theo mũi tên còn cắm trên tuyết.

Vừa rồi có người qua đường báo tin, nói có người nhờ hắn chuyển lời, Ngụy Hầu phu nhân đang ở trong tay Trần Thụy ở Tịnh Châu. Ngụy Lương còn muốn hỏi thêm, nhưng người qua đường kêu hắn không biết.

Ngụy Lương đã phái người dùng tốc độ nhanh nhất ngày đêm chạy về báo tin cho Ngụy Thiệu, trong một hai ngày, hắn nhất định sẽ nhận được tin.

Ngụy Lương một bên không ngừng tự trách, một bên lo lắng nhìn về phương xa.

Quân lính đi điều tra Trần Thụy cuối cùng cũng trở về, báo là có người từng thấy xe ngựa đi về hướng Tây Nam.

Dựa vào kinh nghiệm, Ngụy Lương đoán có thể Trần Thụy đưa Nữ quân đến Thạch Ấp cách đây mấy trăm dặm. Đó là thành trì gần địa bàn ranh giới của Ngụy Thiệu và Trần Tường nhất, mà đội quân của Trần Tường cũng trú ở đó.

Chương 14

Chạng vạng hôm sau, Ngụy Lương suốt cả đêm chạy tới Thạch Áp, đứng trước cửa thành mắng chửi khiêu chiến, âm thanh vang xa đến tận đầu tường thành.

Thạch Áp nằm ở phía bắc Thái Hành, sau lưng có hào nước tự nhiên, dễ thủ khó công, nay Thái thú Thạch Áp là Trần Bàng, tự là Hiếu Tiên, thúc phụ của Trần Thụy, đã trấn giữ Thạch Áp từ nhiều năm nay.

Hai cha con Trần Tường cùng Trần Thụy nổi tiếng tính tình tàn bạo, nhưng nhờ có thanh danh của Trần Bàng luôn yêu quý dân chúng, nên vẫn khá được lòng người. Trước kia, thúc thân của Ngụy Thiệu là Ngụy Kinh đã từng mấy lần tấn công Thạch Áp, dân chúng chung tay cung cấp lương thực, ra sức chiến đấu cho Trần Bàng, Ngụy Kinh tấn công mấy lần vẫn không được. Mấy năm trước, Ngụy Thiệu thiếu niên khí thịnh, một lòng muốn công chiếm phía Tây, cũng từng có ý định một lần nữa tấn công Thạch Áp. Trần Bàng biết tin, kiêng kỵ Ngụy Thiệu hung tàn, sợ hấn lấy cớ tấn công, ông dâng sớ lên triều đình báo lại tình hình trong quận, khóc lóc kể lể mình vẫn luôn cố gắng giữ yên lòng dân, nay nghe đồn chiến sự lại nổi lên, vô số người bỏ đồng bỏ ruộng mang theo con cái chạy đôn chạy đáo khắp nơi, dân chúng làm than, khổ không thể tả,... tất cả đều ám chỉ việc Ngụy Thiệu khởi binh xâm phạm.

Triều đình tất nhiên không muốn Ngụy Thiệu phát triển lớn mạnh, liền hạ chỉ can thiệp. Thấy vậy, Ngụy Thiệu hỏi ý kiến Công Tôn Dương. Ông nói Thạch Áp hiện giờ vẫn thuộc sở hữu của Trần Bàng, ông ta lại có ân với dân chúng, cho dù có đánh cũng phải để lại được một lượng lớn binh lính để phòng thủ, bằng không bao nhiêu công sức bỏ ra sẽ đổ sông đổ biển hết, giờ trước tiên phải củng cố địa bàn cho thật vững chắc, dù sao lúc này thời cơ Tây tiến vẫn còn chưa chín muồi, nếu vô cớ xuất binh, chắc chắn sẽ làm mất lòng dân, thế nên ông cho rằng nên tạm hoãn một thời gian. Ngụy Thiệu nghe theo kế sách lúc đó, nên Thạch Áp mới tránh được một kiếp nạn. Thấm thoát mấy năm trôi qua, Trần Bàng ra sức huấn luyện binh lính, dự trữ lương thực, Thạch Áp từ đó vẫn luôn bình an vô sự, nào ngờ lúc này có giáo úy từ cửa thành đến báo lại, nói có Ngụy Lương ở U Châu đến đây muốn khiêu chiến, sự tình đến quá đột ngột, làm cho Trần Bàng càng hoảng sợ, cuống quýt mang theo vài binh lính lên tường thành ứng đối, nhìn xuống chỉ thấy một mình Ngụy Lương mang theo hơn mười tùy tùng, không hề có thiên quân vạn mã, lúc này ông ta mới yên tâm một chút.

Ngụy Lương là mãnh tướng dưới trướng Ngụy Thiệu, Trần Bàng tất nhiên cũng đã nghe danh hấn. Nhưng hấn ta bỗng đứng đứng dưới thành chửi mắng như thế này, ắt hẳn phải có nguyên nhân khác, nghĩ vậy ông ta cũng không thêm đáp trả. Ngụy Lương thấy Trần Bàng đã xuất hiện, không nói thêm lời nào nữa,

cười lạnh một tiếng, giương cung nhắm phía trên đầu tường bắn lên một bức thư, mũi tên sắc bén, xé gió vù vù lao tới, ghim vào đầu tường cắm chặt trên cột cờ.

Trần Bàng sai thủ hạ gỡ tên xuống, mở thư ra nhìn qua, sắc mặt lập tức đại biến.

....

Mới vài canh giờ trước, chất nhi (cháu trai) của hần, Trần Thụy, vừa đến dưới thành, hô to muốn vào bên trong. Trần Bàng nghe nói năm trước hần bại trận ở Bác Lăng, cứ tưởng Trần Thụy đã sớm theo đại quân trở về Tấn Dương ở Tịnh Châu, ai ngờ bây giờ hần bỗng tách ra, một mình chạy đến đây, vì vậy ông mới mở thành cho hần tiến vào. Nhìn thấy hần mệt mỏi, giống như cả đêm không hề chợp mắt, chạy về đây suốt đêm. Hỏi hần lý do thì hần ấp úng không trả lời được, lại thấy phía sau có chiếc xe ngựa che kín cẩn thận, không biết ai ở trong đó, ông hỏi thì Trần Thụy vẫn như trước chỉ ậm ừ vài câu, nói là nữ quyến của hần, vì xấu hổ nên không muốn lộ diện.

Trần Bàng biết rõ tên chất nhi này trời sinh ham mê nữ sắc, trong phòng cơ thiếp nhiều như mây, thấy hần ném phải thất bại, vậy mà trong lúc chạy trốn còn không quên mang theo nữ nhân, trong lòng ông rất khó chịu, giáo huấn hai câu, dặn hần không được quấy nhiễu dân chúng trong thành. Lúc đó thấy hần thừa dịp đáp ứng, mới an tâm, nhắm mắt mở mắt cho qua chuyện.

Vốn tưởng người mà chất nhi ông mang vào thành chỉ là một nữ tử bình thường, hoặc cùng lắm là từ đâu đó cướp được. Trăm triệu lần không ngờ tới, đây lại là thê tử mới cưới của Ngụy Thiệu, Kiều nữ nhà họ Kiều ở Duyện Châu.

Lúc này mới giật mình kinh sợ.

Trần Bàng sai người cố thủ ở cửa thành, ai tới cũng không cho mở, còn mình đi xuống, vội vã chạy đi tìm Trần Thụy.

.....

Trần Thụy đến chỗ ở, lập tức đuổi hết người, không cho bất cứ ai lưu lại. Sau khi người tản đi hết, hần mới ôm Tiểu Kiều xuống xe mang vào nhà, đóng cửa lại, rút chiếc khăn đang chặn miệng nàng ra, đồng thời cởi bỏ dây trói chân tay nàng, thấy đôi cổ tay trắng nõn hiện lên vết ử xanh tím, lòng hần nhất thời đau xót vạn phần, sáp lại muốn bắt lấy tay thôi cho nàng, miệng nói: “Mỹ nhân đừng trách ta! Ta cũng không phải người thô lỗ như vậy! Chẳng qua sợ nàng không biết điều la hét lung tung, đến lúc đó làm thúc phụ ta nghi ngờ sẽ không tốt. Nếu nàng không ồn ào, sao ta đành lòng đối xử thô lỗ với nàng như thế?”

Tiểu Kiều nghiêng người, tránh khỏi bàn tay hần, nàng một bên xoa xoa cổ tay cứng ngắc vì bị trói, một bên lạnh lùng đánh giá Trần Thụy trước mắt, lặng im

không nói lời nào.

Trần Thụy ở bên cạnh, hai mắt nhìn chăm chăm Tiểu Kiều.

Ngồi trên xe ngựa nghiêng ngả lắc lư cả một đêm, khuôn mặt nàng lúc này vô cùng mệt mỏi, dưới mắt còn lờ mờ thấy quầng thâm, tóc mai cũng có chút tán loạn, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến nhan sắc của nàng, thậm chí còn có vẻ yếu ớt mảnh mai làm người ta thương tiếc.

Trần Thụy thân thể trắng kiện, mười bốn tuổi đã ngủ với nữ nhân, cho đến nay cũng không dưới trăm người, trong đó không thiếu những giai nhân mỹ mạo, dù vậy hắn lại chưa từng thấy ai có dung mạo như Tiểu Kiều, càng nhìn càng yêu, nhìn bao nhiêu cũng không đủ, hận không thể nuốt nàng vào bụng, trong lòng như có vô số con sâu đang gặm cắn, hắn ta nhịn không được nhào tới ôm cổ, mở miệng muốn hôn nàng, ngoài miệng còn nói lung tung: “Mỹ nhân! Ta yêu nàng quá đi! Tên Ngụy Thiệu kia không hiểu sao lại vô tình vô nghĩa với nàng đến vậy, tân hôn được một ngày đã muốn đuổi nàng đi, chẳng nhẽ phía dưới hắn không phải nam nhân? Nếu hắn đã không phải nam nhân, vậy nàng không cần phải theo hắn nữa. Theo ta đi! Sau này ta sẽ yêu thương nàng...”

Tiểu Kiều kinh hãi, trốn tránh cái miệng của hắn, nàng thoát được phía trên nhưng lại không phòng phía dưới, lúc giây dựa, giày trên chân bị hắn tháo mất, chân ngọc bất ngờ lộ dưới mắt Trần Thụy, trắng nõn mềm mại như một khối đậu phụ, hai mắt Trần Thụy nhìn đắm đắm, “ực” một tiếng nuốt nước miếng, cổ nín ý niệm trong đầu không nhào tới cắn, hắn chần chờ rút kiếm đe dọa, nói: “Nếu nàng không theo, ta sẽ giết nàng!”

Rơi vào tay Trần Thụy, nói nàng không sợ là giả, nhưng Tiểu Kiều cũng hiểu được con người hắn, người này sắc niệm công tâm, còn không sợ làm trò hề trước mặt mình, thế mà giờ lại rút kiếm ra uy hiếp, hắn chẳng qua chỉ muốn hù dọa nàng, tâm trạng dần bình tĩnh, sợ hắn ta lại dùng sức mạnh với mình một lần nữa, nàng giận dữ nói: “Kiều gia ta ở Duyệt Châu ba đời đều là dân du mục, cũng được coi là thế gia đại tộc, sao ta có thể để mặc cho người giày xéo? Nếu người còn dám vô lễ với ta, ta thà chết cũng không để người làm nhục!”

Mỹ nhân tức giận cũng phong tình đến thế, mặt hắn vừa vui vừa giận, tay Trần Thụy mềm nhũn, kiếm cũng không cầm nổi, “Keng” một tiếng rơi xuống đất, người cũng quỵ xuống, nói: “Được rồi! Được rồi! Ta không ép nàng nữa! Nàng muốn ta phải cưới nàng thì mới theo ta đúng không? Chuyện này có đáng gì đâu! Vị trí thế tử của ta còn trống, cưới nàng vừa đúng lúc...”

Hắn đang nói dở, bỗng bên ngoài vang lên một loạt tiếng bước chân, sau đó bên ngoài gõ cửa ầm ầm, là tiếng thúc phụ Trần Bàng.

Trần Thụy bực mình, đứng lên, xoay người đang muốn ra ngoài, bỗng khựng lại, quay đầu đề thấp giọng nói với Tiểu Kiều: “Đừng để thúc phụ ta biết nàng là thê tử Ngụy Thiệu! Nếu không nhất định ông ta sẽ đưa nàng đến Tấn Dương!”

Trần Thụy dặn dò xong, lúc này mới đi ra mở cửa, không để cho Trần Bàng nhìn thấy Tiểu Kiều bên trong phòng, bước ra liền đóng cửa lại, hỏi: “Thúc phụ tìm cháu có việc gì?”

Sắc mặt Trần Bàng vô cùng khó coi, lập tức chỉ vào trong phòng nói: “Nữ tử người mang về, là thê tử của Ngụy Thiệu đúng không?”

Trần Thụy hoảng sợ, đang muốn phủ nhận, ngón tay Trần Bàng đã chỉ thẳng mặt hắn, lớn tiếng quát: “Người muốn mang họa đến Thạch Ấp ta phải không? Động đến nữ nhân nào không động lại động đến đầu Ngụy Thiệu? Hắn sao có thể bỏ qua nỗi nhục như vậy? Nay Ngụy Lương đang đứng ngay dưới thành vắng mỗ đòi chiến kia kia! Nàng ta đâu? Thừa dịp Ngụy Thiệu chưa tới, mau nhanh chóng đưa nàng ta ra ngoài đi!”

Trần Thụy sửng sốt, hắn không ngờ Ngụy Lương tìm đến hắn nhanh như vậy, mỹ nhân đã tới tay, sao có thể đưa trở về, huống chi giữa hắn và Ngụy Thiệu còn có thù oán lúc trước, mắt thấy Trần Bàng muốn đẩy cửa vào, hắn nhanh chóng ngăn lại, cười lạnh nói: “Cháu cướp thê tử của Ngụy Thiệu thì đã sao? Hắn có bản lĩnh thì đoạt lại nàng từ trong tay cháu đi!”

Trần Bàng ngừng bước nói: “Hồ đồ! Ta khổ tâm chăm lo Thạch Ấp nhiều năm, mới duy trì được cục diện yên bình như hôm nay, người lúc này lại tặng không cho hắn một cái cớ để tấn công! Còn không mau tránh ra cho ta!”

Trần Thụy nghe vậy ngẩn ra, sau đó dừng dừng nói: “Ngụy Thiệu tới thì tới, sao cháu phải sợ? Trận chiến lần trước ở Bắc Lăng là do cháu quá chủ quan nên mới thất bại. Giờ cháu còn đang muốn quyết sống mái với hắn một phen nữa kia, cứ chờ hắn đến đi!”

Trần Bàng tức giận, tay run run chỉ vào hắn. Trần Thụy thấy thúc phụ môi tím bầm, hắn suy nghĩ một chút rồi dụ dỗ: “Khó khăn lắm mới bắt được thê tử của Ngụy Thiệu, há có thể nói trả liền trả? Sau này mà truyền ra ngoài, người bảo Tịnh Châu chúng ta phải lấy mặt mũi đâu để tồn tại? Huống hồ, đưa nàng ta đi bây giờ cũng muộn rồi, Ngụy Thiệu biết được vẫn sẽ tấn công như thường, cháu cũng đã gửi thư tới phụ thân rồi, định dùng nàng ta đổi lấy hai tòa thành trì với Ngụy Thiệu. sau lưng Thạch Ấp có hào nước tự nhiên, phòng thủ kiên cố, không phải trước đây phụ thân Ngụy Thiệu cũng từng đến sao? Có tấn công được đâu! Thúc phụ việc gì phải sợ người ta, làm giảm uy phong của mình?”

“Người thật sự đã gửi thư đến Tấn Dương rồi?”

Trần Thụy chỉ tay lên trời thề.

Trần Bàng hơi chần chờ. Nếu Tấn Dương bên kia đã biết việc này, chỉ sợ chính ông cũng không thể tự làm chủ mà thả nàng ta ra ngoài, nay đâm lao thì phải theo lao, chỉ có cách chờ thư trả lời mới quyết định được. Do dự hồi lâu, ông mới quay đầu liếc về phía cửa phòng, sau đó giận dữ rời đi.

Trần Bàng sau khi trở về, sai người lên đầu tường thành quan sát, nghe hán báo lại tên Ngụy Lương kia vẫn ở chỗ cũ, đang ôm đao ngồi trên ngựa, trong lòng biết việc này không dễ dàng, nhớ lại tình cảnh lúc nói chuyện với chất nhi, chung quy vẫn là không yên lòng, ông đành tự mình viết một phong thư hỏa tốc, phía sau còn dập một con dấu màu đỏ, sau đó mới gọi thân tín tiến vào, lệnh trong một đêm phải đưa đến Tấn Dương. Sau khi thân tín của ông ta cầm lấy thư đi khỏi. Trần Bàng bất an đi lại trong phòng, bỗng nghe tiếng nói: “Thúc phụ, người làm thế này là không tin chất nhi sao?”

Trần Bàng ngẩng đầu, thấy Trần Thụy cầm kiếm vừa đi vừa chĩa kiếm vào người đưa tin vừa nãy, buộc hán ta phải lui về. Sắc mặt ông biến đổi, giận tái mặt, nói: “Vân Cát, ngươi có ý gì?”

Trần Thụy cười lạnh: “Thúc phụ, khi cháu ở Tấn Dương, thường nghe có người ở trước mặt phụ thân góp lời, nói người bản tính nhất gan, vì muốn danh tiếng tốt mà chẳng tiếc khúm núm cầu hòa Ngụy Thiệu. Nay cháu đã đến đây, sao có thể ngồi yên không để ý? Thúc phụ người cũng lớn tuổi rồi, nên nghỉ ngơi mới đúng, còn chuyện của Thạch Ấp, người cứ yên tâm giao cho chất nhi là được.”

Hán vừa dứt lời, mười mấy võ sĩ mặc giáp y đồng loạt tiến vào, kè đao lên cổ Trần Bàng.

Trần Bàng tức giận, mắng Trần Thụy nhãi ranh không biết điều, nước mắt ông trào ra, “Từ khi ngươi còn nhỏ ta đã biết ngươi quái đản, nay quả nhiên còn tệ hơn ta tưởng! Ta cố thủ Thạch Ấp mười mấy năm, chỉ sợ nay sẽ bị ngươi phá hủy trong tay một nữ tử.”

Từ nhỏ Trần Thụy đã cố chấp ngang bướng, Trần Bàng không thích hán là vì thế, thường ở trước mặt Trần Tường chê trách hán, Trần Thụy từ lâu đã bất mãn với vị thúc phụ này rồi, giờ nghe ông mắng mỏ mình, hán giận dữ, sai người chặn miệng Trần Bàng, giải xuống nhà lao trông giữ, sau đó truyền lệnh xuống, tự xưng bản thân phụ mệnh tiếp quản Thạch Ấp, bảo vệ thành, sau này tất cả mọi việc ở đây đều sẽ do hán tự mình điều hành, nếu có người không tuân theo, giết theo quân pháp.

Quân sĩ đang thủ thành chẳng hiểu ra sao. Nhưng vì Trần Thụy là Tam công tử Tấn Dương, có chiến công, thường ngày lại được Trần Tường sủng ái, giờ Trần Bàng lại chẳng thấy đâu, tay hán ta lại cầm giữ tín phù oai phong lẫm liệt, luôn miệng kêu người nào không phục chém chết, ai nấy đều thuận theo, nơm nớp lo sợ, tất cả đều phải tuân theo hiệu lệnh của Trần Thụy.

Trần Thụy thấy trên dưới quan quân Thạch Ấp đều cung kính mình, phiên muện cũng dần dần bị quét sạch.

Thạch Ấp có hai vạn quân coi giữ, đều là tinh binh, địa thế lại dễ thủ khó công.

Giờ hấn sẽ chờ Ngụy Thiệu đến đây, chỉ cần đánh bại Ngụy Thiệu, chẳng những rửa sạch mối nhục ở Tấn Dương, còn có thể ở trước mặt mỹ nhân mà hãnh diện, không sợ nàng khinh thường hấn.

Trong lòng Trần Thụy suy nghĩ vô cùng hùng tráng, tự mình dẫn theo một nhóm cung thủ lên tường thành, quả nhiên thấy Ngụy Lương vẫn ở dưới, cách tường thành hơn mười trượng, hấn ta liền lệnh cho cung thủ đồng loạt bắn tên, bức lui Ngụy Lương, hấn còn thò người ra ngoài tường thành, hét lên: “Đi nói cho Ngụy Thiệu, chờ Tam công tử ta sau khi thành thân với mỹ nhân xong sẽ tới gặp hấn, cùng hấn đại chiến ba trăm hiệp!”

Ngụy Lương bị trận mưa tên ép phải lùi về sau mười trượng nữa, thấy Trần Thụy ở đầu tường cười khoái trá rồi đi. Vừa lo lắng không biết Nữ quân rút cuộc ở trong thành hiện giờ thế nào, cũng không biết người đưa tin đã đến Tín Đô hay chưa, hấn trầm ngâm một lát, sau đó lệnh cho quân sĩ tiếp tục lưu lại để dò xét động tĩnh trong thành, còn mình lên ngựa chạy về.

Lòng hấn như lửa đốt, tự trách cùng áy náy, cưỡi ngựa chạy không ngừng nghỉ, đến chạng vạng, đã chạy tới Khánh Vân cách Thạch Ấp hơn một trăm dặm, xa xa thấy con đường trước mặt có lá cờ giương rộng, bụi bay đầy trời, vừa nhận ra là cờ của Ngụy Thiệu, hấn nhanh chóng xông thẳng vào doanh trại, quân sĩ nhận ra Ngụy Lương, thấy hấn mặt đầy bụi đất, vẻ mặt lo lắng, đều đồng loạt nhường đường, Ngụy Lương lập tức vọt tới trước mặt Ngụy Thiệu, vừa xuống ngựa liền choáng váng ngã xuống đất, hấn vội quỳ gối, dập đầu nói: “Xin Quân hầu ban cho thần cái chết, Quân hầu giao phó cho mặt tướng nhiệm vụ quan trọng hộ tống Nữ quân, mặt tướng thất trách, khiến Nữ quân rơi vào nguy hiểm. Mặt tướng không còn mặt mũi nào trở lại gặp Quân hầu! Chờ mặt tướng đánh hạ được Thạch Ấp, cứu Nữ quân trở về, nhất định sẽ lấy cái chết để tạ tội!”

Ngụy Thiệu xoay người xuống ngựa, nâng Ngụy Lương dậy, hỏi: “Nàng ấy sao rồi?”

Ngụy Lương ngẩng đầu liếc Ngụy Thiệu một cái, thấy hấn vẫn nhìn mình chằm chằm, chần chờ một chút, cuối cùng mới hạ giọng nói nhỏ: “Tên Trần Thụy kia ở trên tường thành hét lớn, nói sẽ thành thân với Nữ quân trước, sau đó mới gặp Quân hầu, cùng Quân hầu chiến ba trăm hiệp....”

Không khí xung quanh bỗng nhiên ngưng đọng.

Ngụy Thiệu vẫn không nhúc nhích, một lát sau, một bên mí mắt hấn giật giật, “Xoẹt” một tiếng rút đao, đao kia liền chặt ngang cây dương liễu to bằng miệng chén thành hai đoạn.

Dương liễu bị chặt đôi, ầm ầm đổ xuống.

Ngụy Thiệu sắc mặt âm trầm, quay đầu, gằn từng chữ, nói: “Truyền lệnh của ta, tối nay lên đường tấn công Thạch Ấp, giết hết không tha, ai bắt sống được Trần Thụy sẽ được trọng thưởng!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cảm tạ tiểu chủ môn khen thưởng ~~^_^

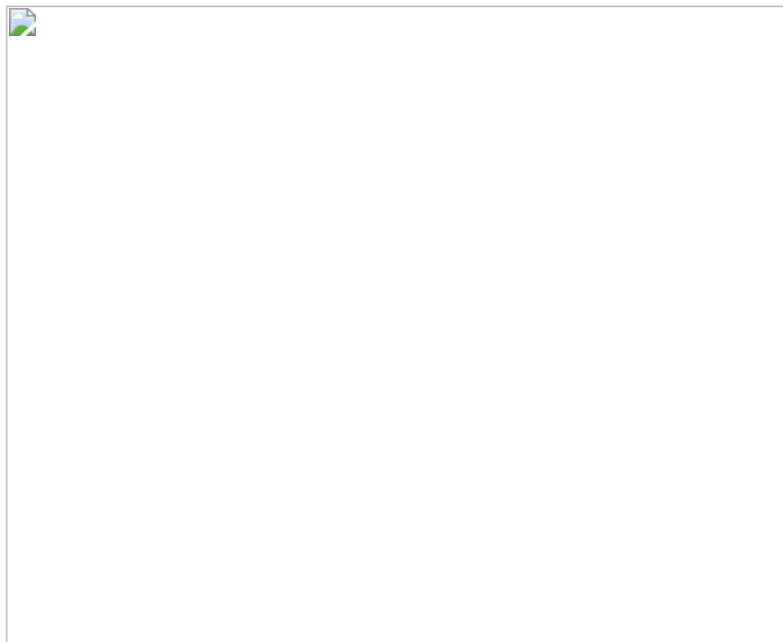
Về việc nữ chính bị cướp đi, ta đã trả lời lại không quá một lần, là có thể sẽ có một vài cảnh hôn. Còn về vấn đề danh tiết của nữ chính có bị mất hay không, trong bối cảnh của chương này, thực sự không cần phải lo lắng.

Ta đưa ra ví dụ điển hình của hai người:

Trước đây Thái Văn Cơ bị Tả Hiền vương của tộc Hung nô bắt đi, sau này sinh ra hai người con, Tào Tháo đem một số tiền lớn chuộc nàng về, tài tử Đồng Tụ lại cầu xin được cưới nàng.

Hay một ví dụ khác, con dâu Viên Thiệu, Chân Mật Canh nổi tiếng, ta đây cũng không muốn nói nhiều. Trong truyện nữ chính bị tranh đoạt, sẽ có hai kết quả, một là với những người vốn không thích nữ chính sẽ cho rằng nàng là “Họa thủy”, đây là tất nhiên, còn hai là danh tiếng mỹ mạo của nàng lại càng tăng thêm. Nói chung, không có nói đến danh tiết bị hao tổn. Về phần tái giá, lại chẳng cần phải nói, là chuyện bình thường.

Chương 15

Trong tâm trí của Trần Thuy bây giờ tràn ngập bóng hình của Tiểu Kiều, vừa xuống tường thành liền nhanh chóng tới phủ Thái Thú, ra lệnh lập tức trang trí hi đường để hấn thành hôn với Tiểu Kiều.

Với tính cách hấn, thì nữ tử mà hấn ưng ý rơi vào tay hấn cũng giống như dẽ vào miệng cọp, mặc hấn xấu xé, làm gì có chuyện hấn nhân nhượng? Chỉ là lần này không biết tại sao không thể ra tay tàn nhẫn với nàng được, thậm nghĩ đợi thêm một ngày nữa cũng chẳng sao, chờ bái đường thành thân xong, bất luận nàng có muốn hay không đều đã là người của mình, lúc đó lại lấy ra vật nam nhân hoành tráng, cho nàng ném thử bản lĩnh của hấn, còn sợ nàng không khuất phục hay sao!

Hôm đó hấn an bài lính canh tường thành, đem những chức vụ quan trọng như hộ quân và giáo uý giao cho những người thân cận của mình, sau đó không quản chuyện khác nữa, chỉ lớn vồn trước mặt Tiểu Kiều, không ngừng sai người dâng vàng bạc châu báu tới để lấy lòng nàng. Đến hôm sau, khi mặt trời gần xuống núi thì mọi thứ đều được sắp xếp ổn thoả, phòng tân hôn cũng được trang trí hoàn mỹ, Trần Thuy sốt ruột đợi đến giờ lành, sai người đến phòng ép Tiểu Kiều ra để tiến hành hôn lễ. Bỗng cấp báo truyền đến, mật thám phát hiện ngoài thành 30 dặm có đội quân đang tiến tới, dường như là quân của Ngụy Thiệu, rất nhanh sẽ tiến đến cửa thành.

Không ngờ Ngụy Thiệu hành quân lại nhanh đến thế, Trần Thuy đành tạm dừng hôn lễ, lệnh cho mật thám đi dò tin, mật thám trở về báo rằng chỉ còn cách

cổng thành chưa tới 10 dặm.

Trần Thụ tức giận chửi Ngụy Thiệu đã phá hủy chuyện tốt của mình, nhanh chóng cởi bỏ hỉ phục, sai người mang áo giáp khoác lên người, tay cầm họa kích, đang hăng hái chuẩn bị dẫn quân ra ngoài đối địch thì chợt nhớ điều gì đó, chần chờ một lát, hấn xoay người chạy nhanh về phòng, mở cửa ra, nói với Tiểu Kiều: “Mỹ nhân, tên Ngụy Thiệu tự mình tới đây nộp mạng, dám phá chuyện vui của chúng ta! Nàng đợi ta, chờ lát nữa ta ra ngoài giết chết hắn, đợi ta đánh thắng quay về sẽ tiếp tục cùng nàng báỉ đường.”

Nói xong liền lấy dây thừng ra trói tay chân của Tiểu Kiều lại, cuối cùng bế nàng đặt lên giường, luôn miệng an ủi: “Mỹ nhân đừng trách ta thô lỗ, thực sự là ta không yên tâm với nàng. Chỉ sợ ta không ở cạnh nàng, lỡ nàng nghĩ quẩn làm chuyện dại dột, lúc đó ta hối hận cũng muộn rồi! Nàng chịu khó một chút, ta đi rất nhanh sẽ quay lại.” Nói xong thả mùng xuống, xoay người đi ra, dặn bà vú già đứng ngoài cửa canh gác. Sau đó hấn chạy tới cửa thành, điểm chọn binh tướng, leo lên ngựa, dựng cờ, phi ngựa dẫn đầu đoàn quân hùng hậu ra khỏi cửa thành, uy phong lừng lẩy, chờ Ngụy Thiệu tới.

Ngụy Thiệu hành quân tới, trên đường sớm có mật thám báo cáo tình hình cận kề, biết được Trần Bàng đã bị Trần Thụ chế ngự, tướng lĩnh của Thạch Ấp đã thay đổi, Trần Thụ cũng xếp quân dàn trận ở ngoài thành, ngheu ngao tuyên bố muốn cùng mình quyết đấu một trận phân cao thấp, hấn liền nhanh chóng tới tiến về phía thành, cách mấy dặm, xa xa đã thấy thành trì phía trước, hai quân tạo ngộ.

Ngụy Thiệu nhìn phía đối diện, Trần Thụ đang ngồi trên lưng ngựa, tay cầm họa kích, hai bên là bốn tên kiện tướng, phía sau cờ xí tung bay, trên thêu chữ Trần to bằng cái đấu, pháp phối trong gió, oai phong lẫm liệt. Trần Thụ thúc ngựa phóng lên, hướng về Ngụy Thiệu ngạo mạn lớn giọng khiêu khích.

Ngụy Thiệu coi như không nghe thấy, chỉ lấy ra Song cơ quán hồ thiết cung của mình, sau khi đã ngắm chuẩn, vận sức kéo cung, hướng về phía của Trần Thụ bắn ra 3 tên liền.

Mũi tên bay vèo trong gió như muốn xé rách không khí, trên không trung đầu đuôi hợp nhất, tựa như linh xà thẳng tắp, lao thẳng tới Trần Thụ đang đứng cách xa hơn trăm bước, Trần Thụ không phòng bị, hoảng hốt, thấy mũi tên chớp mắt đã bay tới gần, thậm chí không kịp dùng họa kích để đỡ tên, bất chấp khó coi, vội vàng ép sát người vào lưng ngựa, như thế mới vừa đủ để né khỏi mũi tên.

Trên đỉnh đầu có một cơn gió thổi vút qua, chỉ nghe liên tiếp ba tiếng “bụp bụp bụp” phát ra sau lưng, quay đầu lại nhìn, ba mũi tên nối tiếp nhau ghim thẳng vào cán cờ. Mặc dù ngoài trăm bước nhưng lực vẫn đủ đâm xuyên qua cán cờ bằng gỗ dương to bằng cổ tay, đuôi của mũi tên vẫn còn lắc lư, vụn gỗ của cán cờ

bay tứ tung, một cơn gió thổi tới, “soạt” một tiếng nhẹ, cán cò đã gãy làm 2, kéo theo lá cò rơi thẳng xuống đất.

Tổ phụ của Ngụy Thiệu là Ngụy Luân thời trẻ nhận lệnh vào Lạc Dương, giữ chức Lang tướng Vũ Lâm một thời gian. Ngụy gia mặc dù là thế tộc, tổ tiên nhiều lần đảm nhiệm chức thái thú, nhưng vì ông dung mạo tuấn tú nên ban đầu không ai tin vào năng lực của ông. Vào một ngày Hán đế mở yến tiệc, trong bữa tiệc lấy bắn tên làm thú vui, tương truyền rằng những xạ thủ ngày xưa có thể bắn một mũi tên xuyên năm bộ giáp, hy vọng có thể tận mắt chứng kiến. Rất nhiều xạ thủ trong bữa tiệc đều tranh nhau bắn thử, nhưng lại không ai có thể bắn xuyên qua năm bộ giáp.

Trong lúc nhà vua thất vọng thì Ngụy Luân bước ra, muốn thử bắn với bảy bộ giáp. Hán đế kinh ngạc, nhưng vẫn cho người xếp bảy tầng giáp sắt lại thành hàng. Kết quả Ngụy Luân bắn một phát xuyên qua cả. Nhà vua vô cùng bất ngờ, người trong tiệc cũng chấn động. Từ đó danh tiếng của Ngụy Luân vang dội, Hán đế phong cho ông hiệu là Cường Nỗ tướng quân, lệnh cho ông đem quân đánh với tộc Hung Nô. Bấy giờ Từ phu nhân, tổ mẫu của Ngụy Thiệu cũng là công chúa (con gái của chư hầu vương) vì thế mà ái mộ Ngụy Luân, sau đó gả cho ông, rồi sinh ra phụ thân của Ngụy Luân là Ngụy Kinh. Ngụy Kinh cũng nổi danh thiện xạ.

Thật không ngờ, mấy chục năm sau, Ngụy Thiệu cũng không phụ danh Cường Nỗ của tổ phụ, có thể bắn ra một mũi tên tuyệt đỉnh như thế!

Quân lính hai bên im lặng một lúc, bỗng nhiên, bên phía Ngụy Thiệu phát ra những tiếng hô hào vang dội, binh sĩ cùng nhau dùng khiên dậm đất, tiếng hô như sấm dậy chấn động đất trời. Trần Thuy đứng ở tuyến đầu, tướng sĩ hai mặt nhìn nhau, yên lặng như tờ. Hai bên còn chưa khai chiến, khí thế đã thua cả đoạn dài.

Trần Thuy sau lưng toát mồ hôi lạnh, mắt thấy cò bị gãy, khí thế cũng thua, hấn thẹn quá hóa giận, ngồi thẳng lên giục ngựa xung trận, lớn tiếng khiêu chiến với Ngụy Thiệu.

Ngụy Thiệu chậm rãi thu cung, mặt lạnh như băng, không để ý đến hấn. Lúc này Ngụy Lương đã thúc ngựa ra khỏi hàng, đi về phía Trần Thuy nói: “Tên tiểu tử Trần Thuy kia, thắng được ta rồi tính sau!”

Phó tướng Trương Cống đứng bên Trần Thuy phi ngựa lên nghênh chiến, nhưng nào phải đối thủ của Ngụy Lương, mới so vài chiêu đã bị chém rơi xuống ngựa. Lại một tên phó tướng khác tên Lưu Hưởng ra trận, vẫn đánh không lại, trọng thương phóng ngựa quay về.

Những vị phó tướng Trần Thuy dẫn theo đều là người của Trần Bàng, chỉ trong hai ngày, quyền lực của Trần Bàng bị cướp mất, Trần Thuy lại tự cao tự đại không nghe bất kì lời khuyên nào, hờ một tí là dùng quân pháp uy hiếp, các vị

tướng quân tâm tư sớm đã không phục. Giờ khắc này ra trận, đầu tiên là mũi tên của Ngụy Thiệu làm toàn quân kinh sợ, cò rơi xuống đất lại mất thêm sĩ khí, giờ Trương Cống và Lưu Hướng một người chết một người trọng thương, những người còn lại nào còn tâm tư ứng chiến, tất cả đều do dự, không còn ai dám tiến lên nữa.

Nếu bàn về đấu tay đôi thì Ngụy Lương rất ít khi bại trận, lần này bị chơi khăm một vỏ, nữ quân bị cướp đi trên tay mình là sự sỉ nhục vô cùng lớn, hận không thể lập tức xông vào thành để đoạt lại nữ quân. Nhìn thấy đối phương không còn ai ra ứng chiến, hấn gầm lên 1 tiếng, đơn phương độc mã xông về phía Trần Thuy. Mọi người đều khiếp đảm trước khí thế ấy, nhốn nháo lùi về sau, Trần Thuy không còn cách khác đành phải tự mình xông lên, hai người đối mặt nhau trên ngựa, Ngụy Lương vung đại đao chém xuống, sức mạnh ngàn cân, cánh tay Trần Thuy nặng trĩu, khó khăn lắm mới né được, kinh hãi trước sức mạnh to lớn của Ngụy Lương, lúc này hấn mới hối hận bản thân đã khinh địch, biết có tiếp tục đánh cũng không thắng được.

Cũng may hấn nhanh trí, lại ứng phó một lát, làm động tác giả sau đó liền thúc ngựa quay đầu chạy vào thành, ra lệnh rút vào trong thành để thủ. Mọi người thấy hấn chạy vào thành đều loạn cả lên, binh sĩ cũng không lo trận pháp, tranh nhau rút vào thành, Ngụy Thiệu hạ lệnh nổi trống truy kích, một hơi đuổi tới cửa thành, Trần Thuy ra lệnh hỏa tốc đóng cửa thành lại, lúc này vẫn còn nhiều binh sĩ chưa kịp vào thành, chớp mắt đã bị Ngụy quân đuổi theo giết sạch.

Ngụy Thiệu đứng dưới cửa thành, ra lệnh công phá. Trần Thuy trấn tĩnh lại, đích thân lên tường thành chỉ huy phòng thủ, lúc sau tiếng trống vang vọng khắp trời, tiếng hét chấn động mặt đất, ngoài tường thành đá rơi như mưa, cầu lửa bay tán loạn, long trời lở đất.

Tường thành Thạch Áp cao chót, tướng sĩ thủ thành lại là thuộc hạ cũ của Trần Bàng, hằng ngày được huấn luyện bài bản, sau khi theo Trần Thuy rút vào thành, tự biết rằng không còn đường lui, nên ai nấy đều dốc hết sức để phòng thủ, thế tiến công của Ngụy Thiệu tuy mạnh, nhưng cũng không thể công phá được trong một sớm một chiều.

Lúc hai bên giao chiến đã là hoàng hôn, trận chiến cứ kéo dài đến tối, đôi bên đều có thương vong. Chỉ là thế công của Ngụy Thiệu không những không giảm đi mà ngược lại càng hung mãnh, binh sĩ thấy Ngụy Thiệu dẫn đầu leo lên thang mây, ai nấy đều chiến đấu quên mình, xem cái chết tựa lông hồng, thế tiến công như thủy triều không dứt. Binh sĩ thủ thành Thạch Áp nào đã gặp qua thế tiến công ác liệt như vậy? Dần dần không trụ nổi. Trần Thuy thấy tình hình không ổn, lại không chịu nhận thua, chém tại chỗ hai tên lính lùi bước, ép các binh sĩ khác tử thủ, lúc này phía sau đột nhiên có tiếng hét lên, quay đầu lại nhìn không ngờ là Trần Bàng.

Thì ra thân tín của Trần Bàng nhân cơ hội này đã giải thoát cho ông ta, mời ông ta lên thành chỉ huy để cổ vũ sĩ khí. Trần Bàng mặc dù cực ghét tên cháu trai đã đối xử với mình như vậy, nhưng thành sắp bị mất, đây không phải là lúc để đo với Trần Thụy, nhanh chóng mặc bộ áo giáp chạy tới, đoạt lại cờ tướng quân, lệnh cho thuộc hạ trối Trần Thụy lại, đồng thời chém hết những thân tín của hắn, còn mình lên thành chỉ huy.

Binh lính Thạch Áp vốn đã không còn quyết tâm phòng thủ, bỗng nhiên thấy Trần Bàng xuất hiện, được cổ vũ, sĩ khí lại nổi lên, chặn được một đợt công phá của Ngụy Thiệu.

Nhưng thế tiến công của Ngụy Thiệu quá ác liệt, Trần Bàng cũng dần trụ không được, trong lòng biết rằng nếu tiếp tục thế này chắc chắn thành sẽ bị phá, đang lo lắng, đột nhiên nghĩ tới Tiểu Kiều, ông lập tức sai người đưa nàng tới tường thành, muốn uy hiếp Ngụy Thiệu rút quân.

Không ngờ Trần Thụy canh lúc mọi người không để ý tự mình đã cưỡi trói, đang định lên đưa Tiểu Kiều trốn đi, chợt nghe Trần Bàng hạ lệnh muốn bắt Tiểu Kiều lên tường thành, hắn liền chửi ầm lên, chửi Trần Bàng là lão thất phu, cướp dao chém chết tên lính áp giải mình, quay đầu chạy trốn xuống dưới thành.

Trần Bàng giận dữ, đang ra lệnh thuộc hạ đuổi theo hắn thì bỗng thấy trong thành lửa cháy ngút trời, ông càng giận hơn nữa, đến khi bình tĩnh nhìn lại mới thấy ánh lửa đến từ phủ Thái Thú.

Bên cạnh phủ Thái Thú là kho lương thực. Trần Bàng làm ăn nhiều năm, tất cả đều để trong đó, lượng lương thực dư trữ có thể giúp cả thành phòng thủ trên một năm. Thường ngày khói lửa quản lí vô cùng nghiêm ngặt, không biết tại sao, khi ngàn cân treo sợi tóc như lúc này lại xảy ra hoả hoạn. Lửa mượn thế gió cháy càng lớn thêm, gần như đỏ cả nửa bầu trời đêm, trong thành la hét ầm ĩ, loạn cả lên.

Trần Bàng kinh hãi, muốn đi cứu kho lương thực, nhưng thế công phá dưới thành lại quá ác liệt, chỉ đành căn cứ cố thủ, binh sĩ ở cửa thành bị đám cháy làm cho phân tâm, lại thêm sợ hãi trước thế công phá hung mãnh của Ngụy Thiệu, mặc dù lúc này có Trần Bàng trấn thủ cũng thể lo được 2 bên, cửa thành đột nhiên phát ra tiếng “Ầm” lớn, cánh cửa bị khúc gỗ to phá tan, trong tiếng la hét, người ngoài thành ồ ạt xông vào, hai bên tiến vào cuộc chiến đẫm máu.

Chưa nói đến sự ác liệt của cuộc chiến này, bên kia tên Trần Thụy nhân lúc loạn đã tẩu thoát, trong lúc chật vật như thế, lòng vẫn hấn vẫn không bỏ được mỹ nhân, phóng thẳng vào phủ Thái Thú, thấy chỗ xảy ra hoả hoạn là nơi nàng bị giam, do dự một lát, cuối cùng vẫn cắn răng xông vào. Nhưng bên trong lửa cháy dữ dội, cả căn nhà đều nằm trong biển lửa, xà nhà không ngừng đổ xuống, đứng bên ngoài, khói lửa xông xa khiến hắn phải lui lại vài bước.

Trần Thuy nghĩ mỹ nhân nhất định đã chết trong biển lửa, vừa đau lòng vừa hối hận, hét lên 1 tiếng: “giết ta đi!” Máu dồn lên não, quay đầu định đi liều mình với Ngụy Thiệu, nhưng mới ra khỏi phủ Thái Thú vài bước đã nghe thấy phía trước truyền đến những tiếng hét chói tai, theo ánh lửa, hắn nhận ra quân đội Ngụy Thiệu đã đánh vào thành, đang đánh về hướng của mình. Hắn lại kinh hãi một phen, cuống quýt quay đầu chạy vào phủ Thái Thú, một mạch chạy tới hậu viện, cuối cùng trèo qua tường nhà xí để thoát thân.

Trận ác chiến cuối cùng cũng kết thúc, lúc này đã về khuya. Trần Bàng bị thương, bị bắt sống, binh sĩ Thạch Ấp thương vong hơn nửa, còn lại đều đầu hàng. Tướng sĩ dưới trướng Ngụy Thiệu mặc dù mệt mỏi vô cùng, cũng bị thương nặng không ít, nhưng công phá được Thạch Ấp khiến lòng quân hưng phấn, khắp nơi vang lên tiếng reo hò.

Phó tướng Lý Sùng thống kê thương vong và sắp xếp công việc, Công Tôn Dương sắp xếp người dập lửa, Ngụy Thiệu vội đi về phía phủ Thái Thú, đi được nửa đường thì gặp Công Tôn Dương và một giáo quan vội vã chạy tới, tên giáo quan kia vừa gặp Ngụy Thiệu liền chạy đến trước mặt hắn, quỳ một chân báo cáo, nói rằng đã phái người đuổi theo Trần Thuy, nhưng vẫn chưa tìm được Nữ quân.

Căn cứ theo lời khai của người hầu phủ Thái Thú, Nữ quân lúc ấy bị giam trong hỉ phòng, mà nơi cháy đầu tiên cũng là hỉ phòng. Lúc đó, bà vú già nhận lệnh của Trần Thuy canh chừng Nữ quân thấy trong phòng có ánh lửa sáng lên, mở cửa nhìn vào nhưng bị khói lửa khiến cho cay mắt, liền mau chóng gọi người đến dập lửa, thế nhưng lửa cháy quá lớn, nhanh chóng lan ra cả tòa nhà.

Tên giáo quan này đã cho người tìm kiếm xung quanh nhưng không tìm thấy tung tích Nữ quân, bèn đoán rằng rất có thể nàng đã chết trong biển lửa.

Giáo quan báo cáo xong nhìn Ngụy Thiệu, vẻ mặt có phần bất an.

Ngụy Thiệu đứng yên tại chỗ, hơi ngửa đầu, nhìn về đám cháy ngút trời cách đó không xa.

Trên mặt hắn, trên người hắn đều nhuốm đầy vệt máu, áo giáp trên người phản chiếu với ánh lửa đối diện, khuôn mặt cũng mang theo vẻ chết chóc.

Hắn nhìn đám chiêu, không biết đang nghĩ gì.

Lát sau, hắn nói từng chữ rõ ràng, nhưng ngữ khí lại vô cùng bình thản, dường như không mang bất kì trăn trở nào: “Truyền lệnh ta xuống, giết Trần Bàng, nam nhân trong nhà giết chết, nữ nhân thì bắt làm doanh kỹ, chôn sống lính tốt, không chừa một ai”.

Công Tôn Dương kinh hãi, liếc hắn một cái. Thấy trong mắt hắn nhuốm màu đỏ rực, ánh mắt chứa đầy sát khí, lập tức bước lên khuyên ngăn, còn chưa mở

miệng, Ngụy Thiệu đã nói: “Tiên sinh không cần nhiều lời, ý ta đã quyết.” Giọng nói lạnh như băng.

Công Tôn Dương đang do dự, bỗng sau lưng lại có một giáo quan chạy đến, sắc mặt hân vui mừng, từ xa đã hét lớn: “Quân hầu! Đã tìm thấy Nữ quân! Đã tìm thấy Nữ quân! Nữ quân ẩn thân trong chuồng ngựa!”

Công Tôn Dương vui mừng, lập tức chạy lên hỏi cho ra lẽ, giáo quan báo rằng, Nữ quân bình an vô sự, chỉ là hai cổ tay bị bông nặng, đã được đưa đến nơi an toàn.

Công Tôn Dương lại thuật lại một lần, nhìn về mặt Ngụy Thiệu, khuyên nhủ: “Chúa công! Không thể giết Trần Bàng, giữ lại còn có thể dùng, những binh sĩ Thạch Ấp còn lại cũng đã đầu hàng chúa công, chôn sống là điều không hay, mong chúa công suy nghĩ lại.”

Công Tôn Dương nói xong, thấy Ngụy Thiệu dù chưa gật đầu nhưng cũng không lên tiếng, thậm chí phào nhẹ nhõm, nghĩ một chút, lại khuyên: “Nữ quân bình an là tốt, chỉ là lần phong ba này đã phải chịu nhiều sợ hãi. Chúa công sao không đi thăm Nữ quân? Việc còn lại trong thành cứ giao cho thuộc hạ.”

“Phiền tiên sinh phái quân y đến trị thương cho nàng, sai thêm người canh gác cho tốt, không được xảy ra sai sót gì. Ta còn có việc, đi trước đây.”

Ngụy Thiệu nói xong liền xoay lưng bước đi.

Công Tôn Dương nhìn theo bóng lưng Ngụy Thiệu, khẽ lắc đầu, quay lại dặn dò thuộc hạ.

Chương 16

Chương 16: Cơn giận của Ngụy Hầu (trung)

Chuyển ngữ: Tặc Gia

Phủ Thái Thú vẫn còn chưa tắt lửa, tạm thời không thể vào ở nữa, những người bị thương cũng đã được thu xếp ở Lục Tào nha môn thành phía Đông.

Quân sĩ đốt đuốc chiếu sáng cho Ngụy Thiệu bước đi, ngoài phía sau phủ Thái Thú còn ánh lửa bập bùng, cả đoạn đường đều tối mờ tối, cửa sổ nhà dân ở hai bên kín mít, như thể không có ai trong thành, khi đi qua trước cửa một căn nhà, chợt có tiếng trẻ con khóc vang ra, còn chưa oe oe xong một tiếng đã lặng thinh lập tức, có lẽ là bị mấy người lớn trong nhà ép buộc che miệng lại, hoặc là nhốt kín ở trong chăn. Cửa nhà môn, Thủ Thừa Thạch Áp, trưởng sử, mấy chục thuộc quan[1] lớn nhỏ giờ đây đều tập trung thành nhóm ở ngay trước cửa phòng.

[1] Thuộc quan: thuộc hạ của quan lại

Binh giáp trợn mắt nhìn nhau, mấy thuộc quan áo mũ còn không chỉnh, mặt như màu đất, có người dờ ra thờ thần, có người gào khóc ôm nhau, đột nhiên có quân sĩ hô to một tiếng “Quân hầu đến” rồi chào bằng quân lễ, họ cùng quay đầu lại nhìn ra bậc thang ở cửa vào, một nam tử mặc giáp y bước nhanh lên phía trước, khắp người máu me, oai phong凛冽, tuổi của hắn vẫn còn khá trẻ, có lẽ chỉ mới khoảng hai mươi, họ biết người này chính là Ngụy Thiệu danh chấn toàn phương Bắc, đâu ai dám run rẩy, không ai còn lên tiếng, chỉ lén lút đưa mắt nhìn người kia.

Ngụy Thiệu cũng không buồn để ý đến mấy thuộc quan Thạch Áp này, hắn vào trong cởi bộ giáp y ra, lau máu đen trên mặt rồi đi thăm hỏi chiêu đãi các tướng sĩ bị thương trong đợt công thành tối nay.

Lần công thành này quả vô cùng khốc liệt, hai mươi ngàn quân phòng thủ của Thạch Áp đều bị diệt toàn bộ, nhưng bên Ngụy Thiệu cũng tổn thất không ít, dù là người chết trận hay bị thương nằm la liệt ở đây, mấy chục y sĩ đứng giữa vôi vàng chữa thương cho người bệnh, tay làm không xuể.

Thấy Quận chúa không ăn mừng chiến công, vừa mới đoạt thành trì đã tới thăm người bệnh, chúng quân sĩ càng lấy làm cảm kích.

Sau khi thăm hỏi các tướng sĩ xong xuôi, một mình Ngụy Thiệu đi tới thăm Ngụy Lương.

Trong lần công thành này, vì lòng đầy hổ thẹn, Ngụy Lương càng phấn đấu quên mình, bất cẩn trúng mấy viên hỏa tiễn, may mà không phải nơi nguy hiểm, quân y đã chữa trị xong xuôi, bây giờ hắn đang nằm trên giường bệnh nhắm mắt dưỡng thần. Thấy Ngụy Thiệu tới thăm, Ngụy Lương giãy giụa muốn đứng lên xuống đất, Ngụy Thiệu đành phải đè hắn lại.

Người trúng lửa độc đau không ít, sắc mặt Ngụy Lương chẳng khác tờ giấy vàng là bao, nhưng khi trò chuyện vẫn khá là vui vẻ, trông rất có tinh thần.

Ngụy Thiệu hỏi hắn tỉ mỉ chuyện tập kích ở Khưu Tập ngày đó, Ngụy Lương kể lại hết đầu đuôi, cuối cùng còn căn nhắc nghiêng lợi: “Tên tặc tử Trần Thụy đáng hận kia, nhiều âm mưu như vậy, nhân lúc thuộc hạ không phòng bị mà cướp nữ quân đi. Đúng là đồ đáng chết. Nếu để thuộc hạ tìm ra hắn, nhất định phải băm thành tám mảnh mới có thể tiêu tan mối hận trong lòng mình”.

Ngụy Thiệu hỏi: “Người nói, đầu tiên nữ quân bị người ta cướp ở ngay trong dịch đình, sau đó có người qua đường báo cho người biết tin, nói nàng rơi vào tay Trần Thụy? Người có biết lai lịch của người đã báo không?”

Ngụy Lương mờ mịt lắc đầu: “Cái này thì thuộc hạ không biết. Có lẽ là tình cờ thấy được nên đến báo tin chăng?”

Lúc Ngụy Thiệu đang trầm ngâm suy nghĩ, giáo quan vừa nãy vội vàng chạy sang báo, nói có binh sĩ phát hiện ra Trần Thụy ở mấy dặm ngoài thành trì Tây Môn, bị tên kia cướp ngựa, hình như đi về hướng Nhạc Bình, mọi người đang truy tìm toàn lực.

Ngụy Lương giận dữ, ngồi dậy định xoay người xuống giường, động đến vết thương nên mặt đầy đau đớn.

Ngụy Thiệu vẫn tỏ vẻ như thường, nhưng trong mắt lại ánh lên bóng tối. Hắn đè vai Ngụy Lương lại, bảo hắn cứ an tâm dưỡng bệnh, rồi ra lệnh cho quân y nhớ tận tâm chăm sóc, không được xảy ra bất cứ sai lầm nào, khi đó Ngụy Thiệu mới đứng dậy đi ra, xoay người lên ngựa trực tiếp đi ra cổng phía tây.

...

Trần Thụy nhảy qua bức tường nhà xí phủ Thái Thú, nhân lúc hỗn loạn hắn lẫn trốn chạy ra cổng phía Tây, nhìn thấy đèn đuốc phía sau lưng, bóng binh sĩ Ngụy Thiệu cũng lập lòe ở đó, hắn biết bọn họ đang tìm mình, hoảng sợ như chó nhà mất chủ, trong lúc chạy trốn, Trần Thụy nhìn thấy một bụi gai mọc ra giữa đất hoang, hắn không sợ gai đâm, cứ thế đâm đầu vào lẫn trốn, nếu thoát khỏi truy lùng, đợi đến, đợi đến khi bình minh sẽ tìm đường đào tẩu. Không ngờ xui xẻo đến tận mạng, hắn chọc phải một tổ mèo hoang ẩn náu trong bụi táo, mèo nhào nháo bốn phía gây tiếng động ồn ào, cũng vì thế đưa quân sĩ tới đây, đâm thọt vào trong bụi, lúc đầu Trần Thụy còn nhịn được, nhưng rồi có một tên đâm giáo

vào trúng mông của hắn, ôi một tiếng đột nhiên chui ra ngoài, đánh người nọ rồi cướp lấy ngựa chiến, thực mạng chạy đi về phía Tây.

Hắn phóng nhanh chẳng khác nào mất mạng, truy binh phía sau cũng dần bị bỏ xa, mới thở phào nhẹ nhõm thì con người phía dưới lại bắt đầu thở mạnh, bước chân cũng chậm dần, có lẽ là do mệt. Trần Thụy lo nghĩ ngựa chạy đến chết, mình cũng không còn chân mà trốn được, thêm vào đó hắn cũng mệt lắm rồi, dừng ngựa lại ở một nơi nào đó rồi thở dốc, ai ngờ chưa thở được hai hơi, phía sau hình như lại có người đuổi tới.

Đêm nay trăng sáng sao thưa, khắp nơi trống trải, vì lẽ đó hắn mới nhìn ra được, đám người này ít nhất mười mấy người. Nhất thời Trần Thụy ướm sững mồ hôi lạnh, hắn đứng dậy xoay mình nhảy lên ngựa, lần thứ hai cấp tốc phi nhanh, không quan tâm phương hướng, cuối cùng lại chạy tới một vùng toàn mộ hoang, nhìn người phía sau cách mình ngày càng gần, thậm chí hắn còn nghe được tiếng vó ngựa đạp đất vang thành tiếng.

Trần Thụy biết bây giờ Ngụy Thiệu đang hận mình thấu xương, nếu rơi vào tay hắn chắc sống không bằng chết, chạy nữa cũng không còn đường trốn, thế nên hắn mới hạ quyết tâm, đánh cuộc thử một lần, xoay mình lăn xuống từ lưng ngựa, đạp mông ngựa một cước cực mạnh, để ngựa cứ tiếp tục chạy qua, còn mình thì lăn tiếp vào khu mộ hoang đó, bất ngờ đụng trúng một ngôi mộ hoang nọ, phía cửa động ẩn hiện một cái bóng đen thui, nhìn có vẻ có thể ẩn náu được, thế là không kiêng dè gì nữa, hắn vội vã chui vào, sau khi che giấu xong, Trần Thụy còn lấy một tảng đá ngăn lại trước cửa động.

...

Ngụy Thiệu tự mình dẫn người đuổi theo mấy chục dặm ngoài thành, đi qua bãi tha ma, chốc lát đã đuổi tới được con ngựa đó, nhìn lưng ngựa trống trơn, không thấy tung tích tên Trần Thụy, hắn cho quân sĩ đi tìm kiếm quanh đây cũng không thấy người kia, nhớ đến khu mộ hoang vắng nọ, hắn lại ra lệnh quân sĩ đi lục soát lần nữa.

Từng người trở về báo đã tìm khắp xung quanh, không thấy Trần Thụy đâu.

Ngụy Thiệu trầm ngâm một lát, đưa mắt nhìn thành quách, nghĩ đến quân sĩ mấy ngày hành quân vội, công thành lúc nửa đêm cũng mệt mỏi từ lâu. Thạch Ấp vừa mới chiếm có trăm ngàn sự vụ, tuy có Công Tôn Dương quản giúp nhưng bản thân cũng không tiện rời lâu, hắn chần chừ một lúc, cuối cùng chỉ liếc mắt nhìn qua bãi tha ma bạt ngàn không đếm cuối, hạ lệnh về thành.

...

Trần Thụy nấp trong một ngôi mộ tối đen, mở mắt không thấy tay nắm ngón, cử động một chút cũng không dám, chỉ có thể lắng tai nghe động tĩnh bên ngoài.

Lúc đầu hình như có tiếng bước chân qua, may mà đối phương không để ý thấy cái bóng bất thường ở trong này. Sau một hồi bên ngoài dần im ắng, Trần Thụy đoán đoàn người Ngụy Thiệu đã đi rồi, rút cuộc mới thở phào nhẹ nhõm, bây giờ đây hẳn mới ngủi được bên trong toàn là mùi lưu huỳnh, lằm bằm hai từ “Xui xẻo”, đến khi đẩy hòn đá ra ngoài, góc áo phía sau như có người níu lại, không thể nào giã ra.

Trước mắt Trần Thụy bỗng lóe lên bóng hình như oán quỷ. Mặc dù ngày thường giết người như ngóe không biết sợ quỷ thần, nhưng ngay phút này đây, nửa đêm canh ba động vào một một phần, bốn phía đen thui không thấy tay nắm ngón, góc áo phía sau còn có gì níu lại, thỉnh linh trời nổi gió âm u, từng luồng hơi lạnh ngang qua gáy, dù bình thường Trần Thụy có gan dạ đến đâu, giờ khắc này cũng phải dựng tóc gáy, nằm yên trên đất không dám động, nhắm mắt lằm lằm khấn không ngừng. Một lát sau, hình như phía sau cũng không còn gì lạ, rút cuộc hẳn cũng đánh bạo đưa tay ra sờ soạn phía sau, hóa ra góc áo chỉ bị mắc vào một nhánh táo hoang, kéo mạnh một cái là thoát được, hẳn dùng cả chân tay để bò ra ngoài mộ, ngồi dưới đất thở hồng hộc chờ mình bình tĩnh lại, nhưng không dám nán lại đây quá lâu, Trần Thụy bò lên nhìn quanh quất, khắp một vùng mờ mịt, rút cuộc hẳn cũng miễn cưỡng xác định được phương hướng, vội vàng chạy về hướng Tịnh Châu.

...

Ngụy Thiệu trở về thành đã quá giờ canh bốn.

Trước kia Trần Bàng có dự trữ mười mấy giá rồng nước[2]. Quân sĩ lấy rồng nước dập lửa, rút cuộc đám cháy cũng tàn dần. Mặc dù phủ Thái Thú bị đốt hơn phân nửa, kho lúa thì lửa chưa lan đến nhưng chỉ còn mấy trăm bao lương thực mà thôi, còn lại thì bình yên vô sự, hỏa hoạn không lan sang mấy nhà dân bên cạnh.

[2]. Một cái giá gỗ cao, có thùng đựng nước ở phía trên hoặc đưa nước lên trên, thường dùng để dập lửa.

Công Tôn Dương còn đang xử lý hậu quả vùng phụ cận đám cháy thì thấy Ngụy Thiệu đến đây rồi, ông vội vàng nghênh đón báo tình hình.

Đã một ngày một đêm không chợp mắt, nhưng tinh thần của ông vẫn tỉnh táo như thường, thậm chí có thể nói là hân hoan phấn khích, sau khi báo xong xuôi, ông cười nói: “Chúc mừng chúa công, hôm nay thuận lợi đánh hạ Thạch Ấp, giữ lấy môn hộ, chiếm được Tấn Dương đã ngay trong tầm tay”.

Ngụy Thiệu khẽ mỉm cười rồi nói: “Tiên sinh nhọc lòng suốt một đêm, trời cũng đã sáng rồi, có chuyện gì cứ dặn dò kẻ dưới, tiên sinh đi nghỉ ngơi trước đi”.

Công Tôn Dương đáp lại, nghĩ một hồi lại nói: “Lửa cháy ở phủ Thái Thú vừa kịp lúc, có thể nói nó đã góp sức vào đợt công thành này. Chỉ có điều lửa cháy hơi kì lạ. Vừa rồi ta theo quân y đến thăm viếng nữ quân, quả nhiên vì muốn thoát thân nữ quân đã phóng hỏa”.

Ông kể lại sự tình thêm lần nữa, cuối cùng còn khen: “Thật khó mà ngờ được, nữ quân nhìn mảnh mai như thế, lại có thể nhịn đau ra tay với chính mình, nhờ lửa thoát thân, có thể nói là lâm nguy không loạn, có lòng tính toán. Ta thấy hai cổ tay người bị lửa thiêu không nhẹ, nổi lên đầy vết phỏng rộp nhỏ to, nhìn vết thương lại thấy không đành lòng, lúc quân y chữa trị cho nàng thì không lời oán giận, đã thế người còn trấn an ta, nói mình không sao cả. Thật làm ta thay đổi cả cách nhìn”.

...

Dù Trần Thụy là nam sinh nữ tướng[3] nhưng cũng đầy năng lực, lúc đó Tiểu Kiều bị hấn bắt chẳng khác nào gà con, trói chặt tay trên giường, sau khi chờ hấn về, nghĩ tới chuyện Ngụy Thiêu đã công thành, hai phe đối chiến, trong lúc loạn lạc dù cuối cùng dầu có bên nào thắng, nếu nàng chỉ như cái thớt gỗ bị nhốt ở chỗ này, kết quả cũng không sao tốt được. Sau một hồi lo lắng, nàng nhớ tới hai cây nến đỏ còn đang cháy trong phòng, xuống giường nhảy tới trước ánh nến, Tiểu Kiều giơ tay áo sau lưng, đưa về phía nến, chịu đựng cảm giác đau nhức cho lửa đốt vào tay, cuối cùng đoạn dây thừng trên tay mới đứt được. Trên cổ tay trắng nõn bị phỏng nên phỏng rộp, đau đến mức mồ hôi lạnh không ngừng, trước mắt như biến thành màu đen, gần như nàng suýt xỉu. Qua một lúc bình tâm, nàng mới cởi dây thừng ở trên chân, lấy lửa đốt cháy màn ngủ ở trong phòng, còn tự cầm khăn nhúng nước trà bịt mũi, nàng khoác chắn bông lên người nắp sau cửa. Chờ đến khi lửa càng lúc càng to, mấy vú già ngoài cửa nhận ra mới vội vàng mở cửa, nhờ khói đen mù mịt, mấy vú già không thấy rõ bên trong, họ hoảng loạn chạy đi gọi người tới, nàng mới thừa cơ rồi trốn thoát. May mà đại chiến ở ngoài thành, trong phủ Thái Thú cũng chẳng còn mấy ai, thêm vào đó nhờ bóng đêm hỗ trợ, cuối cùng nàng cũng tìm được một cái chuồng ngựa trống, tạm thời lánh đi.

[3] Con trai có vẻ ngoài giống với con gái

...

Hơn nửa phủ Thái Thú bị lửa lan, chỉ còn mấy căn nhà đầu gió là nguyên vẹn. Bây giờ Tiểu Kiều đang được sắp xếp trong một gian nội thất, giường chiếu đầy đủ và cực kì sạch sẽ. Trước khi Công Tôn Dương rời đi, ông ra lệnh đưa hai vú già của phủ Thái Thú theo mình, chỉ để lại một đội binh sĩ, suốt đêm vẫn canh gác trước sau.

Tiểu Kiều biết rốt cuộc mình cũng an toàn rồi.

Mấy ngày này nàng chưa từng chớp mắt. Sau khi Trần Thụy đưa tới đây, hắn cứ ngồi xổm cạnh nàng nhìn chăm chăm chảy nước dãi chẳng khác nào sói đói, nàng vừa lo vừa sợ không dám chọc hắn điên, cũng không thể khiến hắn thấy mình như dễ dãi, để trả lời Trần Thụy, để hắn đừng gần gũi với mình, nàng đã hao hết tâm cơ, cả người trên dưới ngay cả cọng tóc cũng trở nên căng thẳng.

Bây giờ đã an toàn, trên cổ tay vẫn còn âm ỉ đau đớn vì lửa cháy làm nàng không cách nào ngủ được, chỉ hận không thể lột hết thịt trên tay.

Vừa nãy lúc Công Tôn Dương và quân y ở lại, nàng còn cố nhịn được, không muốn thể hiện ra. Bây giờ trước mặt không có ai, xung quanh cũng trở nên yên tĩnh, đau đớn không cách nào kìm được hóa thành dòng nước mắt. Nàng cứ yên lặng khóc, không biết có phải vì thuốc quân y cho đã có tác dụng không, hay là vì khóc rồi trong lòng cũng thấy dần thư thái, đau đớn trên tay như nhẹ đi một chút, khuôn mặt đầm nước tựa đầu ở bên giường, mơ màng ngủ thiếp đi.

Chương 17

Ngụy Thiệu hỏi chuyện Công Tôn Dương xong, đi tới chỗ tiểu Kiều.

Hai bà vú già biết thành trì đổi chủ sau một đêm, Trần Thái Thú cùng gia quyến mấy chục người đều bị giam vào ngục, lúc này hai bà được giao canh giữ ở đây, bốn con mắt mở to hết cỡ, không dám lơ là dù chỉ một khắc, chỉ sợ xảy ra sự cố gì.

Chợt thấy cuối hành lang có một nam tử đi tới, dù còn trẻ nhưng bước chân vững vàng uy nghi, lại thấy thủ vệ dưới hành lang hành lễ với hắn, gọi hắn là “Quân hầu”, hai bà biết là trượng phu Ngụy Thiệu của Nữ quân trong phòng đến, cuống quýt nghênh đón, quỳ gối hai bên.

Ngụy Thiệu dừng lại, nhìn ánh nến bên trong hắt qua song cửa, hỏi trong phòng thế nào. Một bà vú trả lời, nói sau khi Công Tôn Sứ quân và quân y đi rồi, hai bà đều đứng đây hầu hạ không dám lơ là, nhưng Nữ Quân trong phòng không truyền gọi, chắc nàng đã ngủ rồi.

Ngụy Thiệu đi tới trước cửa, thoáng dừng lại.

Nàng bị Trần Thụy bắt đi là thật, nhưng quá trình có điểm khả nghi, chi bằng ngay lúc này đi hỏi nàng cho rõ.

Hắn nghĩ vậy, thản nhiên giơ tay đẩy cửa vào, đi ngang tám bình phong, nhìn thấy nàng nằm thu mình trong góc giường, chân kéo ngang bụng, mặt quay vào trong không nhúc nhích. Bà vú già kia nói đúng, nàng đã ngủ rồi.

Ngụy Thiệu đi thẳng đến bên giường, đang định đánh thức nàng, ánh mắt chợt nhìn xuống bên má còn vương vệt nước mắt, hắn dừng lại, nhìn xuống tay nàng.

Hai bàn tay đặt ngoài chăn, lòng bàn tay nhỏ bé mềm mại, những ngón tay nắm hờ sạch sẽ, giống ngọn cỏ tinh khôi. Ông tay áo xắn lên đến khuỷu tay để lộ cánh tay trắng nõn như ngọc, nhưng cổ tay lại quấn một vòng vải trắng, thuốc mỡ thấm thành vệt đậm, nhìn càng thêm chói mắt.

Ngụy Thiệu nhìn một lát, tầm mắt lại chuyển lên mặt nàng.

Ánh nến bập bùng xuyên qua màn che, nửa sáng nửa tối chiếu lên mặt nàng, đổ bóng lên hàng mi dài thành một vầng quạt nhỏ. Mặt nàng hướng vào trong, nên hắn chỉ nhìn thấy sườn mặt nhỏ nhắn của nàng. Nén nhật rèm thưa, mỹ nhân

lặng lẽ ngủ say tựa đóa hải đường trong sương sớm, dù chỉ nhắm nhìn thôi cũng là một dạng hưởng thụ.

Ngụy Thiệu là nam nhân bình thường, mà nàng cũng ngủ rồi, hấn liền liếc thêm mấy lần nữa. Lúc này hấn mới để ý khoe môi nàng bầm sinh hơi vênh lên, giống như lúc này, mặc dù đang ngủ nhưng cổ tay đau vẫn khiến nàng hơi nhúu mày lại, mà khoe môi hơi vênh lên lại khiến khuôn mặt say ngủ như điểm thêm mấy phần ngây thơ.

Ngụy Thiệu nhìn thêm một lát, bỗng nhiên không muốn gọi nàng dậy. Hấn xoay người định đi, Tiểu Kiều dường như cảm giác được, khẽ mở mắt ra, mơ màng thấy bóng người trước giường, nàng giật mình, khẽ hét lên một tiếng, bật dậy.

“Là ta!”

Ngụy Thiệu trong nháy mắt quay người lại, nói.

Những chuyện trải qua mấy ngày nay, nghĩ lại vẫn khiến nàng sợ hãi, lại vừa mới tỉnh giấc nên càng thêm hoảng sợ. Tiểu Kiều nhìn rõ người trước mặt, thảm thở phào nhẹ nhõm.

Nàng đoán hấn có việc nên mới đến, hơn nữa 8,9 phần có liên quan đến chuyện mình bị bắt cóc. Thế nên nàng không nói gì thêm, hơi ngẩng đầu nhìn hấn, chờ hấn mở lời.

Chờ một lúc vẫn không thấy hấn nói gì, nương theo ánh mắt của hấn, nàng nhìn xuống, từ từ giấu tay mình vào góc chăn.

Ngụy Thiệu dờ mắt, hơi nghiêng mặt sang chỗ khác, cũng không nhìn nàng, giọng nói bình thản: “Ta đến để nói nàng cứ dưỡng thương đi. Tạm thời không cần tới Ngự Dương, một thời gian nữa ta cũng về đó, tiện đường đưa nàng về luôn.”

Tiểu Kiều thấy bất ngờ, nhưng cũng không nói gì. Nàng nhìn hấn, khẽ “Vâng” một tiếng.

Ngụy Thiệu lại liếc nàng một cái, sau đó xoay người đi ra. Tiểu Kiều nghe tiếng hấn ngoài cửa dặn dò bà vú phải hầu hạ nàng cẩn thận, sau đó bước chân xa dần.

Tiểu Kiều lại từ từ nằm xuống.

Trong lòng chợt thấy hoang mang, luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Hắn không hỏi mình đã trải qua chuyện gì, như vậy hắn có biết Lưu Diễm là người đầu tiên bắt mình đi không?

Nếu như hắn vẫn không hỏi, liệu mình có thể coi như không có chuyện đó, cứ vậy quên đi?

...

Ngày hôm sau, Ngụy Thiệu phát chỉ thị, động viên bách tính, tiếp quản nha môn, bận rộn suốt mấy ngày liền nên cũng chẳng thấy mệt. Tiểu Kiều cũng không bước ra ngoài nửa bước, cứ ở trong phòng ăn nghỉ dưỡng thương. Bốn, năm ngày sau, hai bà vú già vẫn luôn hầu hạ vào mời nàng lên xe ngựa, lúc ấy Tiểu Kiều mới biết phải đi rồi.

Ngụy Thiệu giao Thạch Áp cho Công Tôn Dương coi giữ, Ngụy Lương cùng những tướng sĩ bị thương tiếp tục lưu lại chữa trị, để lại một nửa quân lính đóng giữ, bản thân dẫn nửa số quân còn lại, tiện thể đưa Tiểu Kiều về.

Tiểu Kiều vẫn ngồi trong một chiếc xe ngựa được bày trí vô cùng thoải mái. Sáng hôm ấy, lúc ra khỏi Thạch Áp, nàng nhìn qua cửa xe thấy hai bên đường vắng ngắt, nhà dân đóng chặt cửa, nhưng nàng biết chắc, phía sau những cánh cửa đóng chặt kia là vô số ánh mắt hoặc sợ hãi hoặc căm thù qua khe hở nhìn lên thành chủ mới.

Ngẫu nhiên cũng có vài người đứng đầu hẻm hoặc cuối đường phía xa, chờ đoàn người đi qua hết mới không biết từ trong góc ngách nào chui ra, tùm năm tùm ba xì xào bàn tán.

Lúc gần ra khỏi cửa thành, bỗng dưng có một đứa bé chừng bốn, năm tuổi đuổi theo con mèo chạy ra khỏi cửa, vừa lúc chặn ngay trước ngựa của Ngụy Thiệu, Ngụy Thiệu nhấc cương ngựa, mạnh mẽ chuyển đầu ngựa sang hướng khác mới né được đứa bé.

“Lớn mật! Đứa trẻ nhà ai mà dám để cho chạy lung tung như vậy!”

Một tướng sĩ đi sau Ngụy Thiệu rút đao ra quát. Hắn tên Đàn Phù, là tướng sĩ dưới trướng Ngụy Thiệu, trong đêm công thành bị mất hai phó tướng đắc lực, vẫn đang khó chịu, mấy ngày nay đi theo Công Tôn Dương động viên dân chúng, thấy dân chúng không chịu nghe lời, hắn càng thêm tức giận đám dân không biết điều, lúc này mới bạo phát.

Đứa bé kia bị dọa ngã ngồi xuống đất, khóc ầm lên. Phụ nhân trong nhà nghe được, lúc này mới phát hiện nhi tử của mình chạy ra, mặt tái mét lao ra ôm chặt nhi tử, quỳ xuống trước đầu ngựa không ngừng dập đầu xin tha.

Ngụy Thiệu ổn định ngựa, khuôn mặt u ám, hần nhúu mày bực bội phát tay, phụ nhân biết hần tha cho mình, lại cuống quýt dập đầu cảm tạ, ôm nhi tử chạy vào nhà. Vào tới nhà, cửa cũng đóng sập lại.

Đàn Phù nhìn Ngụy Thiệu, thấy mặt hần lại lạnh lùng như ban đầu, lúc này mới thu đao vào vỏ, tiếp tục đi ra khỏi thành.

Tiểu Kiều ban đầu hơi lo lắng, cũng may khúc nhạc dạo này chỉ diễn ra trong chốc lát, nàng thở phào nhẹ nhõm, thả rèm xe xuống.

. . .

Tiểu Kiều theo đoàn quân của Ngụy Thiệu trở về Tín Đô.

Đám người Xuân Nương đến sớm hơn tiểu Kiều, đã đợi sẵn ở đó.

Nữ nhi của Xuân Nương năm ba, bốn tuổi không may mắc bệnh qua đời. Từ đó về sau Xuân Nương dành hết tình cảm chăm sóc Tiểu Kiều, thương nàng hơn cả tính mạng của mình. Ngày đó trơ mắt bị nàng bắt đi ngay trước mặt mình, Xuân Nương đau đớn khôn nguôi, theo lệnh của Ngụy Lương về Tín Đô rồi, bà ngày không ăn đêm không ngủ, khóc tới mức đôi mắt sưng phù, chỉ trong mấy ngày mà khuôn mặt đầy đặn trở nên hốc hác. Lúc này hay tin Tiểu Kiều bình an trở về, lúc đầu bà vui đến phát khóc, tới khi thấy cổ tay nàng bị thương, biết nàng phải hơ dây thừng trên lửa phỏng tay như vậy để trốn đi, lại đau lòng chảy nước mắt.

Khóc khóc cười cười xong, cuối cùng lại quay về Xạ Dương cư nàng đã từng ở một đêm, thị nữ mở hòm tráp, lấy đồ dùng, chuẩn bị cho nàng ở lại.

“Tân phòng” này ban đầu hần phòng Ngụy Thiệu hay ở, có vẻ như khi Tiểu Kiều đi rồi được sắp xếp lại, bên trong không còn thứ gì gợi nhớ nó từng là “Tân phòng” cả.

Đêm đó Tiểu Kiều nghỉ ngơi như bình thường, biết chắc Ngụy Thiệu nhất định sẽ không ngủ cùng phòng với nàng. Mà Xuân Nương trải qua chuyện này dường như có tâm sự gì đó. Đúng là Hoàng đế không vội thái giám đã cuống cuồng, bà cứ đợi tới khuya vẫn chưa chịu đi ngủ, mãi đến khi thị nữ hầu hạ ở thư phòng Ngụy Thiệu mà bà mua chuộc lên đưa tin, nói Quân Hầu bảo dọn giường qua đêm ở thư phòng, lúc này bà mới thôi nghĩ vẩn vơ, đóng cửa đi ngủ.

Mấy ngày sau đó Tiểu Kiều được Xuân Nương chăm sóc tận tình, đúng là cơm đến há miệng, áo đến đưa tay. Tiểu Kiều khẳng định, đời này chỉ cần có Xuân Nương bên cạnh, thì dù nàng không tay không chân vẫn có thể sống thoải mái vô cùng.

Cổ tay nàng bị phỏng, mấy ngày đầu chịu đau còn giờ bắt đầu kết vảy, kéo da non. Thái y ngày nào cũng thay thuốc cho nàng. Hôm qua dùng thuốc mỡ đen thui hôi hám, còn hôm nay đổi thành cao màu trắng sữa, bôi lên mát lạnh vô cùng. Thái y nói thuốc này có tác dụng thay da, vết phỏng của Nữ quân theo kinh nghiệm của ông thì sau khi lành da sẽ mịn màng như trước, không để lại vết sẹo nào.

Mấy ngày nay Xuân Nương vẫn lo lắng chuyện này, sợ đôi tay ngọc của nàng sẽ có vết phỏng, nay nghe thái y nói vậy bà mới thở phào nhẹ nhõm.

Đêm đó Tiểu Kiều tắm rửa.

Nàng siêng tắm vô cùng, suốt hai năm qua – dù là mùa đông giá rét thì nàng vẫn tắm ít nhất hai ngày một lần. Ban đầu Xuân Nương còn thấy lạ vì nàng bỗng nhiên thích tắm, nhưng lâu rồi cũng quen. Mà nhà họ Kiều giàu có, nấu bao nhiêu nước nóng cũng không thành vấn đề.

Phòng tắm ở đây thông với phòng ngủ của Tiểu Kiều, ở giữa ngăn bằng một tấm bình phong. Xuân Nương giúp Tiểu Kiều cởi y phục, đỡ nàng vào thùng tắm, bắt nàng phải giơ hai tay lên cao, không được hạ thấp xuống. Thấy nàng ngoan ngoãn nghe lời, bà mới bắt đầu giúp nàng gội đầu.

Tiểu Kiều tựa vào thành bồn tắm, nước nóng bao phủ đầu ngực, nước theo động tác của Xuân Nương mà tạo thành từng gợn sóng, như cái lưới nhẹ nhàng lướt trên ngực nàng, cảm giác thật khó tả. Nàng ngâm mình trong thùng nước ấm áp, cảm nhận Xuân Nương nhẹ nhàng xoa đầu mình, thoải mái muốn ngủ gật.

“... Nữ quân, có một câu tỳ không biết có nên hỏi hay không. . .”

Tiểu Kiều đang thiu thiu ngủ chợt nghe Xuân Nương nói, bèn ừ một tiếng.

“Tỳ luôn cảm thấy người cưỡi ngựa bắt Nữ quân đi ở dịch đình hôm ấy quen...”

Xuân Nương nói khẽ vào tai Tiểu Kiều.

Tiểu Kiều mở mắt ra, ngồi thẳng quay đầu nhìn Xuân Nương. Thấy bà cũng nhìn mình, ánh mắt mơ hồ, nhưng nhiều hơn vẫn là lo lắng.

“Nữ quân. . .” Xuân Nương nhìn nàng, khe khẽ thở dài, “Người đó, có phải là vị công tử mà tỳ nghĩ tới không?”

Lưu Diễm mặc dù đã rời khỏi nhà họ Kiều mấy năm, nhưng tướng mạo ai cũng có nét riêng cả, cho dù trưởng thành thay đổi thì những nét cơ bản vẫn còn nguyên. Xuân Nương có thể nhận ra hẳn cũng là chuyện bình thường.

Tiểu Kiều nhìn đôi mắt tràn đầy lo lắng của bà, chần chờ một lát, ghé vào tai bà nói nhỏ: “Xuân Nương yên tâm, sau này hấn sẽ không quay lại nữa.”

Xuân Nương sững sốt, vẻ mặt càng thêm lo lắng.

“Ngụy hầu biết việc này chưa?”

Bà hỏi khẽ.

Tiểu Kiều lắc đầu.

“Đêm hấn đánh hạ Thạch Ấp từng tới gặp ta, ta tưởng hấn muốn hỏi chuyện ta bị bắt. Nếu hấn hỏi ta sẽ kể tường tận, nhưng hấn không hỏi, nên ta nghĩ nhiều một chuyện không bằng bớt đi một chuyện...”

Xuân Nương im lặng một lúc.

“Chỉ mong mọi chuyện cứ thế qua đi. . .”

Bà thở dài.

Tiểu Kiều thấy bà lo lắng như vậy, hai cánh tay trắng như tuyết ôm lấy cổ bà, mũi hừ hừ làm nũng: “Xuân Nương, cổ tay ta ngứa quá, muốn gãi quá đi... Làm sao bây giờ. . .”

Cổ tay nàng kéo da non nên bị ngứa là bình thường, tắm nước nóng lại càng ngứa thêm.

Xuân Nương lập tức nắm lấy tay nàng, nhẹ nhàng xoa chỗ da gần vết thương, nói: “Cố gắng nhịn một lát là xong, không được gãi, nghe chưa? Gãi để lại sẹo xấu thì sao bây giờ?”

Tiểu Kiều ừ hai tiếng, mặt dựa vào khuôn ngực mềm mại ấm áp của bà, nhắm mắt cọ cọ mấy lần, nũng nịu: “Xuân Nương, bà đối với ta thật tốt. . .”

Xuân Nương mỉm cười, “Man Man của ta đẹp như thế, lại hiểu lòng người, nào ai nỡ ác độc đối xử tệ với người được chứ.”

Bà còn chưa dứt lời, bên ngoài bỗng nhiên ‘Ầm’ một tiếng, cửa phòng bị đá mạnh, mang theo giận dữ.

“Quân hầu! Nữ quân còn đang tắm rửa —— ”

Tiếng thị nữ hoảng hốt theo sau.

Tiểu Kiều mở mắt ra.

Xuân Nương cũng sửng sốt, lập tức vỗ vai nàng, bà vội vàng đứng dậy, đang định đi ra nghênh đón thì tiếng bước chân đã tới gần, bóng người chớp mắt đã tới sau bình phong, rèm phủ bị kéo ra, Ngụy Thiệu đi thẳng vào phòng tắm.

Nén trên giá ở bốn góc phòng hơi lung lay, lớp sương mù ẩm áp trong phòng theo bước chân hắn xông vào nhanh chóng kết băng.

Hắn đứng ở đó, vẻ mặt lạnh lùng, nhưng ánh mắt lại ẩn chứa nét giận giữ chẳng thể che giấu, liếc nhìn Tiểu Kiều trong thùng tắm.

“Đi ra ngoài.” Hắn nói.

Xuân Nương biết hắn đang nói bà, kìm nén bất an trong lòng, hơi run run nói: “Quân hầu đến tìm Nữ quân phải không ạ? Nữ quân còn đang tắm, xin Quân hầu cho phép tỳ hầu hạ nàng thay y...”

“Cút!”

Ngụy Thiệu quát lên.

Bả vai Xuân Nương run rẩy, nhưng vẫn quật cường cúi người che trước mặt Tiểu Kiều trước mặt, không chịu đi ra ngoài.

“Xuân Nương, bà đi đi. Ta không có chuyện gì đâu.” Tiểu Kiều nói.

Xuân Nương quay lại nhìn tiểu Kiều, sau cùng cúi đầu, lặng lẽ vòng qua Ngụy Thiệu bước ra ngoài.

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 20: Ở chung

Chuyển ngữ: Mèo lang thang

Phủ đệ Ngụy gia ở đây vừa có sự nguy nga khí khái của thế gia đại tộc phương Bắc, vừa được kiến thiết theo lối Công Hầu. Cửa lớn mở ba gian, bên trên là mái nhà lối Hiết Sơn [1] tầng tầng lớp lớp, bên dưới là nền đá cẩm thạch vững chắc, xà nhà mô phỏng theo hoa văn Quỳ Long làm điểm chính, trước cửa là một đôi nô sư bằng đồng thau cao ngang ngửa nửa người. Tiền đường rộng lớn, hậu trạch phân chia bằng tường viện, sân viện nằm chính giữa, bố cục tổng thể vừa thoáng đãng lại vô cùng sáng sủa.

[1] Hiết Sơn: một dạng kiến trúc mái cổ của Trung Quốc. Hiết Sơn còn gọi là Cửu Tích vì có 9 đường mái (1 chính tích, 4 thù tích, 4 thang tích).

Người có địa vị tối cao ở Ngụy Gia như vậy chắc chắn chính là người đang ở Vô Chung thành lúc này- Từ phu nhân. Cư của Từ phu nhân ở hướng chính bắc, lúc này không người ở. Mẹ Ngụy Thiệu Chung thị ở phía đông, Tiểu Kiều được sắp xếp ở Tây Phòng.

Tây Phòng được gọi là “Phòng”, thực ra là một sân viện độc lập không nhỏ, qua hai ngưỡng cửa, đi qua sân lớn và sương phòng trái phải hai bên, cuối cùng mới tới nơi riêng tư nhất là phòng ngủ, nhĩ phòng sân vườn, tất cả đều đầy đủ.

Tỳ nữ ở Tây Phòng có khoảng chừng mười người, bây giờ đều ra ngoài cửa lớn quý ngênh đón Tiểu Kiều, cung kính gọi nàng một tiếng Nữ Quân.

Mặc dù lần này trở về không báo trước, nhưng phòng trong phòng ngoài đều sạch sẽ ngăn nắp, bên trong phòng ngủ không vương một hạt bụi.

Từ nay về sau, Tiểu Kiều sẽ phải sinh sống lâu dài ở nơi này.

Khi Xuân Nương sắp xếp hành trang cùng thị nữ, Tiểu Kiều đã để ý thấy trong phòng có mấy bộ quần áo đàn ông và một số vật dụng hàng ngày.

Xem ra trước nay khi Ngụy Thiệu ở nhà, ngày thường hần cũng ở tại đây.

Khi còn ở Tín Đô, ngay trước mặt Chung bà bà, Ngụy Thiệu đã công khai ở riêng với mình, không hề có ý muốn che giấu, có thể thấy hần hoàn toàn không quan tâm tới việc người nhà sẽ nhìn nhận như thế nào về mối quan hệ vợ chồng giữa hai người bọn họ. Hơn nữa hần vẫn luôn tỏ rõ thái độ khinh thường trước sau như một với Tiểu Kiều, theo nàng suy đoán, có lẽ Ngụy Thiệu cũng không muốn miễn cưỡng ở chung một phòng với nàng đâu.

Việc này đối với một “Nữ Quân” mới tân hôn chưa lâu như nàng mà nói đương nhiên là một sự nhục nhã, chờ tới ngày mai, chắc chắn nàng sẽ thành đề tài bàn tán của nô bộc trên dưới Ngụy Gia.

Cây có vỏ cây, người có mặt mũi. Cây không có vỏ thì không sao sống được, người không mặt mũi, mặc dù không thể nào chết được nhưng cũng quá khó nhìn.

Tiểu Kiều cũng chỉ là một người phạm tục mà thôi. Vừa mới tới đây, nào có ai mong muốn chỉ sau một đêm đã trở thành trò cười trong mắt của kẻ khác. Nếu có thể ngẩng cao đầu kiêu ngạo mà sống, cho dù có khổ cực đến mấy nàng cũng thấy vui hơn.

Nhưng những chuyện thế này không phải tự nàng có thể giải quyết được. Có lẽ Ngụy Thiệu chỉ hận không thể xem nàng như con ruồi mà đập chết đi thôi, đỡ cản trở tầm nhìn của hắn, cho nên nàng cũng chỉ có thể cố hết sức tránh xa.

May mà nàng cũng rất có mặt nhìn, không tự mình đâm đầu vào ngõ cụt, có lẽ đây cũng là ưu điểm lớn nhất của Tiểu Kiều.

Cho nên nàng cố ý lên tiếng dặn dò Xuân Nương, sắp xếp gọn gàng những vật dụng còn để lại của Ngụy Thiệu sang một bên, chờ hắn phái người tới lấy.

...

Sau khi Ngụy Thiệu ném nàng cho quản sự, suốt cả một ngày đều không thấy tăm hơi.

Chủ nhân Ngụy Gia làm sao có thể có cảm tình gì với nữ nhi nhà họ Kiều cho được. Kể hầu người hạ cũng không khác là bao. Nhưng không bao gồm tất cả những kẻ hầu người hạ.

Cho dù tiền không mua được lòng người, nhưng để khiến người ta mở miệng, cũng không phải khó khăn.

Ban đầu khi còn ở Tín Đô, phần lớn hạ nhân trong Tín Cung đều là người địa phương, họ không biết về chuyện của Ngụy Dương Ngụy Gia. Mấy hạ nhân đi theo Chung bà bà thì đều sợ bà ấy, nói chuyện còn ấp a ấp úng, nói gì tới việc hỏi được chuyện gì đây. Sau khi đến nơi này thu xếp ổn thỏa rồi, dựa vào bản lĩnh biết nhìn người của Xuân Nương được tôi luyện từ khi bà còn ở Kiều Gia, rất nhanh sau đó đã hỏi han tường tận rất nhiều chuyện liên quan tới Ngụy Gia và Chu phu nhân từ một nô tỳ tên là Bính Nữ.

Chuyện thông gia đương thời, hôn nhân chú trọng là môn đăng hộ đối, nhất là thế gia đại tộc càng coi trọng chuyện này. Cho nên so sánh với Ngụy Gia, nhà mẹ đẻ của Chu phu nhân có xuất thân thấp hèn, ban đầu phụng thân của bà chỉ là

một Đô Bưu [2] tại Trác Quận, sau này đầu quân, nhờ có công trạng mà được thăng lên tới chức Lang Tướng, được tổ phụ Ngụy Thiệu trọng dụng, trong một lần tác chiến, ông can cho tổ phụ Ngụy Thiệu một mũi tên, nhằm đúng nơi yếu hại, không thể chữa trị được. Tổ phụ Ngụy Thiệu áy náy lại càng thêm cảm kích, thấy Chu gia có một nữ nhi, tuổi tác và diện mạo cũng tương đương với trưởng tử Ngụy Kinh của mình, ông bèn đưa sính lễ cưới vào cửa làm thê.

[2] Đô Bưu: người chuyên thư

Sau khi Chu thị vào Ngụy gia thì sinh hai con trai. Con trai trưởng Ngụy Bảo, tự Bá Công, con trai thứ Ngụy Thiệu, tự là Trọng Lân. Mười năm trước bắt hạnh mất cùng lúc cả chồng và con trai trưởng, Chu thị đau đớn, mãi không thể thoát ra khỏi đả kích, sau đó không biết sao lại tiếp xúc bà mo, một mực hết lòng tin tưởng.

Thái độ của Từ phu nhân đối với Chu thị vẫn luôn luôn không lạnh không nóng. Chu thị cũng có phần sợ hãi đối với bà mẫu [mẹ chồng] đến từ Trung Sơn quốc này, bà mẫu nàng dâu cũng không hề gần gũi. Mấy năm gần đây, từ khi Ngụy Thiệu hoàn toàn chưởng quân, Từ phu nhân không quản sự gì nhiều, một năm có đến hơn nửa thời gian đều ở lại Vô Chung cư, chỉ còn mình Chu thị trông coi đại trạch ở Ngự Dương.

Bên cạnh Chu thị có nuôi một cô gái mười tám tuổi còn chưa xuất giá, tên là Trịnh Sở Ngọc, là cháu ngoại gái của Chu thị. Trịnh phụ từng là Ti Nông [3], bất hạnh chết sớm, nàng trở thành bé gái mồ côi đến sống nương nhờ di. Mấy năm trước bà mo bói quẻ, nói Trịnh Sở Ngọc là cát nhân của Chu thị, có nàng ta bên cạnh, Chu thị có thể tị hung xu cát, vừa đúng lúc ấy Chu thị đang mắc bệnh, Trịnh Sở Ngọc chăm sóc ngày đêm bà mới dần bình phục, sau khi khỏi hẳn bèn tin tưởng tiên đoán không một chút nghi ngờ, đối với nàng ta càng vô cùng yêu mến. Do xuất thân của Trịnh Sở Ngọc không tương xứng, bà muốn con trai mình nạp nàng ta làm thiếp. Chỉ là không biết tại làm sao, Ngụy Thiệu cứ chần chừ không thu nạp. Hai năm này Chu thị vẫn một mực giữ Trịnh Sở Ngọc cạnh bên mình, đối xử đãi ngộ đều y hệt như cơ thiếp của Ngụy Thiệu, gia nhân cũng gọi nàng ta một tiếng Trịnh mỹ nhân.

[3] Ti Nông: quan trông coi nông nghiệp

“Nữ Quân, người đoán xem vì sao Ngụy Hầu đã hơn hai mươi tuổi còn rề rà chưa chịu lấy vợ? Ngoài cô Trịnh mỹ nhân này, thật ra trước đó vẫn còn có một người . . .”

Xuân Nương ghé vào bên tai Tiểu Kiều, đang định nói tiếp, phó phụ tên Bính Nữ vội vã tới truyền lời, nói Chu phu nhân đã từ Ngự Sơn trở về phủ, Nam Quân cũng đã trở về, mời Nữ Quân cùng nhau đi bái kiến trưởng bối.

Xuân Nương ngừng lại.

Tiểu Kiều đã thay đồ từ sớm, giờ không cần đổi xiêm áo gì thêm, nàng nhìn qua gương một chút rồi mang theo bộ áo được may thuê cực tốt mà Xuân Nương đã chuẩn bị sẵn sàng, mở cửa đi ra ngoài.

Ngụy Thiệu đang đứng ở lối rẽ hành lang thông đến Đông phòng, hẳn là để đợi nàng.

Ngày thường ngoại trừ bộ chiến bào, dường như thường phục của hắn chỉ có một màu xanh. Lúc ở Tín Đô, nhiều lần Tiểu Kiều vô tình bắt gặp hắn, thấy hắn vẫn luôn mặc y phục màu xanh sẫm. May mà gương mặt cũng dễ nhìn, cho nên không có vẻ già dặn. Bây giờ đây hắn cũng vận một bộ đồ xanh sẫm, nhưng so với y phục trên người Tiểu Kiều lại trông rộng thùng thình, trên hông thắt một cái đai lưng to bản nạm bạch ngọc, tôn lên eo thon lưng rộng của bản thân, bóng lưng thẳng tắp, vừa lúc có cơn gió thổi quá bên người hắn, cuốn một góc tay áo bào dài phất phơ, bót đi vẻ cứng rắn ngoan lệ của chiến bào, ngược lại còn có mấy phần phong lưu phóng khoáng.

Thật ra từ khi Bính Nữ truyền lời cho Tiểu Kiều tới bây giờ, nhiều lắm cũng không quá nửa khắc đồng hồ, đường đình viện không tính là ngắn, đi tới đi lui cũng tốn chút thời gian. Thế nhưng dường như hắn sắp chờ không nổi, hai tay chấp ở sau lưng, nghe có tiếng bước chân tới gần, nghiêng đầu nhìn thấy nàng đi tới, hắn đã xoay người đi thẳng về phía Đông phòng.

Bước chân của hắn rất nhanh, lại cộng thêm chân dài, chưa gì đã cách xa Tiểu Kiều một đoạn đường. Lúc đầu Tiểu Kiều còn tăng nhanh nhịp bước, nhưng quả thực nàng không sao đuổi kịp, đành nói về phía bóng lưng của người kia: “Phu quân, chàng chậm một chút có được không?”

Hình như Ngụy Thiệu hơi sửng sốt, hắn ngừng lại, nghiêng đầu liếc nhìn nàng một cái.

Tiểu Kiều nhắc vạt váy lên, bước nhanh mấy bước đuổi kịp hắn, hơi mỉm cười nói tiếp: “Hôm nay phải bá kiến trưởng bối, cho nên thiếp mặc đồ nghiêm túc, vạt váy hơi hẹp, đi lại khá bất tiện. Phu quân cao hơn thiếp cả một cái đầu, sải bước đã dài, nếu còn đi nhanh thiếp cũng chỉ có thể chạy đuổi theo chàng thôi.”

Hôm nay nàng đứng bên cạnh hắn, đầu chỉ tới bả vai, nếu ở những thời đại sau này, cao lớn sánh vai cùng nhỏ nhắn như thế này có khi còn kiếm được cái mỹ danh “Đôi lứa lệch dễ thương”, nhưng bây giờ rơi vào đầu Tiểu Kiều lại không phải một câu chuyện đẹp dễ như vậy được.

Ngụy Thiệu quay qua nhìn nàng chăm chú.

Nàng nói xong thì bặm môi, hai khóe môi tự nhiên hơi nhếch lên, đôi mắt trong veo như đang cười nhìn hấn.

Thực ra Ngụy Thiệu cũng không hiểu những gì nàng nói lắm, nhưng mà không biết tại sao, ở trước mặt nàng hấn không thể vất mặt mũi đi được. Cuối cùng đành miễn cưỡng ừ với nàng một tiếng, vẻ mặt càng nghiêm túc lạnh lùng, hơi hơi ngẩng cằm lên, ý bảo nàng đi theo mình, xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này bước chân hấn quả nhiên đã chậm hơn rất nhiều, Tiểu Kiều cũng dễ dàng đồng hành bên cạnh hấn, bước tới Đông phòng.

Hạ nhân Đông phòng không dưới hai mươi người, tất cả đều đứng ở hai bên hành lang, xa xa thấy Ngụy Thiệu dẫn Tiểu Kiều đi tới, họ đồng loạt quỳ xuống nghênh đón. Tiểu Kiều bỏ lại một đồng ánh mắt có kinh diễm, có tò mò, hoặc khinh ghét soi mói ở sau lưng, đi theo Ngụy Thiệu tới gian nhà lớn nơi Chu phu nhân đang ở.

Trong phòng được bài trí xa hoa mà mỹ lệ, trong không khí phảng phất mùi xạ hương nồng nàn. Sau khi mẫu thân của Ngụy Thiệu Chu phu nhân trở về, bà đã thay trang phục, bây giờ đang ngồi thẳng phía sau chiếc bàn thấp bằng gỗ tử đàn đặt bên trên giường nhỏ. Năm nay bà đã tuổi bốn mươi, vóc người hơi mập, trên người là một bộ hoa phục, đầu cài trâm ngọc xanh biếc, lúc còn trẻ hấn là một mỹ nhân, cho dù bây giờ, khuôn mặt vẫn cực kì đoan chính, chẳng qua có lẽ do ngày thường có thói quen nghiêm mặt, khóe môi hơi rũ xuống, hai bên mép hấn sâu những nếp nhăn, khiến chẳng những trông bà già trước tuổi, mà vẻ mặt cũng có nét kiêu căng. Bên dưới bà một cô gái mặc bộ áo tím nhạt đang quỳ ngồi, khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi, xiêm áo làm nổi bật màu da trắng nõn của nàng ta, cũng tô điểm cho dung mạo càng nhìn càng xinh đẹp. Nàng ta thấy Ngụy Thiệu đi vào, gương mặt hơi đỏ ửng, vội vàng đứng lên khỏi sạp nhỏ, làm lễ với hấn, nhẹ nhàng gọi một tiếng “Biểu huynh”, tư thái thùy mị, giọng nói dịu dàng.

Ngụy Thiệu thờ ơ đáp lời. Cô gái vừa mới dồn hết tâm trí tô trang điểm phấn, thấy hấn chẳng may may để ý đến mình, ánh mắt lóe lên vẻ thất vọng mơ hồ, ngay sau đó nàng ta nhìn về phía Tiểu Kiều, ánh mắt bất ngờ hơi sững lại.

Tiểu Kiều biết cô gái này chắc là cái vị Trịnh mỹ nhân kia, biểu muội của Ngụy Thiệu. Nàng hơi liếc mắt nhìn, rồi theo Ngụy Thiệu đến trước sạp của Chu phu nhân, xuôi tay đứng một bên.

Từ sau khi Tiểu Kiều đi vào, Chu phu nhân liền ra vẻ như không nhìn thấy nàng. Chỉ vui mừng thân thiết tươi cười cùng nhi tử, vẫy tay gọi hấn ngồi xuống bên cạnh mình, cẩn thận tỉ mỉ quan sát một lúc lâu, sau đó lại xoa xoa cánh tay hấn, đầu lòng xót xa cho đứa con đi nửa năm vừa đen vừa gầy, bà còn hỏi thăm việc ăn uống ngủ nghỉ trong cuộc sống thường ngày của hấn, cuối cùng hỏi tới

quân tình đánh trận. Ngụy Thiệu sơ lược đề cập tới mấy câu, bà bèn thở dài than thở: “Một phụ nhân như ta, tuy không hiểu quân tình, con nói gì cũng thuận lợi suôn sẻ, nhưng ta biết nói nguy hiểm vạn phần. Trọng Lân, con phải cố gắng bảo trọng thân thể, không thể có bất trắc gì đâu.”

Ngụy Thiệu ôn tồn trấn an Chu phu nhân mấy câu.

Chu phu nhân gật đầu: “Mặc dù thế đạo đầy hung hiểm, nhưng con là cát nhân thiên tướng, tất có thần nhân phù hộ, vốn ta cũng không phải lo lắng gì nhiều, sợ nhất, chỉ là lòng người đa đoan . . .”

Ánh mắt đầu tiên bà nhìn Tiểu Kiều từ khi nàng bước tới, ngập tràn sự căm thù và chán ghét.

“Trọng Lân, nếu không phải năm đó cha con tin nhầm người ngoài, bây giờ ông ấy cũng không rơi vào thảm trạng như hôm nay. Đến tận lúc này ta vẫn nhớ tới cái chết năm đó của phụ huynh con, lòng đau như cắt, đêm đêm ta không thể nào chợp mắt dù một chút, hận không thể rút gân lột da kẻ thù. Nhất định con phải nhớ kỹ vết xe đổ năm đó, không được nhẹ dạ cả tin!”

Câu “Rút gân lột da kẻ thù” kia, dường như bà cần rằng nghiêng lợi, gần từng chữ từng chữ một, ánh mắt nhìn chăm chăm Tiểu Kiều đã không chỉ có căm thù chán ghét, mà còn ẩn chứa sự âm tàn, như thể muốn lột da lột xương nàng thật vậy.

Vốn Tiểu Kiều đã chuẩn bị tâm lý sẽ bị Chu phu nhân chán ghét, nhưng không ngờ, bà ta không hề che giấu sự chán ghét căm hận tới mức như thế này, lần đầu tiên trong đời gặp phải tình cảnh đó, trong lòng nàng không hề chuẩn bị trước, lúc này bất giác cũng rung mình, sắc mặt trắng bệch ra, đầu ngón tay cũng trở lên lạnh buốt.

Ngụy Thiệu liếc nhìn Tiểu Kiều rồi nói với Chu phu nhân: “Nhi tử tự có chừng mực, mẫu thân không cần lo lắng quá.” Lại nói, “Hôm nay mẫu thân vừa từ trên núi trở về, đường xe chắc hẳn cũng mệt rồi, nhi tử và tân phụ hành lễ với ngài, xong rồi mẫu thân cũng sớm nghỉ ngơi đi.” Nói xong thì đứng dậy, đi tới trước một tấm đệm quỳ được trải ngay trước sạp của Chu phu nhân.

Tiểu Kiều hơi định thần lại, vội vàng đi tới một tấm đệm khác, song song quỳ xuống cạnh nam nhân, dập đầu hành lễ với Chu phu nhân.

Chu phu nhân trầm mặt, mắt chỉ nhìn con trai, không buồn để ý tới Tiểu Kiều chút nào.

Tiểu Kiều cùng hành lễ ra mắt với hấn xong nhưng không thể đứng dậy, theo quy củ, nàng nâng hai tay dâng bộ châm tuyền đã chuẩn bị mang theo, giọng cao quá đầu, chờ người tới nhận.

Nàng cúi đầu, giờ hai tay hồi lâu vẫn không thấy động tĩnh. Cho đến khi hai cánh tay bắt đầu dần ê ẩm, sắp không nâng nổi nữa, nàng vẫn cố cắn răng kiên trì, bên cạnh có một cánh tay đưa tới, cầm lên, bỏ vào trước sạp của Chu phu nhân.

“Mẫu thân, không có chuyện gì nữa thì chúng con xin cáo lui trước.”

Giọng nói của Ngụy Thiệu vang lên.

Tiểu Kiều buông cánh tay xuống, đứng lên khỏi nệm quỳ.

“Nàng ta cứ đi đi. Con ở lại, ta có chuyện muốn nói với con.”

Chu phu nhân lạnh lùng lên tiếng.

Tiểu Kiều khom người hành lễ với người trên sạp, lặng lẽ xoay người đi ra ngoài.

“Ngọc Nhi, con cũng ra ngoài đi, dì có chuyện muốn nói với biểu huynh con.”

Chu phu nhân nhìn về phía Trịnh Sở Ngọc vẫn luôn đứng bên cạnh, trên mặt hiện lên nụ cười hiền hòa, nói.

Trịnh Sở Ngọc liếc nhìn Ngụy Thiệu, dịu dàng đáp vâng, nàng khom người hành lễ, sau đó cũng lui ra bên ngoài.

. . .

“Trọng Lâm! Không lẽ ngày mai con định dẫn nàng ta đi báỉ tế gia miếu luôn sao?”

Trong phòng chỉ còn lại mẹ con hai người, Chu phu nhân lập tức hỏi luôn.

Ngụy Thiệu vẫn mặt không biểu cảm, đáp lại một câu: “Sao có thể!”

Hình như Chu phu nhân cũng thở phào nhẹ nhõm, bà hừ một tiếng: “Vậy thì tốt. Mẫu thân còn tưởng con bị sắc đẹp của Kiều nữ mê hoặc, đã quên mối thù của phụ huynh con năm đó! Vừa rồi chẳng qua ta chỉ muốn làm nàng khó chịu một chút thôi, con thì hay nhỉ, thay mặt ta nhận quà, ai thêm chứ! Vừa nhìn đã muốn bần mất ta!”

Ngụy Thiệu khẽ nhú mày: “Mọi chuyện nên có chừng mực thôi. Nhi tử còn có việc, không thể ở đây mãi với nàng. Nếu mẫu thân không thích, ném, cắt, cứ tùy ý mẫu thân.”

Chu phu nhân thấy con mình hình như có vẻ không được vui, bà bèn sửa lời nói: “Con đi chuyến này cũng đã nửa năm rồi, Ngọc Nhi vẫn luôn thương nhớ con, tối nay . . .”

“Tối nay nhi tử nghỉ ở phòng Kiều nữ.” Ngụy Thiệu cắt ngang lời Chu phu nhân, “Mẫu thân, con muốn nhắc lại với người lần cuối, con không hề có chút tâm tư nào với biểu muội, mẫu thân nên tìm một gia đình thích hợp, sớm gả biểu muội ra ngoài cho thỏa đáng, tránh lãng phí tuổi xuân, ngày sau hối hận cũng đã muộn rồi”.

Chu phu nhân tức giận nhìn con trai, hồi lâu cả giận nói: “Tốt, tốt, ta ngâm đắng nuốt cay nuôi con khôn lớn, bây giờ con phụng dưỡng ta như vậy đó sao? Ta có ép người làm cái gì đâu hả, chẳng qua chỉ muốn con nạp Ngọc Nhi vào phòng thôi. Cha con nhất mạch, hôm nay chỉ còn con đơn truyền, bây giờ cũng đã hai mươi hai, tuổi không còn nhỏ, đến nay vẫn không con không cháu, rốt cuộc cũng cưới vợ lại là con gái của Kiều gia! Ta không lay chuyển được tổ mẫu của con, bà làm chủ, ta cũng chỉ có thể chấp nhận vậy. Nhưng mà một nữ nhi của kẻ thù như vậy, sao cho thể thay Ngụy gia khai chi tán diệp? Sớm muộn cũng phải hưu! Rốt cuộc Ngọc Nhi có chỗ nào không hợp ý của con, con muốn làm ta tức giận như vậy hả. . .”

Hình như Chu phu nhân bỗng nhớ ra cái gì đó, bà dữ tợn trợn to hai mắt.

“Chẳng lẽ, từ trước đến nay con vẫn còn nhớ mãi không quên Tô Nữ đó? Lần lữ mãi không chịu lập gia đình thì thôi đi, bảo nạp thiếp cũng từ chối năm lần bảy lượt!”

Đáy mắt Ngụy Thiệu hơi tối đi, vẻ mặt cũng trở nên lạnh lùng, hần thờ ơ nói: “Mẫu thân đã suy nghĩ nhiều rồi! Nhi tử ở bên ngoài quanh năm suốt tháng, suốt ngày bận bịu chuyện quân vụ, sao có thời gian suy nghĩ những chuyện phong hoa tuyết nguyệt như thế này? Chuyện Sở Ngọc, từ nay về sau không cần nhắc lại nữa. Con còn có việc, xin được cáo lui trước. Mẫu thân cũng sớm nghỉ ngơi đi.”

Ngụy Thiệu khom người hành lễ với Chu phu nhân rồi quay đầu bước đi.

Chu phu nhân trợn mắt nhìn bóng lưng con trai, khuôn mặt đầy tức giận, bỗng nhiên bà liếc mắt nhìn thấy bộ châm tuyến Tiểu Kiều mới kính lên còn để nguyên trên sạp, bà cầm lên nghiêng răng nghiêng lợi lấy kéo xoẹt xoẹt cắt nó thành hai khúc, rồi quăng luôn cả đồ cả kéo xuống mặt đất.

. . .

Xuân Nương chờ Tiểu Kiều ở sân viện bên ngoài Đông phòng, thấy nàng đi ra, bà vội vàng nghênh đón rồi yên lặng cùng nàng quay trở về, cuối cùng về đến phòng ngủ, bà cho hạ nhân lui ra, lúc này mới hỏi tới những chuyện vừa trải qua.

Tiểu Kiều đã bình ổn tinh thần, nàng cũng không giấu giếm Xuân Nương một chút gì, kể lại ngắn gọn những chuyện đã trải qua ở trong phòng Chu phu nhân.

Xuân Nương trầm mặc hồi lâu, bà nói: “Nữ Quân, phu nhân căm ghét Nữ Quân như vậy, muốn làm bà vui vẻ, chỉ sợ cũng chẳng có cách nào. Bây giờ chúng ta chỉ có thể trông chờ vào Từ phu nhân. Nếu Từ phu nhân mà cũng giống như vậy, Nữ Quân . . .”

Bà chần chờ một lúc rồi ghé sát tai Tiểu Kiều thì thầm: “Có khi nào Nữ Quân nghĩ tới chuyện không bằng uyển chuyển hầu hạ Ngụy Hầu, có được sự che chở của ngài ấy? Ngày trước ở Tín Đô, tỳ cảm thấy mặc dù Ngụy Hầu lạnh nhạt Nữ Quân vì hận cũ, nhưng ngài ấy cũng không phải kẻ lấy chuyện gây đau khổ cho người khác làm vui, không phải đại gian đại ác gì. Hôm nay nô tỳ nghe Bính Nữ nói, trong một năm hiếm khi Ngụy Hầu có thời gian ở lại nơi này. Phu nhân căm ghét người như vậy, nếu Từ phu nhân cũng oán hận người, đến khi đó Ngụy Hầu mà đi, một thân một mình Nữ Quân ở lại đây thì biết sống ra sao?”

Tiểu Kiều nhìn Xuân Nương, có vẻ kinh ngạc với việc đột nhiên bà nghĩ ra chủ ý này cho mình.

Xuân Nương triu miến vuốt ve mái tóc dài của nàng, thở dài nói: “Lúc còn ở Tín Đô, vốn tỳ đã có lòng muốn khuyên nhủ Nữ Quân. Tỳ cũng biết, như vậy là uất ức cho Nữ Quân. Xuân Nương là một người ngu ngốc, Nữ Quân thông minh hơn Xuân Nương gấp trăm lần. Nếu có gì không đúng, mong Nữ Quân đừng trách phạt.

Tiểu Kiều lắc lắc đầu: “Ta biết bà cũng vì muốn tốt cho ta thôi. Nay chúng ta vừa mới tới cũng không cần phải gấp. Đợi gặp mặt Từ phu nhân rồi nói.”

Nàng mỉm cười đáp lại.

. . .

Thật ra hôm nay Tiểu Kiều thấy rất mệt. Nhưng buổi gặp mặt Chu phu nhân lúc chạng vạng lại khiến nàng thao thức cả đêm không ngủ được.

Đột nhiên nàng rất nhớ Đại Kiều, nhớ hơn bất cứ khi nào khác.

Một mình nằm trên giường, lăn qua lộn lại, nàng suy nghĩ về chuyện kiếp trước. Có khi ngay đêm động phòng Đại Kiều đã bị Ngụy Thiệu phái người đưa về Ngự Dương giống như mình vậy. Chẳng qua là, trên đường tỳ ấy không gặp phải bất trắc gì như mình, cuối cùng một thân một mình đến nơi đây. Khi một mình tỳ ấy phải đối mặt với Chu phu nhân, gặp phải những chuyện giống như mình hôm nay, rốt cuộc tỳ ấy đã vượt qua thế nào? Sau đó vô số những ngày ngày đêm đêm kế tiếp, tỳ ấy phải cô đơn chịu đựng ra làm sao, cho đến thời khắc cuối cùng, bị phu quân hữu danh vô thực phế bỏ, nhìn hắt ta lập một nữ nhân khác làm hậu,

sau đó, sao tử ấy lại chìm trong tuyệt vọng và bi thương, tự sát để kết liễu mạng mình?

Mặc dù nàng biết, cả đời này, nàng sẽ không gặp phải vận mệnh bi thảm như tử ấy, nhưng trong lòng Tiểu Kiều vẫn thấy buồn bã và hốt hoảng, cũng vui mừng vì trong mấy tháng cuối cùng của năm ngoái, nàng đã có một quyết định chính xác như thế này.

Chẳng qua bây giờ nàng rất muốn gặp lại Đại Kiều, rất muốn biết tử ấy đang ở nơi nào, cùng tình lang Bỉ Trệ của tử ấy trải qua những tháng ngày ra sao.

Ngoài cửa bỗng vang lên một loạt tiếng bước chân, nghe có phần quen thuộc.

Hình như . . .

Là Ngụy Thiệu?

Bây giờ đã rất trễ. Cũng không thấy hán phái người tới lấy đồ. Có lẽ hán không cần, hoặc là, hán tự mình tới lấy?

Tiểu Kiều có hơi nghi ngờ, lắng tai nghe tiếng động bên ngoài, cửa lớn bị người ta đẩy ra, nhưng bởi vì nàng có gài then cửa nên không đẩy ra được.

“Nữ Quân! Quân Hào đến!”

Giọng nói của Xuân Nương vang vọng.

Tiểu Kiều lộp bộp giật mình.

Quả nhiên là hán!

“Đến đây!”

Nàng đáp một tiếng, nhanh chóng ngồi dậy, với lấy áo xiêm y khoác lên trên người rồi vội vàng thắt chặt vạt áo, cột đai lưng, xuống đất đi sang bên mở cửa.

Quả nhiên, Ngụy Thiệu đang đứng chờ ngoài kia.

Xuân Nương vội vàng đi vào, mang theo vẻ mặt vui mừng nói khẽ với Tiểu Kiều.

Việc này đúng là quá bất ngờ. Đang lúc Tiểu Kiều còn đầy kinh ngạc, Ngụy Thiệu đã nhắc chân vào trong, mặt mày mệt mỏi đi thẳng vào phòng tắm, hán nói: “Cầm quần áo của ta vào . . .”

Hắn đi hai bước, bỗng nhiên liếc nhìn về phía quần áo của mình và những vật dụng thường dùng hàng ngày được thu dọn chỉnh tề xếp đặt ở trên bàn, hắn dừng bước rồi từ từ quay đầu, nhìn về phía Tiểu Kiều.

Mặt Tiểu Kiều bỗng đen xì một mảng, nàng vội vàng đi tới chắn trước mặt hắn, cố giải thích như chẳng có chuyện gì: “Hạ nhân nói ở đây đã lâu không có người nào ở, thiếp sợ có côn trùng nắm mốc, nên ban ngày đã sai người dọn dẹp, lúc ấy mới đặt tạm quần áo của chàng ra ngoài này, vừa rồi thiếp quên chưa cất lại . . .”

Ngụy Thiệu vẫn nhìn nàng chăm chăm.

Nàng hơi thoái chí, giọng nói cũng càng ngày càng thấp. Giải thích xong, nàng thấy hắn mím môi, vẻ mặt mà nàng hơi quen thuộc.

“Cất lại đi, từ nay về sau ta cũng ở nơi này!”

Chương 21

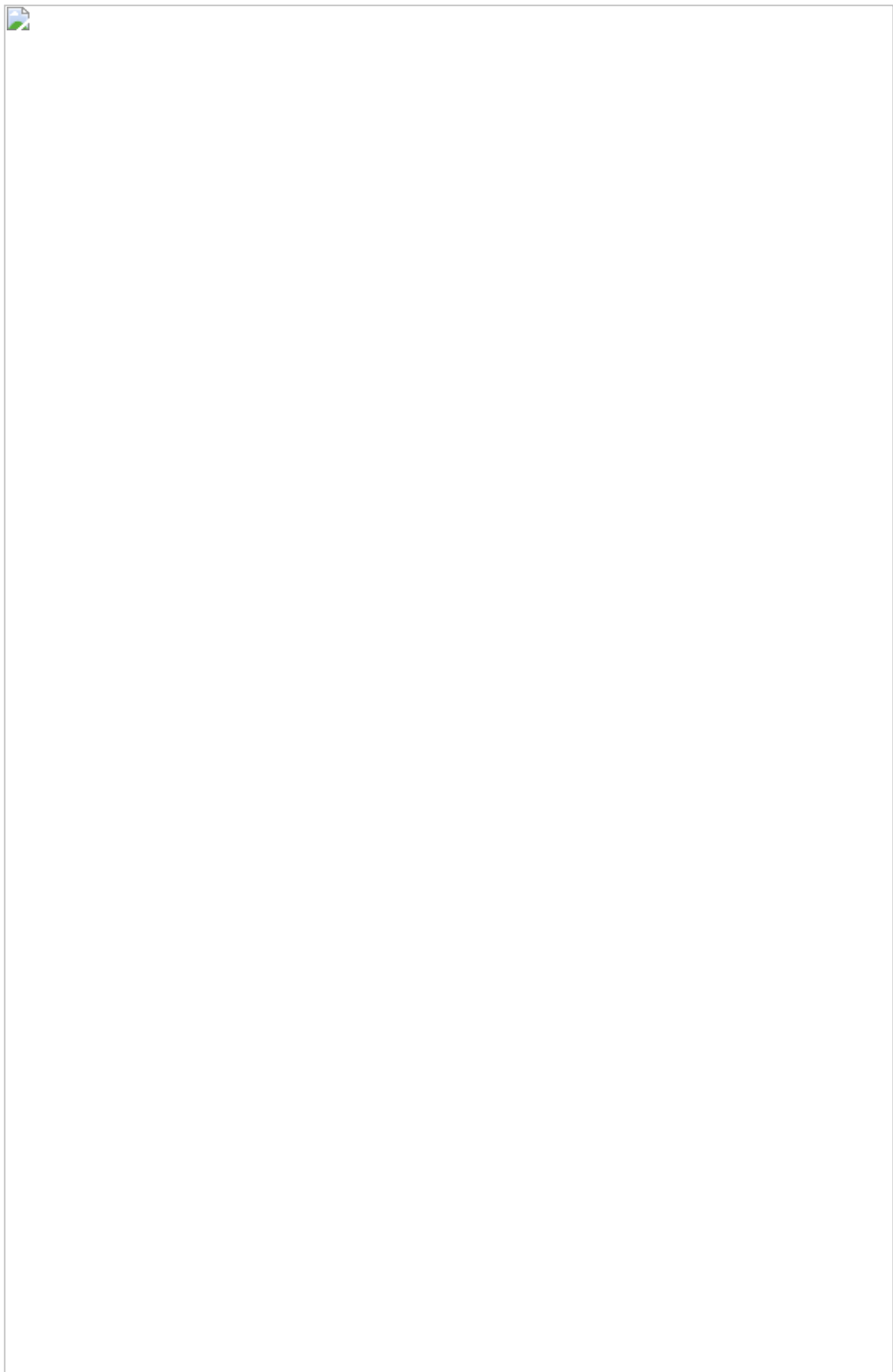

Chương 22

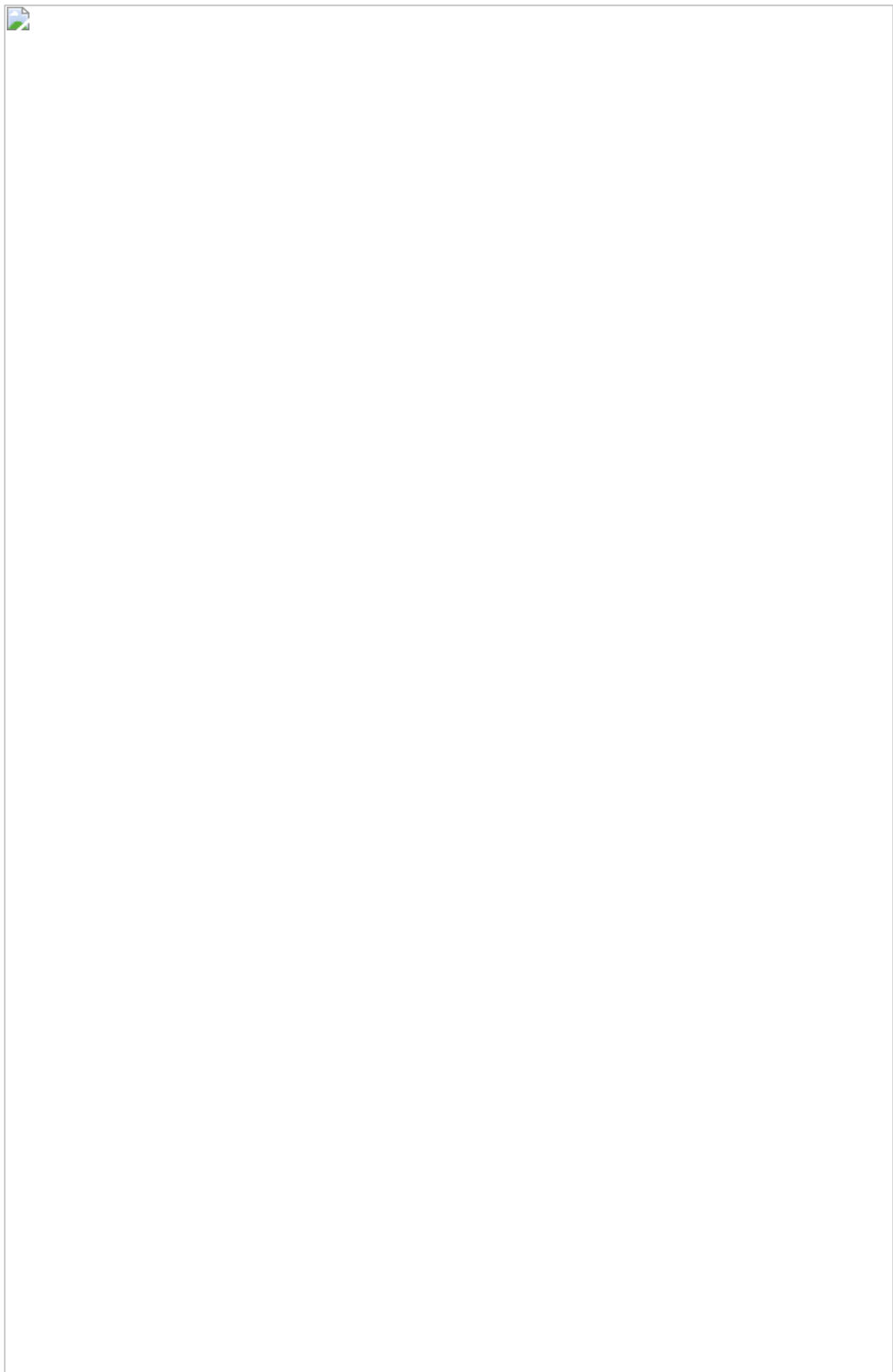

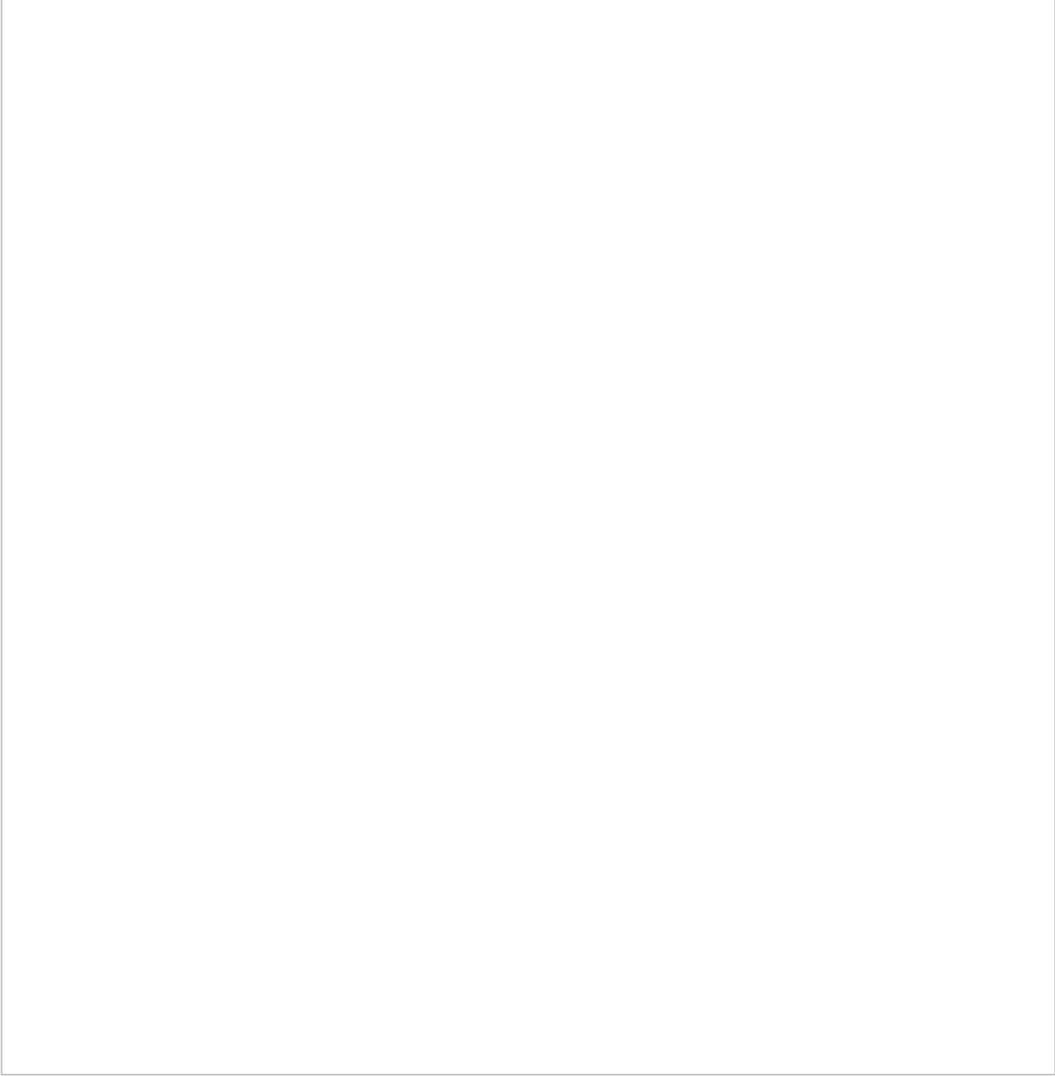

Chương 23

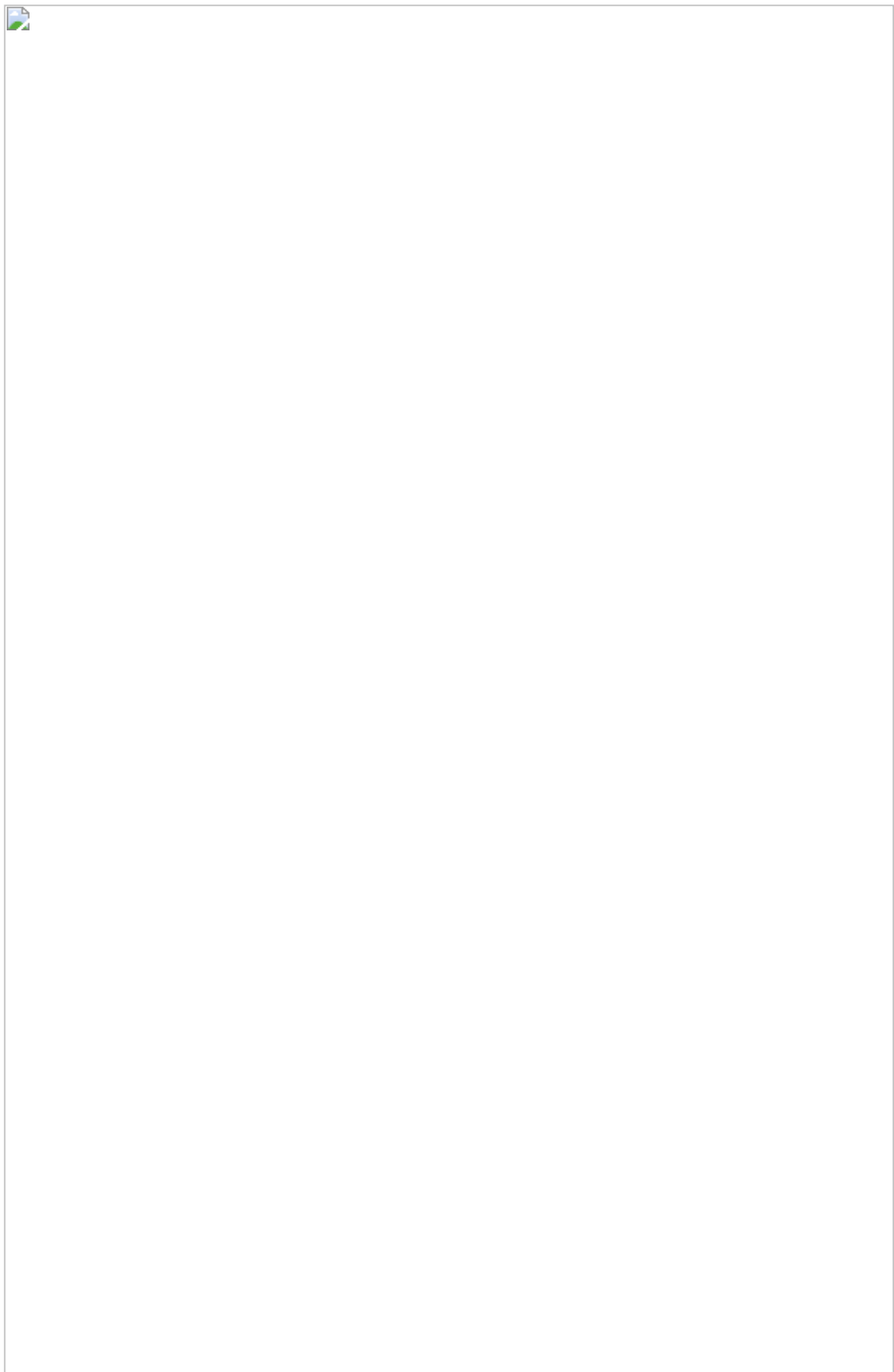

Chương 24

Chương 25

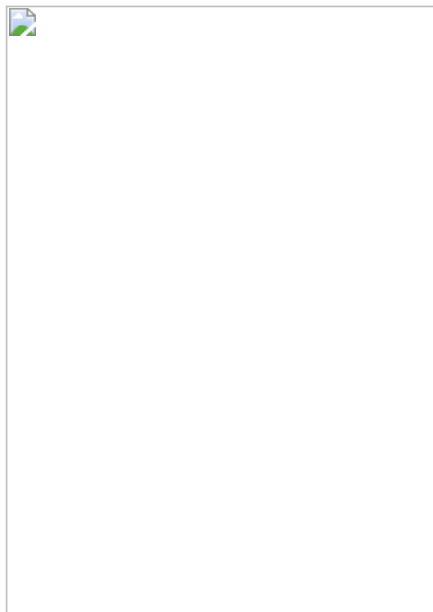

Chương 26

Chu thị sững sờ.

Bấy giờ khi cưới gả, tuổi của nam nhân đã số từ mười bốn mười lăm đến mười tám, mười chín; nữ nhân thì mười ba mười bốn đến mười sáu mười bảy, như Trịnh Sở Ngọc đã mười tám, mười chín tuổi còn chưa xuất giá, trừ phi có nguyên nhân khác, hoặc do nhà nghèo không lo nổi nữ trang làm của hồi môn, nếu không thì đúng là rất hiếm.

Chu thị còn trẻ đã mất đi trượng phu và trưởng tử, dưới gối chỉ còn lại Ngụy Thiệu, không khỏi dồn tất cả mọi thứ vào nhi tử độc nhất này. Tuy một lòng muốn nhi tử lấy nữ nhi bên nhà ngoại, nhưng xuất thân của Trịnh nữ không môn đăng hộ đối, biết Từ phu nhân sẽ không cho phép, bà đành lùi một bước, chỉ hy vọng nhi tử nạp nàng làm thiếp, như vậy không chỉ thân càng thêm thân, mà bà cũng có thể giữ được nữ nhi nhà ngoại ở bên người.

Nào ngờ tuổi Trịnh nữ ngày càng lớn mà chuyện này vẫn chưa tiến triển được gì, một hai năm nay bà bắt đầu lo, không khỏi riết róng thúc giục Ngụy Thiệu. Nào ngờ hần nữa phân cũng không nhượng bộ, tối ngày đầu tiên sau khi trở về đã làm ra chuyện như vậy, khiến bà ta mất sạch mặt mũi trước mặt mọi người.

Thế nhưng bà không trách con trai làm mình, lại trút hết oán giận lên Kiều nữ. Mấy ngày nay đang khó chịu, sáng nay lại thấy nhi tử và tân nương đến muộn, nghĩ thầm nhất định là do nhi tử bị Kiều nữ kia lấy sắc quyến rũ mê mẩn tâm thần, tham hoan mà dậy muộn, trong lòng càng tức thêm, vừa nãy vẫn đang nghĩ đến

điều này, tự nhiên thấy Từ phu nhân bảo mình ở lại, thì ra là lại nhắc tới chuyện này, trong lòng giật mình thấp thỏm, vẻ khó xử lộ ra mặt.

“Sao không nói gì? Là do con không tìm được nhà thích hợp, hay là không lo nổi đồ nữ trang? Nếu con không tiện ta sẽ tìm người lo, nữ trang cũng lấy ở chỗ ta.”

Đang lúc Chu thị không nói nên lời thì Từ phu nhân không nhanh không chậm nói một câu như vậy, bèn ngược mắt lên đối diện ánh mắt của bà. Thấy con mắt duy nhất của bà đang nhìn mình chằm chằm, trong lòng thấy chột dạ, cười gượng: “Không phải vậy đâu! Chắc bà mẫu cũng biết, suốt hai năm nay, hạ nhân trong nhà đều nghĩ Sở Ngọc là người của Trọng Lâm, lúc này nếu gả nó đi, e rằng không ổn...”

Từ phu nhân nói: “Hạ nhân ngu dốt, con là chủ mẫu Ngụy gia không để ý dạy bảo chúng thì thôi, sao lại để hạ nhân dốt mũi? Chúng ta là nhà danh giá, cho dù nạp thiếp cũng phải có lễ nghi đàng hoàng. Thứ nhất không có lễ nghi, thứ hai là không có danh phận, Trịnh Nữ thành người của Trọng Lâm khi nào?”

Chu thị không dám nhìn thẳng Từ phu nhân, chỉ giải thích: “Có điểm này bà mẫu chưa biết, con đã nói chuyện này với Trọng Lâm rồi, Trọng Lâm cũng chưa nói là chuyện này không thể, có điều trước đây nó đều ở bên ngoài, bây giờ mới vừa nhà lại mới cưới chính thê, nếu đưa ngay việc này ra bàn bạc thì cũng không ổn. Thực ra con muốn chờ thêm một thời gian nữa rồi lo liệu chuyện này.”

Từ phu nhân hừ một tiếng: “Sao ta lại nghe nói, tối ngày đầu tiên Trọng Lâm về, có bà vú nào đứng ở góc tường tây phòng nghe lén, làm Trọng Lâm nổi giận chém hồng cả cánh cửa? Bà ta là cái gì mà dám to gan như vậy? Ta lớn tuổi rồi, cũng lười dạy dỗ hạ nhân, chuyện trong nhà bên này đều giao cho con, con lại quản giáo hạ nhân như vậy sao?”

Chu thị then đến mắt mặt, không ngờ Từ phu nhân cũng biết chuyện này, không dám lên tiếng nữa, cúi gằm xuống.

“Mấy năm nay con cũng vất vả, ta đều thấy hết.”

Từ phu nhân dịu giọng “Con giữ Trịnh nữ trong nhà cũng chỉ vì thương yêu nó. Nhưng thương thì thương, nếu cứ hồ đồ mãi như vậy chỉ làm trễ nải đời con gái người ta thôi, sáng nay bảo con ở lại cũng không có ý tứ gì khác, chỉ muốn nhắc nhở một câu.”

Chu thị khầu đầu, nước mắt rưng rưng: “Tức phụ biết ơn lòng tốt của bà mẫu. Trở về xin theo bà mẫu dặn dò, tìm một nhà thích hợp cho Sở Ngọc, không dám trễ nải.”

Từ phu nhân cười, gật đầu: “Con có thể nghĩ như vậy, ta an tâm rồi. Không có chuyện gì nữa, con có thể đi.”

Chu thị lấy khăn lau nước mắt, cung kính cáo lui, quay về bên đông phòng, cho hạ nhân lui ra ngoài, kể lại cho Trịnh Sở Ngọc nghe chuyện vừa rồi bị Từ phu nhân nhắc nhở.

Trịnh Sở Ngọc sửng sốt, dần dần hai hốc mắt đỏ ửng, cúi người trên giường khóc: “Di mẫu một lòng yêu thương Sở Ngọc, Sở Ngọc không thể báo đáp, hay là cứ để cho con rời đi luôn cho thỏa đáng, cứ ở lại đây sẽ làm di mẫu thêm khó xử!”

Chu thị vẫn luôn thương yêu cháu gái bên ngoài, đã giữ nàng bên người bầu bạn nhiều năm, coi như con ruột, hướng chi nàng hết lòng tin lời của bà mo, đã xác định Trịnh Nữ là quý nhân của mình, thấy Trịnh Nữ khóc thảm thương như vậy, bà đau lòng, vội vàng nắm tay nàng ta an ủi: “Con đừng thương tâm. Vừa rồi ở chỗ lão phu nhân ta chỉ giả vờ đồng ý thôi, lòng ta sớm coi con là người của Trọng Lâm, sao nữa để con xuất giá?”

Trịnh Sở Ngọc nức nở: “Sở Ngọc vô dụng, ở lại Ngụy gia như vậy, địa vị không rõ, phí hoài năm tháng, nhưng những điều đó đều không sao, cho dù cả đời không ai cần con cũng cam tâm tình nguyện hầu hạ bên người di mẫu. Thế nhưng hôm nay lão phu nhân không tha cho con, sao con nữa để di mẫu khó xử? Hay là di mẫu tìm nhà nào gả con đi, buôn bán hay tôi tớ, con cũng bằng lòng...”

“Nói bậy! Sao di mẫu nữa vậy!”

Chu thị vội vàng ngăn cản, ôm Trịnh Sở Ngọc vào lòng an ủi: “Con cứ yên tâm, ta sẽ tìm lý do thích hợp để đối phó với lão phu nhân bên kia để kéo dài thời gian, chắc bà ấy cũng không làm khó ngay đâu. Còn bên Trọng Lâm, di mẫu sẽ tìm biện pháp để đẩy nhanh chuyện này. Chắc chắn sẽ không gả con ra ngoài đâu.”

...

Trịnh Sở Ngọc xuất thân không cao, mười tuổi lại trở thành cô nhi, bên nội không có ai để dựa vào, may mà có dì ruột Chu thị là chủ mẫu Ngụy gia che chở, sau lại được nhận vào Ngụy gia, cảm y ngọc thực, ra vào có người hầu hạ, tiền hô hậu ủng, cần kiệm trở thành xa hoa thì dễ, từ xa hoa quay về cần kiệm thì rất khó, Ngụy Thiệu lại là bậc nam nhi anh hào, phong độ tiêu sái, trái tim nàng đã sớm trao cho hắn, làm gì có chuyện bỏ cuộc giữa chừng? Chu thị cố ý ướm gả nàng cho con trai của bà ta, lại rất hợp với tâm ý nàng.

Thật ra thì từ đầu, nàng ta cũng không hề tơ tưởng gả cho Ngụy Thiệu làm chính thê. Tự biết thân phận không hợp, để tăng thêm sức giá trị bản thân, nàng ta thấy Chu thị hết lòng tin vào bà mo, bà ta nói gì đều tin theo, nàng âm thầm hối lộ rất nhiều tiền cho bà mo, nhờ bà ta nói tốt cho mình trước mặt Chu thị. Bà mo

có tiền, đương nhiên là làm việc cho nàng ta, thế là nàng ta trở thành quý nhân của Chu thị, từ đó Chu thị càng coi trọng nàng hơn.

Đáng tiếc là Chu thị cũng không có địa vị quan trọng ở Ngụy Gia. Trên đầu chẳng những bị Từ phu nhân áp chế, ngay cả Ngụy Thiệu cũng không nghe lời bà. Trịnh Sở Ngọc biết gả cho Ngụy Thiệu là chuyện xa vời, chỉ bằng lùi một bước, chấp nhận làm thiếp cũng không tệ. Thấm thoát vài năm trôi qua, nàng đã bỏ phí thời gian đến tận mười tám tuổi, đừng nói tới việc kia, hai năm trở lại đây, Ngụy Thiệu đến liếc nàng một cái cũng chưa từng. Trong lòng nàng lo lắng bất an, cũng may Ngụy Thiệu vẫn chưa thành thân, bên người cũng không có nữ nhân khác, nàng cũng chỉ ôm nỗi lòng ngày ngày mong đợi.

Đến năm ngoài biết tin Ngụy Thiệu cưới kiều nữ Duyệt Châu làm thê tử, Từ phu nhân còn phái Chung bà qua đây quản lý. Lúc vừa nghe tin, lòng Trịnh Sở Ngọc như bị mèo cào, sau đó suy nghĩ, hai nhà Ngụy Kiều có thù oán, Ngụy Thiệu cưới Kiều nữ chắc hẳn có dụng ý gì khác, Kiều nữ được gả tới đây, cuộc sống sau này cũng chẳng dễ dàng gì đâu, Ngụy Thiệu lại càng không biết cách đối đãi thật lòng với thê tử, vả lại sớm muộn gì hắn cũng thành hôn, mình cũng không mong có thể làm chính thê của hắn, hắn lấy một người như vậy, thật ra với nàng lại là chuyện tốt.

Trước đây mặc dù Chu thị rất thương yêu nàng, nhưng vừa ra khỏi đông phòng của Chu thị, thì những người khác ở Ngụy gia chẳng ai đối xử với nàng như là chủ nhân chính thức. Ngay cả lũ hạ nhân đôi khi cũng dám lén lút nói nàng muốn trèo cao, kết quả phí hoài thời gian thành gái lỡ thì. Trong lòng nàng không phải là không oán hận. Nhưng nghĩ tới Kiều nữ gả lại đây cũng bị ghẻ lạnh, nếu so ra thì chuyện của nàng chẳng có gì đáng hổ thẹn cả. Nghĩ vậy, trong lòng nàng ta không chỉ thoải mái hơn, mà cũng mong Kiều nữ sớm gả tới đây một chút.

Hôm đó, biết Ngụy Thiệu đưa Kiều nữ về nhà, nàng theo Chu thị đi câu cá về, trong lòng biết di mẫu mình sẽ chẳng chào đón Kiều nữ kia, vốn định xem một màn tấu hài, nhưng không ngờ Kiều nữ kia xinh đẹp như tiên nữ, khí chất như hoa lan. Trịnh Sở Ngọc luôn nghĩ mình xinh đẹp, nhưng so với nàng thì như cái bóng mờ cạnh vầng sáng, lại thấy nàng sóng vai đứng cùng Ngụy Thiệu như đôi bích nhân trời sinh, khi ấy nàng ta chết sống.

Lại sau đó, Ngụy Thiệu không nghe lời Chu thị nạt mình làm thiếp, mà bà vú già di mẫu phải đi theo dõi bị Ngụy Thiệu phát hiện, lúc ấy tuy bị giật mình không nhỏ, nhưng theo lời kể của bà ta, thì Ngụy Thiệu đã chung chăn gối với Kiều nữ đó.

Trịnh Sở Ngọc thất vọng, mấy ngày nay buồn bã không ngớt, luôn âm thầm lưu ý động tĩnh bên tây phòng, mong tin Ngụy Thiệu lạnh nhạt với Kiều nữ, vậy mà sáng nay hai người bọn họ còn tới muộn, mập mà mập mờ, Từ phu nhân luôn lạnh nhạt với mình lại bao dung với Kiều nữ, Trịnh Sở Ngọc thấy vừa đổ kị vừa

hận, tâm loạn như ma, vừa rồi Chu thị nói thế, nàng ta khóc đến thương tâm như vậy cũng không phải là giả tạo.

Cũng may là thái độ của di mẫu rất kiên quyết, Trịnh Sở Ngọc tựa vào ngực di mẫu nghe bà an ủi, lòng nàng mới dịu xuống, rồi lễ nói: “Việc đã đến nước này, chẳng lẽ di mẫu còn có cách gì giữ con lại sao?”

Chu thị chần chờ một chút lại nói: “Tự mình thì không thể, để di mẫu đi lên núi tìm bà mo xem một quẻ, rồi tính xem sẽ làm gì.”

...

Ba ngày sau, lễ mừng thọ của Từ phu nhân đến.

Với địa vị Ngụy gia ở phương bắc, vào dịp mừng thọ của Từ phu nhân, không chỉ rất nhiều quan to quý nhân ở U Châu mang thiệp mừng đến cửa cầu vinh, mà Thái thú vùng Bột Hải kế cận cũng không ngại đường xa, tự mình đến Ngưu Dương chúc thọ, còn những người không thể đến nên sai người dâng lễ nhiều vô số kể. Từ phu nhân xuất thân từ Trung Sơn quốc, Trung Sơn vương hiện nay – Lưu Đao cũng là cháu họ xa của bà, tuy không đích thân tới nhưng cũng phái sứ giả tới chúc thọ. Hôm đó cũng có rất nhiều người dân đến trước cửa Ngụy gia, cách một cánh cửa quỳ lạy chúc thọ Từ phu nhân. Từ phu nhân biết được vô cùng cảm động, dẫn theo Ngụy Thiệu, Ngụy Nghiễm đích thân ra ngoài cửa đáp lễ dân chúng. Phô trương không kể hết.

Lễ vật chúc thọ của Tiểu Kiều là sách kinh vô lượng thọ bằng vải lụa trắng chép tay, Từ phu nhân vừa nhìn thấy đã rất thích.

Thời đó đã có giấy nhưng còn thô, dùng không được lâu, thư tịch bấy giờ chủ yếu vẫn dùng lụa trắng hoặc thẻ tre để viết. Sách bằng thẻ tre thì thô kệch, một bản kinh vô lượng thọ thì phải cần một chiếc xe trâu kéo mới mang được hết. Sách lụa nhẹ, lại quý, không nói đến chất liệu, lúc sao chép càng không thể có một chút sai sót nào, sai một chữ thì cả tấm lụa đó bị bỏ đi, tốn rất nhiều công sức.

Tiểu Kiều trình cuốn kinh vô lượng thọ quý giá kia lên, trang trí thanh nhã, kiểu chữ bay bướm, kinh thư lại là thứ Từ phu nhân yêu thích, lại biết nàng tự tay chép kinh, bà cố ý chuyển cho người ngồi cạnh xem. Trong đám khách có Cao Hằng từ Bột Hải tới, là một người nổi tiếng về thư họa, đi theo Thái thú Bột Hải tới chúc thọ Từ phu nhân, thấy chữ trên sách lụa, có vẻ rất tâm đắc, khen nét chữ trang nhã, ngay ngắn thẳng hàng, cao quý sang trọng.

Cao Hằng là bậc thầy về thư pháp, chuyên làm sách, tạc ngọc, thông thạo đàn sáo, có mỹ danh là “đệ nhất Bột Hải”. Nếu hần ca ngợi như thế, những người còn lại tự nhiên cũng sẽ không tiếc lời tặng bốc. Từ phu nhân rất cao hứng, sau khi thu hồi về lại tự tay đưa cho Chung bà bà, sai cất cẩn thận.

Trưa hôm đó Ngụy gia thiết yến ở tiền đường, khách khứa như mây. Vừa hay trong gia tộc nhà họ Ngụy có một người mà Ngụy Thiệu gọi bằng chú họ, mười năm trước đi theo Ngụy Quyền tấn công Lý Túc, vì mở đường máu cứu ấu chủ nên bị trúng mấy đao, bị thương nặng không qua khỏi, để lại cô nhi quả phụ, được Từ phu nhân quan tâm chăm sóc. Bây giờ đứa bé kia đã lớn, cùng tuổi với Ngụy Thiệu, đã thành gia lập nghiệp, năm trước mới sinh con trai, vừa vặn trùng ngày sinh nhật với Từ phu nhân, hôm nay tròn một tuổi.

Từ phu nhân do yêu mến, cũng muốn cho đứa bé kia chút thể diện, hai ngày trước gọi Trương thị là tổ mẫu của nó đến, bảo tổ chúc sinh nhật đầy năm cho nó chung với lễ mừng thọ của bà, cho thêm vui vẻ náo nhiệt.

Mặc dù Từ phu nhân nói là cho thêm vui vẻ náo nhiệt, nhưng tổ mẫu đứa bé kia cũng biết đây chỉ là nhờ phúc dày của Từ phu nhân, nào dám có ý gì khác? Hoan hoan hỉ hỉ, vội về nhà chuẩn bị chu đáo. Đến trưa nay, lúc toàn bộ tân khách đã ngồi cả ở sảnh đường, đứa bé kia cũng được mẫu thân mặc áo cẩm bào dệt hoa, đặt ngồi lên sập nhỏ.

Chờ chọn đồ vật xong là có thể khai tiệc.

Chọn đồ vật đoán tương lai là cách gọi đời sau, đời này gọi là bắt đồ, mới đầu chỉ lưu hành ở khu vực Giang Nam, dần dần trở nên thịnh hành ở phương bắc. Tuy tên khác nhau nhưng đều mang ý nghĩa tương tự, trong đó bao hàm mong đợi của trường bối đối với hậu bối.

Đứa bé kháu khỉnh bụ bẫm mặc bộ đồ mới tinh, được mẫu thân ôm đến sập nhỏ, có nhũ mẫu ngồi cạnh. Gần chỗ nó ngồi có đặt vài quyển sách bằng thẻ tre, cung tên, phù ấn, ngoài ra còn có vài viên ngọc, khúc ngà voi, sừng tê giác, một chút thức ăn và đồ chơi thì xếp ở bên ngoài, chỗ nó không với tới. Đứa bé được đặt xuống, nhũ mẫu liền dẫn nó đi xung quanh bắt đồ.

Hôm nay khách khứa tới rất đông, không giàu thì sang, vì tránh không bị thất lễ, người nhà đứa bé kia trước khi đưa nó tới đã cho ăn no, lại dạy nó mấy lần phải bắt sách thẻ tre, cung tên. Lúc ở nhà không sao, nhưng không ngờ lúc đưa nó vào trong phòng, xung quanh đều là người lạ, không biết là đứa bé kia bị kinh sợ hay là ăn no mệt rã rời, cứ ngồi bất động ở đó, nhũ mẫu có trêu chọc thế nào cũng không đi bắt đồ. Mẫu thân đứa bé thấy vậy cũng vội vàng tới làm trò chọc cho nó cười. Nhưng đứa bé cũng không chịu bắt đồ, cứ ngồi im ngơ ngác, không nhúc nhích.

Ban đầu Từ phu nhân có lòng tốt, nghĩ rằng nó với mình cùng một ngày sinh nhật, đúng là duyên phận hiếm thấy, muốn cho đứa bé này một chút vinh quang, không ngờ lại làm cho nó bị hoảng sợ. Ban đầu bà không nghĩ tới điểm này, mà bây giờ tân khách ngồi đầy cả sảnh đường, chờ đứa bé tới bắt đồ mới bắt đầu mở tiệc chúc thọ.

Tình cảnh này hơi lúng túng.

Từ phu nhân thấy mặt mẫu thân đứa bé lo lắng, khách khứa đến dự cũng dần ngừng cười nói, nhìn đứa bé đang ngồi yên trên sạp, trong lòng thấy hơi hối hận, đáng lẽ mình không nên làm như vậy, vốn xuất phát từ ý tốt, thế nhưng lại làm mất mặt người khác.

Thấy mẫu thân nó sốt ruột, đứa bé cũng bị dọa méo máo sắp khóc, bà liền nhìn sang Chung bà bà bên cạnh, định ra hiệu bà ta tìm cách ôm đứa bé đi, chợt nghe giọng nói mang theo ý cười phía sau: “Không vật gì lọt vào mắt, trong tâm lại nhìn thấy hết thảy. Ngàn dặm vách núi, không cần mà lại được. Đứa nhỏ này lớn lên nhất định nhìn xa trông rộng, không phải là người tầm thường.”

Từ phu nhân thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại thấy người nói là Tiểu Kiều. Không ngờ nàng có thể kịp thời thay mình giải vây, xử lý vô cùng khéo léo, hóa giải tình thế xấu hổ này.

Lúc đầu khách khứa đều ngần ra, sau đó phản ứng lại, rồi rít phụ họa gật đầu nói phải, mặt của đứa bé đó cũng nhẹ cả người, vẻ mặt tươi cười, vội vàng bế hài tử đến trước mặt Từ phu nhân, dập đầu chúc thọ.

Từ phu nhân tươi cười, sai Chung bà bà bế đứa bé kia đặt lên đùi mình, thấy nó mập mạp trắng trẻo, chắc vừa nẩy hoảng sợ thôi, bà vô cùng yêu thích, ra lệnh bắt đầu mở tiệc, sau đó hướng con mắt duy nhất nhìn về Tiểu Kiều, khẽ gật đầu với nàng.

Mặc dù chỉ là một cái gật đầu, Tiểu Kiều nhìn thấy một tia khen ngợi trong ánh mắt Từ phu nhân, điều này làm nàng thấy an tâm không ít.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy tổ mẫu của Ngụy Thiệu, Tiểu Kiều liền cảm giác bà lão mình mẫn này là người bí hiểm.

Nếu như thái độ của bà ta đối với nàng không khác Chu phu nhân hoặc là Ngụy Thiệu thì cũng không nói được gì. Cưới nàng, chỉ vì giá trị của Duyệt Châu.

Nhưng Từ phu nhân lại không giống như vậy.

Đương nhiên Tiểu Kiều đã nghe kể về chuyện quản gia trước đây của Từ phu nhân. Không nghi ngờ gì, bà không phải là nữ nhân tầm thường. Bởi vậy, việc bà ta làm chủ để Ngụy Thiệu cưới nữ nhi của kẻ thù càng làm Tiểu Kiều khó hiểu.

Có điều, nàng không nghĩ ra nguyên nhân cũng chẳng sao, chỉ cần Từ phu nhân đối xử tốt với nàng là được rồi.

Từ phu nhân đối xử với nàng cũng coi như là tốt, nhất là sau khi gặp Ngụy Thiệu và mẫu thân của hắn, thì lão thái thái này giống như Bồ Tát sống hạ phàm,

trên đầu mang một vòng thánh quang, Tiểu Kiều cảm thấy thụ sủng nhược kinh.

Nhưng thái độ đó cũng chỉ giới hạn như ứng xử bình thường của trưởng bối đối với vãn bối mà thôi, điểm ấy Tiểu Kiều vẫn biết.

Nhưng vừa nãy, sự tình phẳng phất có một chút biến đổi.

Nhờ nàng lạnh lẽo tình tường hóa giải cục diện khó xử này, từ ánh nhìn mang theo một tia khen ngợi của Từ phu nhân, nàng nhận thấy thái độ của bà với mình đã không còn như trước nữa.

Mình có vui hay không?

Dĩ nhiên là không!

Phải nói là nàng rất rất vui mới đúng.

Nói thật, đến bây giờ nàng còn chưa nghĩ đến năm năm, mười năm sau mình sẽ thế nào.

Theo kết quả từ kiếp trước, rất có thể Ngụy Thiệu sẽ ra tay ngoan độc với mình và Kiều gia.

Trước đây Xuân nương đã khuyên nàng nên hầu hạ Ngụy Thiệu cho tốt, nói trắng ra là lấy sắc mê hoặc hắn, mượn việc này để thay đổi số mạng.

Xuân nương quá tự tin về nàng, nhưng nói thật, Tiểu chẳng có chút tự tin nào hết.

Vẻ đẹp của nàng, có lẽ có thể nắm bắt được đa số trái tim nam nhân trên thế gian này, nhưng Ngụy Thiệu lại nằm trong thiểu số.

Hắn hận mình, hoặc đúng hơn là người của Kiều gia.

Nàng không cách nào tưởng tượng nếu mình cời hết y phục trước mặt hắn, thì hắn sẽ dùng lời nói ác độc đến thế nào để làm nhục nàng. Hành động rất có khả năng tự rước lấy nhục này, dù ngày mai có phải rơi đầu nàng cũng phải cẩn thận suy nghĩ mới quyết định được. Nếu không thể có một đứa con, nàng chỉ có thể nhờ cả vào Từ phu nhân.

Bây giờ nhìn lại, vận khí của nàng không tệ, ngay cả ông trời cũng đang giúp nàng.

Tiểu Kiều không thể không yêu thích đứa bé mập mập trong lòng Từ phu nhân.

Con đúng là ngôi sao nhỏ may mắn của dì!

Đứa nhỏ mập mạp không bị yêu cầu biểu diễn cho người lớn xem nữa, giống như được thoát khỏi chú định thân, lập tức hoạt bát hẳn lên, mở to đôi mắt tròn vo nhìn đông một chút, nhìn tây một tẹo, đáng yêu vô cùng. Các phụ nhân trong thọ đường rối rít sát lại gần, thi nhau khen ngợi, lại tranh nhau bế nó.

“Cháu cũng ôm nó một cái đi.” Từ phụ nhân bỗng nhiên cười nói với Tiểu Kiều.

Phong tục xưa nay sau khi thử đoán tương lai cho đứa bé, thì tới ôm nó để cầu tin vui, nhất là những người đang muốn sinh con.

Phụ nhân còn lại đều cười khúc khích, đồng loạt quay lại nhìn Ngụy Thiệu đang đứng ở cửa thọ đường chào khách.

Hình như hắn cũng đang để ý đến động tĩnh bên trong, đáng vẻ có chút mất tập trung, hai mắt thỉnh thoảng liếc về phía Tiểu Kiều.

Đứa nhỏ mập mạp được mẫu thân tự mình ôm đến cho Tiểu Kiều bế.

Tiểu Kiều biết Ngụy Thiệu đang đứng ở cửa, liếc hắn, lại đúng lúc bắt gặp hắn đang nhìn mình.

Tiểu Kiều ngượng ngừng cười, cẩn thận ôm lấy đứa bé, ôm nó thật vững, trêu chọc vài cái.

Đứa bé mập mạp kia cũng rất nể mặt nàng, cười khanh khách, nhồm cả người lên, mọi người xung quanh đều cười to.

“Lão phu nhân, giờ này sang năm lão phu nhân cũng được ôm tôn tử béo mập rồi!”

Một phụ nhân vui vẻ cười nói.

Tiểu Kiều ra bộ thẹn thùng không nói, đưa trả đứa bé, không nhịn được lại liếc Ngụy Thiệu một cái.

Về mặt hắn cứng ngắc, vừa lúc có người bên ngoài gọi, hắn ngáp ngừng một chút, xoay người bỏ đi thật nhanh.

Chương 27

Chương 27: Trò chuyện trong đêm

Chuyển ngữ: Trang Tử

Ban đêm, trong Ngự phủ đèn đuốc sáng trưng.

Cả một ngày náo nhiệt, dù sao Từ phu nhân cũng đã lớn tuổi rồi, đến lúc này khó tránh khỏi mệt mỏi, bà tự mình trở về Bắc phòng nghỉ trước, mấy khách nữ cũng lục tục rời đi, chỉ còn toàn nam nhân ngồi xã giao trò chuyện.

Ngụy Thiệu vừa đón vừa tiễn khách, bận rộn liên tục từ sáng sớm tới giờ, đến tận giờ Tuất vẫn chưa ăn được cơm, sau khi tiễn chân mấy vị quan khách xong, hắn lại vội vã trở về, lúc đi ngang qua bậc tam cấp ở dưới Thuý Hoa môn[1], đột nhiên hắn nghe thấy có người gọi “Ngụy hầu xin dừng bước” ở phía sau, quay đầu nhìn lại, Ngụy Thiệu nhận ra hình như người kia là một viên quan cấp dưới đi cùng sứ giả Trung Sơn Vương tới đây thì dừng bước.

[1]Thuý hoa môn là một loại cửa tương đối được coi trọng trong Tứ hợp viện, hình thức đẹp để giúp nó ngăn cách ngoại viện và nội thất của Tứ hợp viện. Thuý hoa môn được đặt tại đường trục chính, ở chính giữa phía bắc của ngoại viện, nằm trên bậc đá cao ba bậc hoặc năm bậc, dùng để ngăn cách phần trước và sau của viện. Phần phía trước viện là nơi chủ nhân tiếp khách, phần phía sau viện là nơi ở của những người còn lại trong gia đình.

Người kia đi đến trước Ngự Thiệu rồi cung kính hành lễ, hấn cho đứng dậy, viên quan nọ còn nịnh nọt vài câu, thấy Ngự Thiệu có vẻ không yên lòng thì cười nói: “Chắc Ngự Hầu không nhận ra mỗ rồi. Nhiều năm trước mỗ từng sống ở nhà họ Tô tại Trung Sơn quốc. Lúc Ngọc Lâu phu nhân còn ở trong khuê các, mỗ may mắn từng được gặp mặt Ngự hầu những mấy lần. Không biết Ngự hầu có còn chút ấn tượng nào không?”

Ngự Thiệu thoáng ngẩn người, nhìn chăm chăm hấn, ngừng một chút mới hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Viên quan đó liếc nhìn xung quanh, thấy không có người mới tiến lên một bước, lấy một túi thơm nhỏ kín miệng bằng gấm từ trong ngực ra, hai tay dâng lên, nói nhỏ: “Có lẽ Ngự hầu còn không biết, lần này mỗ hộ tống sứ giả đến Ngự Dương một phần là để chúc thọ Lão phu nhân, một lí do khác là vì có người nhờ mỗ gửi hồng bao cho ngài. Ngọc Lâu phu nhân biết chuyện đại hôn của Ngự hầu thì vô cùng vui mừng, lần này nàng ấy muốn đích thân đến Ngự Dương để thăm Lão phu nhân, đồng thời đến chúc mừng tân hôn của Ngự hầu, chỉ tiếc phu nhân bận bịu quá không sao rồi đi được, biết mỗ đến Ngự Dương mới nhờ mỗ thay người gửi chiếc hồng bao này xem như quà chúc mừng.”

Ngự Thiệu nhìn thoáng qua chiếc túi thơm màu tím thêu hoa văn tinh tế trong tay viên quan nọ, yên lặng không động đậy. Người kia thấy hấn không nhận lấy thì lặng lẽ đưa mắt sang dò xét.

Trước cửa treo hai chiếc đèn lồng, ánh đèn màu đỏ nhẹ nhàng đung đưa theo làn gió. Lúc này đây, Ngụy Thiệu cũng bị ánh sáng của đèn lồng hắt lên trên mặt, phủ một lớp sáng hồng mịn mờ bất định. Gương mặt hắn dường như thoáng thất thần, ánh mắt u ám lẫn vào trong màn đêm mờ tối, khó mà nhìn rõ được.

Viên quan nọ nhẹ nhàng đặt túi thơm lên bậc thang bên cạnh, khom người với Ngụy Thiệu rồi lui về phía sau vài bước, đương lúc vội vã xoay người chuẩn bị rời đi thì bỗng nghe thấy tiếng Ngụy Thiệu vang lên: “Thay ta truyền lời, Thiệu cảm tạ ý tốt của Ngọc Lâu phu nhân, còn vật này thì ta không cần.” Giọng của hắn chìm dần. Nói xong, hắn đi lên bậc tam cấp trực tiếp bước qua chiếc túi thơm, nhanh chóng rời đi.

...

Ngụy Thiệu vừa tiễn xong vị khách cuối cùng quay lại thì đụng phải Ngụy Nghiễm cũng mới tiễn khách về, hắn đang dằn dò nốt những việc còn lại cho quản sự trong nhà, hai người cũng chỉ qua loa vài câu rồi lần lượt cáo từ.

Ngụy Nghiễm rời khỏi đại môn của Ngụy phủ, nhận lấy roi ngựa từ trong tay Trương Lam, người hầu thân cận lâu năm bên cạnh hắn, sau đó xoay người lên ngựa quay về chỗ ở, giờ cũng nửa đêm rồi. Ban ngày bận rộn chẳng kịp ăn gì mà lấp bụng, sau khi Ngụy Nghiễm ra khỏi phòng tắm, thay một bộ xiêm y rộng thùng thình bước ra, hắn đứng một mình trước cửa sổ uống hết nửa bầu rượu, trước mắt bất giác lại hiện ra bóng dáng xinh đẹp của Kiều nữ.

Ban ngày trong Thọ đường, nàng rực rỡ vô ngần, không chỉ xinh đẹp hơn người mà lại còn thông minh vượt trội, khiến hắn khá là kinh ngạc. Buổi chiều lúc tiễn Từ phu nhân trở lại Bắc phòng, nàng cũng đi theo hầu hạ bên tổ mẫu, lúc ấy ánh sáng từ ngọn đèn dầu chiếu xuống hành lang mờ ảo mung lung, mặc dù nàng đang đứng ở xa, nhưng chỉ cần liếc mắt nhìn qua hắn đã thấy được nàng, nhân lúc canh đêm mờ tối, ánh mắt hắn chăm chăm không rời khỏi người nàng, chỉ có điều Kiều nữ giống như một vị nữ thần không thể nào với tới, từ đầu tới cuối nàng không thèm liếc mắt nhìn hắn dù chỉ là một chút.

Bụng Ngụy Nghiễm dần dần nóng ran, trong thân thể như có một ngọn lửa vô hình bùng cháy, dù bình rượu đã ở ngay trước mắt nhưng miệng lưỡi khô rang, hắn xoay qua bên cạnh thì thấy sủng cơ hầu hạ đang nhìn mình đầy thiết tha tình ý, hắn cười nhẹ một tiếng, đẩy bình rượu ra, tiện tay kéo nàng ngồi trên đùi, nhắm mắt cúi đầu, ngửi mùi hoa lan thoang thoảng phảng phất từ tận trong cổ áo, trong đầu hắn lại nhớ tới lần đầu tiên gặp Tiểu Kiều ở cửa tiệm giấy đỏ, lúc nàng quay người lại lộ ra làn cổ trắng như ngọc, da thịt non mềm, thậm chí hắn có thể nhìn thấy rõ từng sợi lông tơ mềm mại hết như trẻ con mới sinh ra phía trên tai nàng ấy, nghĩ đến đây cả người lại hằm hằm khó chịu, hắn không kiềm chế nổi, tháo vạt áo trước của sủng cơ từ phía sau, vuốt hai bên đùi đặn.

Sủng cơ cũng không biết vì sao hôm nay vừa mới đến hấn đã hung hãn như thế này, bị hấn miết đến đau mà không dám phản kháng, chỉ có thể giả vờ rên rỉ để cho hấn vui lòng.

Mặt Ngụy Nghiễm căng cứng, một tay cởi hết quần áo của sủng cơ, ném xuống cạnh bàn, hấn vừa vén vạt áo lên thì đột nhiên ngừng lại, từ từ ngẩng đầu lên.

Trước cửa sổ hiện ra một bóng người, thân hình cao lớn, Ngụy Nghiễm liếc mắt đã nhận ra bóng dáng người mới tới. Ánh mắt hấn lập tức trở nên âm trầm u ám, dục vọng vừa rồi thoáng cái lặn mất tăm, thay vào đó là sát ý bùng lên. Sủng cơ vốn đang nhắm mắt chờ hấn sủng hạnh thì bỗng thấy người kia đột nhiên ngừng lại, nàng nghi hoặc mở to mắt nhìn lên, thấy hấn nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, nàng cũng hiếu kỳ quay đầu ra nhìn thử, bất ngờ trông thấy một bóng đen đứng lù lù bên ngoài thì hoảng hốt hét to.

“Đi ra ngoài.” Ngụy Nghiễm từ từ dựng thẳng người, thản nhiên nói.

Sủng cơ biết rõ Ngụy Nghiễm đang nói chuyện với mình, nàng luống cuống tay chân níu vạt áo phía trước, cúi đầu vội vã chạy khỏi phòng.

Bóng đen kia thấy vậy thì nhảy qua cửa sổ tiến vào đây, trên người hấn mặc xiêm y người Hán, bỏ mũ lộ ra gương mặt một nam tử trung niên râu quai nón, vừa vào đã cung kính hành lễ với Ngụy Nghiễm, mở lời: “Thiên kỵ trưởng Hồ Diễm Liệt đến đây kính hỏi Thiếu chủ nhân, không biết ngài có khỏe không?”

Ngụy Nghiễm lạnh lùng nói: “Người tới đây làm gì? Nơi này là Ngự Dương, người tưởng ở trong thành không có người thì ta sẽ không dám giết người sao?”

Nam tử đáp: “Nhật Trục vương rất nhớ Thiếu chủ nhân, hạ thần phụng mệnh liêu chết đến đây mời Thiếu chủ nhân quay về, thần may mắn mới tránh được trạm gác, nếu Thiếu chủ nhân muốn giết hạ thần, hạ thần cam nguyện chịu chết.”

Ngụy Nghiễm gần từng chữ nói: “Đây là do chính người muốn chết.” Lời còn chưa dứt, cùng với một tiếng Keng vang lên, ánh sáng lóe ngang, Ngụy Nghiễm đã rút kiếm ra, mũi kiếm đâm thẳng vào ngực trái nam tử nọ. Kiếm đâm sâu một tấc vào da thịt, rất nhanh sau đó, máu từ trước ngực nam tử ồ ạt thấm ướt cả vạt áo, vài giọt còn bắn trên mặt đất. Sắc mặt nam tử dần trở nên trắng bệch, hấn quỳ một chân xuống đất, hai mắt nhìn thẳng Ngụy Nghiễm nhưng bả vai không hề lay chuyển dù chỉ một chút.

“Nếu ta đâm sâu thêm một tấc, người nghĩ mình có thể sống sót được nữa sao?” Ánh mắt Ngụy Nghiễm đầy nghiêm nghị.

“Là người thì sớm muộn cũng chết. Được chết dưới kiếm Thiếu chủ nhân, Hồ Diễm Liệt không hề hối tiếc.” Nam tử trầm giọng đáp.

Dòng họ Hồ Diễn là một trong những dòng tộc lớn ở Hung Nô, nổi tiếng dũng mãnh hung hãn, rất nhiều người trong gia tộc đều có địa vị cao trong cung.

Ngụy Nghiễm hơi nheo mắt, một lát sau, hần từ từ rút kiếm, cầm lấy khăn lau sạch máu đen trên mũi kiếm, đầu không buồn ngẩng, hần lạnh lùng tuyên bố: “Nhân lúc ta còn chưa đổi ý, lập tức rút khỏi đây. Sau này đừng để ta gặp người lần nữa.”

Nam tử xé vạt áo mình ra, buộc qua loan quanh chỗ miệng vết thương, ngăn cho máu ngừng chảy, sau đó hần mới đưa tay đè lại, chậm rãi đứng lên từ mặt đất, nhìn Ngụy Nghiễm rồi nói: “Tạ ơn Thiếu chủ nhân không giết. Hôm nay hạ thần liều mạng đến đây không có ý gì khác, Vương gia biết hôm nay là ngày đại thọ của mẫu thân tiên vương phi, nên mới sai hạ thần đến đây thay Vương gia chúc thọ, nếu Thiếu chủ nhân chịu chuyển lời cho người thì hai mươi đĩnh vàng, hai mươi miếng vải lụa đỏ, hai mươi con ngựa khỏe khỏe đều đã chuẩn bị xong, đang chờ ngay ngoài thành”.

Ngụy Nghiễm cười lạnh.

“Ý của hần là muốn người nhà họ Ngụy biết rằng ta đã nhận ra thân thế, từ đó nảy sinh lòng nghi ngờ với ta?”

“Vương gia cũng không có ý này.” Hồ Diễn Liệt cúi người với hần, “Nếu Thiếu chủ nhân nhất quyết không chịu chuyển lời cho, vậy thì Vương gia cũng chỉ đành từ bỏ. Hạ thần có mang một phong thư Phong vương gia tự tay viết, mong Thiếu chủ nhân xem qua.”

Hồ Diễn Liệt lấy một cuốn da dê từ trong vạt áo ra, đặt lên góc bàn, sau đó hần lui về sau vài bước.

“Hạ thần không dám ở lại làm phiền đến sự thanh tĩnh của Thiếu chủ nhân nữa, xin được cáo lui trước.” Hồ Diễn Liệt hành lễ với Ngụy Nghiễm lần nữa.

“Trong người Thiếu chủ nhân vốn đang chảy dòng máu tộc Dẫn Cung chúng ta, Vương gia vẫn luôn ngày nhớ đêm mong Thiếu chủ nhân, hiện giờ Thiên Vu tuổi đã già, Tả Hiền Vương đi đâu cũng ghen ghét phòng bị Vương gia, vì vậy ngài ấy mới gấp gáp muốn Thiếu chủ nhân trở về trợ lực, với tài trí của Thiếu chủ nhân phải như chim ưng sải cánh giữa trời không, ngài cam lòng cả đời chịu khuất nhục, không được thể hiện chí hướng vậy hay sao?”

Hồ Diễn Liệt nói xong mới đứng dậy xoay người nhảy ra khỏi cửa sổ như cách hần đã tiến vào đây, bóng người nhanh chóng biến mất trong màn đêm mờ tối nơi đình viện. Kiếm trong tay Ngụy Nghiễm chĩa xuống đất, hần nhìn chằm chằm tấm da dê đặt ở bên góc bàn, đứng đấy xuất thần một lúc lâu.

...

Ngụy Thiệu đi thẳng đến Tây phòng.

Một hồi bận rộn từ sớm, đón đón đi đi, còn hao tâm tốn sức hơn cả hành quân bên ngoài. Giờ cũng đã khuya, một ngày ồn ào náo nhiệt ở Ngụy phủ cuối cùng cũng quay về yên lặng khi đêm xuống.

Ngụy Thiệu đi đến ngã rẽ, ánh mắt nhìn về bên trái của Tây phòng, xa xa nhìn thấy ánh đèn lồng thấp lên, bước chân của hắn cũng nhanh hơn một chút, bỗng thấy Khương bà bà bên Đông phòng vẫn còn đứng ven đường.

Khương bà bà thấy hắn đã đến, vội vàng bước nhanh lên phía trước, khom người nói: “Quân hầu đã xong việc rồi ă? Phu nhân lệnh cho nô tỳ đứng đây chờ Quân hầu, mời Quân hầu qua đó nói chuyện.”

Ngụy Thiệu nhíu mày, suy nghĩ một lúc rồi xoay người đi về hướng Đông phòng, lúc hắn đi tới nội thất, đứng trước cửa nhìn vào, thấy mẫu thân mình Chu thị đang ngồi xõm trên giường, bên cạnh có vài vú già đang hầu hạ, còn Trịnh Sở Ngọc lại không có ở đây.

“Trọng Lân, con đến rồi à?”

Chu thị vẫn mặc trang phục như ban sáng gặp khách, thấy Ngụy Thiệu đến, bà vui mừng vội vàng từ trên giường đứng dậy, tự mình đến tiếp.

Ngụy Thiệu đi vào trong phòng, quỳ ngồi xuống đáp: “Đêm khuya rồi mẫu thân còn chưa nghỉ ngơi sao, gọi con đến có chuyện gì vậy ă?”

Chu thị nhìn nhi tử của mình, trong mắt hiện lên ý phiền muộn: “Mẫu thân nhớ con nên muốn gọi con tới, chỉ để nhìn nhau một chút thôi, như lúc còn bé trò chuyện vài câu vậy, giờ con lớn rồi thì không còn thân thiết với mẫu thân như trước. Trọng Lân, không có việc gì thì ta không thể gọi con tới được sao?”

Ngụy Thiệu thoáng ngẩn người, đưa mắt nhìn về phía Chu thị. Mặc dù dung mạo của bà không khác trước là bao, nhưng nhìn kỹ mới phát hiện ra tóc của bà điểm bạc, vết chân chim trên đuôi mắt cũng hiện ra rõ ràng, không biết từ bao giờ, bà đã già đi nhiều so với mười năm trước.

Hắn nhớ bản thân khi chỉ là đứa trẻ, mẫu thân vẫn luôn thiên vị hắn nhiều hơn với huynh trưởng nhà mình, trong lòng mới mềm hơn một chút. Cuối cùng sắc mặt hắn ôn hòa, nói lại: “Là nhi tử bất hiếu. Mẫu thân dạy dỗ rất đúng. Sau này nhi tử sẽ thường xuyên đến thăm người.”

Chu thị tươi cười, cầm một bộ trung y đã được gấp cẩn thận trong tay, nói: “Đây là xiêm y mẫu thân tự tay làm cho con. May theo xiêm y lúc trước con để lại. Sau khi về phòng thì thử xem sao nhé, nếu có chỗ nào không vừa thì cứ nói với ta, ta sẽ sửa lại cho con.”

Hai tay Ngụy Thiệu vội vàng nhận lấy, để sang một bên, sau đó quỳ xuống cảm tạ Chu thị. Chu thị đỡ lấy nhi tử, thở dài: “Cần gì phải hành lễ với ta nhiều như thế làm gì? Con là con của ta. Không phải lúc còn bé ta vẫn thường tự tay xiêm y cho con đấy thôi sao? Chẳng lẽ còn muốn ta hành lễ lại nữa à? Lớn rồi lại lạnh nhạt mẫu thân.” Ngụy Thiệu mỉm cười.

“Hôm nay nhiều việc, ta thấy con còn chưa nghỉ ngơi được bao nhiêu, chắc cũng chẳng rảnh mà ăn một bữa ngon, đói bụng rồi phải không? Chỗ ta vừa hay đã chuẩn bị hết rồi, đều là do một tay ta xuống bếp làm đấy, lúc con còn bé thích nhất là ăn canh bắp ngọt, bây giờ vẫn còn nóng đấy.”

Chu thị xoay đầu, kêu vú già bưng đồ ăn lên. Vú già nhanh chóng dọn đồ lên. Chu thị tự tay mở nắp chén, cười nói: “Lâu rồi ta không xuống bếp, không biết đồ ta nấu có còn hợp khẩu vị của con nữa hay không, con ăn thử xem.” Ngụy Thiệu nhận lấy, cúi đầu uống rất nhanh.

“Có ngon không con?”

Ngụy Thiệu buông chén, nhìn thẳng vào ánh mắt mong chờ của mẫu thân, trả lời bà: “Ngon ạ.”

Chu thị nhẹ nhàng thở ra: “Ngon là tốt rồi. Ta cho người mang thêm một chén nữa cho con.”

Ngụy Thiệu ngăn bà lại, cười nói: “Đã no lắm rồi ạ. Đa tạ mẫu thân yêu thương. Thực ra con chỉ hơi đói bụng một chút thôi.”

Chu thị nở nụ cười, nói: “Con thích ăn thì sau này ta sẽ làm nhiều cho con nhé. Ta biết ta không tốt. Mấy năm này, vì việc của Sở Ngọc mà luôn thúc ép con, lúc đó mới dạy dỗ con vài câu khiến cho hai chúng ta mới trở nên bất hòa.”

Ngụy Thiệu đáp lời: “Mẫu thân nói vậy, nhi tử cũng cảm thấy vô cùng hổ thẹn.”

Chu thị xuất thần trong chốc lát, sau đó bà nhìn về phía Ngụy Thiệu, chậm rãi nói: “Ta biết, ta xuất thân thấp hèn, suốt cả nửa đời người, dù đã hết sức nịnh nọt tổ mẫu con, nhưng bà ấy vẫn luôn chướng mắt ta. Sau khi phụ thân con mất, tình cảnh của ta lại càng khốn đốn hơn. Đương nhiên ta chẳng oán hận gì. Chỉ tự trách bản thân vụng về, không làm tốt phận sự của mình. Giờ bà ấy đã làm chủ cho con lấy Kiều nữ Duyệt Châu. Con cũng biết đấy, nhà họ Kiều và nhà họ Ngụy chúng ta có huyết hải thâm thù, ngay từ đầu ta đã ghét nàng ta, ngày ấy con dẫn người kia về nhà gặp mặt, ta đã tỏ rõ thái độ với nàng ta như thế. Chỉ là lúc con đi rồi, Sở Ngọc mới khuyên nhủ ta, nói Lão phu nhân đã làm chủ như vậy, chần hẩn cũng có chủ ý riêng của mình, người cũng đã cưới rồi thì sau này đều là người nhà cả, khuyên ta đối xử với nàng tận tình hơn, nếu không con bị kẹp ở giữa sẽ cảm thấy khó xử. Ta nghĩ cũng đúng, ván đã đóng thuyền rồi, ta phản đối cũng vô

dụng mà thôi, nếu ta sống vui vẻ cùng nàng, sau này cũng có thể có thêm người bầu bạn, vì vậy ngày hôm sau nàng đến, vốn ta còn định đối xử tử tế với nàng ta, không ngờ nàng ta...” Chu thị thoáng ngừng lại.

“Sáng sớm hôm đó nàng tới, quỳ xuống thỉnh an với ta, mặc dù cử chỉ không thất nghi, nhưng ta nhìn ra được, nàng ta vẫn còn tức giận chuyện ta hành xử với nàng ta hôm nọ, sau khi đứng lên thì vội vàng muốn đi, ta muốn mở miệng khuyên nàng ở lại cũng không được, đúng lúc sáng sớm hôm đó ta còn chưa dùng bữa, cũng tại Khương bà bà nhiều chuyện, muốn mời nàng ta xuống bếp làm cho ta một chén canh. Vốn ta cũng không định sai nàng làm chuyện đó, sợ khiến nàng khó xử nên đang định cản lời, không ngờ nàng ta nghe vậy thì sắc mặt đổi ngay, lời tỏ mầu của con ra dọa ta, nói mình phải đi về chép kinh sách cho bà. Nàng ta có hiểu với tỏ mầu con như vậy, sao ta còn dám giữ nàng ta lại được, đành phải để cho nàng rời đi.”

Chu thị liếc qua nhi tử, cười khỏ, “Trọng Lân, mầu thân con là người vô dụng như vậy đấy, chẳng những bà bà không chào đón, mà con dâu mới vào cửa cũng không thèm quan tâm. Thử hỏi xem tại sao ta lại nhất quyết bắt con nạp Sở Ngọc đây hả? Mấy năm này con không có ở nhà, bên cạnh ta không có người bầu bạn, cũng chỉ một mình Sở Ngọc mới có thể giúp ta giải sầu...” Mắt bà từ từ đỏ lên, lấy khăn lau khóe mắt.

“Chư hầu khắp nơi đều thê thiếp đầy đàn. Đương nhiên ta cũng không muốn nhà chúng ta có nhiều người như vậy, chỉ cần con nạp duy nhất mình Sở Ngọc mà thôi. Sở Ngọc cũng không phải thú dữ hay người gì ghê gớm, sau khi vào được phòng con, chẳng những có thể làm bạn bên cạnh ta, con bé còn có thể giúp nhà họ Ngụy chúng ta khai chi tán diệp. Chẳng lẽ muốn con làm chút chuyện như vậy, con cũng không chịu làm cho ta?”

Ngụy Thiệu trầm mặc.

Ánh mắt mong chờ của Chu thị dừng lại trên mặt hắn, nín thở đợi chờ.

Ngụy Thiệu chần chờ một lúc, cuối cùng mới đưa mắt nhìn qua Chu thị nói: “Ý của mầu thân con đã hiểu. Người không cần phải lo lắng cho nhi tử nữa.”

Chu thị còn đang lo hắn sẽ từ chối tiếp, bây giờ nghe nói hắn đồng ý cân nhắc thì hết sức vui mừng, không dám thúc ép nữa, vội vàng gật đầu nói luôn: “Con chịu suy nghĩ là tốt rồi. Cứ từ từ suy nghĩ, mầu thân không ép con.”

Ngụy Thiệu mỉm cười, đáp lại: “Đêm đã khuya, nhi tử tiễn mầu thân đi nghỉ ngơi.”

Chu thị gật đầu. Được Ngụy Thiệu nâng dậy, đưa đến cửa phòng.

Ngụy Thiệu cầm xiêm y mà Chu thị làm cho, cáo lui trở về.

“Di mẫu ời, biểu ca đồng ý rồi ợ?” Ngự Thiệu vừa đi, Trịnh Sở Ngọc vội vàng bước ra từ phía sau bình phong, hỏi dồn.

Chu thị tươi cười, vuốt ve cánh tay của Trịnh Sở Ngọc rồi nói: “Di mẫu không thúc ép mà chỉ dùng tình cảm để khiến nó cảm động, quả nhiên là có hiệu quả ngay. Trọng Lân đã đồng ý sẽ suy nghĩ thêm rồi. Sở Ngọc, biện pháp này của con quả là hay, thông minh lắm.”

Trịnh Sở Ngọc lại khẽ giật mình: “Di mẫu có nói như lời con dặn không?”

“Tất nhiên là không thiếu một chữ.”

Trịnh Sở Ngọc hơi nhú mày: “Người đã nói vậy rồi mà biểu ca vẫn còn muốn cân nhắc. Con sợ huynh ấy chỉ muốn gạt người thôi, hai ngày nữa lại từ chối tiếp thì làm sao bây giờ?”

Chu thị sững sờ, lập tức nói: “Yên tâm. Nếu nó còn cố đùn đẩy, ta vẫn còn cách mới xin chỗ Đại Vu. Đến lúc đó, gạo đã nấu thành cơm, Trọng Lân không muốn nạt con cũng không được.”

...

Ngự Thiệu đẩy cửa bước vào, Xuân Nương theo sau hỏi hắn có đói không, nói được mấy câu thì nghe tiếng bước chân, hắn quay đầu nhìn lại, thấy màn giường đung đưa, Tiểu Kiều vén màn đi ra, xiêm y trên người vẫn chỉnh tề, chỉ có ánh mắt là mịt mờ ngập nước, nhìn là biết nàng vừa mới ngủ gật ở bên trong, mới tỉnh lại tức thì.

“Phu quân đã về rồi sao?” Tiểu Kiều đứng trước mặt hắn, tươi cười hỏi.

Ngự Thiệu không buồn nhắc mắt lên, quay đầu đưa y phục đang cầm cho Xuân Nương, để bà mang đi giặt, hắn nói: “Ta vừa ăn khuya ở bên Đông phòng rồi, không đói bụng nữa. Chuẩn bị nước tắm đi.”

Vú già nghe vậy thì vội vàng chuẩn bị. Rất nhanh sau đó đã chuẩn bị xong xuôi. Ngự Thiệu bước vào phòng tắm, Xuân Nương thấy Tiểu Kiều đưa mắt nhìn xiêm y trên tay mình thì thấp giọng nói: “Ngài ấy nói là phu nhân làm cho đấy.”

Trong phòng tắm vang lên tiếng nước chảy ào ào, Tiểu Kiều quay đầu nhìn qua.

“Không biết phu nhân có nói chuyện gì...” Xuân Nương nhìn nàng hơi lo lắng. Tiểu Kiều không nói lại. Nàng thay một bộ xiêm y khác, sau đó dụi mắt chờ Ngự Thiệu.

Một lát sau, Ngụy Thiệu bước ra khỏi phòng tắm, nhóm vú già thu dọn xong xuôi cũng đi hết ra ngoài, đóng cửa phòng lại y hệt như những buổi tối trước đây, Tiểu Kiều chờ hấn lên giường xong mới thổi đèn, cẩn thận leo lên giường nằm xuống.

Mặc dù ban ngày không làm gì phải tốn công tốn sức, mấy khách nữ của Ngụy gia đều được nghênh đón ở bên ngoài, nào tới phiên nàng được, việc của nàng chỉ đơn giản là ở bên cạnh hầu hạ Từ phu nhân, nhưng chỉ vậy thôi nàng cũng mệt lắm rồi, vừa nãy nàng mới chờ một lúc mà đã không chịu nổi ngủ gục mất luôn rồi. Cuối cùng bây giờ mới có thể an tâm đi ngủ.

Tiểu Kiều nhắm lại mắt, vào lúc ý thức đang dần trở nên mơ hồ một lần nữa, nàng bỗng nghe tiếng Ngụy Thiệu vang lên ở bên tai: “Ta nghe nói, ngay cả một chén canh nàng cũng không chịu làm cho mẫu thân ta? Việc chếp kinh đó chẳng qua chỉ là lấy cớ thôi có phải không?”

Tiểu Kiều giật cả mình, bỗng chốc lại tỉnh táo hoàn toàn, nàng mở choàng mắt ra. Trong bóng tối lờ mờ, Ngụy Thiệu xoay người xuống giường, thấp đèn lên lần nữa.

Trong phòng sáng lên. Tiểu Kiều thấy hấn lên giường, nằm dựa nửa người trên đầu giường, xoay mặt nhìn mình.

Mặc dù vừa rồi nàng gần như đã ngủ, nhưng vẫn nghe được trong câu hấn nói mang theo phần chất vấn.

Tuy nhiên lúc này đây, ánh mắt hấn nhìn nàng lại vô cùng bình tĩnh, không thấy được giận vui.

Đã trễ vậy rồi, sao hấn còn chưa chịu ngủ đi, tinh thần tốt ghê luôn ấy chứ!

Tiểu Kiều từ từ ngồi dậy, nhìn vào mắt hấn.

“Phải ạ. Thực ra việc chếp kinh chỉ là cái cớ mà thôi. Nhưng không đi nấu canh lại không phải chủ ý ban đầu của thiếp.” Nàng nói khẽ.

Ngụy Thiệu nhìn nàng chằm chằm hỏi lại, “Có ý gì?”

“Con dâu phụng dưỡng bà mẫu, bà mẫu đã mở lời như vậy, dù có lười biếng đến mấy đi chăng nữa thì cũng chỉ một chén canh thôi mà, sao không chịu làm đây? Chẳng qua lúc ấy thiếp hơi sợ...”

“Sợ cái gì?” Ngụy Thiệu khẽ chau mày.

Tiểu Kiều cúi mắt xuống: “Mẫu thân ghét thiếp vô cùng. Lần đầu gặp mặt chàng cũng thấy đấy thôi, nếu không phải có chàng ở bên che chở thiếp, thì thật

sự chính thiếp cũng không biết phải làm sao cho tốt. Hôm đó chàng đi từ sáng sớm, thiếp đành một mình qua bên đó, thấy sắc mặt mẫu thân cực kỳ nghiêm khắc, trong lòng thiếp lại càng hoảng hốt hơn. Sau đó Khương bà bà lại bất ngờ muốn thiếp xuống bếp làm canh cho mẫu thân. Điều là thiếp không tốt, trước đây ở nhà lười biếng, ngay đến một lần xuống bếp cũng không có, thóc với gạo khác nhau thế nào còn chẳng phân biệt được thì phải xuống bếp thế nào đây? Bên cạnh không có ai chỉ bảo. Nếu đi làm thật, chỉ sợ đồ làm ra cũng...”

Nàng cắn môi, lặng lẽ ngước mắt lên: “Lúc ấy thiếp cũng hồ đồ mất. Nếu lúc đó nói thật là mình không làm được, có lẽ mẫu thân cũng không bắt buộc gì. Chỉ tại thiếp sợ mẫu thân vì vậy mà càng ghét thiếp hơn, nên mới... nghĩ ra cái có này...”

Nàng nói xong dừng lại, ánh mắt tội nghiệp nhìn Ngụy Thiệu.

Trong lúc nàng giải thích, lông mày Ngụy Thiệu hơi nhíu lại, đến khi nàng nói xong, lông mày hắn đã nhăn lại càng chặt, sắp sửa có thể kẹp chết được con muỗi. Sau khi hắn nhìn nàng nửa ngày, cuối cùng mới đưa tay, nhắm mắt lại day day mi tâm.

“Được rồi, ta biết rồi! Sau này không được phép như vậy nữa nghe chưa?” Giọng của hắn vẫn còn rất lạnh lùng.

“Thiếp biết rồi! Ngày mai thiếp sẽ siêng năng luyện tập trù nghệ, sau này nhất định sẽ phụng dưỡng mẫu thân thật tốt.” Tiểu Kiều gật đầu thật mạnh.

Ngụy Thiệu vẫn nhíu mày nhìn nàng như trước, một lát sau, nàng nghe thấy tiếng hắn thở dài.

“Ngủ đi.” Hắn mở miệng thốt ra hai chữ.

Tiểu Kiều như được đại xá, nàng nhẹ nhàng thở hắt ra một hơi, vội vàng xuống giường. Đi giày đến chỗ để đèn, đang định thổi tắt thì nghe thấy tiếng Ngụy Thiệu vang lên lần nữa ở phía sau: “Mẫu thân muốn ta nạp Sở Ngọc, nàng cũng biết chuyện này rồi đúng không? Mới lúc này ta đã đồng ý rồi.”

Tiểu Kiều thoáng giật mình, nàng chậm rãi quay đầu lại, thấy hắn thư thái nửa nằm nửa dựa ở trên giường, đôi mắt thâm trầm cứ nhìn nàng như thế.

Chương 28

Chương 28: Câu chuyện thay đổi

Chuyển ngữ: Ying

Hắn muốn chính thức nạp Trịnh Sở Ngọc làm thiếp sao?

Từ lúc Tiểu Kiều vừa mới tới Ngụy gia, mặc dù thời gian nàng ở đây chưa lâu, nhưng chỉ mới bước sang ngày thứ hai, nàng đã biết hạ nhân bên Đông phòng luôn hầu hạ Trịnh Sở Ngọc với thân phận tiểu thiếp của Ngụy Thiệu.

Nói cách khác, dù cho Trịnh Sở Ngọc chưa chính thức chuyển đến Tây phòng phía bên này, nhưng đây cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Với Tiểu Kiều mà nói, Ngụy Thiệu nạp Trịnh Sở Ngọc cũng không phải chuyện tốt gì cho cam. Tuy vậy, với tình hình trước mắt nàng bây giờ, chuyện này hầu như cũng không gây tổn thất, ngoài việc cô dâu mới cưới vào cửa còn chưa đầy ba tháng chắc sẽ xấu mặt rồi.

Tính ra, tình cảnh lúc này đây cũng đã tốt hơn rất nhiều so với những gì Tiểu Kiều từng dự đoán. Nàng cũng thấy hài lòng. Huống chi, nàng có nói cũng chẳng được ích gì, vậy thì có nhất thiết phải tạt một gáo nước lạnh vào nam nhân đang vui mừng khi được nạp thiếp đây? Chẳng khác nào tự làm khó dễ mình.

“Vậy sao? Thế thì tốt quá.”

Tiểu Kiều nở nụ cười, quay người sang nói với Ngụy Thiệu: “Mặc dù thiếp mới tới phủ được hai ngày, nhưng chuyện của chàng và Trịnh Sở Ngọc thiếp có nghe đôi chút, lúc đó thiếp thấy nàng ấy vẫn một mực ở lại bên Đông phòng thì cũng lấy làm lạ. Hôm nay đã quyết định rồi sao? Chọn ngày tháng xong chưa vậy ạ, để ngày mai thiếp cho người đi sắp xếp trang trí phòng cho nàng ấy. Đúng rồi, phòng ở phía đông thiếp thấy khá là được, chỗ ấy rộng rãi, ánh sáng đầy đủ, dục phòng nhĩ phòng đều có cả, ngày mai chàng có thể tới xem xem. Nếu chàng thấy được, thiếp sẽ cho người sang đó sắp xếp trang trí lại. Tóm lại bên thiếp có cái gì, bên kia sẽ không thiếu cái đó.”

Phòng trống phía đông là căn phòng tốt nhất còn trống trải, cách gian phòng nàng một đoạn ngắn mà thôi, đi qua một cánh cửa lớn trong khu nhà là tới.

Tiểu Kiều nói xong, trên mặt vẫn tươi cười nhìn hắn. Thấy hắn cứ im lặng nhìn mình, mặt không chút cảm xúc cũng không buồn phản ứng, nụ cười trên mặt nàng mới dần dần mờ nhạt. Cuối cùng nàng chần chờ một lúc rồi thử hỏi dò Ngụy Thiệu: “Sao vậy ạ? Chàng thấy sắp xếp như thế có gì không hài lòng nữa không?”

.....

Ngụy Thiệu nhìn chăm chăm Tiểu Kiều, trông nàng vui vẻ như thế bản thân hẳn lại thấy hơi mất hứng.

.....

Hắn không hứng thú tí nào với chuyện nạp Trịnh Sở Ngọc làm thiếp, hẳn cũng không muốn vì bản thân mà làm lỡ chuyện chung thân đại sự của biểu muội. Trước đó Chu thị thúc ép quá, cho nên hắn bỏ mặc luôn không áy náy chút nào. Không ngờ tối nay Chu thị lại thay đổi thái độ, điều này làm Ngụy Thiệu bỗng trở nên khó xử.

Ngụy Thiệu rất hiểu mẫu thân mình, bà ấy có tầm nhìn hạn hẹp, lại hay để tâm vào mấy chuyện cỏn con, cũng không có khí thế của thế gia vọng tộc. Hắn không hề cảm thấy tổ mẫu làm khó mẫu thân như những gì bà nói. Nhưng cho dù có thế nào đi nữa, cuối cùng người đó vẫn là mẫu thân của hắn mà. Bà đối tốt với hắn, Ngụy Thiệu vẫn luôn luôn ghi nhớ. Bởi vì mẫu thân phải trở thành quả phụ, cho nên hắn biết bà có rất nhiều tâm sự, thực chất hắn cũng là một người con có hiếu.

Mới vừa rồi ở đông phòng, Chu thị nói nhiều như vậy, oán trách tổ mẫu, cáo trạng cô dâu mới cưới của hắn, ... nhưng điều duy nhất vào được trong đầu hắn, chính là chuyện Chu thị than thở rằng thường ngày bà thấy quá cô đơn, chỉ có Trịnh Sở Ngọc hay nói chuyện với bà để vơi bớt nỗi buồn.

Bản thân hắn bốn ba bên ngoài hết tháng suốt năm, cứ cách hai ba ngày lại cầm quân đánh giặc, nhưng một khi đã bước chân trên con đường này rồi thì làm sao quay lại, cũng không biết tới ngày tháng năm nào mới kết thúc được đây, đao thương vốn dĩ không có mắt, nói không chừng một ngày nào đó hắn cũng giống như phụ thân và huynh trưởng của mình, không còn mạng trở về. Tổ mẫu và mẫu thân không hòa hợp. Nàng dâu mới bà cũng không hề thích. Nếu như Trịnh Sở Ngọc quả thật có thể thay thế hắn ở bên cạnh mẫu thân làm tròn đạo hiếu, khiến cho bà vui vẻ, thì nạp nàng làm thiếp cũng chỉ là việc nhỏ với Ngụy Thiệu mà thôi.

Chính vì thế hắn mới thấy do dự, lúc trở lại tây phòng, vừa vào tới cửa, hắn nhìn thấy Tiểu Kiều đã ngủ thiếp mất rồi, tuy bề ngoài nàng ấy rất cung kính với hắn, nhưng thật ra Tiểu Kiều không hề để tâm tới phu quân như hắn.

Sống qua hai mươi mấy năm nay, cho tới bây giờ Ngụy Thiệu không hề biết bản thân mình cũng có lúc như gà con đi xét nét tính toán thiệt hơn với người ta như vậy. Hắn cưới nữ nhi Kiều gia vào nhà đấy, nhưng không hiểu tại sao, lúc mình không muốn nhìn thấy nàng, nàng ấy lại cố tình xuất hiện trước mặt hắn. Hắn nhìn kĩ nàng xem, nhìn ngang nhìn dọc vẫn thấy không vừa mắt, cả người nàng từ trên xuống dưới, ngoài gương mặt còn tạm chấp nhận được, những điểm

khác hẳn chẳng thể hài lòng. Cũng không biết bức bối từ đâu tới, sau khi lên giường nằm nhớ tới lời cáo trạng của Chu thị vừa rồi, hẳn mới buột miệng gây khó dễ với nàng, thật ra chỉ là muốn nhắc nhở mà thôi, mẫu thân của hẳn cũng là bà bà của nàng, tuyệt đối không thể để cho nàng coi thường như vậy được.

Kết quả, nàng ấy đã cho hẳn một lí do vô cùng đầy đủ, nói mình không hề biết nấu ăn.

Một lí do đơn giản đến mức hẳn không hề nghĩ tới.

Nữ nhi đương thời nhà người ta, người địa vị cao quý như tổ mẫu của hẳn cũng chưa từng phải tự mình xuống bếp, nhưng trước khi xuất giá dạy dỗ nấu ăn lại là điều cơ bản nhất. Tiểu Kiều lại có thể cây ngay không sợ chết đứng nói rằng mình không biết nấu ăn. Hẳn nghe lí do của nàng xong, nhìn bộ dạng đáng thương đang mong đợi nhìn mình, mặc dù hẳn nghi nàng chỉ đang giả bộ thể mà thôi, nhưng rốt cuộc cũng không thể nổi giận được với nàng, đánh không đánh được, mắng cũng không thể thốt nên lời. Nhưng không làm gì được trong lòng hẳn lại càng thêm bức bối. Nghĩ tới chuyện hồi sáng ở ngay trước thọ đường, hẳn bị trêu ghẹo chuyện con cái, lúc đấy không hiểu sao hẳn lại buột miệng thốt lên nói muốn nạp Trịnh Sở Ngọc làm thiếp.

Thật ra Ngụy Thiệu vẫn còn chưa nghĩ kĩ. Mà dù có quyết định xong rồi, hẳn cũng không định nói chuyện đó với nàng.

Nhưng cuối cùng hẳn đã nói thành lời.

....

“Phu quân?”

Tiểu Kiều thấy vẻ mặt người kia có vẻ hơi kì lạ, thế nên mới nhẹ nhàng gọi hẳn một tiếng.

Ngụy Thiệu hoàn hồn, liếc mắt sang nhìn nàng: “Nấu ăn thì không biết, lúc ngồi thì dạng chân, đúng là không có phụ đức một chút nào, không ngờ nàng lại không hề đổ kị chuyện nạp thiếp của ta, hóa ra nàng cũng là một người hiền huệ.”

Giọng điệu của hẳn rất bình thản, như thể đang tán gẫu cùng nàng. Nhưng ý tứ trong lời lại vô cùng sinh động.

“Lúc ngồi dạng chân” mà Ngụy Thiệu vừa nói thực ra là chuyện xảy ra mấy hôm trước.

Hôm đó sau giờ Ngọ, Ngụy Thiệu hiếm khi trở về phòng, buổi chiều Tiểu Kiều và Xuân Nương đang ngồi ở trong phòng, Xuân Nương thì thêu thùa, còn Tiểu Kiều ngồi giúp bà vẽ các kiểu hoa văn, dù sao bên cạnh cũng không người ngoài,

cho nên lúc ngồi vẽ nàng ung dung duỗi thẳng hai chân ở trên giường, ai ngờ số của nàng xui quá, ngay lúc đó Ngụy Thiệu lại thỉnh linh bước vào trong, thấy hấn vừa vào Tiểu Kiều đã lập tức rút chân về, nhưng cuối cùng vẫn bị người kia nhìn thấy.

Lúc đó hấn chỉ liếc nhìn qua, không nói gì thêm cả, cầm đồ xong thì rời đi nhanh chóng. Thấy vậy Xuân Nương lại tự trách chính mình, bà cảm thấy mình chưa dạy dỗ Tiểu Kiều cho chu toàn, thế rồi lại lo nơm lo nớp. May mà Ngụy Thiệu không nói gì nữa cả, bà mới thoáng yên tâm, sau đó còn dặn kĩ Tiểu Kiều, từ nay về sau tuyệt đối không được ngồi như vậy nữa.

Tiểu Kiều cứ tưởng Ngụy Thiệu không thèm để ý mấy chuyện này. Không ngờ hấn vẫn còn ghi nhớ, bây giờ mới lôi chuyện này ra trách mình.

Chuyện ngồi duỗi thẳng chân chỉ là việc rất bình thường đối với người hiện đại, nhưng ở thời đại này lại bị xem là một chuyện bất nhã. Mấy trăm năm trước, thế tử của Mạnh tử cũng bởi vì lúc ở nhà một mình không có ai nên mới ngồi duỗi thẳng chân, vừa lúc bị Mạnh tử thấy được, thế là ông đi ra ngoài nói với mẫu thân của mình là mình muốn hưu thê. Mẫu thân ông ấy hỏi tại sao, Á thánh nói một chữ: “Ngồi”. Có thể thấy chuyện này nghiêm trọng đến thế nào.

Tiểu Kiều nghe hấn lật lại chuyện cũ nói với mình, nàng cúi đầu nhỏ giọng: “Thiếp biết mình phụ đức chưa đủ, nhưng không hề đồ kỵ, bản thân thiếp cũng làm tròn bổn phận, tất cả đều xuất phát từ tâm ý của thiếp.”

Ngụy Thiệu “Xì” cười một tiếng: “Nghe khẩu khí của nàng này, có phải ta cười được một thê tử có phụ đức thế này là phúc phận phải không?”

“Thiếp có thể gả vào Ngụy gia, là thiếp có phúc phận mới đúng.” Nàng đáp lại.

Trong phòng đột nhiên không còn ai lên tiếng.

Ngụy Thiệu cũng không nói lời nào.

Hấn bỗng dưng cảm thấy, hình như tối nay mình nói quá nhiều với nàng ấy thì phải. Cái này đã vượt qua ý định ban đầu của hấn rồi.

“Được rồi, ngủ đi. Không còn sớm nữa.”

Hấn nhìn nàng lần nữa rồi mới nói.

Tiểu Kiều vâng một tiếng, thổi tắt đèn, lần này leo lên trên giường rồi cuộc cũng được nằm ngủ yên.

....

Buổi sáng hôm sau, lúc Tiểu Kiều còn đang mơ màng ngủ thì cảm thấy có động tĩnh cạnh bên, nàng híp mắt nhìn thử, thấy Ngụy Thiệu đã dậy khỏi giường.

Nhưng bên ngoài trời vẫn còn tối đen, trong phòng vẫn lập lòe ánh nến, có lẽ chỉ mới được canh tư.

Tiểu Kiều kìm nén cảm giác không tình nguyện trong lòng, miễn cưỡng mở to đôi mắt còn dính chặt vào nhau, ngáp một cái muốn đứng dậy cùng hấn, ngay lúc này, lời hấn nói lại vang lên bên tai: “Vẫn còn sớm. Ta có chuyện phải ra ngoài. Nàng cứ ngủ tiếp đi.”

Tiểu Kiều thả lỏng, nhắm mắt ngã xuống giường ngủ tiếp.

Ngụy Thiệu nhìn nàng một cái, xốc tấm chăn bị rút khỏi mép giường, đứng ở ngoài tự mình mặc xiêm y. Cuối cùng cũng mặc xong, đến lúc đi, hấn lại vô thức nghiêng đầu đưa mắt nhìn về phía Tiểu Kiều.

Nàng vùi đầu mình vào trong chăn, chỉ lộ ra một mái tóc mây đen dài óng.

Ngụy Thiệu chần chờ một lúc, hấn quay người sang, cúi người sát bên giường, cong ngón tay lên gõ gõ lên mép giường từ từ từng nhịp một.

Một lần nữa Tiểu Kiều bị người kia đánh thức, rút cuộc cũng kéo chăn khỏi đầu, từ từ mở mắt ra, nàng thấy Ngụy Thiệu một chân gần mép giường, nửa người hấn đang cúi mình nhìn sang.

“Phu quân... Có chuyện gì sao?” Tiểu Kiều dụi mắt, mờ mịt hỏi.

“Đêm qua ta suy nghĩ một hồi, chuyện nạp Sở Ngọc vào phủ tính ra vẫn thấy không ổn lắm. Hôm nay ta không rảnh để qua, nàng là thê tử của ta, thế thì nàng thay mặt ta đi, qua nói với mẫu thân một tiếng nhé.”

Ngụy Thiệu nói xong, khóe miệng nhếch lên thành một điệu cười như có như không, sau đó mới xoay người rời đi.

Tiểu Kiều sững sốt mất một hồi, cho đến khi định thần nghĩ lại, bao nhiêu buồn ngủ nhất thời bay biến hết.

Hấn có ý gì vậy? Lúc thì nạp, lúc lại không. Không nạp thì thôi đi, vấn đề là chả lẽ hấn không muốn nạp thì nàng cũng phải đi sang Đông phòng nhận tội với mẹ hấn nữa sao?

.....

Ngụy Thiệu thu xếp xong, đến lúc rời đi tâm trạng không tồi lắm, bước chân cũng khá là ung dung.

Thế nhưng Tiểu Kiều lại không tốt chút nào.

Lúc hần đi còn chưa tới canh năm, trời còn chưa hửng sáng. Chờ khi hần vừa đi, Xuân Nương cũng lập tức đi vào giúp Tiểu Kiều thổi nền.

Đêm xuân thích hợp để ngủ, hướng chi vào lúc này cũng không có ai giành giường với nàng nữa, nhưng mà muốn ngủ cũng không sao ngủ được.

Ngụy Thiệu vừa đi, nàng không tài nào chợp mắt nổi.

Trợn tròn mắt cho tới khi trời sáng, cuối cùng lúc rời giường rửa mặt, Xuân Nương thấy dáng vẻ mặt hồn mất vía của nàng thì đoán có khi là do chuyện với Ngụy hầu không được tốt, suy nghĩ thêm một chút, buổi sáng lúc Ngụy Hầu ra khỏi cửa, đây là lần đầu tiên từ khi bà tới đây đến nay, vẻ mặt của ngài... tốt như thế, theo lý thuyết, đáng lẽ là không sao mới phải, cho nên bà vội hỏi Tiểu Kiều kết quả.

Tiểu Kiều kể lại ngắn gọn cho Xuân Nương nghe, chuyện Ngụy Thiệu muốn nạp thiếp xảy ra vào buổi tối hôm qua, rồi chuyện sáng nay hần thay đổi chủ ý, cuối cùng nàng trưng ra vẻ mặt như đưa đám, nhào vào ngực Xuân Nương: “Ngụy Thiệu cố ý mà, hần biết rõ mẫu thân hần không thích ta, còn bảo ta thay hần đi từ chối chuyện nạp thiếp của mình....”

“Tiểu tâm can a — ”

Xuân Nương sợ hết hồn, che miệng của nàng lại, “Tục danh của Ngụy hầu sao mà gọi thế được? Coi chừng bị người ta nghe thấy!”

Thời buổi này đại danh không được kêu tầm bậy. Trừ khi là trường bối, nếu không cũng là kẻ đối đầu hoặc kẻ thù mới có thể gọi thẳng tên họ của đối phương, cho thấy sự khinh miệt nhục mạ của mình.

Tiểu Kiều ngậm miệng lại.

Thế nhưng trên mặt Xuân Nương lại lộ vẻ vui mừng: “Ngụy hầu không nạp Trịnh Sở Ngọc là chuyện cực tốt mà, sao nữ quân lại không vui kia chứ? Còn chuyện từ chối phu nhân...”

Bà suy nghĩ một chút rồi ghé sát bên tai Tiểu Kiều, nói nhỏ một câu.

Ánh mắt Tiểu Kiều sáng lên, đầu óc cũng tỉnh táo rõ ràng.

Đều là do Ngụy Thiệu gây ra cả (lập lại ý này một ngàn lần), từ lần đầu gặp mặt cho tới tận bây giờ, mỗi lúc nói chuyện với nàng, hần không đến mặt thì cũng chế giễu nàng, hoặc là nói chuyện như thăm vấn phạm nhân, ở cùng với hần mỗi phút thôi cũng khiến dây thần kinh của nàng kéo căng để cẩn thận đối phó, lúc

nào cũng sợ không biết giây kế tiếp mình có đắc tội với Ngự đại thiếu gia nữa không đây, lúc này đầu óc nàng choáng váng không nghĩ ra được gì, ngay cả pho tượng Phật sống Từ phu nhân đang ở bắc phòng nàng cũng quên tuốt luốt.

Tâm tình Tiểu Kiều lập tức khá khẩm hơn, vội vàng chạy đi thay xiêm áo.

Ngày hôm qua là lễ mừng thọ của tổ mẫu, theo lý Từ phu nhân cũng phải mệt mỏi lắm, nhưng bà vẫn dậy sớm theo thói quen hằng ngày. Có lẽ là vì không muốn chạm mặt với Chu thị quá nhiều, từ rất lâu trước đó Từ phu nhân đã miễn cho Chu thị phải sang hành lễ vấn an vào sáng sớm. Nếu bà ở nhà, Chu thị chỉ cần vấn an vào hai ngày mùng một và mười lăm là được. Cho nên lúc Tiểu Kiều tới đây, nàng không phải chạm mặt bà Chu thị.

Nàng nhờ người hầu vào trong truyền một tiếng, rồi đứng đợi ở ngoài trên hành lang chốc lát, gần như ngay lập tức nàng được cho gọi vào.

Từ phu nhân ngủ sớm dậy sớm, cuộc sống rất có quy luật. Nhìn tinh thần của bà trông rất tốt, hôm nay bà mặc bộ xiêm y ở nhà, ngồi trên một chiếc giường thấp, nhàn nhã ăn cháo được nấu từ hạt kê, trên bàn nhỏ trước mặt bày mấy đĩa đựng tương, đồ chua, trông thấy rất đơn giản, dụng cụ được làm bằng gốm thô, sạch sẽ và đậm chất cổ xưa.

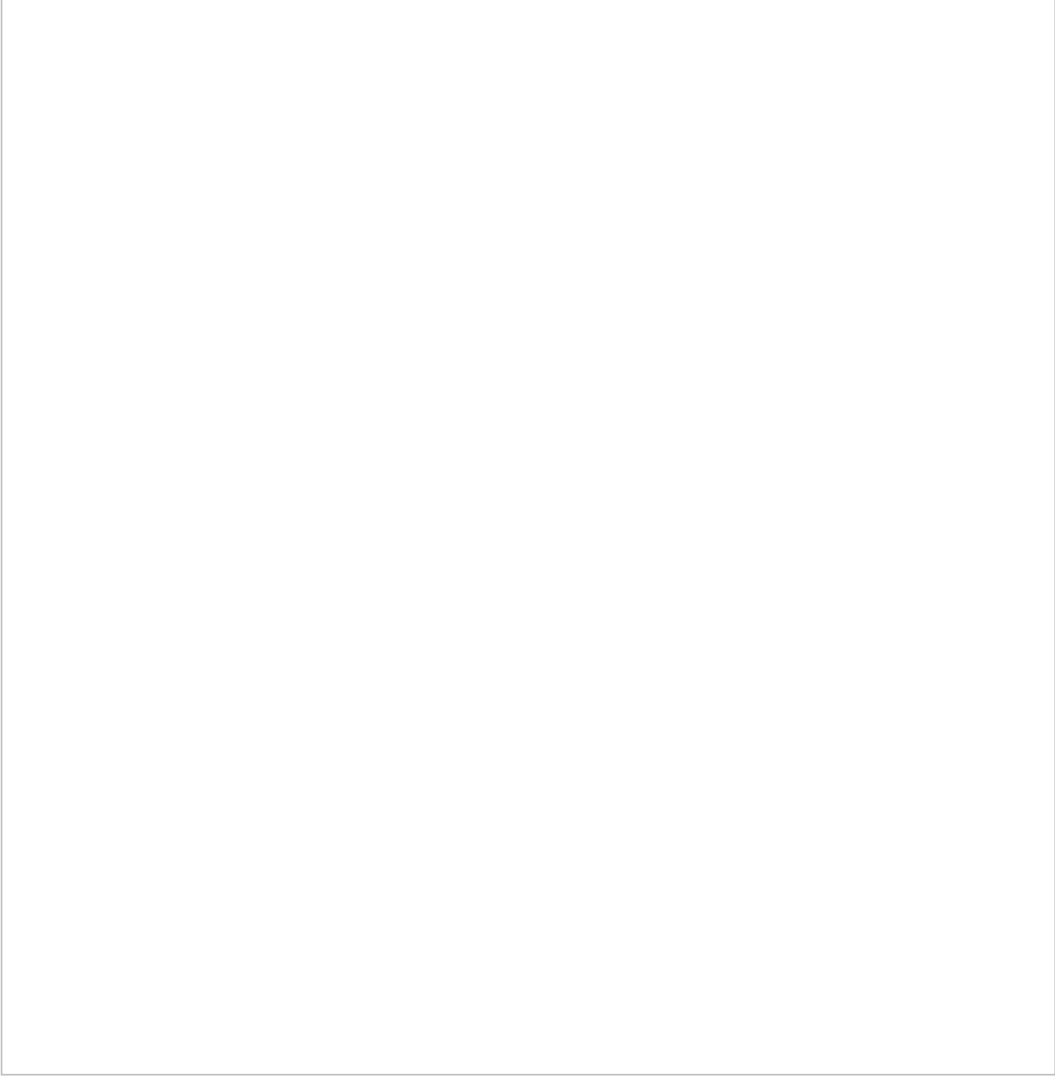
Tiểu Kiều quỳ xuống hành lễ vấn an bà. Từ phu nhân để cho nàng đứng dậy, bảo Chung bà lấy thêm một bộ chén đĩa, rồi kêu Tiểu Kiều ngồi ăn sáng cùng bà.

Chương 29

Chương 30

Tiểu Kiều chờ ở cửa hiên, cuối cùng cũng thấy Ngụy Thiệu trở về. Nàng vội vàng đi xuống bậc thềm đón hần: “Chắc phu quân đã đói bụng, bữa tối chuẩn bị xong hết rồi, chờ chàng về là ăn thôi.” Nói xong lên nhìn hần.

Ngụy Thiệu dừng bước nhìn Tiểu Kiều.

Vừa nãy hần bị mẫu thân gọi đi, chắc hần đã biết rõ nàng bằng mặt không bằng lòng đem củ khoai nóng này giao cho Từ phu nhân xử lý. Tiểu Kiều cũng thấy chột dạ nên vừa rồi thành thành thật thật đứng chờ hần về ăn cơm, cũng nghĩ xong cách ứng đối. Giờ thấy hần nhìn mình thế này, ánh mắt âm u sắc bén, mặt mũi sa sầm, cũng không dám lên tiếng, chỉ chờ hần hỏi mình.

“Dùng bữa thôi.”

Không ngờ hần chỉ nói một câu đơn giản như vậy, nói xong liền nhấc chân đi tới phòng ăn, lúc hần đi qua người nàng, Tiểu Kiều cảm thấy như có một cơn gió nhẹ phát qua.

Tiểu Kiều hết sức bất ngờ, sững sờ đứng im tại chỗ. Thấy hần đã đi lên bậc thềm, nàng mới vội vàng đuổi theo bóng lưng hần.

...

Mấy ngày nay Ngụy Thiệu đều về ăn cơm tối. Ngay cả lần này, hai người cũng ngồi cùng nhau ăn hết ba bốn bát cơm.

Thực ra phải nói là Tiểu Kiều hầu hạ hần ăn hết ba bốn bát cơm mới đúng.

Bàn ăn để trên sạp nhỏ, Ngụy Thiệu ngồi ngay ngắn phía trong. Tiểu Kiều là nữ nhân, địa vị không bằng hần nên chỉ có thể quỳ một bên cầm bát cơm trong tay hầu hạ hần. Đợi hần ăn xong nàng mới được phép ăn cơm.

Có điều vài lần trước hần đều ăn rất nhanh, cũng ít khi sai khiến nàng phải làm chuyện gì. Vì vậy việc này đối với nàng cũng không mệt.

Tiểu Kiều dùng tư thế ngồi tiêu chuẩn, mông đặt trên gót chân. Không thể không nói, Ngụy Thiệu trời sinh gân cốt chỉnh tề, y như cái móc treo quần áo. Giống như bây giờ, ngồi ngay ngắn trên chiếc sạp phía sau bàn dài, một thân nghiêm chỉnh, vạt áo phải nhét sâu trong xiêm y, tay áo thùng thình dọc theo hai bên bả vai rủ xuống, phối hợp cùng phong thái ung dung, ngay cả động tác gấp đồ ăn cũng lưu loát như vậy, giống như nam tử trong truyện cổ bước ra, chỉ có điều hần là người thật sờ sờ trước mắt.

Tiểu Kiều lén nhìn hấn rồi vội quay đi, bỗng nghe thấy tiếng Ngụy Thiệu nói: “Cùng nhau dùng cơm đi.”

Tiểu Kiều ngẩn ngơ, nhìn về phía hấn. Thấy hấn ôn hoà nhìn mình thì vội vàng từ chối.

“Không sao. Ta bảo nàng ăn thì cứ ăn đi.”

Nói xong hấn sai người mang thêm một bộ bát.

Tiểu Kiều cảm thấy hấn đột nhiên bảo nàng ăn như vậy rất khả nghi, nhất là còn ngay sau khi từ Đông phòng trở về. Nhưng khó được lúc hấn hiền lành như vậy, mình cũng không nên từ chối. Đoán chừng ăn cơm chắc cũng không xảy ra vấn đề gì. Sau khi khom người cảm tạ hấn, nàng mới tiến lên hai bước, quỳ xuống ngồi cạnh bàn.

Trong lúc ăn không được nói.

Tiểu Kiều cứ thế yên lặng ăn xong một chén cơm nhỏ. Đây là sức ăn ngày thường của nàng.

Nàng giương mắt lên, thấy Ngụy Thiệu cũng đã ăn xong, hai tay hấn chống trên hai chân, trên mặt mỉm cười, như thể vừa rồi hấn vẫn nhìn nàng ăn cơm như vậy.

Tiểu Kiều nuốt xuống miếng cơm cuối cùng trong miệng, nhẹ nhàng bỏ đĩa xuống. Đang định gọi người đưa nước súc miệng thì Ngụy Thiệu chợt nói: “Mang thêm một chén cơm cho Nữ quân.”

Tiểu Kiều vội lắc đầu: “Đa tạ phu quân, thiếp no rồi.”

“Ta thấy nàng mới chỉ ăn có mấy miếng, sao đã no bụng được?” Ngụy Thiệu nói.

“No thật rồi mà. Ngày thường thiếp cũng chỉ ăn bấy nhiêu thôi.” Tiểu Kiều giải thích.

“Đó là ngày thường nàng ăn quá ít!” Ngụy Thiệu nhìn nàng từ trên xuống dưới, vẻ mặt không vui, “Vào nhà ta cũng đã được một thời gian rồi, vậy mà trông còn gầy hơn trước. Người không biết lại tưởng Ngụy gia ta không cho nàng ăn đủ no. Mau ăn thêm chén nữa.”

Tiểu Kiều cảm thấy hấn đang trợn mắt nói dối. Mình đến cái tuổi này rồi, bình thường ăn uống đều đủ chất, thân thể cũng đã phát dục, ngay bản thân nàng cũng cảm giác được, cái yếm may năm ngoái đến giờ đã chật, thấy không thoải mái nàng còn đi đổi cái khác rồi đấy.

Thế nhưng vú già đã bưng cơm tới.

Trước ánh mắt ân cần của Ngụy Thiệu, Tiểu Kiều không còn cách nào khác đành cúi đầu cố gắng ăn nốt chén cơm thứ hai.

Ăn xong chén thứ hai, bụng cũng đã căng đến ngực. Tiểu Kiều nhịn xuống cảm giác muốn ợ, buông đũa xuống.

“Mang thêm một chén nữa cho Nữ quân.” Thanh âm Ngụy Thiệu lại vang lên.

Tiểu Kiều lắc đầu: “Thật sự thiếp không thể ăn nổi nữa!”

“Trước lúc về tổ mẫu còn trách ta đối xử với nàng không tốt. Nàng vừa gầy vừa yếu, không cố gắng ăn thêm cơm làm sao được?”

Ngụy Thiệu phát tay áo, tự mình đứng dậy đem thêm cơm cho nàng, đắp thật đầy sau đó đưa tới trước mặt Tiểu Kiều.

Tiểu Kiều nhìn hẩn. Trên mặt hẩn vẫn là dáng vẻ tươi cười.

“Thật sự ăn không nổi nữa.” Tiểu Kiều vẻ mặt đau khổ nói.

Sắc mặt Ngụy Thiệu lập tức trầm xuống.

“Phải ăn cho ta!” Thanh âm của hẩn lạnh lùng vang lên, “Không chỉ hôm nay, bắt đầu từ ngày mai, mỗi bữa nàng đều phải ăn hết ba chén cho ta! Tổ mẫu yêu thương nàng như vậy, nếu nàng không thêm được tí thịt nào, đến lúc đứng trước mặt tổ mẫu ta biết giải thích thế nào.”

Tiểu Kiều nhìn hẩn một lát, nàng cắn môi, nói: “Phu quân, thiếp sai rồi.”

Ngụy Thiệu cúi đầu, tựa như tiện tay chỉnh ống tay áo của mình, nói: “Sai ở đâu?” Giọng nói thờ ơ.

“Sáng nay phu quân muốn thiếp thay phu quân đi tới chỗ bà bà chuyển lời, nhưng thiếp lại đi Bắc phòng.” Tiểu Kiều liếc hẩn, nói nhỏ.

Ngụy Thiệu “À” một tiếng, ánh mắt như cười như không: “Vậy nàng nói xem, ta nên làm gì bây giờ?”

“Lần tới thiếp không dám nữa...” Tiểu Kiều lúng túng, ợ lên một tiếng rồi vội vàng dùng ống tay áo che mặt.

“Còn có lần tới?” Hẩn nhíu mày.

“Không phải không phải...” Tiểu Kiều vội vàng buông ống tay áo, khoát tay. Bỗng đúng lúc này, phía sau có tiếng bước chân dồn dập. Tiểu Kiều quay đầu lại,

thấy một vú già vội vã đi vào, khom người nói: “Quân hầu, tướng quân Lý Diên cầu kiến, nói có chuyện gấp.”

Ngụy Thiệu nghe vậy thì thoáng ngạc nhiên, thần sắc đột nhiên trở nên nghiêm túc, đứng dậy bỏ qua Tiểu Kiều bước nhanh ra ngoài.

Tiểu Kiều đưa mắt nhìn bóng lưng hần đi khỏi, cuối cùng mới dám thở ra một hơi.

Buổi tối hôm đó, Tiểu Kiều không dám buông lỏng như ngày thường nữa, chỉ thành thành thật thật ở trong phòng chờ hần trở về, thuận tiện tiêu cơm.

Nàng đợi mãi đến tận đầu giờ hơi vẫn chưa thấy Ngụy Thiệu trở về, đến lúc này mới chịu không nổi, mặc nguyên quần áo đi ngủ trước.

Ngụy Thiệu cả đêm không về. Mãi đến tận chạng vạng tối hôm sau Tiểu Kiều mới biết tin vùng Thượng Cốc hôm trước đột nhiên bị đại quân Hung Nô đến cướp, quân dân trấn giữ thương vong gần một ngàn người, chúng cướp bóc, giết người, thiêu rụi nhà cửa, còn nói đây là lễ vật gửi cho Từ phu nhân ở Ngự Dương, sau đó bỏ chạy về phương Bắc.

Ngụy Thiệu nghe tin giận dữ, tự mình dẫn kỵ binh truy bắt Hung Nô.

...

Ngụy Thiệu dẫn theo hai ngàn kỵ binh tinh nhuệ, ngày đêm truy kích, cuối cùng đuổi tới trăm dặm bên ngoài Thượng Cốc, cách vùng đất Hung Nô một ranh giới là vùng Tang Can Hà. Vừa nãy thôi, đội quân Hung Nô mang theo chiến lợi phẩm bao gồm trâu ngựa cùng nữ nhân đi qua ranh giới để quay trở lại vùng đất của chúng thì bất ngờ gặp phải kỵ binh Ngụy Thiệu đuổi tới, chúng đành phải vội vàng đánh trả, hai bên đại chiến tại bờ Tang Can Hà, Ngụy Thiệu cưỡi ngựa tiến vào trận địa, chiến đấu với thủ lĩnh thiên kỵ trưởng của đội quân Hung Nô là Thả Mạc Xa, cuối cùng Thả Mạc Xa bị hần chém ngã xuống ngựa rồi bị bắt lại, số kỵ binh còn lại của Hung Nô, kẻ hoặc trốn hoặc bị bắt thành tù binh, tóm lại thất bại thảm hại.

Dân chúng Thượng Cốc được trả lại trâu, ngoại trừ một số ít nữ nhân thương vong, còn lại phần lớn đều bình an vô sự, chỉ là khó tránh khỏi đã bị làm nhục, quần áo không chỉnh tề tụ lại một chỗ, hoặc đứng hoặc ngồi, ôm nhau khóc ròng.

Áo giáp Ngụy Thiệu lúc này nhuốm đầy máu, hần cầm đại đao đi qua bên cạnh nhóm nữ nhân khóc sụt sùi do sống sót sau đại nạn, tới trước mặt Thả Mạc Xa của Hung Nô.

Thả Mạc Xa vô cùng cường hãn, dù đã bị bắt làm tù binh, trên người cũng nhuốm đầy máu đen nhưng vẫn cứng đầu không chịu quỳ xuống, đầu cao đầu

cười chế giễu Ngụy Thiệu: “Thế nào, tặng lễ vật cho đại thọ tổ mẫu ngươi rồi mà còn chưa thoả mãn?”

Sắt mặt Ngụy Thiệu âm trầm, hất gơ tay lên, đập vỡ đao xuống mặt Thả Mạc Xa, làm hấn gãy mất nửa hàm răng.

“Thằng nhãi Ngụy Thiệu! Hôm nay nếu ngươi dám giết ta, ngày khác đội quân Hung Nô của ta sẽ trả thù lại gấp 10 lần!”

Thả Mạc Xa bị đau, máu trong miệng không ngừng trào ra, mở miệng mắng chửi lung tung hàm hồ, trông hết sức đáng sợ.

Tướng quân Lý Diễn hộ tống Ngụy Thiệu một đường truy kích vừa rồi, trông thấy vậy thì vô cùng giận dữ, đập một cước lên đầu gối Thả Mạc Xa, khiến hai đầu gối hấn khụy xuống đất, hấn muốn đứng lên lại bị đè xuống, miệng vẫn không ngớt chửi rủa “Thằng nhãi Ngụy Thiệu, đồ chó má! Đồ chuột nhất”.

Ngụy Thiệu từ từ rút ra trường đao bên hông, lưỡi đao lóe sáng lạnh như băng tuyết. Hấn gơ tay chém xuống, đầu Thả Mạc Xa cứ như vậy từ trên gáy lặn xuống, máu phun lên bắn tung toé khắp mặt đất.

Xung quanh lặng ngắt như tờ, xa xa những tiếng khóc nỉ non của nhóm nữ nhân cũng lập tức ngừng lại.

“Đám tù binh Hung Nô còn lại, bắt kể chức vụ cao thấp ra sao, toàn bộ giết tại chỗ.” Ngụy Thiệu thu đao về, ra lệnh, thần sắc hết sức bình tĩnh.

...

Đêm đó ngực trái Hồ Diễn Liệt bị đâm rất sâu, chỉ cần thêm nửa tắc nữa là sẽ vào tim.

Mấy ngày nay, hấn bị đau đớn tra tấn, hành động cũng bị hạn chế. Một đám tộc nhân bị bắt bên cạnh đã bị dẫn đi hành hình, hấn âm thầm vận lực, muốn giãy giụa thoát khỏi dây thừng, ngực bỗng nhiên truyền đến một hồi đau đớn, trước mắt đột nhiên biến thành màu đen, cả người đứng không vững, ngã trên mặt đất. Hấn chưa bao giờ nghĩ tới, trời đất đưa đẩy cuối cùng bản thân vẫn phải chết bên bờ Tang Can Hà.

Ngụy Thiệu này chỉ là một tên người Hán trẻ tuổi, nhưng lại có thể huấn luyện được một đội kỵ binh hùng mạnh có sức chiến đấu giống y như người Hung Nô. Lúc đánh chính diện, người Hung Nô chưa từng chiếm được nửa phần hơn nào từ trong tay hấn. Mà vùng Sóc Phương cũng bị hấn đoạt lại, người Hung Nô còn bị ép lui về phía Bắc mấy trăm dặm bên ngoài Mục Dương.

Danh tiếng của hấn ở Hung Nô không người không biết. Chỉ cần nhắc đến cái tên này, từ Thiên Vu[1], chư vương đến dân chúng, không ai là không kiêng kị hấn.

[1] Thiên Vu: tên hiệu của vua Hung Nô

Mặc dù Ngụy Thiệu cùng thái tử Tả Hiền Vương là kẻ thù của nhau, nhưng thái độ của Nhật Trục vương đối với đối thủ người Hán này cũng không căm hận. Có lẽ một phần nguyên nhân là do vương phi là người đến từ Ngụy gia, Hô Diễn Liệt chỉ có thể nghĩ như vậy.

Hấn đi chuyến này đã hoàn thành xong việc cần làm, không ngờ trên đường trở về lại gặp phải đội quân của Tả Hiền Vương. Biết được hấn có ý đồ khiêu khích, Hô Diễn Liệt lập tức ngăn cản, Thả Mạc Xa sao có thể nghe theo, vì vậy hai bên mới xảy ra xung đột.

Hô Diễn Liệt từ trước đến nay vẫn luôn mang danh hào thiên kỵ trưởng của Hung Nô, chiến công lẫy lừng, nhưng ngày ấy hấn lẻ loi một mình, lại còn bị thương, cuối cùng không địch nổi bị bắt lại.

Thả Mạc Xa muốn mang hấn về giao cho Tả Hiền Vương để gây khó dễ cho Trục Nhật Vương nên trói hấn lại, áp giải đến Thượng Cốc, cướp bóc xong, hấn cũng bị bắt đi theo, không ngờ lại bị kỵ binh của Ngụy Thiệu đuổi tới đây, hai bên đại chiến, bản thân hấn đi theo Thả Mạc Xa lại bị bắt làm tù binh.

Cả đời này hấn đã giết không biết bao nhiêu người. Vì tranh quyền mà giết tộc nhân của mình có, vì đoạt đất mà giết người Hán, người Ô Tôn, người Hô Yết cũng có...

Chết cũng không có cái gì đáng sợ. Nhưng chết đi như vậy, hấn thật sự không cam lòng.

Hô Diễn Liệt biết rõ, quân sĩ đang thi hành lệnh của Ngụy Thiệu. Tiếng gào khóc, tức giận, mắng chửi, cầu xin tha mạng, tất cả mọi loại thanh âm hỗn tạp đồng loạt vang lên, một đám tù binh đứng trước hấn đều đã ngã xuống. Rất nhanh thôi cũng sẽ tới phiên hấn.

Hấn hít sâu một hơi, đang chuẩn bị vận khí giãy dụa lần cuối thì bỗng có một người phía sau dẫm lên người hấn, tiếp đó thanh âm quen thuộc vang lên: "Tên Hung Nô này có thù với ta, để ta tự tay giết hấn." Ngụy Nghiễm nói với giáo úy phụng mệnh hành hình.

Ngụy Nghiễm đã lên tiếng, giáo úy đương nhiên sẽ phải tuân theo, giao người cho hấn.

Ngụy Nghiễm một tay kéo Hô Diễn Liệt đi tới bên cạnh Tang Can Hà, thấy bên cạnh không có người, hấn dùng mũi đao cắt đứt dây trói cho Hô Diễn Liệt.

Hô Diễn Liệt vạn phần cảm kích, vội vàng quỳ xuống hành lễ với hấn: “Thiếu chủ nhân, sự việc ở Thượng Cốc đều là do một tay Tả Hiền Vương làm...”

“Cút đi.”

Ngụy Nghiễm cũng không nghe hết, chửi một tiếng, sau đó quay người đi.

...

Năm ngày sau Ngụy Thiệu quay về.

Từ phu nhân vô cùng vui mừng, đích thân ra đón Ngụy Nghiễm, Ngụy Thiệu. Thấy hai người phong trần mệt mỏi, sau khi hỏi chuyện xong, bà liền bảo hai huynh đệ về nghỉ ngơi.

Lúc Ngụy Thiệu trở lại Tây phòng thì trời đã tối. Tiểu Kiều đứng ngoài cửa Tây phòng đón hấn.

Áo giáp trên người hấn còn chưa cởi. Hấn cứ đứng yên ở đó, để mặc vú già đang muốn giúp hấn cởi bỏ áo giáp, còn mình vẫn nhìn chăm chăm Tiểu Kiều.

Tiểu Kiều hơi chần chờ, cuối cùng vẫn đi tới trước mặt hấn, vươn tay tự mình giúp hấn cởi giáp.

Đám vú già thấy thế thì lập tức lui xuống.

Tiểu Kiều đứng rất gần hấn, lúc cởi bỏ áo giáp, nàng ngửi thấy trên người hấn có hỗn hợp của mùi đất cùng mùi máu, có chút gay mũi.

Nàng dường như cảm nhận ánh mắt chăm chú của hấn trên đỉnh đầu. Giương mắt lên, thấy hấn hơi cúi đầu, cũng đang nhìn mình.

Lông mi Tiểu Kiều thoáng run lên. Nàng cắn môi, hai mắt lại cúi xuống. Nín thở cuối cùng cũng cởi xong tấm áo giáp nặng nề cho hấn, sau đó bình tĩnh lui về sau một bước.

Ngụy Thiệu bỏ áo giáp xuống nền nhà, trên người chỉ còn một bộ trung y đã nhuốm đầy bụi và máu. Hấn liếc Tiểu Kiều đứng xa mình, xoay người đi vào phòng tắm. Lúc hấn đi ra, trên người đã thay một bộ xiêm y sạch sẽ, tay áo bông bành, mái tóc đen ướt nước dùng trâm ngọc búi lại, dung mạo tuấn tú, hết sức đẹp mắt, khác hoàn toàn so với bộ dáng toàn thân đầy máu lúc về.

“Phu quân có muốn dùng cơm?” Tiểu Kiều hỏi hấn.

Ngụy Thiệu sờ bụng, gật đầu, xoay người đi tới thiện phòng. Tiểu Kiều đi theo hầu hạ, lúc đi tới cửa, phát hiện Khương bà bà bên Đông phòng đi đến, vẻ mặt cung kính, khom người nói phu nhân bên kia đã chuẩn bị xong cơm canh, mời Nam quân tới dùng bữa.

“Phu nhân đau lòng Nam quân nên đã tự mình xuống bếp. Mong Nam quân dỗi bước.”

Ngụy Thiệu thoáng chần chờ, quay đầu liếc Tiểu Kiều.

Tiểu Kiều vội nói: “Nếu bà mẫu đã chuẩn bị cơm canh, vậy phu quân cứ đi tới đó đi. Thiếp ở đây không sao.”

Ngụy Thiệu không nói gì, cất bước đi tới Đông phòng.

Chương 31

Ngụy Thiệu đi vào Đông phòng. Trông thấy mẫu thân hấn – Chu thị đang đứng ở cửa phòng ngóng chờ, thấy hấn tới, bà vội bước lại, vui mừng nói: “Trọng Lâm, cuối cùng con cũng về rồi! Mấy ngày nay ta rất lo lắng. Bình an trở về là tốt rồi. Nhanh vào nhà, ta đã tự tay chuẩn bị bữa tối cho con.”

Ngụy Thiệu cảm ơn Chu thị, sau đó theo bà đi vào, lại nói: “Thật ra mẫu thân không cần phải xuống bếp chi cho mệt nhọc, nhi tử khó xử lắm.”

“Sao nào!” Chu thị cười nói, “Ta còn mong con có thể mỗi ngày đến chỗ của ta dùng bữa ấy chứ, sao mệt nhọc được?”

Ngụy Thiệu nhìn thoáng qua. Đồ ăn đã được bày hết ra bàn, đầy đủ phong phú. Toàn là thịt nai, có thịt nai cắt lát, thịt nai khô, canh thịt nai bào ngư, ngoài những món này ra còn có gà, cá, bầu cái gì cũng có, trên bàn còn đặt sẵn một bình rượu. Ngụy Thiệu thoáng kinh ngạc, không khỏi cười khở.

Một bàn rượu cùng thức ăn này có thể đủ cho ba bốn gã to khỏe ăn no. Hấn chợt nhớ tới vài ngày trước mình trên Kiều nữ khiến nàng khó xử. Với sức ăn đó của nàng, nếu gọi nàng tới, thì cho dù có mười Kiều nữ ăn trong ba ngày, chắc cũng không ăn hết.

Ngụy Thiệu nhìn khuôn mặt tràn đầy ý cười của mẫu thân, không nói gì, ngồi xuống. Chu thị cũng ngồi xuống bên cạnh, bà cầm bình rượu rót cho hấn một chén, nói: “Chén này để chúc mừng con giết địch chiến thắng trở về.”

Lúc Chu thị đưa rượu cho hấn, ánh mắt bà nhìn hấn có đôi chút mất tự nhiên. Nhưng lúc này Ngụy Thiệu không chú ý đến sự bất thường của mẫu thân mình, hấn nói lời cảm tạ, hai tay nhận chén rượu, một ngụm uống hết, sau đó cầm lấy đôi đũa.

Chu Thị thấy hấn uống hết rượu mới nhẹ nhàng thở ra. Kêu hấn uống nhiều một chút, không cần sợ say, nếu say thì ngủ trong Đông phòng của bà.

Ngụy Thiệu chỉ cười không nói.

Chu thị ở bên cạnh còn ngồi tiếp một lát, liên tục rót cho nhi tử thêm hai chén nữa, tận mắt thấy hấn đều uống hết, lúc này bà mới mượn cớ đứng dậy đi ra ngoài.

Vài ngày trước, bà từng lén lút đi một chuyến tới miếu Ngự Sơn Vu Chúc, xin bà mo ở đó một gói tiên dược Vương Mẫu. Bà mo nói thuốc này dược tính cực mạnh, chỉ cần vẩy một chút là có tác dụng, nếu uống cùng với rượu thì hiệu quả chắc chắn sẽ càng tăng lên gấp bội.

Chu thị sợ làm hại tới thân thể nhi tử nên không dám dùng quá nhiều. Nhưng lại lo thuốc không đủ liều, cuối cùng bà vẫn cho thêm thuốc vào rượu, rót cho hần uống. Tận mắt thấy hần uống hết ba chén mới yên tâm, dựa theo kịch bản đã chuẩn bị trước, mượn cớ đi ra ngoài.

...

Bữa tối tại Đông phòng này, mặc dù thức ăn phong phú, nấu nướng cũng tốt, nhưng hần chỉ quan tâm tới mẫu thân nên mới đến, lúc ăn chỉ thấy tẻ nhạt vô vị, càng không có hứng uống rượu. Hoặc cũng có thể vì cảm thấy trong người hơi mệt mỏi, hần thầm nghĩ muốn nhanh chóng trở về. Uống xong mấy chén nhỏ Chu thị rót, lại ăn chút đồ ăn, sau đó định cáo từ Chu thị.

Hần ngồi chờ được một lúc, vẫn không thấy Chu thị trở về, thời gian dần qua, trong bụng giống như có một ngọn lửa thiêu đốt, cảm giác khô nóng âm ỷ.

Cảm giác này rất nhanh liền lan xuống phía dưới.

Hần tất nhiên biết rõ đây là biểu hiện của cái gì, không nghĩ tới mẫu thân mình lại ra tay hạ độc với chính mình. Chỉ là hần cảm thấy rất khó hiểu với phản ứng của bản thân, thân thể tương đối khó chịu, trong lòng nóng ruột muốn giải trừ.

Ngụy Thiệu nhẫn nhịn một lúc, thấy Chu thị vẫn chưa đi ra, hần đứng dậy nói một tiếng với thị nữ hầu hạ bên cạnh, kêu nàng ta thay mình chuyển lời với mẫu thân. Đang định đứng dậy rời đi, Khương bà bà bỗng từ đâu đi tới, hoảng hốt nói phu nhân trở về phòng rồi định quay lại đây thì bỗng dưng bị đau đầu, muốn mời Quân hầu qua đó xem sao.

Nhiều năm như vậy, Ngụy Thiệu chưa từng nghe Chu Thị có chứng đau đầu, hần cả kinh, đề xuống cảm giác khó chịu y như sâu bò kiến cắn trong cơ thể, vội vàng theo Khương bà bà. Thấy phương hướng bà ta đi tới không phải là phòng Chu Thị, trong lòng hần mặc dù có chút khó hiểu, nhưng cũng không nghi ngờ, chỉ nghĩ rằng Chu Thị đau đầu nên qua phòng khác. Đi đến một gian phòng, Khương bà bà mở cửa ra, Ngụy Thiệu cũng không suy nghĩ nhiều, bước vào.

Hần vừa mới đi vào, cửa phía sau liền bị Khương bà bà đóng chặt lại. Ngụy Thiệu lo lắng bệnh tình của Chu Thị nên cũng không để ý, nhìn quanh bốn phía, thấy phòng rất lớn, trong ngoài có hai gian, gian ngoài không thấy mẫu thân hần, đến một thị nữ hầu hạ cũng không có, hần nghĩ bà ở gian trong, đi vào, xóc lên màn trướng ngăn cách nói: “Mẫu thân, người có thể...”

Hần đột nhiên ngừng nói.

Chu Thị cũng không ở bên trong, mà đối diện với hần là một chiếc giường lớn. Mùi hương mị hoặc xông tận phổi, cách một màn trướng nhẹ bằng tơ mỏng, hai bên chân gối tỏa hương thơm ngát, hần thấy một nữ tử nằm nghiêng trên

giường quay lưng về phía hắn. Nữ tử tóc đen xõa dài trên gối, trên người chỉ mặc một lớp áo lụa đỏ mỏng manh, áo cũng cởi đến bắp vai, lộ ra càn cổ trắng nõn cùng bắp vai mượt mà.

Ngụy Thiệu khẽ giật mình.

Nữ tử trên giường chậm rãi ngồi dậy, y phục thuận theo đó tuột xuống, nàng ta đưa tay, chặn lại áo lụa đỏ đã tụt tới dưới ngực, nhưng vẫn không ngăn được lộ ra một khoảng lớn da thịt, nửa che nửa đây, phàm đã là nam tử, khi nhìn thấy cảnh này huyết mạch toàn thân đều sẽ sôi sục. Thân thể Ngụy Thiệu ngày càng khô nóng, lan khắp toàn thân, gần như không cách nào kiềm chế muốn thoát ra ngoài.

Nữ tử ngẩng đầu lên, hai mắt tràn ngập tình ý, mặt hiện vẻ xấu hổ, thấy Ngụy Thiệu đối diện vẫn đứng thẳng bất động, nàng ta buông lỏng tay ra, áo lụa đỏ trượt xuống, toàn thân không còn vật gì che chắn, lộ hết ra trước mặt.

“Biểu huynh...” Nữ tử khẽ gọi hắn.

Ngụy Thiệu lúc này đã hoàn toàn hiểu rõ.

Hắn nhìn lướt qua thân thể nữ tử, ánh mắt hơi âm trầm, vẻ âm trầm này thậm chí đã che khuất cả sắc dục vốn có trong mắt, hắn lập tức quay đầu đi khỏi.

Trịnh Sở Ngọc không ngờ gặp phải cảnh này, Ngụy Thiệu vậy mà lại xoay người rời đi, kinh ngạc qua đi, nàng ta vội vàng kéo áo tùy tiện che trước ngực, sau đó đi chân trần nhanh chóng chạy theo, từ phía sau ôm lấy đùi Ngụy Thiệu quỳ xuống, khóc không ra tiếng: “Biểu huynh, di mẫu bắt muội phải làm vậy, muội cũng là bất đắc dĩ, nhưng Sở Ngọc cũng là cam tâm tình nguyện giúp huynh giải được.”

Ngụy Thiệu dừng chân, cúi xuống nhìn Trịnh Sở Ngọc. Nàng ta quỳ sau chân hắn, hai bắp vai run lẩy bẩy, ngửa mặt nhìn Ngụy Thiệu, đôi mắt ngập nước, đáng vẻ đau khổ.

Ngụy Thiệu cố gắng đè nén cảm giác đang muốn bùng nổ khắp toàn thân, nhấc chân hất Trịnh Sở Ngọc ra, lao nhanh đến cửa, lúc tới nơi, hắn kéo hai cái thấy cửa không mở, mới biết cửa đã bị khóa trái từ bên ngoài, hắn giận tím mặt, giơ chân đập một cái, cánh cửa bằng gỗ lim vô cùng kiên cố cứ thế bị hắn đập bay ra ngoài, ầm một tiếng, đập xuống mặt đất..

“Biểu ca —— ”

Tiếng gọi nức nở của Trịnh Sở Ngọc vang lên sau lưng. Ngụy Thiệu mắt điếc tai ngơ, lạnh lùng giẫm lên cánh cửa, đi nhanh ra ngoài.

Khương bà bà sau khi lừa được Ngụy Thiệu vào cửa liền lặng lẽ khóa trái, đi theo phía sau Chu thị vừa mới biết tin đến, cùng nhau trốn ở bên cạnh chờ mọi chuyện xong xuôi, nghĩ chắc lần này sẽ thành công, nào ngờ hắn mới vào không lâu thì cánh cửa đã bị đập gãy, lại thấy hắn giận dữ đi ra, Khương bà bà cùng Chu thị hai mặt nhìn nhau, vội vàng ra khỏi chỗ nấp.

“Nam quân, ngài muốn đi đâu...”

Khương bà bà không sợ chết còn vươn tay ra ngăn cản Ngụy Thiệu. Tay bà vừa đụng vào cánh tay hắn, Ngụy Thiệu liền nhấc chân đạp vào giữa đùi Khương bà bà, dưới cơn thịnh nộ, lực đạo của hắn làm sao Khương bà bà có thể chịu được? Bà ta kêu thảm một tiếng, cả người đã bị đạp bay ra ngoài, y như con diều đứt dây ngã xuống góc tường, đùi đau đớn kịch liệt, xương đùi bị gãy.

Khương bà bà ngất ngay tại chỗ.

Chu phu nhân một tay nuôi lớn Ngụy Thiệu suốt nhiều năm qua, khi hắn đứng trước mặt bà lúc nào cũng đều cung kính hiếu thuận, cho dù đôi lúc không vui hắn cũng sẽ không trực tiếp chống đối, vì vậy bà chưa từng nhìn thấy bộ dáng hung thần ác sát của nhi tử, bà sợ hãi, tay chân lạnh buốt, mắt nhìn Khương bà bà bị đạp bay đến góc tường đang nằm bất động, bản thân lại không dám tiến lên, mặt trắng bệch, run giọng nói: “Trọng Lân, sao con lại cư xử như thế...”

Ngụy Thiệu đột nhiên quay đầu, Chu phu nhân thấy mặt hắn tái xanh, hai mắt đỏ thẫm, trong lòng cả kinh, lập tức im miệng.

“Mẫu thân, người xem chuyện tốt người làm đi! Dám cùng tiện tỳ kia hợp mưu tính kế con ruột mình!”

Ngụy Thiệu cắn răng, nói ra từng chữ, sau đó quay người bước đi.

Tim Chu phu nhân đập thành thịch, một câu cũng không nói nên lời. Cứ đứng đó đến khi bóng dáng Ngụy Thiệu khuất xa, nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần, đám thị nữ vú già nghe thấy tiếng động chạy đến, thấy tình cảnh này không dám tới gần, đều dạt ra đứng ở dưới hành lang, mỗi người đều mang vẻ mặt ngạc nhiên cùng nghi ngờ, dưới góc tường, tâm phúc của Chu thị – Khương bà bà hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch giống như đã chết, sau cùng Chu thị mới run giọng quát, kêu người tới đỡ Khương bà bà.

Đám vú già nghe thấy chủ mẫu mở miệng vội vàng chạy đến, ba chân bốn cẳng nâng Khương bà bà rời khỏi.

Chu phu nhân vẫn đứng nguyên tại chỗ, hai chân mềm nhũn, nhưng cũng chỉ sững sờ trong chốc lát, bà chợt nhớ tới Trịnh Sở Ngọc trong phòng, xoay người vịn tường đi qua, vừa vào đến nơi liền nghe được tiếng khóc. Bà đi vào tìm, thấy nàng ta đang ghé vào giường, quần áo không chỉnh tề gào khóc. Bà đi lên đỡ lấy

vai nàng ta, còn chưa mở miệng hỏi kết quả rốt cuộc thế nào, Trịnh Sở Ngọc đã nhào vào ngực bà, oán giận khóc, nói: “Di mẫu, rốt cuộc người mang về loại thuốc gì vậy, chẳng có chút tác dụng nào cả! Con đã làm đến vậy rồi mà biểu ca vẫn đứng yên bất động... Di mẫu là người đưa ra chủ ý, giờ bảo con sau này gặp người ngoài thế nào đây...”

Nàng ta nhớ lại một màn xấu hổ vừa rồi, dù sao cũng là hoàng hoa khuê nữ, nước mắt lại trào ra, xoay người một lần nữa nhào lên giường, kéo chăn che kín đầu òa khóc.

Chu phu nhân tâm loạn như ma. Chỉ nói tiên dược Vương Mẫu quả thực mất linh, sững sờ một lát, bà an ủi Trịnh Sở Ngọc, bỗng nghĩ tới một việc, bà nghiêm mặt đi ra ngoài, lệnh cho đám vú già thị nữ không được hé răng nửa câu về chuyện đêm nay.

“Vừa rồi ta cùng Nam quân xảy ra chút tranh cãi, vì vậy Nam quân mới không vui rời đi. Nếu kẻ nào trong các người dám đi ra ngoài nói bậy nửa câu, bị ta biết được, đánh chết không tha.”

Nhóm vú già thị nữ không dám ngáng đầu, nhao nhao vâng dạ.

...

Ngụy Thiệu ra khỏi Đông phòng liền đi tới một bụi cây cúi người nôn thốc nôn tháo, cho đến tận lúc trong dạ dày không còn sót lại chút gì, chỉ còn nước chua mới ngừng, sau đó hần lấy lại bình tĩnh, tiếp tục đi đến Tây phòng.

Có điều thuốc mà Chu thị lấy từ chỗ bà mo kia có dược tính rất mạnh, mặc dù hần chỉ uống có ba chén rượu, đã nôn ra rồi nhưng toàn thân lúc này vẫn cảm thấy khô nóng không chịu nổi, dưới da như có vô số mũi kim đâm tới, hạ thân cứng như chày sắt, cảm giác thiêu đốt còn tăng gấp ba so với khi trong phòng Trịnh Sở Ngọc.

Ngụy Thiệu một đời tự phụ, tính tình cao ngạo, không ngờ trong lúc sơ ý lại bị mẫu thân mình hạ dược, trong nội tâm cảm thấy căm tức, nhưng cũng chỉ dám nghĩ mà thôi. Sợ bị hạ nhân bắt gặp, hần không dám dừng lại trên đường quá lâu, một mặt cố gắng điều tức áp chế tà hỏa thiêu đốt trong người, một mặt nhanh chóng đi đến Tây phòng, từ xa nhìn thấy ánh đèn chiếu qua song cửa, hần liền chạy tới, đẩy cửa ra.

Trong phòng chỉ có mỗi mình Tiểu Kiều đang ngồi viết dưới đèn.

Vừa rồi Ngụy Thiệu bị Chu thị gọi đi, nàng đành một mình ăn cơm, sau đó nhân lúc cảnh xuân dạt dào, nàng tản bộ một lát trong đình viện cho tiêu bớt, rồi về phòng, thấp nén sao một cuốn lụa mới. Đang lúc tập trung tinh thần, nàng chợt nghe thấy cửa “Ầm” một tiếng bị đẩy ra, vì bất ngờ nên tay run lên, đầu bút

vừa mới chấm tới còn chưa viết, mực đã dọc theo thân bút nhỏ xuống một bên mặt của miếng lụa đã gần sao hết, vết mực nhanh chóng lan ra khắp mặt, tấm lụa cứ như vậy bị làm hỏng.

Tiểu Kiều thầm kêu đáng tiếc, quay đầu, thấy bóng dáng Ngụy Thiệu sau tấm bình phong thoáng lung lay.

Hắn quay về nhanh như thê, Tiểu Kiều cảm thấy bất ngờ, đặt bút xuống, đứng dậy nghênh đón hắn. Vừa mới bước xuống đã thấy hắn tới trước mặt, khuôn mặt đỏ bừng, hai mắt cũng đỏ rực đầy tơ máu, vẻ mặt cực kỳ cứng nhắc.

Nàng chưa từng thấy qua bộ dạng này của hắn, Tiểu Kiều thoáng giật mình, hơi chần chờ, nhưng rồi cuộc vẫn đi tới phía hắn, dáng vẻ tươi cười, như ngày thường vẫn an nói: “Phu quân đã trở về...” Còn chưa dứt lời đã bị Ngụy Thiệu đẩy ra, nàng lui về phía sau mấy bước mới đứng vững, ngẩng đầu đã thấy hắn xông vào phòng tắm, tiếp đó là tiếng nước “Ào...Ào”, có vẻ như hắn đang ở bên trong dội nước xối xả.

Tiểu Kiều vừa sợ vừa nghi, không tự chủ được tiến sát tới phía ngoài cửa phòng tắm, đang lúc chần chờ, chợt nghe thấy tiếng hắn vọng ra từ bên trong: “Gọi người đưa vụn băng tới, càng nhiều càng tốt!”

Giọng hắn nghe có vẻ khác đi nhiều, tựa như đang cố gắng đè nén cái gì đó, khác hẳn với ngày thường.

Tiểu Kiều khó hiểu, nàng không nhịn được tò mò, dùng ngón út vén lên một khe hở trên màn che, ghé mắt vào, thấy hắn đã cởi hết xiêm y, toàn thân đỏ ửng đưa lưng về phía cửa, hai chân đứng thẳng trong thùng tắm đầy nước.

Vách thùng tắm phải cao cỡ nửa người nàng, nhưng khi hắn đứng thẳng, lại chỉ cao đến dưới eo, ánh nến chiếu lên một khoảng sau lưng hắn, tựa như được bôi một lớp dầu, gân cốt hiện ra ngay một rõ ràng, từng đường nét cơ thể từ vai lưng thẳng xuống đến dưới thắt lưng, phập phồng theo dòng nước.

Tiểu Kiều không khỏi trợn to hai mắt.

“Nhìn cái gì? Còn không mau đi!”

Nam nhân trong thùng tắm dường như cảm nhận được nàng nhìn lên sau lưng, đột nhiên quay đầu nghiêm nghị quát, sắc mặt giận dữ.

Tiểu Kiều hoảng sợ cuống quýt lui về sau, cũng không dám tò mò nữa, vội vàng xoay người ra ngoài kêu người đi tới hầm băng lấy thật nhiều vụn băng tới.

Chương 32

Nhà họ Ngụy có một hầm băng được xây ngầm dưới mặt đất, chuyên dùng để dự trữ băng giải nóng cho mùa hè. Hiện giờ mùa đông mới qua không lâu, trong hầm băng vẫn còn chứa rất nhiều băng dự trữ. Vú già vâng mệnh, lập tức đi tìm nội quản sự của Ngụy gia là Trương bà bà để xin băng. Trương bà bà biết được phía Tây phòng muốn dùng băng, lại có vẻ muốn cần gấp, còn muốn càng nhiều càng tốt, mặc không rõ cho lắm nhưng bà vẫn ngay lập tức cầm chìa khóa mở cửa xuống hầm lấy băng, được hai thùng lớn, bà gọi người tới khiêng lên, đưa đến Tây phòng, Tiểu Kiều bảo để băng ở cửa phòng tắm.

Nhóm vú già rời khỏi, lúc Tiểu Kiều cùng đi ra đóng cửa thì nghe thấy tiếng bước chân vang lên phía sau, biết là Ngụy Thiệu lấy băng, nhớ tới trên người hắn lúc này không một mảnh vải che thân, nàng không dám quay đầu lại xem lần nữa.

Sau đó nàng nghe được trong phòng tắm truyền đến hai tiếng " Òm... Òm" thanh âm vật rắn rơi xuống nước, nàng biết chắc đó là tiếng băng được đổ vào trong bồn. Được một lúc, bên trong lại yên tĩnh trở lại.

Vừa rồi lúc chờ băng đến, Tiểu Kiều đoán ngay được hắn muốn thứ này làm gì. Mới đầu nàng tưởng hắn muốn tắm nước lạnh để rèn luyện thân thể. Lại nghĩ có vẻ không giống, hơn nữa quá mức bất hợp lý, rõ ràng đang yên đang lành ăn xong bữa cơm ở Đông phòng trở về, sao lại muốn tắm nước lạnh để rèn luyện cơ thể được. Đang lúc khó hiểu, nàng bỗng nhớ lại khi hắn đi vào mặc dù bước chân vội vàng, nhưng nàng thoáng nhìn thấy phía dưới hắn có vẻ dựng đứng khác thường, chẳng qua lúc đó bị hắn đẩy ra, luống cuống tay chân nên không suy nghĩ gì nhiều.

Lúc này nghĩ lại, nhớ đến cử chỉ khác thường của hắn, Tiểu Kiều bỗng tỉnh ngộ, cả người đều cảm thấy xấu hổ...

Nhưng nàng vẫn còn một thắc mắc, tại sao đang êm đẹp hắn lại bị như vậy?

Không cần suy nghĩ nhiều, nàng cũng biết đây nhất định không phải là bộ dáng một nam nhân bình thường nên có. Hiểu ra điều này, Tiểu Kiều định đi ra ngoài tránh một chút, đợi hắn hạ hỏa xong mới về.

Đây không chỉ là vấn đề an toàn của bản thân, Tiểu Kiều suy đoán, có lẽ hắn cũng không muốn nàng ở lại nhìn hắn như vậy.

Có điều hắn ở bên trong đã lâu rồi, trừ tiếng băng đổ vào bồn lúc ban đầu thì không còn nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào nữa, nàng lại cảm thấy có chút lo lắng. Nín thở, dựng thẳng lỗ tai cẩn thận nghe ngóng. Bên trong không có tiếng động nào.

Cuối cùng Tiểu Kiều vẫn bước lại, cách mình vài hời: “Chàng... sao rồi?”

Bên trong vẫn không một chút động tĩnh.

Tiểu Kiều chợt thấy bất an. Chần chờ một lát, nàng vén rèm đi vào.

Cả người hắn chìm trong nước, chỉ lộ ra cần cổ. Lớp băng dày nổi trên mặt nước đã tan bớt. Đầu hắn hơi ngửa về phía sau, chau mày, nhắm mắt lại, vẻ mặt vẫn khó chịu.

Nghe thấy động tĩnh, hắn chậm rãi mở mắt.

Thấy hắn còn sống, Tiểu Kiều nhẹ nhàng thở ra. Không dám nhìn hắn, mí mắt nàng rủ xuống, nhìn chằm chằm vào đồng quần áo bị hắn giật xuống ném trên mặt đất, cố gắng dùng giọng bình thường nói với hắn: “Vậy thiếp ra ngoài trước. Thiếp sẽ đứng chờ ngoài cửa phòng. Nếu chàng tắm xong hoặc có việc gì khác, chỉ cần gọi một tiếng là được.” Nói xong nàng vội vàng quay đầu rời khỏi, đi được hai bước liền nghe thấy tiếng hắn phía sau: “Ta khát nước... Giúp ta rót nước...” Giọng hắn khản đặc.

Tiểu Kiều khẽ giật mình, “A” một tiếng, vội vàng đi rót nước.

“Nước đây.” Nàng đưa nước tới, khẽ nói.

Lông mi Ngụy Thiệu thoáng run rẩy, giống như cánh bướm mỏng manh.

Hắn chậm rãi mở mắt nhìn nàng, ngồi thẳng lại, từ trong nước giơ lên cánh tay nhận lấy chén trà.

Tay nàng không cẩn thận chạm phải tay hắn. Mặc dù chỉ là một cái chạm rất ngắn, nhưng Tiểu Kiều vẫn cảm nhận được nhiệt độ nóng hổi từ làn da hắn truyền đến. Bỏ thêm nước băng có vẻ không giúp hắn giảm nhiệt xuống là bao.

Ngụy Thiệu ngửa đầu uống nước, Tiểu Kiều nghe được rõ cổ họng hắn phát ra từng tiếng “ừng ực”, hầu kết theo động tác chuyển động lên xuống mạnh liệt, mấy khối băng nổi trên mặt nước đụng phải ngực hắn liền tan ra, một vài khối khác chưa kịp nổi trên mặt nước từ từ xoay xung quanh.

Hắn uống xong mấy ngụm nước. Tiểu Kiều nhận lại chén, chần chờ nói: “Nếu chàng thật sự không thoải mái... Vậy thì, để thiếp đến Bắc phòng nói một tiếng cho tổ mẫu...”

“Đừng cho tổ mẫu biết!” Hắn lập tức cắt đứt lời nàng.

Tiểu Kiều ngần ra, sau đó gật đầu: “Thiếp hiểu rồi. Chàng còn muốn thiếp làm gì không? Nếu không có thì thiếp ra ngoài trước.”

Ánh mắt Ngụy Thiệu dừng trên người nàng một lát, hầu kết lại lần nữa khẽ nhúc nhích.

“Rót chén nữa, nhiều hơn một chút...”

Sau cùng hần lằm bằm, thanh âm khàn khàn như thì thầm. Nói xong hần nhắm mắt, đầu tựa lên vách thùng.

Tiểu Kiều “A” một tiếng, “Chàng chờ một chút”, nàng tự trách mình hồ đồ, không mang cả ấm trà đưa cho hần uống, nàng vội vàng xoay người cất bước, nhanh chóng đi đến cửa phòng tắm, nhắc tay đang định vén màn trướng lên thì chợt nghe sau lưng có tiếng “Ào” của nước bị trào ra, xen lẫn tiếng băng rơi xuống đất.

Ngụy Thiệu đột nhiên mở mắt bước ra khỏi thùng, chân trần giẫm trên mặt đất đuổi theo nàng. Nước từ bả vai cùng sau lưng theo động tác của hần nhanh chóng hợp một dòng nước nhỏ, xuôi theo từng đường nét cơ bắp chảy xuống, lưu lại sau lưng một đường nước dài.

Tiểu Kiều sửng sờ, còn chưa kịp quay đầu lại thì sau lưng đã nóng lên, người đã bị thân thể nam nhân cao lớn rắn chắc phía sau ôm lấy.

Ngụy Thiệu ôm nàng từ phía sau, cánh tay vòng qua thắt lưng nàng, siết chặt người nàng vào trong ngực, da thịt kề sát.

Xuân y trên người nàng được làm bằng tơ lụa mỏng, ôm nàng vào lòng, Ngụy Thiệu có cảm giác mát lạnh trái ngược hoàn toàn với cái lạnh của nước đá, cơ thể nàng mềm mại lạ kỳ, giống như chỉ cần hần dùng lực nhiều hơn một chút nữa là có thể đem cảm giác mát mẻ, mềm mại này từng chút một hoàn toàn dung nhập vào trong người hần.

Cơ thể phải chịu tra tấn rồi cuộc cũng cảm thấy thoải mái dễ chịu hơn. Cảm giác chết lặng không cách nào hóa giải bỗng như được sống dậy, sôi sục toàn thân.

Một tiếng “ư” rên rỉ từ trong cổ họng hần thoát ra, hần không nhìn được cúi đầu xuống, há miệng ngậm chặt vành tai mát lạnh của nàng, chiếc lưỡi nóng bỏng cuốn qua cuốn lại cắn xuống.

Tiểu Kiều bất ngờ bị Ngụy Thiệu động chạm như thế, vành tai bị hần cắn đến tê rần, quá sợ hãi, nàng kêu lên một tiếng, lỡ tay làm rơi chén trà xuống đất. “Choang” chiếc chén bị vỡ thành hai nửa. Nàng vội vàng giãy giụa muốn thoát khỏi cánh tay hần.

Ngụy Thiệu không kìm nén được nữa, một tay dễ dàng vác Tiểu Kiều lên, không để ý nàng giãy dụa, ném nàng lên giường, thân mình cũng đè lên.

Ngụy Thiệu không biết rút cuộc mẫu thân cho hắn uống loại xuân dược gì mà lại hung hiểm đến vậy. Dược tính ban đầu bị hắn áp chế nhưng chẳng thể dứt hoàn toàn được. Mặc dù không dữ dội như lúc đầu, nhưng nó cứ âm ỉ dao động, tra tấn cơ thể đau đớn.

Vừa rồi hắn tưởng như chính mình đã chết một lần. Giờ phút này lại sống lại, chỉ muốn hóa giải trên người nàng. Không để ý nàng giãy dụa, xé từng lớp xiêm y, đem nàng lột sạch giống hắn, tầm mắt dừng trên từng tác da thịt trơn bóng nõn nà, mắt hắn càng vẫn thêm những tia đỏ. Hắn cắn răng chuẩn bị tiến vào, bả vai bỗng đau đớn, Tiểu Kiều há mồm cắn hắn, giống con cá cắn chặt lưới câu không buông, những chiếc răng nhọn ghim sâu vào da thịt hắn, cắn đến chảy cả máu.

Sau đó nàng bật khóc, nước mắt từng giọt từng lăn trên khóe mắt, tiếng khóc mơ hồ đầy thương tâm, còn mang theo đau đớn.

Ngụy Thiệu bỗng dừng động tác, há miệng thở hổn hển, hắn nằm sấp trên người nàng một lúc, sau đó đột nhiên xoay người lăn xuống, ngửa mặt nằm bên mép giường, không nhúc nhích.

Vai trái của in một loạt dấu răng, còn có tơ máu đỏ thẫm từ từ chảy ra ngoài, hình dạng như trăng lưỡi liềm, mang đến một loại mỹ cảm vô cùng kỳ dị.

...

Lúc này hắn chỉ mới bắt đầu thôi mà Tiểu Kiều đã đau như vậy, hắn không tưởng tượng được nếu nàng bị hắn cưỡng ép xâm nhập thì sẽ thành thế nào nữa, nàng vừa đau đớn lại sợ hãi, lúc này bị hắn đè ép không thể nhúc nhích nên mới hung hăng cắn lên vai hắn. Lúc này cuối cùng cũng được đại xá, nàng một tay cầm lấy xiêm y, từ trên đùi hắn bò dậy, trèo xuống đất, ngay cả giày cũng không kịp đi, cứ thế chân trần bỏ chạy.

“Nàng đi đâu?”

Giọng nói Ngụy Thiệu vang lên, mang theo chút yếu ớt.

Tiểu Kiều không thèm quan tâm, chạy đến sau tấm bình phong cạnh cửa, tay chân luống cuống mặc lại xiêm y.

Ngụy Thiệu kéo chăn che bụng dưới, từ từ ngồi dậy.

Tiểu Kiều đề phòng nhìn hắn chằm chằm.

“Vừa rồi ở chỗ mẫu thân, ta lỡ uống phải xuân dược.”

Hắn nhìn Tiểu Kiều, nói. Về mặt hắn chán nản, thậm chí phải nói là cực kỳ uể oải.

Tiểu Kiều sửng sốt.

“Lúc đầu nàng cũng thấy, ta cứ tưởng bản thân có thể tự giải quyết. Nhưng mà...”

Hắn ngừng lại, mắt dừng trên người Tiểu Kiều.

Tiểu Kiều cuống quýt nắm chặt vạt áo trước ngực, lui về sau một bước, miệng nói lung tung: “Chàng muốn gọi ai tới? Thiếp lập tức sẽ đi gọi cho chàng! Một người không đủ thì gọi hai người!”

Nàng nói xong, thấy hắn vẫn nhìn mình chằm chằm, ánh mắt chớp động, càng thêm luống cuống.

“Hay là chàng chờ! Nhấn nhịn thêm lúc nữa! Thiếp mặc lại xiêm y đi nói với tổ mẫu, nhờ bà mời y...”

Nàng đang định quay người đi, Ngụy Thiệu đã nhanh chóng xuống giường chạy tới, vươn tay ôm nàng trở lại giường, tay còn lại kéo màn xuống.

Giường lập tức tối lại, mờ ảo.

Chỗ đó của hắn... Vừa rồi mặc dù không dám nhìn kỹ nhưng Tiểu Kiều vẫn có thấy qua. Mới nãy hắn còn chưa tiến vào nàng đã đau gần chết, hắn lại còn uống phải loại thuốc này. Nếu cứ tiếp tục như này mà bị hắn... về sau nhất định sẽ trở thành bóng ma trong lòng nàng mất.

Tiểu Kiều lại giãy dụa lần nữa, bị hắn một tay ấn lại. Nàng mở to hai mắt, hoảng sợ nhìn hắn vươn tay đến người nàng, nước mắt lại lần nữa trào ra, lộp bộp rơi xuống.

Hắn cầm lấy một tay nàng.

“Ta rất khó chịu. Nàng giúp ta.” Hắn nằm xuống, quay sang nhìn vào mắt nàng, thấp giọng nói.

Tiểu Kiều ngẩn ngơ. Nàng bỗng hiểu ra ý hắn.

“Tự chàng không làm được sao?” Trên mặt còn vương nước mắt, nàng nức nở nói.

“Tê rần hết rồi, không ra được. Nếu nàng giúp ta, ta nhất định sẽ không làm gì khác với nàng nữa. Ta nói được làm được.”

Hắn nói.

Tiểu Kiều ngừng khóc, nhìn về phía hấn. Trán hai người gần như chạm vào nhau. Trán của hấn nóng hổi, mặt nóng bừng như vừa uống rượu, sắc mặt ngưng trọng, chán nản .

Hấn nhìn đôi mắt đẹp của Tiểu Kiều còn rưng rưng nước mắt, cầm lấy tay kia của nàng từ từ kéo xuống dưới cằm, đè lên chỗ đó.

Mặt Tiểu Kiều lập tức đỏ bừng, đành nhắm chặt mắt lại, lông mi không ngừng run rẩy.

Ngụy Thiệu cũng nhắm mắt lại, sau đó hấn phát ra một tiếng thở dài thoải mái.

...

Mẫu thân Ngụy Thiệu đúng là tìm đường chết, hại con mình chưa đủ, còn hại nàng không may gặp vạ lây. Nếu không phải bà ta là mẹ chồng, Tiểu Kiều thực hận không thể tiến lên cầm lấy cái bô to úp lên đầu bà ta. Chẳng hiểu bà cho nhi tử mình ăn cái quái gì mà được tính lại mạnh như vậy, một lần không hết, lúc sau còn phải giăng co đến mấy lần, cho đến tận lúc trời sắp sáng mới phát tiết xong, Ngụy Thiệu cuối cùng kiệt sức mới ngủ được.

Tiểu Kiều ngủ thẳng tới tận chiều ngày hôm sau. Lúc tỉnh lại, trên giường chỉ còn mỗi mình nàng.

Bàn tay của nàng thật đáng thương, chẳng những bị mất hết trong sạch, còn mỗi nhử sắp không nâng lên nổi nữa rồi.

Chương 33

Buổi sáng Ngụy hầu ra khỏi phòng trễ hơn mọi ngày. Trước khi đi còn dặn dò Xuân Nương, nói không cần gọi nữ quân dậy.

Lúc hần nói nhìn về mặt so với ngày thường lạnh nhạt hơn hần. Khi ấy Xuân Nương ngẩng đầu nhìn một cái, cảm thấy hình như hốc mắt của Ngụy hầu hơi lõm xuống, giống như đêm qua ngủ không được ngon giấc. Nhưng tinh thần lại không thấy chút mệt mỏi nào, mà ánh mắt lại càng rạng rỡ hơn.

Trừ hôm trước Ngụy hầu đi ra ngoài sớm thì hầu như Tiểu Kiều luôn thức dậy cùng hần, tiễn hần đến ngoài cửa Tây phòng. Hôm nay đã không còn sớm nữa, vậy mà Xuân Nương không thấy Tiểu Kiều dậy, trong lòng lo lắng không yên, sợ nàng lại sơ suất chộc giận Ngụy hầu. Giờ nghe Ngụy hầu trước khi đi còn dặn dò như vậy, bà mới cảm thấy yên tâm. Chờ hần đi rồi, bà vào phòng ngủ vén màn lên, thấy Tiểu Kiều quay mặt vào trong say ngủ, tóc tai rối bời, xiêm y thì tuột đến tận bả vai, để lộ cả một mảng lưng trắng như tuyết. Trên mặt đất trước giường ném rất nhiều khăn đã dùng qua. Trong màn hơi nóng, mơ hồ có thể ngửi được mùi giường chiếu.

Xuân Nương là người từng trải, cho nên bà rất rõ chuyện gì đã xảy ra. Đêm qua chính là chuyện phòng the quá mức. Bà suy nghĩ cũng không hiểu được, không biết Ngụy hầu đang trong thời kì sung sức tuổi trẻ hay vì nguyên nhân nào khác, không chỉ làm hại bản thân tới mức hốc mắt lõm xuống, mà nữ quân cũng thành như vậy. Bà không đành lòng đánh thức Tiểu Kiều, lặng lẽ dọn đồ trên mặt đất rồi lui ra ngoài, sau đó đứng canh ngoài cửa, đợi cho đến lúc Tiểu Kiều ngủ đủ, bà mới đi vào hầu hạ nàng thức dậy.

Bình thường Tiểu Kiều cũng không có thói quen mới thức dậy là đi tắm. Có điều đêm qua mặc dù không phải chịu đau, nhưng việc kia cũng không nhẹ nhàng gì, cả người đều ra một thân mồ hôi, bây giờ tỉnh lại thấy toàn thân đều dính dính không thoải mái, cho nên nàng kêu người hầu chuẩn bị nước tắm rửa. Lúc thoát xiêm y sợ Xuân Nương nhìn thấy những vết đỏ bị néo trước ngực, nên lúc tắm rửa nàng không chịu cho bà ở bên cạnh như mọi hôm, tự nàng cởi xiêm y rồi bước vào thùng nước tắm.

Có điều hai cái cánh tay thật sự đau nhức, mỗi lần nàng giơ tay lên đều có chút khó khăn. Đang cúi đầu lau người thì rèm bị vén lên, thấy Xuân Nương đang đi vào, nàng vội vàng rút người xuống nước.

“Lão phu nhân bên kia cho người tới nói, muốn mời nữ quân đi qua.”

Tiểu Kiều liền đoán có lẽ liên quan đến chuyện tối qua.

“Ta biết rồi, Xuân Nương, bà cứ đi ra ngoài trước đi. Ta sẽ ra ngay...”

Nhưng Xuân Nương đã đi tới, đỡ lấy hai vai của Tiểu Kiều đem nàng từ trong nước xách lên giống như vớt con gà con, rồi nói: “Nghe giọng người tới đưa tin thì hình như có chuyện quan trọng, đề tỳ hầu hạ người mặc xiêm y, cũng nhanh hơn một chút....”

Tiểu Kiều bị nhắc lên bất ngờ vội vàng cầm lấy khăn tắm che trước ngực, nhưng vẫn không thoát khỏi ánh mắt của Xuân Nương. Bà khẽ giật mình, gạt hai tay của Tiểu Kiều ra rồi nhìn kỹ, sau đó bà cau mày lại, oán trách: “Nam quân lần này ra tay ... Cũng không biết nặng nhẹ...” Giọng nói mang theo chút đau lòng cùng bất mãn.

Tiểu Kiều đâu dám nhắc tới chuyện đêm qua, ngậm chặt miệng không nói lời nào.

“Nữ quân chờ một chút.” Xuân Nương chạy ra ngoài, lúc trở lại cầm một hộp thuốc mỡ, bà lấy một ít thuốc bôi cho Tiểu Kiều, nhẹ nhàng bôi lên những chỗ bị véo đến đỏ, thuốc vừa thoa lên Tiểu Kiều liền thấy mát hơn hẳn. Cuối cùng lau khô thân thể mặc xiêm y vào, rồi Tiểu Kiều vội vàng rửa mặt chải đầu, lập tức đi sang Bắc phòng. Vừa bước vào đã cảm giác bầu không khí khác lạ.

Từ phu nhân ngồi ở trên sập nhỏ, Chung bà bà đứng một bên, bên cạnh còn có Vương bà bà đang đứng thẳng, bà ấy chính là người đưa bằng tối hôm qua, trên mặt đất có bà vú già bên Đông phòng đang quỳ ở đó, hình như là hạ nhân ở bên ngoài phòng Chu phu nhân, lúc trước khi Tiểu Kiều đi tới Đông phòng đã gặp bà vú này mấy lần.

Không khí có vẻ nghiêm nghị. Tiểu Kiều không dám lơ là, quỳ ở trước mặt Từ phu nhân đang ngồi ở trên giường, cúi đầu hành lễ vãn an, rồi xin lỗi bà vì mình đã đến muộn.

Từ phu nhân khẽ mỉm cười, nói: “Không sao. Tổ mẫu gọi cháu tới là muốn hỏi mấy câu.”

Chung bà bà sai Vương bà bà cùng với bà vú già bên Đông phòng đi ra ngoài, sau đó cũng lui ra, trước khi đi còn nhẹ nhàng khép cửa lại.

Trong phòng chỉ còn lại Từ phu nhân cùng Tiểu Kiều. Từ phu nhân gọi Tiểu Kiều tới gần, để cho nàng ngồi bên cạnh mình, xong rồi nói: “Buổi sáng lúc ta thức dậy, Trọng Lâm đã tới vãn an ta, thấy như vậy ta rất vui. Nó còn nói mấy câu rồi mới rời đi. Ai ngờ một lúc sau ta nghe nói, đêm qua bên Đông phòng hình như có chuyện xảy ra. Lúc đầu nghe nói

tối qua bà mẫu cháu gọi Trọng Lâm qua bên Đông phòng ăn cơm, chẳng biết sao lại xảy ra tranh chấp, đến cả cửa phòng cũng bị nó đập gãy, còn Khương bà bà nghe đâu bị đánh đến ngất, hình như còn có liên quan tới cả Trịnh Sở Ngọc. Ta

còn nghe nói đêm qua trong phòng cháu gọi người mang rất nhiều băng tới. Thời tiết như vậy, cháu muốn nhiều băng để làm gì?”

Từ phu nhân dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Đêm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cháu hãy kể lại cho ta nghe.”

Tiểu Kiều chần chờ.

Quả nhiên, nhanh như vậy Từ phu nhân đã biết chuyện tối qua. Nhưng nàng không biết bà biết chuyện Chu thị cho Ngụy Thiệu uống xuân dược hay không.

Nàng lập tức nhớ tối qua đã nhắc đến Từ phu nhân hai lần trước mặt Ngụy Thiệu, muốn đi qua xin bà ấy giúp đỡ, nhưng đều bị hắt cụt tuyệt.

Dĩ nhiên những việc xấu xa như thế này, làm tôn tử dĩ nhiên không muốn cho tổ mẫu biết. Nhưng Tiểu Kiều luôn cảm thấy, đêm qua từ về mặt cho tới giọng điệu của hần, cho tới chuyện sáng nay hần ở ngay trước mặt tổ mẫu không hề có biểu hiện khác thường, xem ra hình như Ngụy Thiệu không muốn để cho tổ mẫu biết Chu thị đã làm ra những chuyện như vậy đối với hần.

Hần vẫn muốn giữ thể diện cho Chu phu nhân.

Hần không muốn nói, nhưng Từ phu nhân lại gọi mình qua hỏi.

Nếu nói, bị hần biết được chuyện này từ miệng mình lộ ra, chính là đắc tội với hần.

Nhưng nếu không nói..... Với uy quyền của Từ phu nhân thì sớm muộn gì bà cũng biết. Đến lúc đó nàng cũng chịu tội.

Tiểu Kiều ngược mắt lên thì bắt gặp Từ phu nhân cũng đang nhìn mình, nàng suy nghĩ một lát rồi trả lời: “Thưa tổ mẫu, tối qua bên Đông phòng xảy ra chuyện gì cháu quả thực không biết, lúc phu quân trở về cũng không nói với cháu nửa câu. Về chuyện lấy băng, thì khi phu quân trở về phòng liền đi thẳng vào trong phòng tắm, sau đó bảo cháu kêu người mang băng tới. Cháu còn đang lưỡng lự không biết chuyện gì thì phu quân đã giục cháu nhanh lên, có vẻ gấp lắm. Cháu thấy thế cũng không dám chần chừ thêm, gọi người mang băng tới mới biết được... phu quân muốn bỏ băng vào bên trong bồn tắm để ngâm mình...”

Từ phu nhân hơi nhíu mày.

Tiểu Kiều cúi đầu.

“Sao không nói tiếp? Sau đó thì sao?”

Tiểu Kiều nhỏ giọng nói: “Sau đó cháu lo lắng phu quân bị đông lạnh nên vào xem tình hình thế nào, thì thấy cả người phu quân ngâm trong nước băng, còn nói khát nước, cháu lập tức đi ra ngoài bưng nước vào cho phu quân. Về sau nữa thì....”

Nàng cúi đầu, vẻ mặt xấu hổ lúng túng, không nói gì nữa.

Từ phu nhân nhìn Tiểu Kiều, chân mày nhíu chặt hơn.

Tiểu Kiều chỉ nói đơn giản mấy câu như vậy, Từ phu nhân làm sao có thể không đoán ra được, đêm qua cháu tôn tử cùng cháu dâu chẳng những điên loạn đảo phượng, hơn nữa còn rất là dị thường.

Từ những điều cháu dâu mới kể lại cho bà nghe, rõ ràng là phản ứng sau khi cháu trai trúng xuân dược.

Từ phu nhân lập tức giận dữ.

Nam nhân Ngụy gia không thịnh, trượng phu cùng nhi tử đều nhất mạch đơn truyền, hôm nay dưới gối bà cũng chỉ có một mình tôn tử là Ngụy Thiệu. Không chỉ coi như tâm can máu thịt, cho dù bảo Từ phu nhân dùng tuổi thọ của mình, thậm chí cả toàn bộ gia nghiệp Ngụy gia để đổi lấy một đời bình an cho Ngụy Thiệu, bà cũng cam lòng.

Trăm ngàn lần không nghĩ tới, lại có người ra tay ác độc như vậy, dám bỏ thuốc lên tâm can của bà.

Bà lập tức hỏi: “Sau đó thân thể Trọng Lâm có tổn thương gì không? Cháu cứ nói thật cho tổ mẫu biết, không cần phải cố kỵ, cũng không cần ngượng!”

Ở trước mặt Từ phu nhân kể lại chuyện hôm qua, Tiểu Kiều cảm thấy vô cùng xấu hổ. Cho nên vừa rồi cũng chỉ ậm ừ úp mở vậy thôi, nhưng bây giờ nghe giọng tổ mẫu vừa lo lắng xen cả tức giận, đành thôi xấu hổ, nói: “Hắn không có gì đáng ngại. Ban đầu phu quân rất khó chịu, về sau... ngủ thiếp đi.”

Từ phu nhân trầm ngâm chốc lát, từ từ thở dài một hơi, rồi nhìn Tiểu Kiều. Thấy nàng rỏ mắt xuống, hai gò má đỏ ửng. Nhớ khi sáng lúc tôn nhi đến vấn an bà có nhắc tới nàng một câu, nói nàng còn ngủ nên không đánh thức nàng dậy đi cùng. Đêm qua chắc là bị tôn nhi mình dày vò đến mệt, trong lòng thương tiếc, vỗ nhẹ lên tay nàng rồi ôn nhu nói: “Tổ mẫu đã biết. Không có chuyện gì nữa, cháu trở về nghỉ ngơi đi.”

Tiểu Kiều cúi đầu tạ ơn Từ phu nhân, sau đó lui ra ngoài. Chờ nàng đi, Từ phu nhân gọi Chung bà bà vào, nói cho bà ta nghe suy đoán của mình.

Chung bà bà kinh hãi, thấy Từ phu nhân trầm mặt, bà chần chờ một chút, rồi nói: “Lão phu nhân xin bớt giận. Tỳ cho người gọi phu nhân qua đây, để lão phu nhân hỏi cho rõ ràng mọi chuyện...”

“Không cần, ta lâu rồi không qua bên đó. Lúc này không cần nó tới, để ta tự mình đi qua!”

Từ phu nhân đứng dậy, lạnh lùng nói.

Chung bà bà đỡ Từ phu nhân bước xuống, hầu hạ bà thay xiêm y, rồi dìu bà đi tới Đông phòng.

....

Đêm qua Chu phu nhân không chợp mắt, sáng sớm hai mắt sưng vù lên. Trời vừa sáng thì Ngụy Thiệu tới, bà nhớ tới dáng vẻ giận dữ của nhi tử tối qua, trong lòng càng thấp thỏm không yên, miễn cưỡng ổn lại tinh thần mỉm cười với nhi tử. Thấy hần không ngồi, cũng không có nói chuyện, cứ đứng ở trước mặt nhìn chằm chằm bà, thấy vậy bà run giọng nói: “Trọng Lân con, chuyện tối qua là ta không phải. Đều do người làm mẫu thân như ta nhất thời hồ đồ, lại đối với con làm ra chuyện như vậy. Đêm qua sau khi con đi, ta còn tưởng từ nay về sau con không còn chấp nhận người mẫu thân này nữa! Trong lòng ta...”

Đôi mắt bà đỏ lên, nước mắt chảy xuống. Bà nghẹn ngào nói: “Chỗ tổ mẫu của con chắc đã biết chuyện... Bình thường bà ấy đã xem thường ta, từ nay về sau càng ghét hơn. Ta cũng đành chịu, có trách thì trách ta quá hồ đồ, hôm nay ta sẽ sang bà mẫu để thỉnh tội, bà ấy muốn trách phạt như thế nào, ta đều chấp nhận hết....”

Đôi mày của Ngụy Thiệu nhíu chặt, một lát sai dường như mới đè nén cảm xúc xuống, chậm rãi nói: ” Chuyện đêm qua con vẫn chưa nói cho tổ mẫu biết, cũng không có ý định để cho tổ mẫu biết chuyện này, đỡ làm tổ mẫu khó chịu.

Chu phu nhân vừa nghe thấy thế, cả người thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng bây giờ mẫu thân phải nghe theo con hai chuyện.” Ngụy Thiệu lạnh lùng nói.

Chu phu nhân vội vàng gật đầu. “Con cứ nói!”

“Chuyện thứ nhất, đưa Trịnh Sở Ngọc ra khỏi nhà, từ nay về sau không cho phép nàng ta bước vào cửa Ngụy gia. Chuyện thứ hai, mẫu thân từ nay về sau cũng không được qua lại với bà mo nữa....”

Trong mắt hần xẹt qua một tia âm trầm.

“Nếu con biết được mẩu thân còn thông đồng với bà mo bỏ thuốc, con sẽ lập tức cho người tới san bằng cái miếu của bà ta!”

Chu phu nhân sợ hết hồn.

Chuyện đêm qua không thành, bà còn oán giận bà mo không đưa thuốc tốt. Chẳng qua không nghĩ tới, sao nhi tử lại biết mình xin thuốc từ chỗ bà mo. Thấy nhi tử nói vậy, dù sao đây cũng là chuyện không có vẻ vang gì, mặt đỏ lên, bà nói: “Không qua lại với bà mo nữa, ta nhớ rồi, ta cũng hối hận lắm, con yên tâm đi. Nhưng điều thứ nhất...”

Bà chần chờ một chút, liếc nhìn Ngụy Thiệu. Thấy nhi tử u ám nhìn mình, tự nhiên bà rung mình một cái, trong lòng biết rõ lần này không thể giữ cháu gái bên ngoại được rồi.

“Ta biết rồi. Nhưng mà Sở Ngọc không nơi nương tựa, giờ đưa nó ra ngoài thì nó biết đi đâu được? Con cho ta mấy ngày để sắp xếp. Ta biết con không thích Sở Ngọc, qua chuyện này ta cũng biết lỗi rồi, từ nay về sau không ép con lấy nó nữa. Mấy năm nay Sở Ngọc luôn bầu bạn với ta, giờ ta muốn đưa nó đi, tốt xấu gì cũng phải cho nó chút thể diện, để ta chuẩn bị cho Sở Ngọc vài thứ, cũng coi như là bù đắp cho nó, dù sao nhiều năm như vậy Sở Ngọc vẫn luôn thay thế con ở bên ta tận hiếu....Chuyện này coi như mẩu thân cầu xin con.”

Chu phu nhân nói đến đây, nước mắt lại chảy xuống.

Ngụy Thiệu lại nhíu mày, một lát sau nói: “Ba ngày. Ba ngày sau nếu nàng ta vẫn ở đây, mẩu thân đừng trách con bất hiếu.”

Chu phu nhân không còn cách nào khác đành phải gật đầu, nước nờ nói: “Trọng Lân, chuyện này ta sai rồi, mẩu thân có lỗi với con...” Nước mắt ngấn dài.

Ngụy Thiệu nhìn Chu phu nhân, như muốn nói tiếp cái gì, cuối cùng vẫn thôi, sau cùng chỉ nói: “Chỉ cần mẩu thân nhớ kĩ lần bài học lần này, sau này đừng làm những chuyện hồ đồ nữa, như vậy nhi tử có phúc lắm rồi.”

....

Sau khi Ngụy Thiệu đi, Chu phu nhân một mình ngẩn người hồi lâu, đến trưa gọi người vào hỏi thì biết biết Trịnh Sở Ngọc vẫn đang ở trong phòng, từ sáng đến giờ cũng chưa cơm nước gì. Nghe thấy vậy bà đích thân đi qua, nói lại chuyện buổi sáng.

Trịnh Sở Ngọc đã khóc đến nỗi hai mắt sưng đỏ, nói: “Di mẩu, con chỉ hối hận mình không nên hồ đồ, cam chịu thấp hèn mà làm ra chuyện như vậy. Cho dù biểu ca không nói thì con cũng không thể tiếp tục ở trong nhà này nữa. Con thấy

biểu ca giận di mẫu lắm, đây càng không phải là ý muốn của con. Con đã nghĩ xong rồi, con sẽ đi.”

Chu phu nhân thấy nàng suy nghĩ cho bà như vậy, càng không đành lòng, bà dùng mọi cách an ủi, nói: “Con yên tâm, chuyện này bên Bắc phòng vẫn chưa biết, Trọng Lâm cũng đáp ứng ta không nói chuyện này ra. Bây giờ ta đưa con ra ngoài chỉ là tạm thời thôi, con chờ thêm một thời gian nữa, di mẫu xem tình hình lắng xuống lại đón con về.”

Trịnh Sở Ngọc lau nước mắt: “Di mẫu, con đi rồi di mẫu ngàn vạn lần đừng đối nghịch với biểu ca. Biểu ca là người con có hiếu, trong lòng biểu ca cũng rất quan tâm tới di mẫu. Di mẫu nên đối xử như trước, dùng lí lẽ chân tình làm cảm động thì biểu ca nhất định sẽ mềm lòng. Chỉ cần biểu ca che chở cho di mẫu, lão phu nhân bên kia cũng nể mặt biểu ca mặt thôi, như vậy thời gian tới di mẫu mới không còn gặp nhiều khó khăn...”

“Sở Ngọc, chỉ có con lo lắng cho di mẫu... Nếu như nữ nhi Kiều gia có một nửa tri kỉ như con, ta cũng không mất mặt với nhi tử như vậy.

“Di mẫu —— ”

“Hai dì cháu các người đúng là tình cảm sâu đậm! Ngay cả bà già như ta cũng phải u sầu!”

Sau lưng đột ngột có giọng nói vang lên.

Chu thị quay đầu, thấy Từ phu nhân không biết tới từ lúc nào, trong tay đang chống quải trượng đứng trước cửa, thần sắc thoát nhìn cũng không có gì bất thường, nhưng con mắt duy nhất kia như có gai nhọn thẳng tắp đang bắn về phía mình, bà sợ hãi kêu, cuống quýt buông Trịnh Sở Ngọc ra, quỳ xuống trước mặt Từ phu nhân hành lễ, rồi run giọng nói: “Bà mẫu sao lại đến đây? Nếu có chuyện gì cho người gọi một tiếng là được.”

Từ phu nhân cũng không để ý tới bà, ánh mắt nhìn thẳng về phía Trịnh Sở Ngọc đang quỳ sau lưng Chu phu nhân.

Trịnh Sở Ngọc mặt trắng bệch, không dám ngẩng đầu lên.

Từ phu nhân nhìn Trịnh Sở Ngọc một lát, chậm rãi nói: “Lập tức đưa Trịnh Sở Ngọc ra khỏi nhà. Từ nay về sau đừng để ta gặp lại nó.”

Bà nói xong, lập tức có hai người phụ nữ khỏe mạnh đi vào, kéo Trịnh Sở Ngọc ra bên ngoài.

Trịnh Sở Ngọc khóc ầm lên.

Từ phu nhân tâm loạn như ma, vội nói: “Bà mẫu...” Vừa mới mở miệng, đã thấy ánh mắt Từ phu nhân quét về phía mình, không nói tiếp được nữa.

“Ta biết dì cháu người làm bạn đã nhiều năm, cho nên tình cảm sâu đậm. Người yên tâm, ta sẽ không bạc đãi nó. Phụ mẫu nó qua đời nhưng vẫn còn bá phụ, bây giờ đưa nó về, đồ cưới cũng đem đi cùng luôn, rồi Trịnh gia ta sẽ tìm cho nó một nhà khá giả, an bài như vậy người còn bất mãn?”

Chu thị ngập ngừng nói: “Hết thấy đều nghe theo bà mẫu an bài.”

Bên ngoài không còn nghe tiếng Trịnh Sở Ngọc nữa, tất cả vú già trong phòng cũng đều lui ra ngoài. Cuối cùng chỉ còn lại Chu thị đang quỳ dưới đất, đầu cúi xuống không dám ngẩng lên.

Hồi lâu không nghe thấy gì, bà đang muốn ngẩng đầu lên thì chợt nghe Từ phu nhân nện quả trượng xuống nền nhà, nện mạnh đến nỗi viên gạch xanh dưới chân bà nứt tét.

Bà lạnh lùng nói: “Ta đã cho người ngẩng đầu lên chưa?”

Chu thị run một cái, ngược mắt lên, thấy Từ phu nhân giận dữ nhìn mình, ánh mắt còn sắc hơn dao.

Bà gả vào Ngụy gia hai ba chục năm nay, trong lòng mặc dù luôn oán trách Từ phu nhân đối xử lạnh nhạt với mình, nhưng chưa bao giờ nghiêm khắc như lúc này. Tim bà đập thình thịch, miễn cưỡng ổn định lại tinh thần, lấy hết can đảm nói: “Không biết tức phụ đã làm sai điều gì để bà mẫu giận như thế, xin bà mẫu chỉ rõ, để tức phụ còn biết mà sửa đổi...”

Từ phu nhân gắt lên: “Tối qua sao người dám ác độc bỏ thuốc tôn nhi ta? Vì muốn nhét cháu ngoại tốt của người vào phòng tôn nhi ta mà người dám làm ra chuyện độc ác như vậy? Đó là thuốc thôi tình*! Nếu có kẻ ác đổi thành thuốc độc, kẻ ngu như người đã tự tay hạ độc con người rồi! Trịnh Sở Ngọc là cháu ngoại của người, còn tôn tử ta chắc không phải con đẻ của người hả?”

(Thuốc thôi tình: thuốc kích dục)

Mặt Chu thị lập tức tái nhợt, trán dày đặc mồ hôi, biết Từ phu nhân đã biết được mọi chuyện nên không dám cãi nửa lời, dập đầu xuống đất khóc không ra tiếng: “Tức phụ nhất thời hồ đồ nên phạm lỗi lớn! May mắn không gây ra hậu quả xấu. Cầu bà mẫu trừng phạt, sau này con sẽ không dám làm những chuyện như vậy nữa!”

Từ phu nhân giận dữ, vừa rồi quát mắng nên thở dốc không ngừng, một lát sau mới hồi phục, lạnh lùng nói: “Người ngày thường cùng qua lại với bà mo, ta cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Hôm nay người lại dám ra tay với con đẻ, tâm

địa người cũng thật tà ác! Người là mẫu thân của tôn nhi ta, ta cũng chẳng dám làm gì người, kéo tôn tử ta phải chịu tội. Cũng được, nếu chính người muốn ta trừng phạt, vậy người vào tù đường sám hối trước mặt tổ tông đi! Khi nào hiểu rõ ràng mọi chuyện thì về!”

Từ phu nhân nói xong, không nhìn Chu thị một cái, xoay người rời đi.

Đến ngoài cửa, thân thể bà thoáng lão đảo, Chung bà bà đứng ngoài vội đỡ lấy bà.

Từ phu nhân nhắm mắt lấy lại bình tĩnh. Thấy Chung bà bà nhìn mình, ánh mắt lo lắng, bà lắc đầu nói “Ta không sao” . Chung bà bà vội dìu bà về Bắc phòng.

“Lão phu nhân, buổi sáng lúc Nam quân tới không hề nhắc tới chuyện đêm qua, có thể thấy Nam quân không muốn để người biết chuyện này. Lão phu nhân trừng phạt phu nhân như vậy, Nam quân tính tình cương trực, nếu biết lão phu nhân cho gọi nữ quân tới, giận cá chém thớt...”

Bà ngừng lại.

Con mắt duy nhất của Từ phu nhân nhìn về phía trước, nhàn nhạt nói: “Vậy thì xem bản lĩnh của Kiều nữ. Nếu chuyện nhỏ này cũng không qua được, thì ngày sau sao có thể cùng sánh cùng Trọng Lân sánh tới bạc đầu?”

Chung bà bà trầm mặc chốc lát, gật đầu nói phải.

Chương 34

Chương 35

Chương 35 Canh hai

Chuyển ngữ: Ying

Biên tập: Tặc Gia

Đi từ Từ Châu xuống tới huyện Linh Bích, một đường toàn đất vàng bụi bặm, xa xa từ hướng của huyện thành, có một người trẻ tuổi đang vác đồ đi tới.

Trên đầu nam nhân đội một chiếc đầu lạp[1] giống như kiểu mấy tiều phu trên núi vẫn hay dùng, vành nón được kéo xuống rất thấp chỉ lộ ra nửa mặt, nhưng vẫn có thể lờ mờ trông thấy khuôn mặt anh tuấn đó. Thân hình của hắn rất cao lớn, lưng dài vai rộng, khung xương vừa thô lại vừa to, dù là thế nhưng cơ thể vẫn dẻo dai nhạy bén. Trên vai hắn vác món đồ rất nặng, nhưng bước chân vẫn thoăn thoắt đi nhanh giống như chẳng có gì trên đó. Quần áo dù cũ nhưng vẫn được giặt sạch sẽ, ở chỗ khủy tay bị rách cũng được vá chỉnh tề, đường may tỉ mỉ và ngay ngắn, nhìn là biết trong nhà hắn có một nữ nhân am tường về may vá.

[1] Đầu lạp một loại nón rộng vành làm bằng lá tre có dán giấy dầu để đi mưa.

Nam nhân trẻ tuổi này chính là Bỉ Trệ. Hắn và Đại Kiều sống trong một thôn nhỏ làm nghề săn bắn dưới chân núi. Ban đầu ông cụ Vương có hướng dẫn cho hắn một vài điều, rất nhanh sau đó, hắn đã trở thành một thợ săn lành nghề tài giỏi. Bình thường trong nhà không thiếu thịt, nhưng lương thực và muối ăn vẫn cần đi tới phiên chợ để đổi lấy. Sáng nay mới canh tư hắn đã đi xuống núi, mang theo một ít da thú để dành thời gian trước đổi lấy một bao hạt kê mới mà hắn vác trên vai.

Nếu đổi hạt kê cũ thì có thể được nhiều hơn một học[2]. Riêng Bỉ Trệ thì chẳng đáng là gì, nhiều lúc đói quá hắn có thể thản nhiên vò lá cây nhét cho no căng bụng.

[2] học: đơn vị đo dung tích thời xưa, bằng mười đấu, sau đổi thành năm đấu

Nhưng bây giờ hắn lại đổi thành một bao hạt kê mới, bởi vì hắn muốn cố gắng để cho Đại Kiều có được bữa ăn khảm khá hơn, dù sao từ trước tới nay nàng đã quen với việc ăn mỹ thực. Dã thú trong núi có sẵn cũng không hết, bản thân hắn thì lại thừa sức lực. Đối với hắn mà nói, đổi lấy một túi hạt kê mới thì chỉ cần săn nhiều hơn mấy tấm da thú nữa mà thôi.

Mấy ngày trước hắn cũng khá gặp may, săn được một tấm da chồn đẹp, lớp lông bên ngoài hầu như còn nguyên vẹn, màu lông rất bóng mượt và sáng lóa.

Vốn hán muốn giữ lại để dành cho Đại Kiều sử dụng vào mùa đông, nhưng Đại Kiều lại nhất quyết không muốn, cứ nhất định bảo hán cầm đi bán. Hán không thể làm gì khác bèn nghe theo lời nàng. Buổi sáng sau khi bán hết chỗ da thú, hán vẫn còn dư lại một ít tiền, thế là mua thêm cho Đại Kiều mấy thước vải bố[3]

[3] Vải bố là loại vải được dệt từ bông.

Thế nào khi về cũng sẽ bị nàng ấy căn nhằn mình cho coi. Nhưng mà Bĩ Trệ lại thấy rất cam lòng.

Cách thôn còn hơn hai mươi dặm đường. Hán thấy mặt trời đã dần ngả về tây, sợ đi về trễ Đại Kiều lại lo lắng, cho nên bước chân cũng càng lúc nhanh hơn. Ngay lúc ấy, hán gặp phải một tốp quân lính. Có khoảng mười mấy người mặc quần áo đồ thảm, bên hông có gấn bội đao, trong tay tên lính đi phía trước còn cầm theo một sợi dây thừng dùng để buộc từng người lại với nhau, cả nhóm người đi về hướng thị trấn. Người đang cưỡi ngựa bước đầu tiên chắc hẳn là binh đầu ở đây. Những người tay bị trói dây trong nhóm đều là nam nhân cả. Ngoại trừ mấy thanh niên cường tráng, trong nhóm còn có cả mấy ông già tóc bạc và trẻ con gầy yếu.

“Quân gia, xin thương xót, xin ngài hãy thả lão hủ ra....Lão hủ cũng quá năm mươi, sao có thể hành quân đánh trận được?”

Một ông lão bị ngọn giáo đâm vào phía sau lưng, ép ông đi tiếp về phía trước, ông lão không bước đi nổi nữa mới quay đầu lại đau khổ cầu xin, tên lính lại nói: “Trong danh sách nhà người có tận ba nhi tử cơ mà, hôm nay đến bóng dáng một người cũng không có, mấy nhi tử nhà ông chạy hết rồi chứ gì, nhi tử mà trốn thì lão già như ông phải đi thay cho con, đây là chuyện đương nhiên!”

Ông lão vẫn khóc lóc nỉ non: “Quân gia không biết đó thôi, đúng là lão hủ có ba nhi tử thật, nhưng trưởng tử đã chết bảy năm trước trong trận Tiết sứ quân chinh phạt Thanh Châu, đứa thứ cũng chết trận vào năm Định Khang thứ ba rồi, năm ngoái còn đứa út cũng bị bệnh rồi chết, Đình trưởng có thể làm chứng cho lão hủ. Lão hủ có đi cũng chẳng sao, nhưng trong nhà còn một bà tử đang đau ốm liệt giường....”

Tên lính mắt kiên nhẫn, đánh lão đầu một roi: “Bảo người nhập ngũ thì người nhập ngũ đi, ở nhà làm gì cho chết đói, đi nhập ngũ còn được phát cơm ăn! Đừng có lải nhải dong dài nữa!” Lão đầu bị đánh một cái rõ đau, không dám nói tiếp nữa, ông đưa tay lau lau nước mắt, bước chân lão đảo cổ gồng đi về phía trước.

Bĩ Trệ biết, là Tiết Thái thứ sử Từ Châu lại đang ép dân đi lính. Lúc này đi qua phiên chợ trên thị trấn, khi đi ngang hán có nghe mọi người bàn tán về chuyện này.

Liếc mắt nhìn qua từ vành nón, hắn thấy ông lão tóc bạc trắng đang khóc lóc thương tâm, mấy ông lão phía sau bị trói nối tiếp vào nhau, áo quần lam lũ, ánh mắt bọn trẻ thì mờ mịt... cuối cùng hắn đành dờ mắt đi.

Tiết Thái ở Từ Châu là một trong những người có thể lực quân đội hùng hậu nhất bên lưu vực sông Hoài[4], hàng năm đều dùng binh. Đi đánh giặc thì phải có chết người, mà chết nhiều thì binh lính tiêu hao, cho nên họ vẫn phải chiêu binh liên tiếp, lâu dần đến những nam nhân khỏe mạnh cũng không còn, đến thời điểm này đây, ngay cả ông già trẻ nhỏ họ cũng không tha được.

Bỉ Trệ rất đồng cảm với những người bị ép phải nhập ngũ, nhưng những chuyện thế này không phải là chuyện hắn có thể quan tâm.

[4] Sông Hoài bắt nguồn từ Hà Nam, chảy qua An Huy và Giang Tô, Trung Quốc.

Đại Kiều vẫn còn đang ở nhà chờ hắn trở về. Hắn đề vành nón xuống thấp hơn, bước chân cũng nhanh hơn về trước. Khi đi ngang qua tên binh đầu dẫn đoàn, không ngờ tên đó lại chú ý tới hắn, một thanh trường kích[5] liệng sang ngang chắn ở ngay trước ngực.

[5] Trường kích là một loại vũ khí thời xưa, gần tương tự với trường mâu (Giáo).

“Người là người phương nào?”

“Thợ săn.”

“Ngẩng đầu lên cho ta nhìn.”

Bỉ Trệ chậm rãi ngẩng đầu lên. Tên binh đầu nọ nhìn thấy con mắt hắn màu xanh thì có vẻ giật mình.

Hắn dùng mũi kích đâm vào cái túi Bỉ Trệ còn đang vác trên vai: “Bên trong là vật gì?”

“Hạt kê.”

Thế nhưng vừa nói xong cái túi đã bị đâm thủng lỗ, từng hạt kê vàng óng đổ hết ra bên ngoài, rơi vãi đầy trên đất.

Tên sĩ quan đánh giá Bỉ Trệ một lượt từ trên xuống: “Đi nhập ngũ cho ta!”

Bỉ Trệ bất động: “Xin quân gia bỏ qua cho ta. Ta không phải là hộ dân vùng này, cho nên không phải nghe theo lệnh triệu tập nhập ngũ.”

Binh đầu nọ mỉm cười: “Người cũng biết ít ngày nữa sứ quân sẽ khởi binh tiến đánh Duyện Châu? Ta vốn quý nhân tài mới có ý muốn mời người gia ngũ. Duyện Châu có rất nhiều sản vật phong phú, một khi đánh thắng rồi, cho dù là tiền tài hay nữ tử, người muốn có thứ gì cũng dễ dàng như chỉ lật bàn tay. Người không muốn thật sao?”

Con mắt Bĩ Trệ hơi lóe sáng, đẩy cán trường kích đang chắn trước ngực mình: “Xin quân gia tha cho. Ta còn có việc, xin phép đi về trước.”

Hắn nắm chặt miệng bao hạt bị vỡ, vượt qua tên binh đầu vẫn ngồi trên lưng ngựa, tiếp tục đi về phía trước. Tên binh đầu thấy Bĩ Trệ cứ thế lướt ngang qua mặt mình mà không thèm để ý tới đề nghị của hắn, hắn tức tối cầm trường kích đâm thẳng vào sau lưng của Bĩ Trệ. Bĩ Trệ cũng quay đầu lại ngay, một tay đưa lên chụp được cán dài của cây trường kích rồi kéo mạnh một cái, tên binh đầu ngã thẳng từ trên lưng ngựa xuống, cả người ngã chổng vó lê lét trên nền đất, đang yên đang lành lại bị ngã thế này, hắn thẹn quá hóa giận hét lên ra lệnh cho đám binh lính vây tới bắt Bĩ Trệ. Nghe vậy mười mấy tên lính cùng đồng loạt xông tới, bao vây xung quanh Bĩ Trệ rồi cùng lúc xông lên.

Bĩ Trệ cũng biết chuyện hôm nay khó mà giải quyết êm xuôi được, hắn bỏ túi lương thực trên vai xuống, cầm lấy cây trường kích của tên binh đầu nọ, nhanh như chớp lướt về phía đám lính đang vây xung quanh mình. Một trận đánh ác liệt diễn ra. Chỉ với sức lực của một mình Bĩ Trệ đã đánh cho toàn bộ mười mấy tên lính nằm lăn lộn dưới đất mà gào khóc. Tên binh đầu cũng không ngờ Bĩ Trệ mạnh mẽ chẳng khác nào mãnh thú, trong lòng hắn bắt đầu thấy sợ hãi, nhìn Bĩ Trệ trừng mắt cầm trường kích đi thẳng về phía mình, trông như thể muốn đâm chết hắn luôn, tên binh đầu hoảng sợ vội vàng đứng dậy leo lên lưng ngựa chạy trốn chết. Mấy tên lính nhìn thấy binh đầu của mình đã chạy thoát trước tiên, họ cũng đâu dám ở lại mà chuốc khổ một mình, thế là cũng thực mạng trốn đi, đảo mắt một cái đã không còn bóng dáng tên lính nào ở đó, trên mặt đất vương vãi mấy thanh đao nằm ngổn ngang lộn xộn mà bọn họ không kịp nhặt theo cùng.

Đúng là một hồi gay cấn, nhóm người bị trói đứng xem đến ngây người, thấy nguyên một đám lính cứ thế chạy tứ tung, lúc này họ mới hoàn hồn quỳ xuống dập đầu với Bĩ Trệ rồi rối rít cảm ơn, họ gọi hắn là ân công tráng sĩ, cầu xin được gỡ dây thừng giúp.

Bĩ Trệ nhặt một cây đao nằm trên mặt đất lên, đi tới cắt đứt dây thừng cho mọi người. Sau khi được thả ra, mọi người đều cảm tạ với hắn rồi nhanh chóng tản đi.

Bĩ Trệ đi tới chỗ túi kê, cởi áo khoác ra bọc lại chỗ túi bị đâm thủng, một lần nữa vác bao nặng lên vai, nhanh chóng rời đi.

Lúc hắn trở lại thôn sắc trời cũng tối dần, trong núi trăm chim quay về tổ, người nào người nấy vội vã đi về nhà. Đại Kiều ở nhà đã làm xong cơm tối, nàng ra đứng trước hàng rào nhìn ra ngoài mong ngóng phu quân quay trở về, từ phía xa vừa thấy bóng hắn lấp ló ở trên đường, nàng đã vội vàng ra ngoài đón. Hai người về nhà quây quần dưới ánh nến cùng nhau ăn bữa cơm đơn giản, Bĩ Trệ còn kể lại cho nàng nghe mấy chuyện hắn vừa nghe ngóng được trong thành, chẳng qua hắn không hề nhắc tới điều bất trắc gặp phải trên đường về, sau một hồi nói chuyện, cuối cùng hắn cũng lấy mấy thước vải bố ra đưa cho Đại Kiều.

Trong lòng Đại Kiều rất vui vẻ, nhưng quả nhiên ngoài miệng vẫn trách hắn lại xài tiền lung tung, Bĩ Trệ chỉ cười cười mặc cho nàng dạy dỗ. Rốt cuộc Đại Kiều vẫn nhận lấy, nàng cũng lấy ra một đôi giày mới may. Nàng nói chân của hắn lớn quá, mỗi ngày lại phải đi bộ leo núi suốt, đôi giày lúc đầu nàng làm cho hắn cũng đã bị rách rồi, cho nên làm thêm một đôi mới để thay.

Mây mù che trăng sáng, xuân trùng cô nông[6] Hai người vẫn còn trẻ, lại mới vừa ở bên cạnh không lâu, khó tránh khỏi chuyện tình nồng ý mật, mỗi khi trời tối lại gần nhau quấn quýt. Tối nay sau khi thân mật lưu luyến xong. Đại Kiều nhắm mắt tựa vào lòng Bĩ Trệ, rồi hỏi: “Phu quân, chàng có tâm sự gì giấu thiếp có phải không? Thiếp thấy từ lúc ở trên huyện về nhà, chàng ít nói hơn hẳn ngày thường”.

[6] Xuân trùng cô nông: sâu bọ mùa xuân lúc nhúc, xuân còn có nghĩa là tình yêu ái tình, lạc thú, ý trong câu sử dụng theo nghĩa bóng: ái tình sục sôi...

Bình thường Bĩ Trệ cũng khá là ít nói, hàng ngày chẳng nói được mấy câu, tối nay lại kiêu lời hơn nữa.

Bĩ Trệ chần chờ một lúc rồi nói: “Hôm nay trên đường về, lúc đi ngang nghe mọi người bàn tán, họ nói hình như Tiết Thái thứ sử Từ Châu muốn đưa quân tiến đánh Duyện Châu.”

Đại Kiều bỗng nhiên ngồi bật dậy, lắp bắp hỏi: “Hồi thiếp còn ở nhà, thiếp chưa từng nghe nói trong nhà có ân oán gì với Tiết Thái, tại sao đột nhiên Tiết Thái lại muốn tấn công Duyện Châu chứ? Liệu có khi nào chàng nghe nhầm hay không?”

Bĩ Trệ kể sơ qua chuyện tập kích trên đường. Vừa nghe xong Đại Kiều càng choáng váng hoang mang: “Phụ thân thiếp bên đó không biết đã xảy ra chuyện gì, không biết ông đã chuẩn bị gì chưa, bây giờ phải làm thế nào đây?”

Bĩ Trệ nói: “Nàng đừng hoảng hốt. Nói không chừng tên binh đầu đó chỉ thuận miệng nói như vậy mà thôi. Ngày mai ta lại đi huyện thành thêm một chuyến, hỏi thăm chuyện này cho rõ ràng. Nếu sự thật đúng là vậy, ta sẽ nhanh chóng đi tới Duyện Châu để báo tin, lúc đó sử quân ắt hẳn sẽ đề phòng.”

Lúc này Đại Kiều mới lấy lại bình tĩnh. Bỉ Trệ an ủi nàng hồi lâu. Sau một đêm chờ đến lúc hừng đông. Mới sáng sớm ngày hôm sau Bỉ Trệ đã đi vào trong thành. Lúc trời tối sau khi trở về nhà, hắn kể lại cho Đại Kiều nghe hết, buổi sáng sau khi đi tới nơi hắn đã bắt được một tên lính, tra hỏi một hồi mới biết được, tin tức nghe được là hoàn toàn chính xác.

Đúng là Tiết Thái đang chuẩn bị lương thảo và binh mã, dẫn một trăm ngàn binh lính đánh chiếm Duyện Châu. Hôm nay lương thảo đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ trong vài ngày tới đại quân sẽ xuất phát.

.....

Ngày mười hai tháng này, phố phường Đông Quận vẫn bình thường như thế, nơi nơi đều rộn ràng tấp nập, cảnh sắc an lành. Nhưng trong phòng lớn của phủ thư sử, bầu không khí lại vô cùng trầm lắng. Kiều Việt, Kiều Bình cùng một nhóm mưu sĩ thần tướng vừa mới nghe được tin tức như sấm giữa trời quang. Mấy ngày trước, có một người giấu tên đến báo tin ở nha môn, nói Tiết Thái ở Từ Châu đang dẫn theo mười vạn binh mã tiến về hướng Duyện Châu, mỗi ngày đi được năm mươi dặm, chỉ trong vòng nửa tháng sẽ tới nơi.

Mới đầu Kiều Việt còn không có tin. Từ trước tới nay, quan hệ giữa Kiều gia và Tiết Thái như nước sông không xâm phạm nước giếng, hai bên cũng chưa bao giờ có xung đột gì nhau. Mặc dù Tiết Thái là kẻ có dã tâm, tiếng tăm cũng không có tốt đẹp gì, nhưng mục tiêu hắn muốn vẫn luôn nằm trong khu vực của sông Hoài, không biết vì sao đột nhiên Tiết Thái lại dẫn theo mười vạn đại quân đến tiến đánh Duyện Châu? Kiều Việt vừa hay tin đã vội vàng phái thám tử kiểm tra. Sáng hôm nay, Lưu Tinh cưỡi ngựa đi tới báo, tin tức nhận được là chính xác. Tiết Thái và đại quân đã đi tới Đằng Địa, chỉ khoảng mười ngày nữa sẽ tiến gần Duyện Châu.

Kiều Việt nghe được tin này bỗng nhiên cảm thấy hoang mang, vội vàng triệu tập mọi người cùng bàn bạc đối sách, nghị luận hồi lâu vẫn chưa được cách gì, bản thân Kiều Việt càng không biết làm sao.

Trương Phổ nói: “Chúa công đừng quá hoảng. Thần có một kế này chắc có thể hóa giải khó khăn của chúng ta.” Kiều Việt vội hỏi han cận kề.

“Bình thường Tiết Thái có danh là kẻ ác, binh hùng tướng mạnh, khí thế ngất trời, Duyện Châu chúng ta không thể cứng rắn đối địch được. Bây giờ ta phải nhanh chóng phái người đưa tin tới chỗ Yên Hào. Hai nhà Ngụy Kiều kết thông gia, nếu Ngụy Thiệu không ra tay cứu giúp thì đúng là bội bạc, người trong thiên hạ cũng sẽ khinh bỉ hắn.”

Kiều Việt được nhắc mới nhớ ra, vội vàng ra lệnh cho chủ bộ viết thư, dán dấu niêm phong rồi thúc ngựa ngày đêm thần tốc đưa tới tay Ngụy Thiệu.

Vì sao Tiết Thái ở Từ Châu lại bất ngờ muốn đưa quân tiến đánh Duyện Châu, Kiều Bình suy nghĩ mãi không thông. Ông cũng không muốn mở miệng cầu xin Ngụy Thiệu một chút nào. Lần trước bởi vì Nhậm Thành Chu Quân tới đánh chiếm, ông đã bắt đắc dĩ phải gả nữ nhi mà mình yêu quý nhất. Lúc này Tiết Thái đánh tới đây, Kiều gia lại phải người tới báo tin nhờ Ngụy Thiệu giúp đỡ. Nếu như Ngụy Thiệu yêu nữ nhi của mình thì không sao, chẳng qua chỉ là góp chút sức mọn vì Kiều gia cũng chẳng quá đáng gì, gia chủ Kiều gia mất mặt cũng không sao. Nhưng nếu như Ngụy Thiệu không thích nữ nhi của mình thì sao đây, Kiều gia nhiều lần xin giúp đỡ, chỉ sợ hấn sẽ càng xem thường Tiểu Kiều hơn mà thôi, địa vị của nữ nhi nhà mình ở Kiều gia lại càng thêm hèn hạ. Nhưng mà huynh trưởng của ông quá nhu nhược, bản thân ông một cây thì làm chẳng nên non, mười vạn đại quân đang ngày một lại gần, Duyện Châu gặp nguy hiểm chỉ là chuyện trong một sớm một chiều mà thôi, Kiều Bình cứ rầu rĩ mà về, nhưng lại không thấy nhi tử Kiều Từ ở đâu cả, lúc này ông mới biết thì ra nhi tử lo lắng cho tỷ tỷ sinh đôi của mình, nó gạt ông một mình cưỡi ngựa theo sứ giả cùng chạy tới U Châu, ông càng thêm kinh hãi, vội vàng cho người đuổi theo ngay, nhưng Kiều Từ ra khỏi thành từ sớm, sao có thể kêu trở về cho được?

.....

Hôm ấy, Ngụy Thiệu kết thúc việc tuần tra ngoài thành, cuối cùng hấn cũng từ Mã Ấp trở về Ngư Dương

Chuyến đi lần này của hấn gần nửa tháng. trong tiếng vó ngựa lộc cộc vang, hấn đi qua cổng thành phía Bắc của Ngư Dương, trở lại tòa thành trì quen thuộc.

Tâm trạng của hấn khá thoải mái. Sau khi giải tán nhóm tùy tùng đi theo, hấn không trở lại nha môn mà trực tiếp đi về phủ, dạo quanh Tây phòng không thấy Tiểu Kiều đâu, Xuân Nương cũng không thấy bóng dáng, hỏi một bà vú già mới biết nữ quân đã đồng ý lời mời đi tới đại điện[7] của Vương Mẫu ở Thành Đông, chỗ đó có một bức họa của Vương Mẫu muốn đề chữ.

[7] Đại điện nơi thờ Thần Phật chính trong đền miếu

Thời buổi này Đạo Phật rất hưng thịnh, nhưng trong dân gian ngoài tin Phật ra cũng có rất nhiều người tin theo Đạo Giáo. Vương Mẫu nương nương là nữ tiên đứng đầu, luôn che chở mưa thuận gió hòa cho dân chúng. Dân chúng địa phương đã được sống trong yên ổn nhiều năm, phú hộ đông đảo, vì vậy nhiều người dân cùng góp vốn tu sửa điện thờ. Mặc dù Từ phu nhân báỉ Phật, nhưng nghe tin này bà cũng hào phóng ra tay cùng quyên góp. Thời gian trước đại điện mới hoàn thành, trong đại điện được tu sửa khang trang. Phía trước còn để dành một bức tường để vẽ tượng thần Vương Mẫu nương nương. Người vẽ tranh chính là “Bột Hải nữ miện” Cao Hằng đã đến chúc thọ Từ phu nhân lần trước. Cao Hằng là người thích vẽ tranh, hấn cũng có ý muốn để lại nét vẽ của mình ở thành Ngư Dương này, cho nên mới vui vẻ nhận lời. Hôm nay bức tranh sắp hoàn

thành, cần được đề lời tựa, hấn bỗng nghĩ đến nữ quân của Ngụy phủ cũng là một người nét chữ tuyệt vời, nếu có thể đến cùng nhau đề chữ trên bức họa Vương Mẫu, một người vẽ một người đề chữ có thể nói là dung hòa cho nhau, dặt hoa trên gấm. Hấn cũng là người rất khéo tay, nghĩ tới là làm. Hai ngày trước đến phủ thăm viếng Từ phu nhân. sau khi Từ phu nhân biết được mục đích hấn tới đây lần này cũng một lời đồng ý. Nếu Từ phu nhân đã gật đầu như thế, Tiểu Kiều cũng không có lý gì mà từ chối, hai ngày này nàng đều đi qua đó, hôm nay đi qua tới giờ này vẫn còn chưa quay lại.

Ngụy Thiệu hơi thất vọng. Trong lòng cũng cảm thấy không vui, nhưng trên mặt lại chẳng biểu lộ gì.

Chuyến đi này hấn ra ngoài nửa tháng, mỗi ngày đều không ngừng vó ngựa, kiểm tra liên tục khắp các thành, hôm nay trở lại cả người đều phong trần mệt mỏi, sau khi rửa mặt sửa sang lại đầu tóc xong xuôi, hấn đổi xiêm y rồi đi sang Bắc phòng vẫn an tổ mẫu Từ phu nhân.

Từ phu nhân vừa nhìn thấy hấn về đã vui mừng hết sức, bảo hấn đến bên cạnh ngồi xuống cùng trò chuyện. Ngụy Thiệu đến bên ngồi cùng bà hàn huyền một hai câu, nhưng thật ra hấn cũng không nói nhiều. Chỉ thỉnh thoảng phụ họa Từ phu nhân vài tiếng.

Sau hồi lâu Từ phu nhân có nhắc tới Chu thị, mới hai ngày trước, bà đã cho phép mẫu thân của cháu ra khỏi từ đường về phủ rồi. Bà ngừng một chút rồi nói tiếp: “Trọng Lâm à, mẫu thân của cháu vốn là chủ mẫu của Ngụy gia. Bình thường thì thôi đi, bà cũng nể mặt cháu nên không làm đến vậy. Chỉ là lần này mẫu thân cháu đã quá đáng lắm rồi. Nếu lần này không dạy dỗ chu toàn, chỉ sợ sau này lại tái phạm làm chuyện hồ đồ hơn”.

Mặc dù đã qua không ít ngày, nhưng mỗi khi Từ phu nhân nhắc tới, trong giọng nói của bà vẫn nghe được vẻ tức giận rõ ràng.

Ngụy Thiệu phụ họa thêm.

Từ phu nhân tránh ánh mắt của hấn, bà suy nghĩ một chút rồi mỉm cười nhẹ nhàng: “Trong lúc cháu đi có người muốn mượn phu nhân của cháu làm chút việc, hai ngày trước tổ mẫu đã đồng ý để nàng đi. Hôm nay cũng không còn sớm nữa, nếu cháu dâu chưa về thì cháu đi đón nàng về đi. Đừng ngồi đây tốn hơi thừa lời với bà lão như ta.”

Ngụy Thiệu cẩn thận đáp: “Tôn nhi sẽ đi xem tình hình thế nào rồi, nếu không có chuyện gì cháu sẽ nghe theo lời dặn của tổ mẫu.”

Từ phu nhân gật gật đầu, thực giục hấn đi luôn. Thấy vậy Ngụy Thiệu mới đứng dậy khom lưng vái tạ tổ mẫu, đi ra khỏi phòng.

Hắn rời khỏi Bắc phòng, bước chân cũng càng lúc càng nhanh. Cho đến khi tới chỗ rẽ Đông phòng, hắn dừng lại xoay người qua nhìn tới, chần chờ một lúc rồi bước thẳng, cuối cùng vẫn đi ra cửa lớn, sai người chuẩn bị ngựa muốn đi tới Thành Đông.

Chương 36

Chương 36:

Chuyển ngữ: Trang Tử

Biên tập: Tặc Gia

Đại điện Tây Vương Kim Mẫu nằm ở phía ngoài cổng thành Đông, cách Quận quốc học[1] cũng không xa là mấy, đi ra khỏi cổng thành thêm một hai dặm đường là đến nơi, không tính xa mà cũng chẳng phải gần. Ngụy Thiệu không dẫn theo tùy tùng, mặc y phục thường ngày một mình một ngựa đi ra khỏi thành, thẳng tiến đến đại điện Vương Mẫu.

[1] Quốc học: trường học do nhà nước xây dựng, như Thái học, quốc tử giám

Do đại điện vừa mới tu sửa xong, bên trong còn một số công trình vẫn chưa được hoàn thiện, thợ thủ công vẫn còn đang suy nghĩ, vì vậy hôm nay đại điện không mở cửa, cửa lớn mở rộng, bên ngoài có xe ngựa của Ngụy gia đang đỗ, bên cạnh là xa phu và một số tùy tùng cùng đi theo.

Ngụy Thiệu cưỡi ngựa tới gần, trên một vùng đất trống cách cửa lớn không xa, lúc này đây có đến hai mươi ba mươi người đang xúm đông xúm đò, tất cả đều là đệ tử trong Quận quốc học gần đó, độ tuổi giao động từ mười lăm mười sáu, có người quá hai mươi. Giờ khắc này mấy đệ tử đó lại không chịu đọc sách ở bên trong Quốc học, mà chạy hết đến đây ngóng cổ mong đợi nhìn về phía đại môn, có người vì không được chỗ tốt nên đành phải dứng khoát trèo lên một cái cây ven đường. Giống như bên trong cửa lớn đang diễn tấu một vở kịch nào đó hay ho lắm.

Ngụy Thiệu tiến đến gần một chút. Các môn sinh đều đang tập trung chú ý bên trong cửa, vì vậy họ cũng không nhận ra hắn đã tới sau lưng, tiếp tục nhao nhao cùng bàn luận.

“Khi nào mới ra đây? Chúng ta đã đợi lâu lắm rồi!”

“Sắp rồi đó. Trương huynh vốn say mê thi họa. Vị Cao Bật Hải kia đồng ý lời mời đến đây vẽ tranh tường, hắn nói trước khi hoàn thành xong sẽ không cho người khác được thăm quan. Trương huynh không nén nhịn nổi nữa nên hôm qua đã lén lút tới đây, vốn định tìm cơ hội để lên vào quan sát bức họa của Cao Bật Hải, ai ngờ đúng lúc lại gặp được Quân Hầu phu nhân đi ra. Theo lời Trương huynh nói, ‘Sao lại khuynh quốc khuynh thành đến vậy đây? Như thế đấy!’ ”

Một đám đệ tử bên cạnh nghe vậy thì say mê không ngớt.

“Quân Hầu phu nhân không những có dáng vẻ khuynh thành mà chữ viết của nàng còn rất đẹp. Ngay cả Cao Bột Hải còn phải mời nàng đến cùng nhau viết đề tựa cũng đã đủ thấy rồi.”

“Nghe nói Cao Bột Hải cực thích chữ của phu nhân, nói là kiểu chữ mới lạ, cảm giác rất mới mẻ. Như gió mùa qua lan, xinh đẹp nho nhã mà không mất đi vẻ thông long vốn có, như thể Phong Thần rề rà chuyển động. Đánh giá như vậy thật khiến người ta phải mê mẩn cả người.”

“Nếu có thể sớm nhìn được chữ của phu nhân thì tuyệt quá!”

...

Các đệ tử mồm năm miệng mười bàn tán rất náo nhiệt, người một lời ta một câu.

Ngụy Thiệu dừng ngựa lại, nhú chặt mày, sắc mặt cũng trở nên u ám.

“Ra rồi! Ra rồi! Chớ có lên tiếng! Chớ có lên tiếng!”

Từ bên trong cửa lớn tường xanh ẩn hiện một bóng người đi tới, dường như nữ tử đó đang định bước ra ngoài.

Tên môn sinh lúc này trèo trên ngọn cây là người thấy sớm nhất, hân mừng rỡ gào toáng lên. Mọi người cũng phấn khích hân lên, đùn đẩy tranh nhau trèo lên phía trước xem xem thử. Kết quả lại trông thấy một vị phu nhân trung niên hơi mập mạp bước ra, ai ai cũng không khỏi thất vọng, cùng nhau thở dài tiếc nuối.

Ngụy Thiệu nhận ra ngay lập tức, phu nhân đó chính là Xuân Nương. Bà đi ra xe ngựa lấy một chiếc áo choàng lụa mỏng màu lam nhạt phù hợp với tiết trời cuối xuân, sau đó lại quay người đi vào.

Các môn sinh đều tỏ vẻ không vui, thế nhưng khi thất vọng qua đi, họ vẫn tiếp tục nuôi hi vọng, bàn luận sôi nổi về mỹ mạo của Quân Hầu phu nhân. Lúc này tên đệ tử bám trên cành cao nhất mới vô tình quay lại, nhìn thấy Ngụy Thiệu đang ngồi trên lưng ngựa ở ven đường phía sau, lúc trước khi Ngụy Thiệu vào thành hắn đã từng đứng bên đường nhìn thấy, ấn tượng quá rõ ràng, vì vậy chỉ liếc mắt nhìn qua hắn đã nhận ra ngay, giọng nghẹn ngào hô lớn, “Quân hầu đến”, tay chân cũng mềm nhũn cả đi, ngay cả cành cây cũng không leo nổi nữa, “Phịch” một tiếng ngã xuống đất, mông suýt nữa nở hoa.

Mấy người còn lại nghe thấy tiếng thì đồng loạt quay đầu, chẳng biết từ lúc nào sau lưng họ đã có thêm một nam tử trẻ tuổi oai phong trên lưng ngựa, khí độ uy nghiêm, hai mắt hắn đưa tới chỗ nào, chỗ đó lặng ngắt như tờ trong phút chốc, không ai dám mở miệng nói gì.

“Đệ tử Quận quốc học các cậu, không lo học tập mà lại tụ tập gây chuyện ở chỗ này, không muốn làm quan nữa phải không?” Ngụy Thiệu lạnh lùng thốt lên.

Thời buổi bây giờ, cách thức tuyển chọn quan lại của triều đình chủ yếu là hình thức tiến cử. Ngoài ra, triều đình cũng có thành lập cả Thái Học, tất cả các quận địa phương đều có quận quốc học riêng, thu nhận những thanh niên tài học[2] và nhân phẩm xuất chúng cùng vào đây theo học. Nếu người nào xuất sắc vượt qua được kỳ thi sẽ được đề cử ra triều đình làm quan hoặc có phần trọng dụng.

[2] tài học: tài năng cùng học vấn

Tiêu chuẩn tuyển chọn đệ tử của Quốc học, mặc dù trên danh nghĩa là dựa theo hai tiêu chuẩn “Tài học và nhân phẩm” để cân nhắc, nhưng trên thực tế, ngoài một số nhỏ những đệ tử bần gia[3] chân chính bên ngoài được đặc cách trúng tuyển ra thì đại bộ phận đều là đến từ hào môn thế gia. Mấy tên đệ tử Quận quốc học này đưa nào mà chẳng phải đệ tử thế gia hoặc con cháu nhà giàu, thường ngày có học hành gì đâu, chẳng qua chỉ là những kẻ không mang hoài bão trong Quốc học, chờ tới lúc ra ngoài kiếm lấy một viên quan nửa chức. Cuộc sống sinh hoạt trong Quốc học cũng khá là buồn tẻ, nghe nói hôm qua Thiếu phu nhân của Quân Hầu Ngụy phủ tự mình đến đại điện Tây Vương Kim mẫu để đề chữ cho bức bích họa, tướng mạo xinh đẹp đến kinh người, nguyên một đám tâm viên ý mã[4], thừa dịp hôm nay không có học quan, cả nhóm cùng nhau tụ tập chạy đến đây vây xem từ phía xa, mong mỗi có thể nhìn được nàng một lần. Ai ngờ người còn chưa thấy đâu mà đã bị Ngụy Thiệu bắt gặp được, nào còn ai dám lên tiếng nói gì, cả đám đều nín thở đứng nghiêm trang, càng không dám ngẩng đầu lên chỉ sợ bị người kia nhớ mặt.

[3]: bần gia: nhà nghèo

[4]: tâm viên ý mã: suy nghĩ lung tung, trong lòng rối loạn như ngựa mất không chế

Ngụy Thiệu nhíu mày liếc nhìn đám đệ tử, sau nửa ngày mới gằn ra một chữ “Cút!”.

Đám đệ tử nghe vậy như gặp được đại xá, cả lũ tranh nhau thi lễ với hắn, sau đó quay đầu chuồn mất dạng.

Ngụy Thiệu nhìn theo bóng lưng đám đệ tử đang nháo nhào tan tác như bầy chim vỡ tổ, hừ ra một tiếng đầy hờn dỗi, sau đó mới tới cửa đại điện. Mấy gia nhân hộ tống Tiểu Kiều tới đây thấy hắn đến thì vội vàng chạy ra nghênh đón.

Ngụy Thiệu xuống ngựa bước vào trong, đi tới chỗ bức tường vẽ bích họa sau điện.

Bích họa đã được vẽ xong rồi. Cao Hằng không hổ danh là “Bột Hải mỹ miện”, bức họa cao mấy trượng trải rộng trên mặt tường, khuôn mặt Vương Mẫu nương nương được vẽ cũng vô cùng sinh động, dải lụa tiên bay lượn, tường vân cát[5] chim bay bốn phía, như thể đạp mây bước tới đây, bức họa vừa trang nghiêm lại cực kì hoa mỹ, màu sắc tươi sáng khiến người ta sinh lòng thán phục, Tiểu Kiều viết đề tự trong suốt hai ngày bây giờ cũng đã hoàn thành xong, chữ của nàng hòa cùng bức họa lại càng khiến cho bức tranh thêm sống động, tựa như vẽ rồng điểm mắt. Nhưng nàng lại không rời đi vội, trên vai khoác áo choàng thủy lam mà vừa rồi Xuân Nương mới cầm vào, đứng sừng sững cùng Cao Hằng trước bức bích họa mới hoàn thành. Tiểu Kiều ngửa đầu nhìn bích họa, lúc này Cao Hằng đang nói chuyện, có vẻ như còn thảo luận gì đó.

[5] tường vân cát: đám mây lành

Đúng cách đó không xa là Xuân Nương và hai thị nữ.

Ngụy Thiệu đến gần hơn chút nữa, dần dần mới nghe rõ cuộc trò chuyện giữa Tiểu Kiều và Cao Hằng. Hóa ra họ đang thảo luận về thư pháp đương thời. Ngụy Thiệu nghe thấy Cao Hằng nói: “... Nói đến chữ viết và tượng Phật trên vách núi, tại hạ rất ngưỡng mộ thủ pháp của Vân Môn, thể bút phóng túng, nét vẽ cởi mở, dùng bút pháp thể chữ triện kết hợp với chữ lệ, bút họa uyển chuyển, tựa như thiên mã hành không[6], phiêu diêu thoát tục. Tại hạ từng có dịp dừng lại ở Hán Trung Vân Môn ba tháng, mục đích là để mỗi ngày đều có thể quan sát được thư pháp tây bích, tinh vũ thần hồn, khí tiết biến ảo, khắc chữ lại vô cùng ý vị. Được tâm sự cùng phu nhân về thư pháp lần này, nghe phu nhân nói về những hiểu biết của bản thân về thư pháp, vừa mới lạ lại không thiếu phần lắng mạn, giống như bản thân đã tìm ra tri kỷ, trong lòng ta cảm thấy cực kì thỏa mãn. Nếu hôm nào phu nhân rảnh rỗi muốn đích thân đến chiêm ngưỡng, ta nguyện dẫn đường cho phu nhân...”

[6]Thiên mã hành không: ngựa thần lướt gió tung mây (ví với văn chương, thi ca, thư pháp hào phóng, không câu thúc)

Vị Cao Hằng này chẳng những mặt như quan ngọc, hơn nữa từ nhỏ đã tài hoa nức tiếng, mười ba tuổi đã được Bột Hải Thái Thú tán thưởng, đích thân tiến cử vào Quốc học khi chưa đầy mười sáu. Hiện giờ hần chưa đến ba mươi, tính cách hời hợt không trói buộc, là một thân danh sĩ. Từ xa nhìn lại, Ngụy Thiệu thấy hần cứ ngắm Tiểu Kiều không chớp mắt, ánh mắt sáng rực lên, lúc đi tới gần lại nghe hần tự tiến cử bản thân, cơn buồn bực vừa rồi ngay ngoài cửa lại bùng lên dữ dội. Hần bước vội đi qua.

Xuân Nương đứng hầu ở bên cạnh Tiểu Kiều, nghe được tiếng bước chân sau lưng thì cũng quay đầu lại, vội vàng xoay người khom lưng hành lễ với Ngụy Thiệu, gọi hần “Quân hầu” .

Tiểu Kiều nghe tiếng cũng quay người lại ngay, Ngụy Thiệu ra ngoài hơn nửa tháng bây giờ lại xuất hiện ở đây như vừa mới từ trên trời hạ xuống, nàng khẽ giật mình, đứng dậy đi đến nghênh đón hắn, nói: “Phu quân trở về từ khi nào? Sao chàng lại tới đây?”

Ngụy Thiệu ngừng lại, nhìn Cao Hằng.

Mới đầu Cao Hằng chỉ là hăm mộ chữ viết của Thiếu phu nhân Ngụy phủ Quân Hài, hai ngày nay cùng nàng hoàn thành bích họa. Bích họa phải vẽ cao, so với cách vẽ bình thường trên sách lụa thì khó hơn rất nhiều. Ấy vậy mà vị Thiếu phu nhân này lại không hề yếu ớt, mỗi một nét bút một đường vẽ đều chăm chú lạ thường. Đối xử với mọi người cũng vô cùng thân thiện. Càng khởi phải nói đến dung mạo của nàng. Tới khi bích họa hoàn thành xong, trong lòng hắn bất giác nảy sinh cảm tình ngưỡng mộ. Cho nên mặc dù vừa rồi họa tác đã xong xuôi, hắn vẫn không nỡ để nàng đi, vì thế mới giữ nàng lại nói tới chuyện tấm bia đá đương thời khắc chữ viết và tượng Phật trên vách núi. Đương lúc trò chuyện đang hứng khởi, không ngờ Ngụy Thiệu lại bất ngờ tới đây, cắt ngang mạch chuyện của hai người, trong lòng hắn không khỏi thất vọng, đứng dậy thi lễ với Ngụy Thiệu.

Về mặt Ngụy Thiệu vẫn như thường, ôn hòa hàn huyên với hắn vài ba câu, sau đó mới chuyển hướng sang Tiểu Kiều: “Trời cũng không còn sớm, tổ mẫu ở nhà đang lo lắng. Nếu mọi việc ở đây đã xong rồi thì ta về nhà thôi.” Nói xong, hắn khẽ gật đầu với Cao Hằng rồi quay người đi thẳng.

Tiểu Kiều cũng nhanh chóng nói lời từ biệt với Cao Hằng, cùng lúc đó Xuân Nương và thị nữ thu dọn mấy đồ vật tùy thân rồi cùng Tiểu Kiều bước ra ngoài, leo lên xe ngựa.

Ngụy Thiệu cưỡi ngựa đi phía trước, cả đường không mở miệng nói gì, đến khi trời gần tối, hắn mới đưa nàng về đến cửa Ngụy phủ.

Tiểu Kiều vào nhà mà Ngụy Thiệu thì lại không, hắn chẳng nói chẳng rằng một câu nào, đợi đến khi nàng đi vào cửa chính thì mình cũng đi luôn, có lẽ là tới nha môn.

...

Trong Tây phòng đèn được thắp sáng trưng.

Mấy ngày nay phải trèo lên cao viết đề tự trên bích họa, để chắc chắn có thể viết lưu loát, trước khi viết thật, Tiểu Kiều đã phải luyện tập rất nhiều lần trên tường, cuối cùng khi xong việc về nhà, không chỉ cánh tay mà cả bắp vai phải âm ỷ nhức nhối. Sau khi đã tắm rửa xong xuôi, Xuân Nương đi đến ngồi bên cạnh, nhẹ nhàng xoa bóp giúp nàng.

Chờ đến lúc chưa phải là muộn lắm, tầm hơn giờ Tuất một chút thì Ngụy Thiệu trở về.

Tiểu Kiều vẫn tới nghênh đón hấn như thường.

Thật ra nàng cũng lờ mờ đoán được rằng, trên đường đón nàng quay về nhà, hấn có vẻ không được vui cho lắm. Chỉ là nàng không chắc rốt cuộc vì sao hấn không vui mà thôi.

Kỳ thật đột nhiên thấy hấn tới đón mình, nàng vô cùng kinh ngạc, thậm chí ngay từ đầu, nàng còn cảm thấy như được chiều mà hoảng.

Cho nên nàng càng không thể giải thích nổi.

Nếu đã bằng lòng đích thân tới đón mình, vậy tại sao trên đường về còn trưng ra cái mặt thối như thể nàng nợ tiền hấn không chịu trả vậy chứ?

Suy đoán thẳng thắn nhất, chẳng lẽ hấn không vui khi nhìn thấy nàng nói chuyện cùng nam nhân khác hả?

Nhưng mà rất nhanh sau đó Tiểu Kiều đã tự phủ nhận suy nghĩ này.

Nhớ lại lúc hấn hàn huyên cùng Cao Hằng vẫn bình thường hết đối, không hề nhìn ra có điểm gì không vui. Huống chi, muốn khiến cho nam nhân của mình ghen còn phải xem nữ nhân có tư cách hay không. Trước đây hấn vẫn luôn lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng, mặc dù nửa tháng trước bị mẫu thân bỏ thuốc, nàng còn cực khổ hầu hạ hấn một đêm, hôm sau đó, mới sáng sớm hấn đã rời khỏi Ngự Dương đi tuần tra biên thành, trước khi đi nàng còn tiễn hấn ra khỏi Tây phòng, vậy mà hấn còn chẳng thêm lộ ra chút biểu tình dao động.

Có thể thấy điều đó là không thể.

...

“Phu quân đi tuần tra biên thành hơn nửa tháng, vừa về đã lại tới đón thiếp, thật ra cũng không cần thiết đâu, trong lòng thiếp sẽ thấy rất áy náy.”

Tiểu Kiều vẫn làm như chẳng có chuyện gì, đến bên cạnh giúp hấn cởi áo khoác ngoài như thường lệ. Từ lần trước giúp hấn cởi chiến giáp, trước lạ sau quen, hiện giờ mỗi lần hấn trở về, Tiểu Kiều sẽ quen tay giúp hấn cởi y phục.

Ngụy Thiệu cũng để nàng hầu hạ, mặt không chút cảm xúc đáp lời: “Là tổ mẫu dặn ta đi đón nàng.”

Có thể chứ. Hóa ra không là do hấn muốn thế, mà tại vì Từ phu nhân ép đến đó mà thôi. Chẳng trách sắc mặt lại thối hoắc thế này.

“Làm phiên phu quân quá. Đa tạ chàng. Phu quân một đường vất vả, chắc đã mệt mỏi rồi, chàng nghỉ ngơi cho sớm.” Tiểu Kiều xếp y phục mà hấn vừa cười ra một cách ngay ngắn, sau đó mới quay đầu cười dịu dàng nói vậy.

Chương 37

Đã quá nửa đêm. Mền êm trướng rủ, hơi thở của người nằm bên như khế tỏa hương thơm, thấm vào ruột gan.

Đi tuần tra biên thành nửa tháng nay mới về tới nhà, vậy mà Ngụy Thiệu lại mất ngủ.

Kiều nữ bên cạnh hần lại ngủ ngon lành, đi vào giấc mộng từ lâu.

Còn hần chỉ chợp mắt được một lúc, tỉnh giấc rồi không ngủ lại được nữa. Hần đã không dưới một lần quay sang nhìn người nằm bên cạnh.

Ngọn lửa khó chịu không tên cứ âm ỉ trong lòng suốt ban ngày đến giờ vẫn không tàn được.

Hần nhắm mắt một lát, rồi một lần nữa mở mắt ra, quay người nhìn Tiểu Kiều.

Từ trước tới giờ lúc ngủ hai người đều mỗi người một chăn. Mỗi lần ngủ nàng đều nằm sát vào trong tường, quần chăn kín mít. Đêm nay cũng y như vậy.

Trong màn không có một tia sáng, nhưng hần vẫn có thể nhìn thấy nàng cuộn tròn người lại, nằm trong chăn không hề nhúc nhích, giống như con mèo nhỏ ngoan ngoãn.

Ngụy Thiệu nhìn bóng dáng nàng mờ ảo trong đêm, ngọn lửa trong lòng càng thêm mãnh liệt – – trong đầu hần lại hiện lên hình ảnh tối hôm đó. Cũng ở trên chiếc giường này, nàng vì hần mà làm những chuyện kia.

Bây giờ hần muốn được làm những chuyện đó. Không những muốn, mà cảm giác đó càng lúc càng mãnh liệt, bản thân không thể đè nén được.

Lần trước nhìn dáng vẻ đau đớn của nàng đáng thương, nên hần mềm lòng mà buông tha cho nàng.

Tuy nàng là con gái của Kiều gia, chính bản thân hần không muốn chạm vào nàng. Nhưng chuyện cưới nàng vào cửa là do tổ mẫu đứng ra làm chủ. Nếu để tổ mẫu biết được đến giờ hần vẫn chưa cùng nàng làm chuyện phu thê, thì tổ mẫu nhất định sẽ trách hần.

Ngụy Thiệu quyết định không nhịn nữa.

Cũng ngay lúc này, không biết trong lúc ngủ Tiểu Kiều mơ thấy cái gì, Ngụy Thiệu nghe nàng lẩm bẩm cái gì mà chè trôi nước, rồi trở mình lăn về phía hần.

Cánh tay hắn bị hai vật mềm mại đè lên, mặc dù cách một tấm chăn, nhưng hắn vẫn cảm giác được sự mềm mại không gì sánh được ấy.

Trong người giống như có một ngọn lửa lướt qua. Ngụy Thiệu bỗng run lên một cái. Hắn nhắc chân cuốn nạng lại gần, tay đưa ra ôm lấy eo của nàng, để thân thể nàng áp sát vào ngực mình.

....

Nói ra cũng kì quái, từ khi Tiểu Kiều được gả tới Ngụy phủ, thì nàng không còn gặp ác mộng có liên quan đến kiếp trước giống như hồi vẫn còn ở Kiều gia.

Khi tối biết nguyên nhân Ngụy Thiệu mất hứng, nàng cũng không để ý gì nhiều.

Bản thân hắn muốn tức giận với nàng thì nàng cũng đâu có cách nào khác. Cũng không phải nàng bảo tố mẫu kêu hắn tới đón mình.

Ban ngày viết chữ lên bích họa thật sự rất mệt mỏi. Lúc mới về chỉ thấy mỏi tay với bả vai, còn khi nằm xuống thì cảm giác đau nhức lan ra cả cơ thể.

Mí mắt rất nhanh đã sụp xuống, nàng ngủ thiếp đi.

Trong lúc mơ màng, nàng mơ thấy Xuân Nương đang xoa bóp cho mình. Ban đầu bà giúp nàng xoa bóp bả vai, rồi đến sau lưng, động tác rất chậm, lực đạo cũng vừa phải không nặng không nhẹ, khiến nàng thấy vô cùng thoải mái, trong miệng nàng còn hừ mấy tiếng khích lệ bà, lúc sau nàng lại mơ thấy bà bắt đầu xoa tới ngực mình rồi đi xuống bụng, nắn bóp một lát rồi lại đi xuống....Xuống nữa...

Mà càng về sau nàng cảm thấy Xuân Nương xoa bóp càng mạnh, mỗi chỗ tay bà chạm đến càng lúc càng không đúng. Còn làm đau nàng.

Tiểu Kiều trong mơ cũng cảm thấy cái gì đó không đúng, Xuân Nương sẽ không bao giờ sờ soạn nàng như vậy, càng không thô bạo với nàng như thế. Hơn nữa cảm giác này cũng quá chân thật rồi, nàng ở trong mơ nhưng cũng cảm nhận được đây không phải là một giấc mơ. Nàng muốn mở mắt ra để ngăn lại đôi tay đang tác quái tác quái trên cơ thể nàng, nhưng quả thật nàng rất mệt, nằm xuống giường đã ngủ như chết, hai mí mắt cứ dính chặt lại với nhau, không mở mắt ra được. Nàng kêu lên mấy tiếng, cả người khó chịu, đột nhiên cảm giác được có người nhắc nàng lên, sau đó cả người lạnh lạnh, giống như xiêm y đã bị cởi hết, rồi có cái gì đó nặng như núi lại nóng rực đè lên người nàng.

Toàn bộ xương sườn của Tiểu Kiều bị ép xuống, may mà người nàng dẻo dai nên không sao, chỉ thấy tức ngực khó thở. Cơ buồn ngủ hoàn toàn biến mất, nàng mở choàng mắt ra, mơ màng thấy có khuôn mặt đang dí sát vào mặt mình

mặt mình, chỉ cách có mấy tấc, hơi thở nóng bỏng phả lên mặt mình. Nàng hoảng hốt há mồm muốn hét lên thành tiếng, nhưng vừa mới mở miệng thì đã bị người kia chặn lại.

Dĩ nhiên, là Ngụy Thiệu dùng miệng hấn để chặn miệng nàng.

Hắn cũng không muốn trong lúc đang hưng phấn lại để cho nàng hét lên đánh thức Xuân Nương đang ngủ ở phòng bên, hoặc là lại đánh thức mấy vú già thị nữ.

Hắn dùng miệng mình che kín miệng nàng, vừa chạm vào đã cảm thấy môi nàng vừa thơm vừa mềm mại lại ấm áp, cảm giác hôn nàng rất thoải mái, không nhận được dùng đầu lưỡi liếm môi nàng, thấy nàng hé miệng ra, thuận tiện quần lấy đầu lưỡi của nàng. Hai người môi lưỡi quần quýt với nhau.

Lúc này Tiểu Kiều đã hoàn toàn tỉnh táo, cũng ý thức được người đang sờ mó trên người mình chính là Ngụy Thiệu.

Mới đầu nàng còn chưa phản ứng kịp, chỉ biết thụ động mở miệng ra, cả người không nhúc nhích, giống như đê mê đi soi ếch trên ruộng, khi bị đèn pin chiếu vào mấy con ếch cũng đứng đần ra như vậy. Một lúc sau nàng mới ý thức được cái gì đang diễn ra. Cảm giác đầu lưỡi hấn đang thăm dò trong miệng mình, cảm giác đó không thể nói lên lời, có lẽ là chút khó chịu buồn nôn, nàng vội lắc đầu tránh đi.

Thế nhưng mỗi lần nàng tránh được, hắn lại càng hưng phấn, nhất quyết không để nàng thoát. Hai đầu lưỡi trong miệng nàng truy đuổi một lúc, đến cuối cùng Tiểu Kiều vẫn không thoát được, bị hấn quần lấy không tha.

Đại não Tiểu Kiều lại choáng váng một lần nữa.

Hắn hôn nàng quá lâu khiến nàng không thở nổi. Tới lúc nàng sắp ngạt thở hắn mới chịu buông nàng ra.

Không khí mới mẻ tràn vào buồng phổi, Tiểu Kiều lập tức mở miệng thở dốc. Thế nhưng còn chưa có thở xong, thì phía dưới đã bị hắn kéo ra thành chữ bát (八)

...

Từ khi được gả tới Ngụy gia, Tiểu Kiều đương nhiên không có ý định lập đền thờ trình tiết mà sống. Muốn trách thì phải trách Ngụy Thiệu. Đêm tân hôn hắn lấy kiếm ở dưới gối ra chỉ thẳng vào nàng, sau đó không ở cùng phòng với nàng, nàng có muốn hiến thân cũng không có cơ hội.

Nếu phu quân không muốn ngủ cùng nàng, dĩ nhiên nàng cũng không quán lấy hắn, sau đó dần dần Tiểu Kiều cũng quen với cảnh ngủ riêng, hai người nước sông không phạm nước giếng. Còn đêm hắn trúng xuân được, lần đó cũng giống như trường hợp bất khả kháng (*) trong hợp đồng bảo hiểm, đương nhiên không tính.

(*) Trong luật pháp thì trường hợp bất khả kháng là chỉ những tổn thất sinh ra do yếu tố ngoài ý muốn, không thể kháng cự được như lũ lụt, động đất (ở đây chỉ việc trúng xuân được là ngoài ý muốn của Ngụy Thiệu), nên tổn thất do những nguyên nhân đó không bị truy cứu trách nhiệm.

Nhưng nàng không ngờ tới, hắn ở bên ngoài nửa tháng, vừa về đến nhà đêm khuya lại phát tình, xem ra muốn làm thật.

Tiểu Kiều chợt thấy hốt hoảng, nàng còn chưa chuẩn bị tinh thần thì chuyện đó lại đến đột ngột.

Động tác của hắn thô lỗ muốn chết, khúc dạo đầu cũng không có, mới bắt đầu đã muốn cùng nàng kết hợp, tay hắn còn liên tục nhéo đùi nàng, khiến nàng vừa đau vừa sợ.

Tiểu Kiều nghe hắn thở hổn hển, trong đầu bỗng nhiên nhớ tới truyện cổ tích Người đẹp và quái vật.

Nhưng mà ở trong truyện, nam chính mặc dù là một quái vật to xác nhưng lại vô cùng dịu dàng săn sóc nữ chính.

Nàng tốt xấu gì cũng được coi là mỹ nữ, còn Ngụy Thiệu đến quái vật cũng không bằng!

Tiểu Kiều cảm giác được cả người hắn căng cứng, nàng cũng cố gắng hết sức thả lỏng để phối hợp với hắn, miễn khiến cho bản thân phải ăn đau khổ. Nhưng có lẽ nàng thả lỏng chưa đủ, hoặc nơi đó của hắn quá lớn, đến khi cảm giác đau đớn xé rách lần trước lại ủa về thì nàng không chịu được nữa, giờ chân đạp hắn.

Tay chân Tiểu Kiều dẻo dai, chân giờ cao “chát” một tiếng đạp vào mặt Ngụy Thiệu.

Hắn rên lên một tiếng.

Tiểu Kiều không ngờ nàng đạp chính xác như vậy, vừa vặn đạp trúng mặt Ngụy Thiệu, không khỏi chợt dạ, nàng nhanh chóng bỏ chân xuống, run giọng nói: “Chàng làm đau thiếp. Có thể chậm một chút không...”

Đúng lúc này ngoài cửa có tiếng bước chân vội vã, bây giờ đang là nửa đêm yên ắng, nên bước chân ồn ào như vậy nghe hết sức rõ ràng.

“Quân hầu! Ngụy tướng quân chạy suốt đêm từ Thạch Ấp tới đây, nói có quân tình khẩn cấp muốn báo cáo cho Quân hầu!”

Giọng nói ngoài cửa vang lên.

Ngụy tướng quân trong miệng người nọ dĩ nhiên là Ngụy Lương.

Cả người Ngụy Thiệu cũng ngạc nhiên.

Tiểu Kiều mới đập hấn một cái mạnh như vậy, hơn nữa lại còn đập vào mặt nên có chút chột dạ, vừa nghe có người muốn bẩm báo với Ngụy Thiệu, nàng vội vàng giục hấn: “Đêm hôm thế này Ngụy Tướng quân cưỡi ngựa chạy tới chắc hẳn có chuyện quan trọng, phu quân mau đi xem một chút, đừng làm chậm trễ chính sự!”

Giọng nàng run rẩy, người cũng thở gấp dồn dập.

Ngụy Thiệu quỳ gối giữa hai chân nàng ngừng một lát, sau đó vén màn lên, nhảy xuống giường mặc xiêm y, rồi mở cửa đi thẳng.

Tiểu Kiều ở trong phòng dựng thẳng lỗ tai lên, loáng thoáng nghe được hấn với người tới truyền tin kia hai ba câu gì đó, sau đó tiếng bước chân dần xa.

Nàng thở dài ra một hơi, sờ chỗ lõm trước ngực, thấy ướt đầm mồ hôi.

Một nửa là do nóng quá nên toát mồ hôi, nửa kia là vì đau quá.

...

Vết thương của Ngụy Lương đã khỏi, mấy ngày trước hấn cầm theo bức thư Công Tôn Dương đưa, ngựa không ngừng vó chạy từ Thạch Ấp tới Ngụy Dương, vừa tới nơi đã kêu người mở cửa đi vào trong thành, giờ đến lúc trời sáng còn dài, hấn không thể đợi được cho nên trực tiếp đi tới Ngụy phủ.

Ngụy Thiệu gặp hấn trong thư phòng.

Ngụy Lương quỳ xuống hành lễ với Ngụy Thiệu, xong nhanh chóng lấy bức thư của Công Tôn Dương, dâng hai tay nói: “Thật sự quân tình rất khẩn cấp nên trời chưa sáng đã mạo phép đánh thức Quân hầu, kính xin quân hầu thứ tội!”

Ngụy Thiệu không nói gì, cầm lấy thư trong tay Ngụy Lương, mở ra đọc lướt qua một lần, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng.

Hắn bảo Ngụy Lương đứng dậy.

Ngụy Lương tiếp tục báo báo: “Theo như quân tình báo, Trần Tường ở Tịnh Châu đã tập kết mười lăm vạn binh mã chuẩn bị tiến đánh Thạch Áp. Đồng thời hắn còn gả nữ nhi cho nhi tử thứ năm của Tiết Thái ở Từ Châu, hồi môn trừ mấy ruộng tư trang còn thêm mười vạn học lương thực và ngàn lượng vàng, xúi giục Tiết Thái cầm quân tiến đánh Duyện Châu, hai nhà đã lập đồng minh. Quân hầu lấy Kiều nữ Duyện Châu, lần này Duyện Châu gặp nguy nhất định sẽ xin Quân hầu trợ giúp. Nếu Quân hầu phát binh trợ giúp Duyện Châu thì Thạch Áp sẽ gặp nguy hiểm, e rằng khó lòng địch nổi với mười lăm vạn binh mã của Trần Tường. Còn Quân hầu không trợ giúp Duyện Châu mà cứu Thạch Áp thì Duyện Châu khó giữ được, Quân hầu cùng Kiều gia liên minh như thùng rỗng kêu to, sẽ bị người đời chỉ trích. Đi cứu không được, mà không cứu cũng không xong, đây là kế ‘đầu đuôi không thể cứu nhau’ của Trần Tường. Quân hầu, lần này chúng ta phải đối phó thế nào đây?”

Chương 38

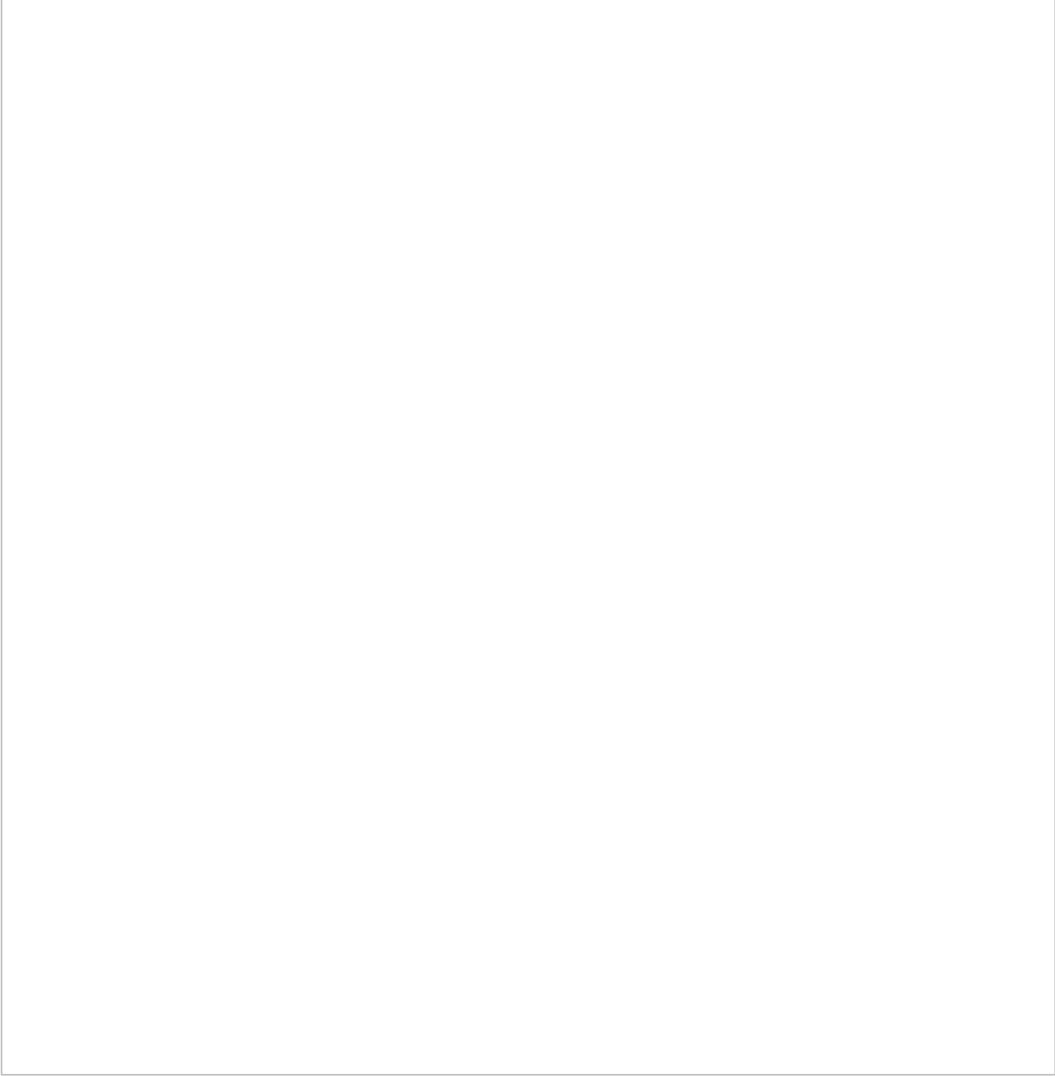

Chương 39

Chương 40

Tiểu Kiều không kịp xỏ giày, vội vàng chạy ra nghênh đón, mới chạy vài bước đã thấy Ngụy Thiệu bước qua bình phong đi vào, hai người mặt chạm mặt, bốn mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng dừng bước, cách nhau một cánh tay.

Nàng ân cần như thế, không chỉ vì cảm động bởi không khí ly biệt trước khi xuất chiến của Từ phu nhân và Chu thị, mà còn do một phần cảm kích.

Ngụy Thiệu vừa vào liền chăm chăm nhìn tiểu Kiều, không nháy mắt lấy một cái, ánh mắt thẳng thừng trần trụi. Tiểu Kiều bị hấn nhìn chột thấy khó chịu, mãi hấn vẫn không nói gì, đành hỏi: “Phu quân đã về ư? Qua chỗ tổ mẫu và bà mẫu chưa? Tổ mẫu bà mẫu đều thức chờ chàng. . .”

“Qua rồi.” Ngụy Thiệu vẫn nhìn nàng, tùy ý đáp.

Tiểu Kiều cắn cắn môi: “Chàng có đói bụng không? Ở đây có. . .”

Ngụy Thiệu nhìn hàm răng trắng như tuyết của nàng cắn lấy môi đỏ mọng, bỗng bước về phía nàng, lời còn chưa nói hết đã bị hấn bế lên.

Tiểu Kiều không mang giày, bị hấn bế lên giường mới thả xuống. Ngụy Thiệu quỳ một gối bên giường, cúi đầu nhìn nàng chăm chú.

“Ta không đói bụng.”

Hấn thì thào một câu, cúi xuống hôn nàng.

. . .

Sáng mai Quân hầu xuất chinh, tối qua có truyền lại, nói tối về sẽ qua từng phòng tạm biệt, từ Bắc phòng tới Đông phòng, vì thế hạ nhân bên phòng tiểu Kiều đến giờ vẫn chưa đi nghỉ.

Cuối cùng hấn cũng về, Xuân Nương cùng hai thị nữ theo vào hầu hạ, lại thấy Nam quân ngang nhiên bế Nữ quân lên giường, bọn họ sửng sốt. Xuân Nương phản ứng nhanh, thấy hai thị nữ còn trợn mắt há miệng thì ho nhẹ một cái, ra hiệu đi ra ngoài. Thị nữ lúc này mới tỉnh lại, đổ mặt vội vàng lui ra.

Xuân Nương lùi ra sau cùng, sợ ảnh hưởng tới hai người trên giường, bà cố đi thật nhẹ nhàng, cuối cùng khép cửa lại.

. . .

Tiểu Kiều bị hấn hôn, ban đầu hôn môi nàng, hôn một lúc thì chuyển qua gò má, mũi, mi mắt, sau đó lại hôn môi.

Ban đầu nàng mím môi lại, sau đó bị hấn ép mở miệng, nụ hôn dài mạnh mẽ như tối qua. Nàng nhắm mắt lại để hấn hôn, dần dần cảm thấy khó thở, theo bản năng lắc đầu giãy dụa.

Ngụy Thiệu bỗng rời khỏi môi nàng, hai tay nâng mặt nàng lên, thở dốc: “Nàng yên tâm, ta đã an bài cứu Duyệt Châu rồi...”

Lông mi Tiểu Kiều khẽ run, chậm rãi mở mắt. Thấy mặt hấn ghé sát mặt mình.

Tiểu Kiều khẽ nói: “Thiếp cũng đoán vậy. . .”

Gò má nàng nóng bỏng, biết chắc giờ hai má đỏ bừng rồi.

Ngụy Thiệu có vẻ sảng khoái, khẽ cười, lại nhìn nàng chăm chú, hai mắt sáng rực.

“Đại quân giờ Mão xuất phát, ta còn phải đến sớm điểm tướng, còn lại mấy canh giờ. . .”

Hấn nói tiếp.

Tiểu Kiều ban đầu vẫn rũ mắt, chợt nghe hấn nói bên tai như vậy, hiểu rõ mồn muốn. Chần chừ một lúc, hai tay khẽ đặt lên vai hấn, đẩy hấn ngồi dậy.

Ngụy Thiệu không muốn nhưng vẫn thuận theo tay nàng ngồi dậy, xong mới biết hóa ra nàng muốn cởi y phục cho mình. Trái tim loạn nhịp, hưng phấn như muốn phá tan lồng ngực chui ra.

Hấn chưa bao giờ yên lặng nghe lời như khoảnh khắc này, cúi đầu nhìn nàng tháo đai lưng cho mình, sau đó cởi vạt áo.

Hai người đã cởi gần hết, ngồi đối diện nhau trên giường. Tiểu Kiều thấy hấn bất động, hai mắt chỉ lưu luyến trên người mình, tuy không phải chưa từng lửa thể trước mặt hấn nhưng nàng vẫn thẹn thùng, hai tay che cảnh xuân trước ngực, nhưng lại bị hấn kéo ra.

Ánh mắt Ngụy Thiệu dừng trên nụ hoa xinh đẹp trắng ngần của nàng, nhắm mắt lại, hầu kết lên xuống, lát sau hấn mở mắt ra, cúi đầu hôn lên đó.

. . .

Rèm buông xuống.

Tiểu Kiều nhắm mắt lại, cảm nhận sức ép mà giờ khắc này thân thể nam nhân trẻ tuổi cường tráng bên trên mang đến cho nàng.

Động tác của hắc lữ đang mang theo vội vàng khiến nàng không thoải mái. Nhưng nàng nhưng cũng cảm giác được đêm nay hành động của hắc có thay đổi, vậy nên cố gắng thả lỏng mình đón nhận.

Tiểu Kiều nhắm chặt hai mắt, thân thể dù cố gắng nhưng vẫn hơi căng thẳng, bỗng nhiên vành tai bị hắc ngậm lấy, nghe giọng hắc khàn khàn đè nén: “Ta không chịu nổi... Nếu đau thì nói với ta một tiếng... Đừng đập mặt ta...”

Tiểu Kiều vẫn chưa chuẩn bị xong thì hắc khẽ rên một tiếng, tiến vào.

Thân thể nàng bị ép chặt, bên trong đau đớn.

Cũng may hắc có vẻ cực kỳ hưng phấn, nhanh hơn so với dự đoán của nàng rất nhiều, chỉ đưa đẩy mấy lần đã xong.

Mặc dù vậy, tiểu Kiều vẫn đau tới mức trán vã mồ hôi, hai chân như đang vung vẩy trên mây, cả người choáng váng. Lát sau tỉnh lại, mở mắt ra chợt thấy hắc ử rũ, vẻ mặt giống như không thể tin được.

Tiểu Kiều vẫn còn đau rát, thấy vẻ mặt hắc như vậy bỗng bật cười một tiếng.

Cười xong liền biết mình tiêu đời rồi.

Quả nhiên mắt Ngụy Thiệu ánh lên tia nguy hiểm, bắt lấy chân nàng kéo lại, đè lên người nàng.

Rất nhanh sau đó Tiểu Kiều cảm giác được vật nam nhân lần thứ hai thức dậy, khí thế hùng hổ, nàng hoảng hốt. Hắc cúi đầu muốn hôn môi nàng, tiểu Kiều vội lắc đầu nói đau. Nhưng Ngụy Thiệu không có dịu dàng như ban đầu nữa, cắn môi nàng khiến nàng muốn rơi lệ, động tác bên dưới càng thêm thô lỗ.

Tiểu Kiều hối hận muốn chết, cố khép chân lại, giãy dụa. Nhưng Ngụy Thiệu không bỏ qua cho nàng, hai người lăn lộn trên giường, đương lúc này lại nghe bên ngoài có tiếng vù giã vang lên: “Nam quân có đó không ạ? Phu nhân chờ nam quân một đêm không ngủ, lúc này tự đứng tức ngực, sai tỳ tới hỏi xem.”

Ngụy Thiệu ngừng lại.

Còn Tiểu Kiều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng nàng chợt thấy không đúng.

Vừa nẩy hấn đi vào mình hỏi đã qua Bắc phòng, Đông phòng chưa thì hấn nói đã qua rồi. Nhưng nghe giọng bà vú thì rõ ràng hấn chưa qua.

Nhưng rút kinh nghiệm lúc nầy, nàng thông minh hơn rồi, thấy hấn ngừng lại mình cũng thôi chống cự, không dám giục hấn, đành nằm im.

Một lát sau, Ngụy Thiệu rút khỏi người nàng, bắt đầu mặc quần áo.

Tiểu Kiều kéo chắn che khuất cơ thể, khẽ hỏi: “Bà mẫu không khỏe, hay là thiếp cũng đi qua?”

Ngụy Thiệu không trả lời. Mặc quần áo tử tế xong mới nói: “Nàng ngủ đi, không cần qua đó.”

Tiểu Kiều “Vâng” một tiếng. Nằm trên giường nhìn hấn. Tưởng hấn đi luôn, ai ngờ hấn lại dừng bước quay đầu nhìn mình, rồi bước lại ngồi bên mép giường cúi đầu nhìn nàng.

Tiểu Kiều biết mình lúc nầy vô ý đắc tội hấn, không biết giờ hấn còn muốn làm gì nữa, theo bản năng kéo chặt chắn, mở to mắt nhìn hấn.

“Nhũ danh của nàng là Man Man?”

Mặt Ngụy Thiệu ghé sát nàng, chợt hỏi một câu.

Tiểu Kiều sững sờ, gật đầu.

“Sao trước đây không nói với ta?”

“Chàng. . . Không hỏi. . .”

Ngụy Thiệu nhìn nàng, bỗng nhiên nở nụ cười, bàn tay luồn vào chắn ngả ngón bóp ngực nàng một cái.

“Ngủ đi!”

Hấn rút tay ra, đứng dậy rời đi.

Lần này đi thật.

Tiểu Kiều từ từ thở phào một hơi. Đang ngẩn ngơ thì Xuân Nương đi vào, vừa dèm chắn cho nàng vừa lẩm bẩm: “Chưa thấy trưởng bối nào như vậy... Ai đòi muện vậy rồi vẫn sai người đi gọi Nam quân...”

Bà bỗng ngừng lại, vẻ mặt sững sốt.

Tiểu Kiều thuận theo tầm mắt bà nhìn qua.

Trên chăn còn dính lạc hồng ban nấy.

Mặt Tiểu Kiều nóng lên, thấy Xuân Nương kinh ngạc nhìn mình, kéo chăn trùm kín mặt.

. . .

Chu thị cả đêm không chợp mắt, lúc này ngồi tựa vào giường, nghe tiếng bước chân Ngự Thiệu đến gần thì nhắm mắt lại rên một tiếng.

Ngự Thiệu đến bên giường bà, thấy mặt bà vàng như nghệ, dáng vẻ đúng là tiều tụy. Nhớ trên đường đến đây bà vú già kia nói phu nhân mấy ngày qua không ngủ được, ban ngày cũng mệt, nên nổi khó chịu khi bị làm phiền ban nầy cũng dần tiêu tan.

Chu thị mở mắt ra, gắng gượng ngồi dậy, nói: “Ta không sao, bệnh cũ thôi, không chết được. Con đừng lo lắng.”

Khương bà bà bị gãy chân đến giờ vẫn chưa xuống giường được, một bà vú khác mang thuốc lên, Ngự Thiệu tự tay rót nước hầu hạ Chu thị uống thuốc, lại đỡ bà nằm xuống, còn mình ngồi một bên chăm sóc.

Chu thị nói: “Ban nầy ta chỉ hơi mệt chút thôi mà hạ nhân đã vội đi gọi con rồi. Nhi tử, con có trách mẫu thân làm phiền con không?”

Ngự Thiệu vội nói: “Sức khỏe của mẫu thân quan trọng nhất, nhi tử sao dám? Với lại con cũng không bận gì.”

Chu thị yên tâm: “Đại quân của con khi nào xuất phát? Hôm qua ta đợi con suốt một đêm, sợ con còn bận chuyện ta hồ đồ khi trước, không chào đã đi rồi...”

Ngự Thiệu nói: “Mẫu thân đừng nghĩ nhiều, tại trước đây nhi tử bận rộn nên không có thời gian, không chỉ mẫu thân, mà bên tổ mẫu con cũng ít qua. Mẫu thân có ơn sinh dưỡng, nhi tử sao dám cầu giận người?”

Chu thị vui mừng, nắm chặt tay Ngự Thiệu: “Như vậy ta yên tâm rồi. Nhi tử ngày mai xuất chinh, ta biết con có mệnh thiên tử mà, đêm sinh con ra ta nhìn thấy kim long bay quanh trần nhà, liền biết ngày sau con sẽ làm nên chuyện lớn...”

(Kim long : rồng vàng)

Ngự Thiệu đã nghe bà nói không biết bao nhiêu lần cái chuyện ngủ mơ hay hoa mắt nhìn thấy kim long, kiên nhẫn nghe bà nói lung tung một hồi. Lát sau thấy thuốc phát huy tác dụng, bà nhắm mắt ngủ, hần liền nhẹ nhàng kéo tay bà ra khỏi tay mình, đắp chăn cho bà. Lúc đứng dậy định đi thì bất ngờ Chu thị mở mắt, nắm

chặt tay hắn, miệng hét lên: “Kiều nữ hung ác! Kiều nữ hung ác! Nó muốn hại cả nhà chúng ta!”

Bà nắm chặt tay Ngụy Thiệu không buông, Ngụy Thiệu vội trấn an bà, Chu thị lúc này mới nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi.

Ngụy Thiệu vẫn ngồi bên cạnh bà, thấy bà hít thở đều đều giống như đã ngủ say, lúc này mới đứng dậy khẽ đi ra ngoài, dặn bà vú già chú ý. Ra khỏi Đông phòng, hắn đi về chỗ Tiểu Kiều, nhưng bước mấy bước lại ngừng, quay đầu chần chờ một lát, đi về phía Bắc phòng.

Từ phu nhân biết tôn tử giờ Mão phát binh, nhất định sẽ ra ngoài sớm. Tối qua không chờ được hắn, bà về ngủ một chút, giờ đã thức dậy, quả nhiên lát sau hắn đến.

Mấy năm nay cảnh tiến Tôn nhi xuất chinh đã nhiều lần, nhưng lần này Từ phu nhân biết nó có ý nghĩa khác.

Đây là trận chiến giữa hai thế lực lớn nhất phương Bắc. Nếu tôn nhi thắng, thì hắn sẽ thực sự trở thành hùng chủ phương Bắc, cách nghiệp lớn chỉ còn một bước dài.

Ngụy Thiệu cúi lạy từ biệt tổ mẫu, uống chén rượu tráng hành Từ phu nhân rót đầy. Từ phu nhân tự mình tiễn hắn đến ngoài Tây phòng, mỉm cười nói: “Bảo thể tử mặc giáp cho cháu đi, rồi lĩnh binh sĩ hùng mạnh của Ngụy gia chúng ta xuất chinh thôi! Tổ mẫu ở đây chờ tôn nhi凯旋 hoàn!”

Ngụy Thiệu nhìn theo bóng dáng Từ phu nhân dần khuất xa, tới khi không nhìn thấy nữa mới xoay người vào Tây phòng.

. . .

Sau khi Ngụy Thiệu bị Chu thị gọi đi tiểu Kiều cũng không ngủ. Biết hắn còn trở về mặc chiến y nên nàng gọi người mang nước vào, tắm rửa sạch sẽ.

Xuân Nương tưởng nàng đã viên phòng với Nam quân từ lâu, không ngờ hôm nay mới thấy lạc hồng, trong lòng đầy thất vọng. Bà không nhịn được hỏi Tiểu Kiều, nhưng nàng im lặng không nói, hỏi tiếp thì nàng lại làm nũng với bà.

Xuân Nương biết nàng không chịu nói, đành thôi. Giúp nàng mặc xiêm y, lại gọi hầu gái vào trang điểm, một lúc sau thì Ngụy Thiệu về.

Áo giáp nặng, Tiểu Kiều phải nhờ thêm bà vú nữa mới hầu hạ hắn mặc xong. Lúc này cửa lớn Ngụy phủ đã mở, ngoài cửa đèn đuốc sáng rực như ban ngày. Đại tướng quân Lý Diễn dẫn binh lính tới đón quân hầu xuất chinh.

Tiếng tù và trầm thấp hùng hồn cùng tiếng hô “Tất chiến tất thắng” của toàn binh mơ hồ truyền đến cửa phòng.

Tiểu Kiều giúp Ngụy Thiệu choàng lên miếng lót vai cuối cùng trên áo giáp, thu tay về, ngẩng đầu nhìn hấn.

Bề ngoài hấn vô cùng anh tuấn, nay mặc vào chiến y từng nhuộm máu bao người, toàn thân lại bao phủ sát khí tiêu điều.

Tiểu Kiều lui về sau một bước: “Phu quân chiến tất thắng.”

Về mặt Ngụy Thiệu lại trở về nghiêm nghị như ban đầu, hấn khẽ gật đầu, có vẻ như muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng chỉ nhìn nàng một cái, cầm lấy bội kiếm trên bàn trà, quay người đi ra khỏi phòng.

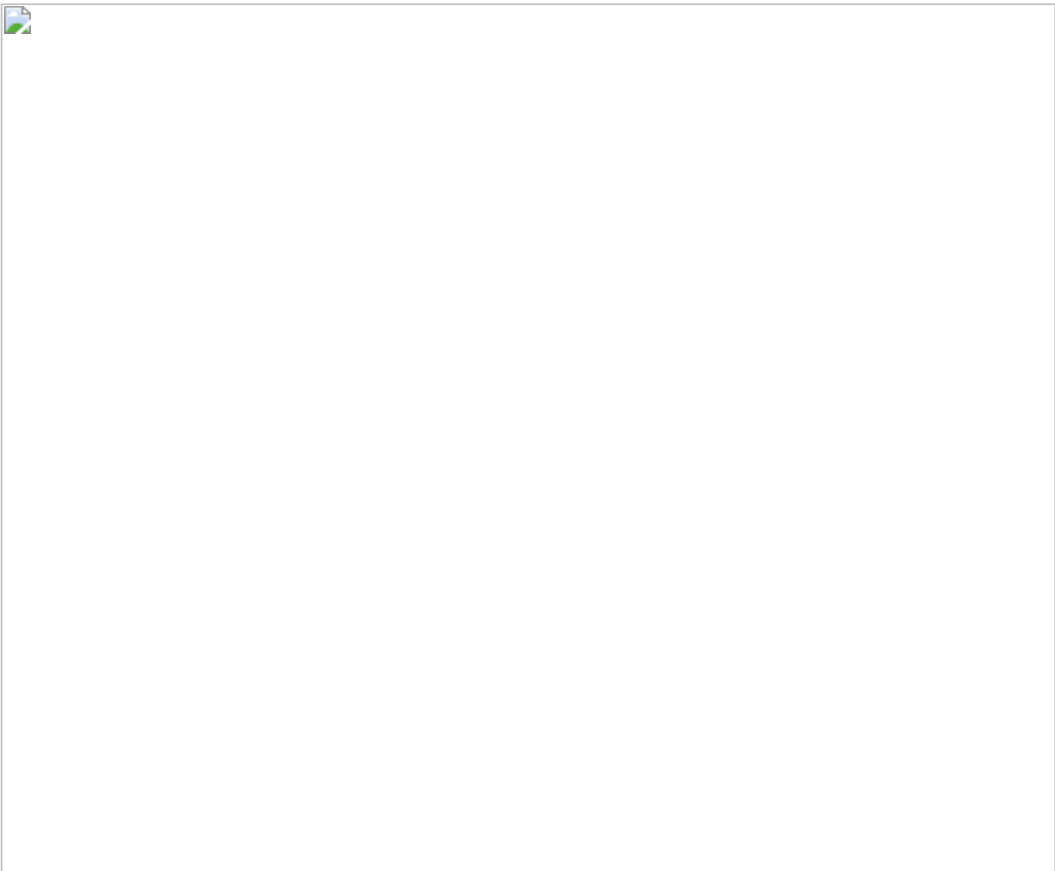
Chương 41

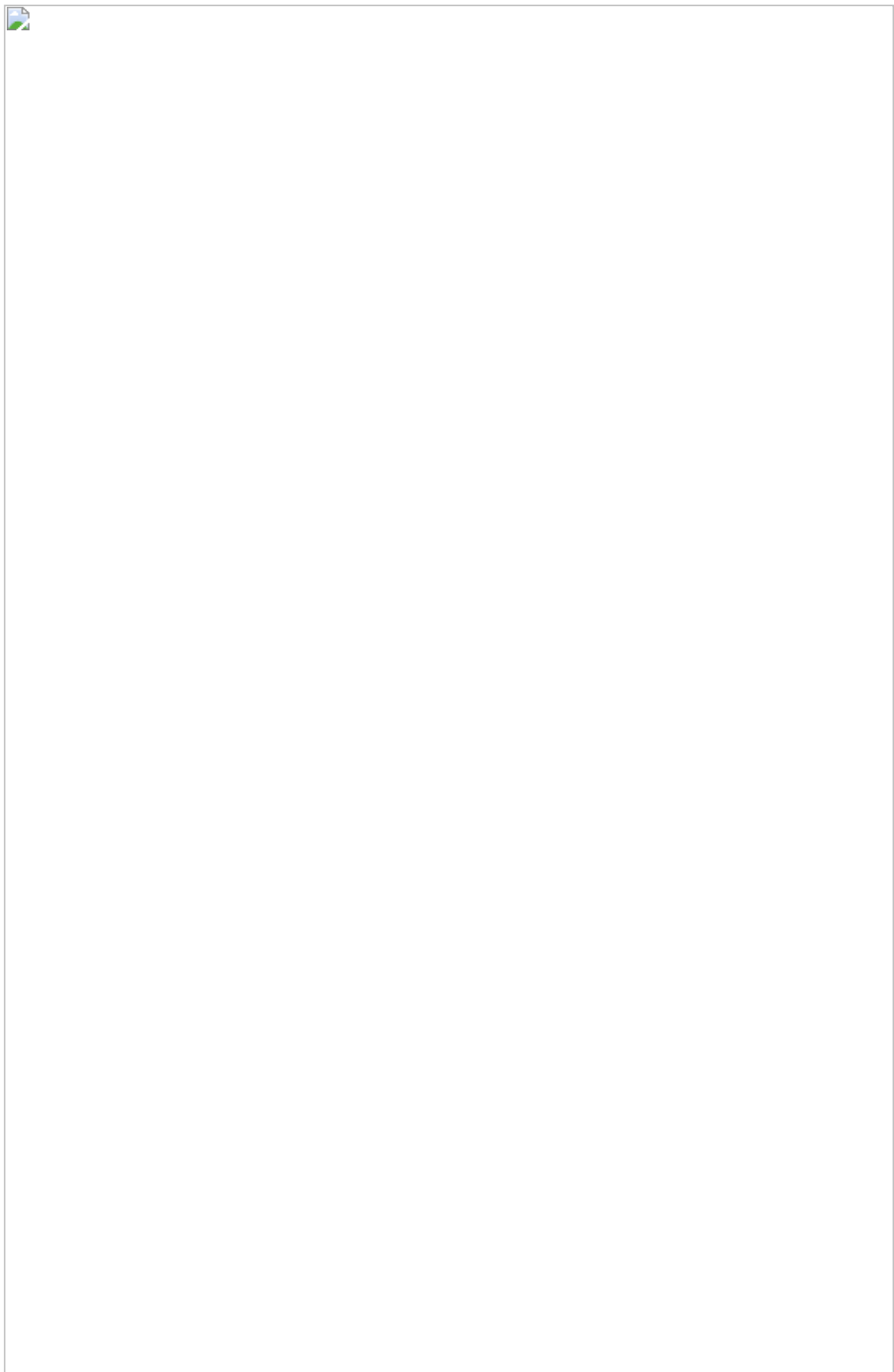

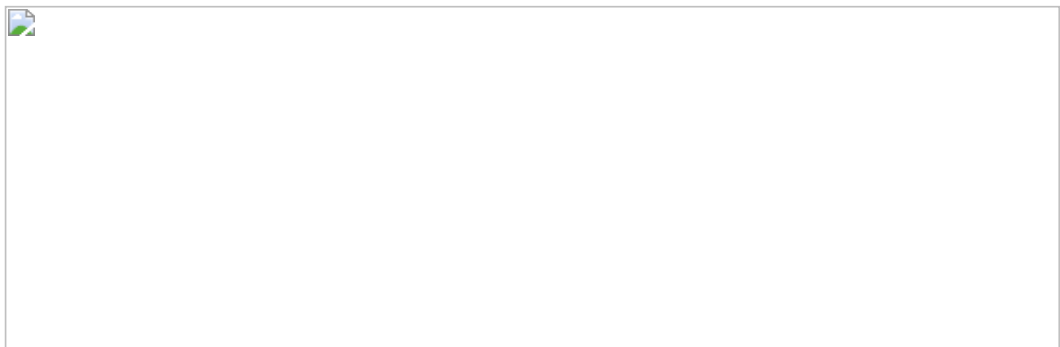
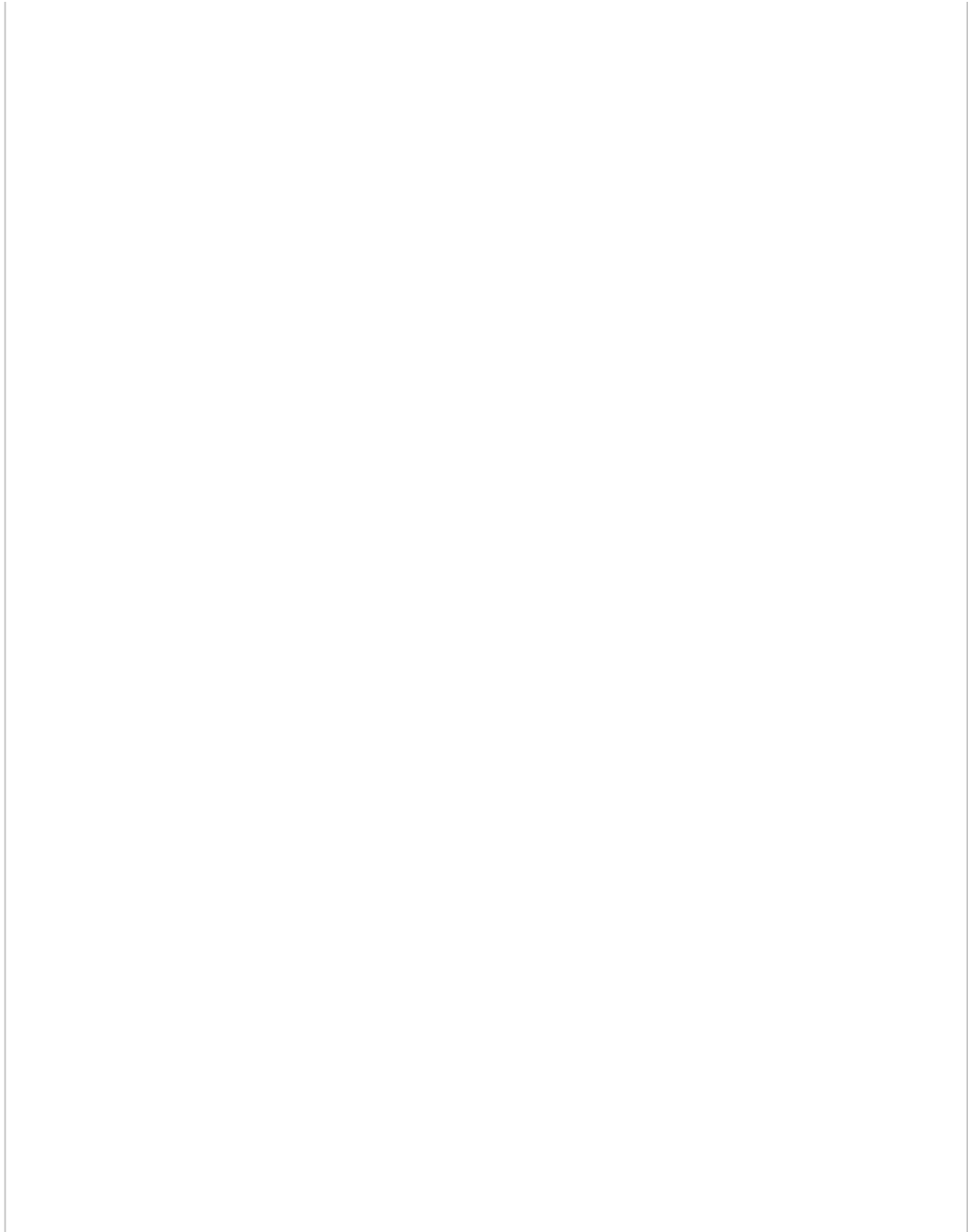

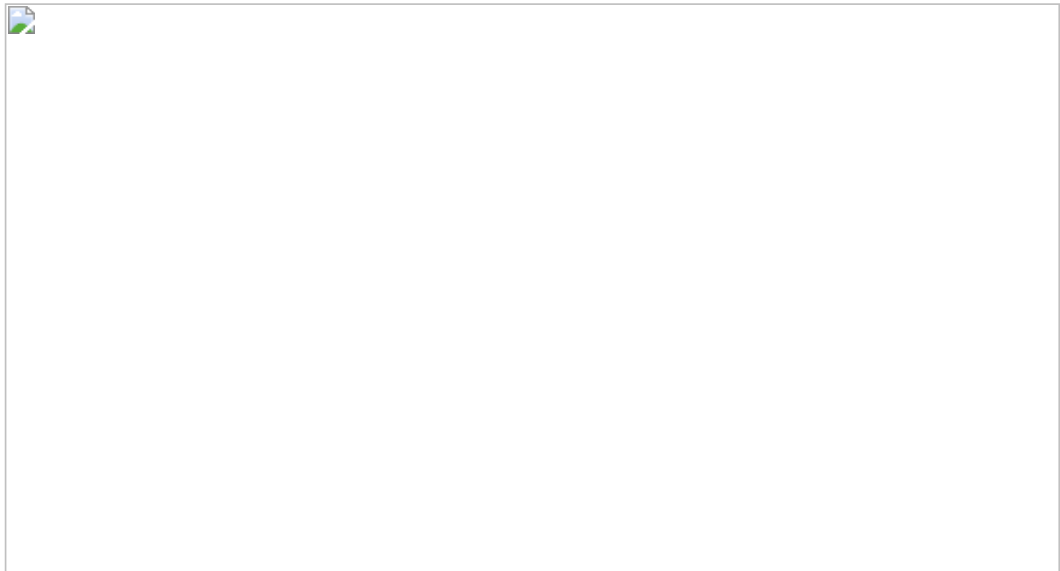
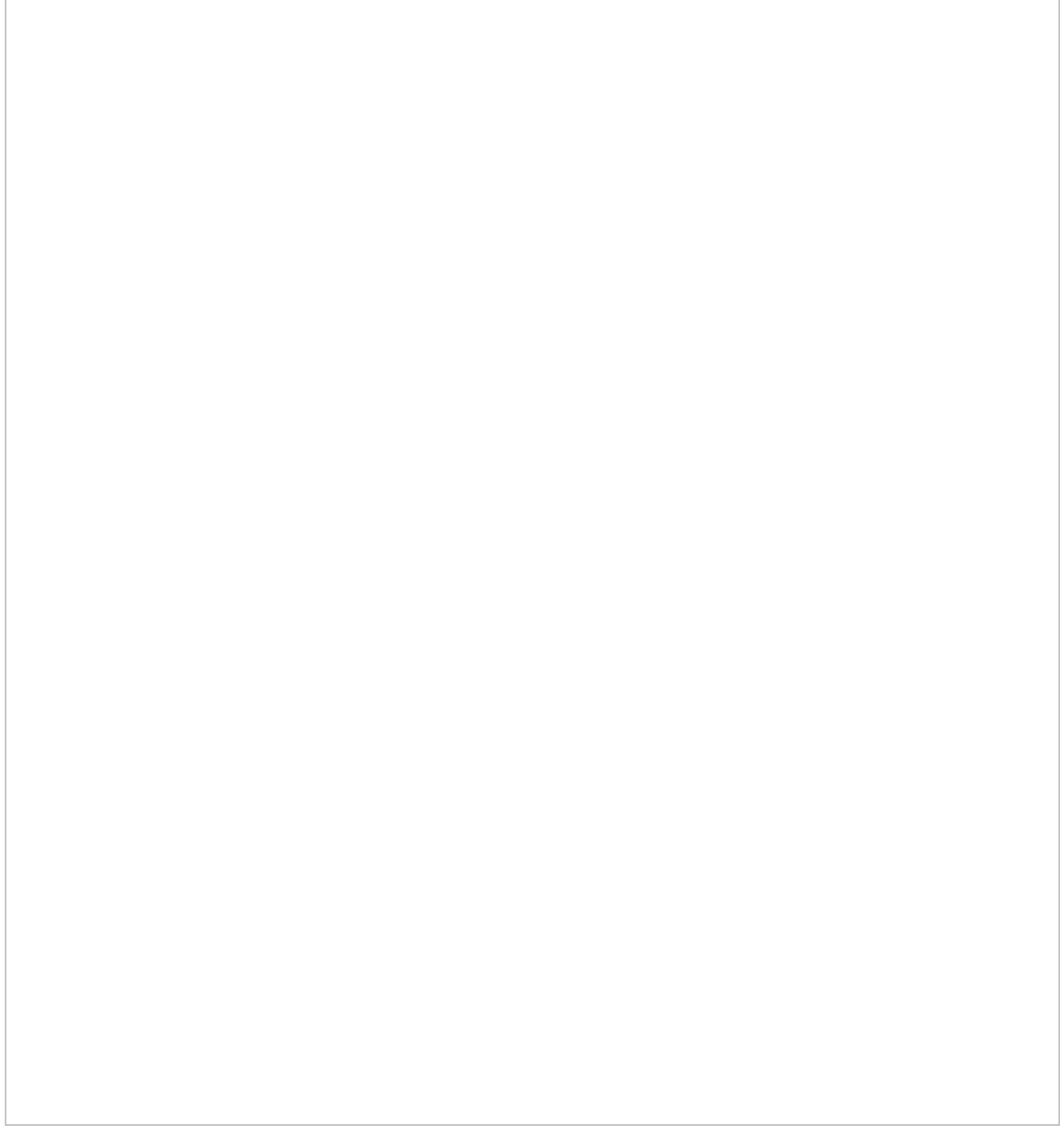

Chương 42

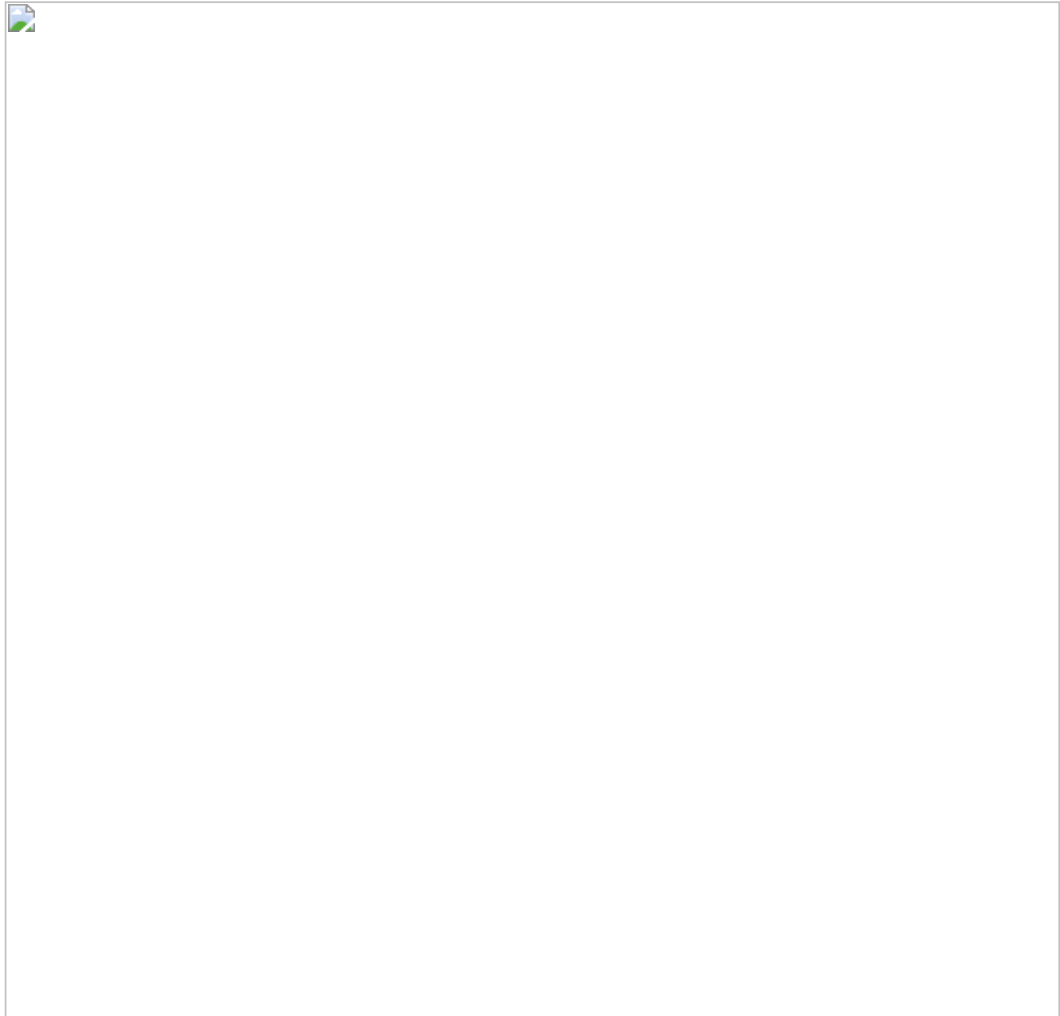

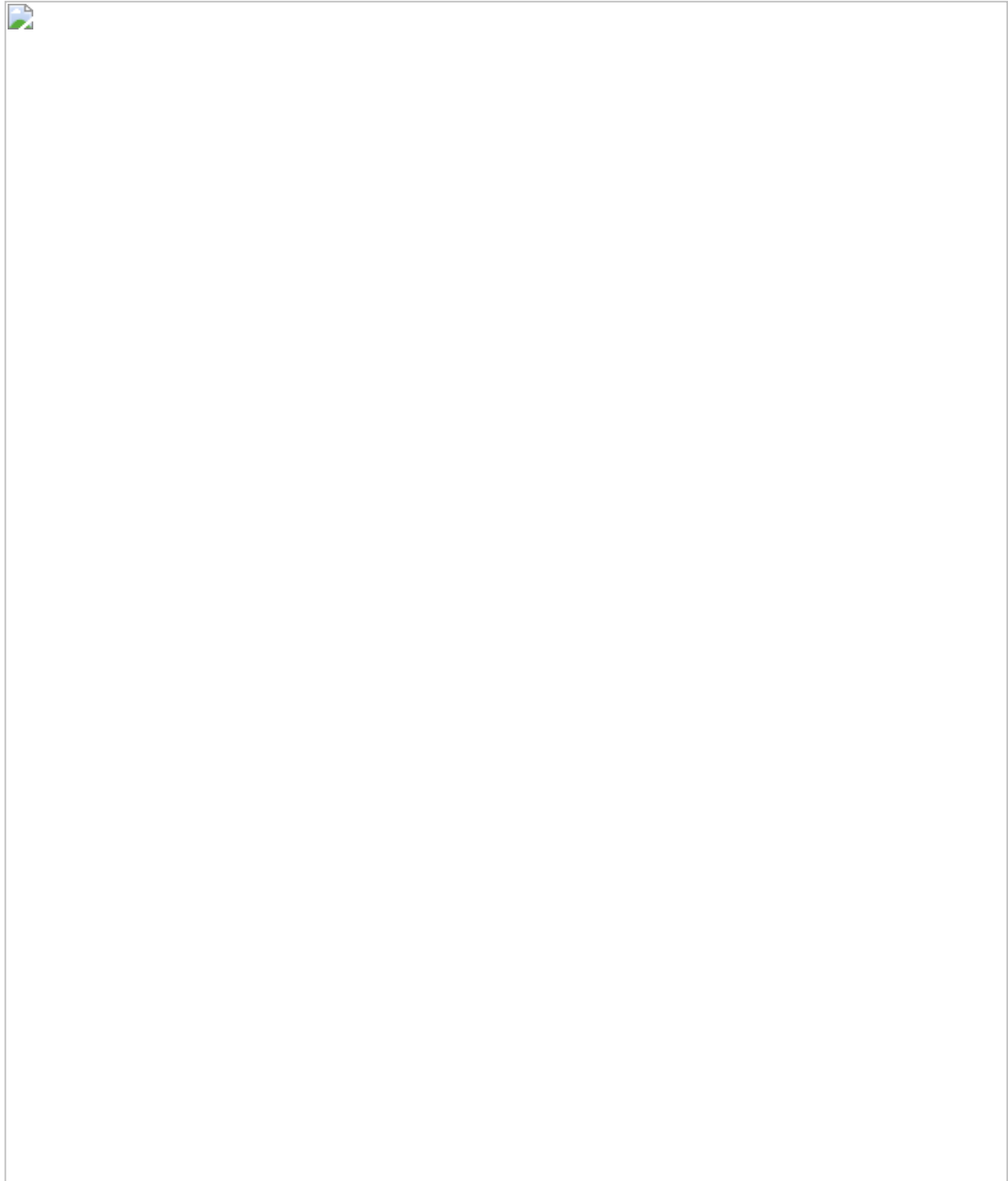
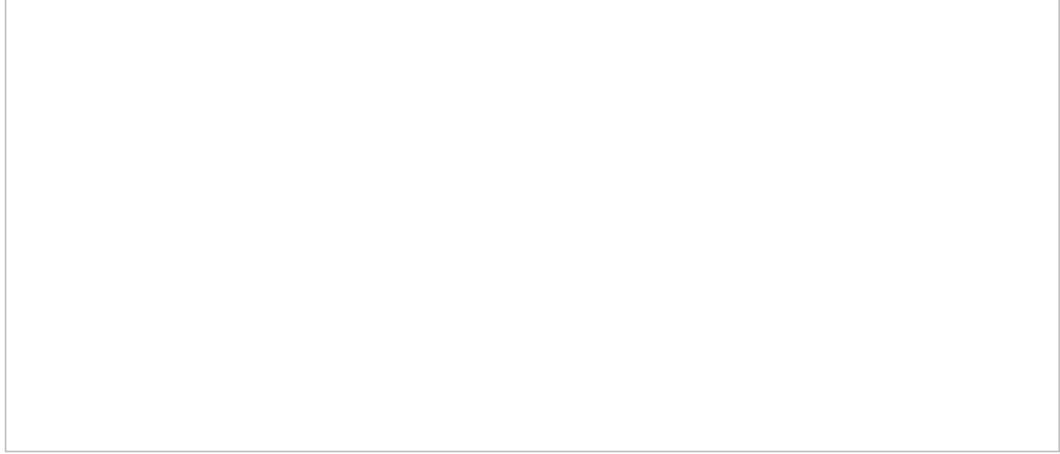

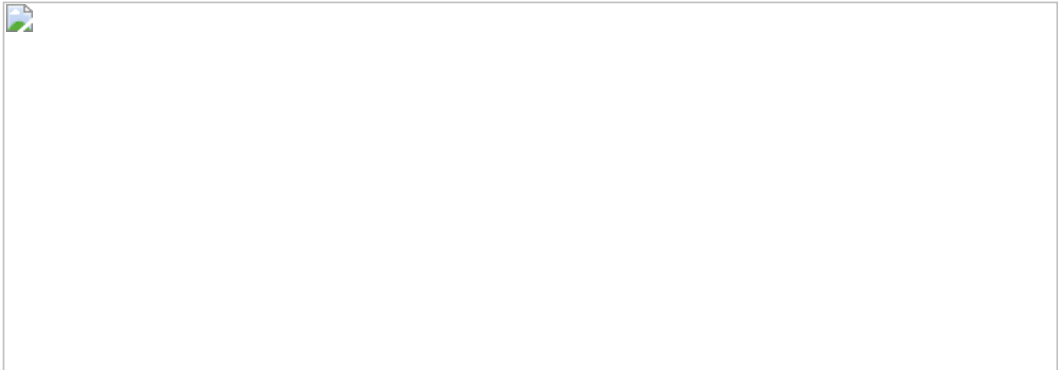

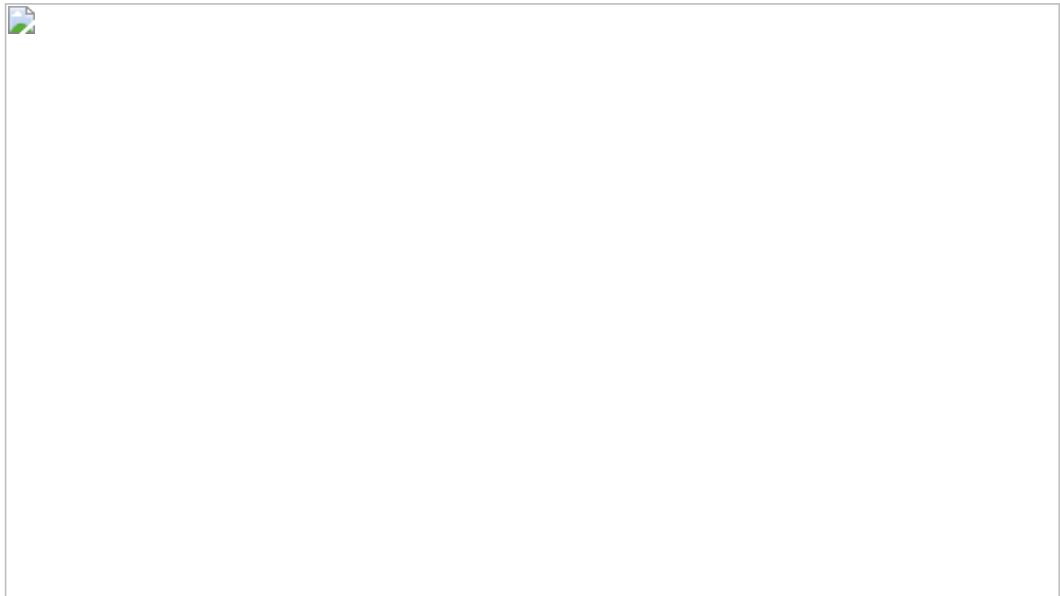
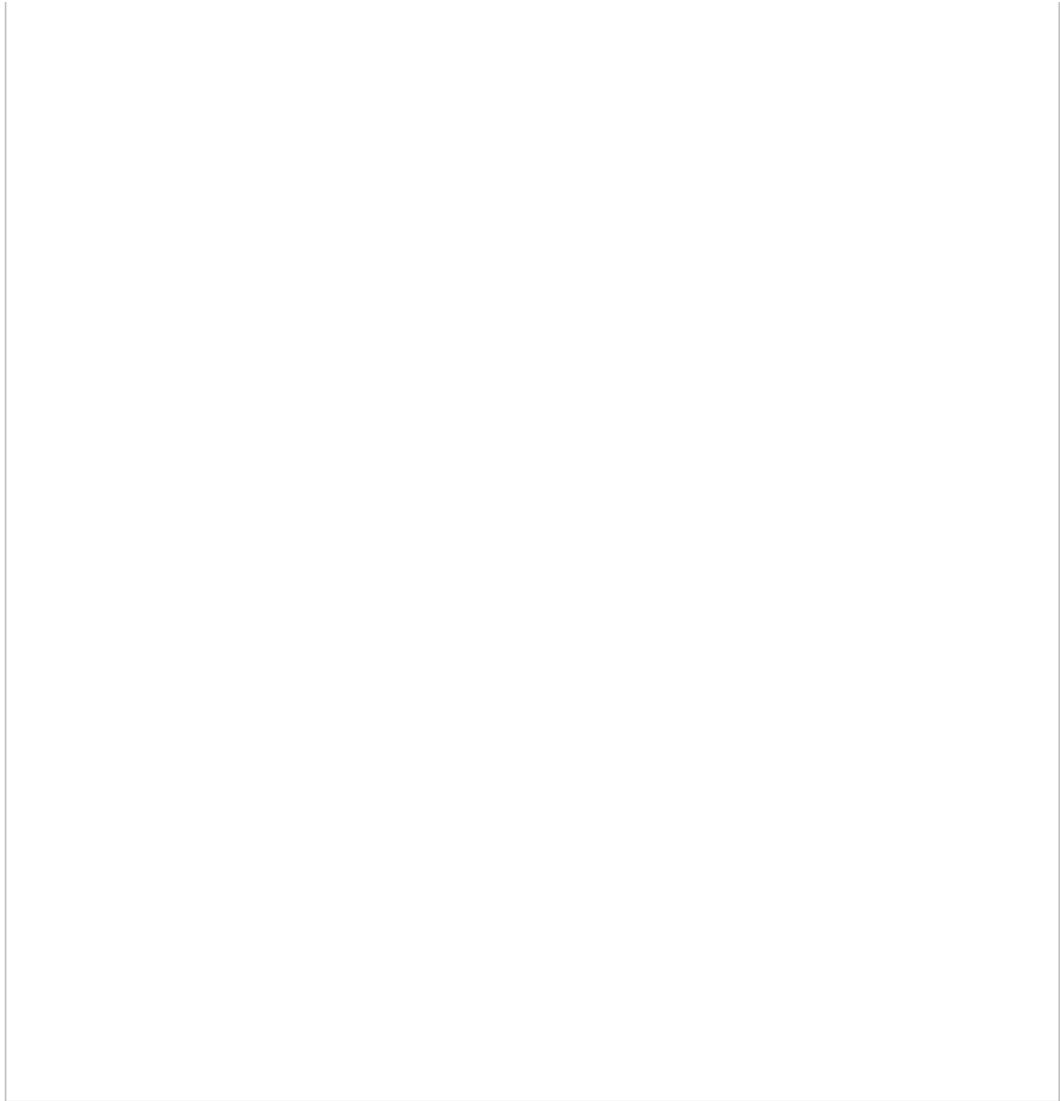

Chương 43

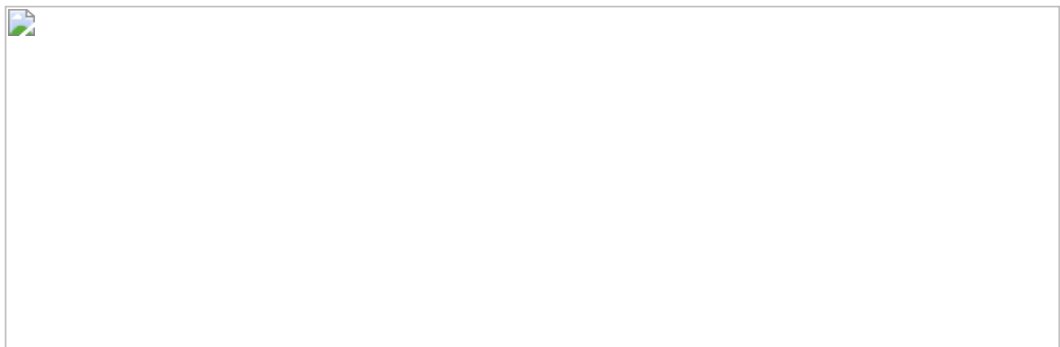
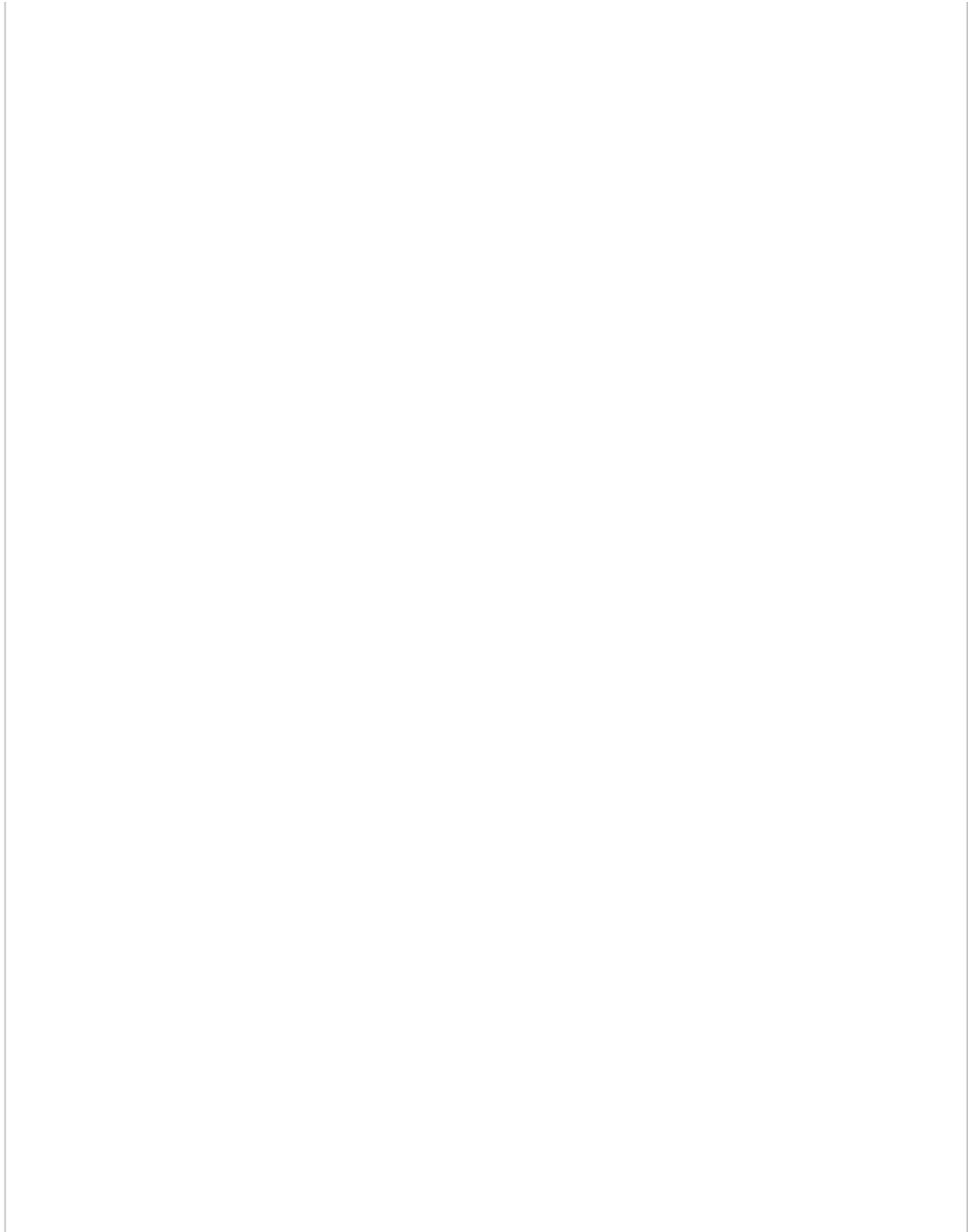

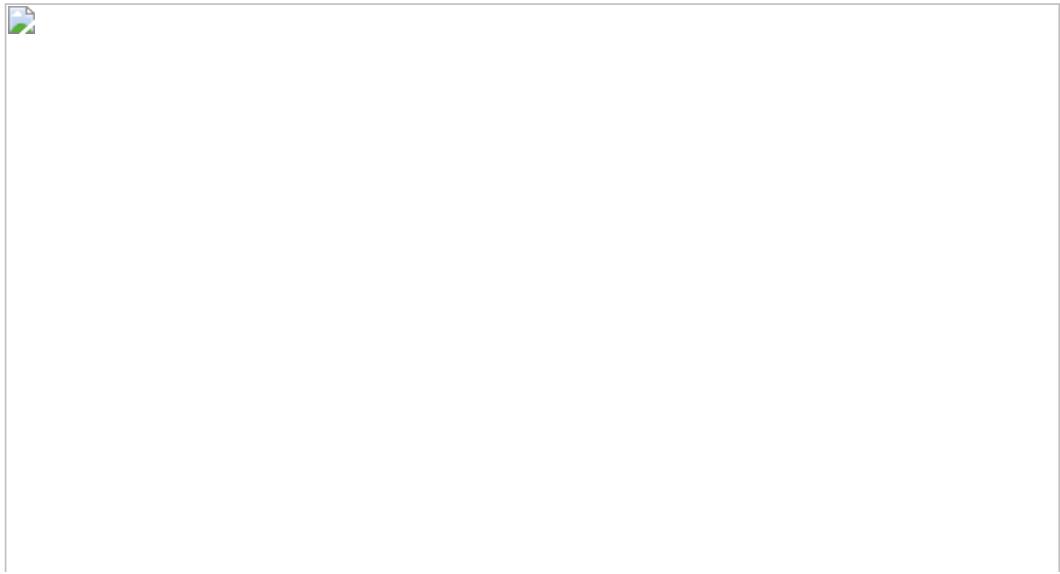
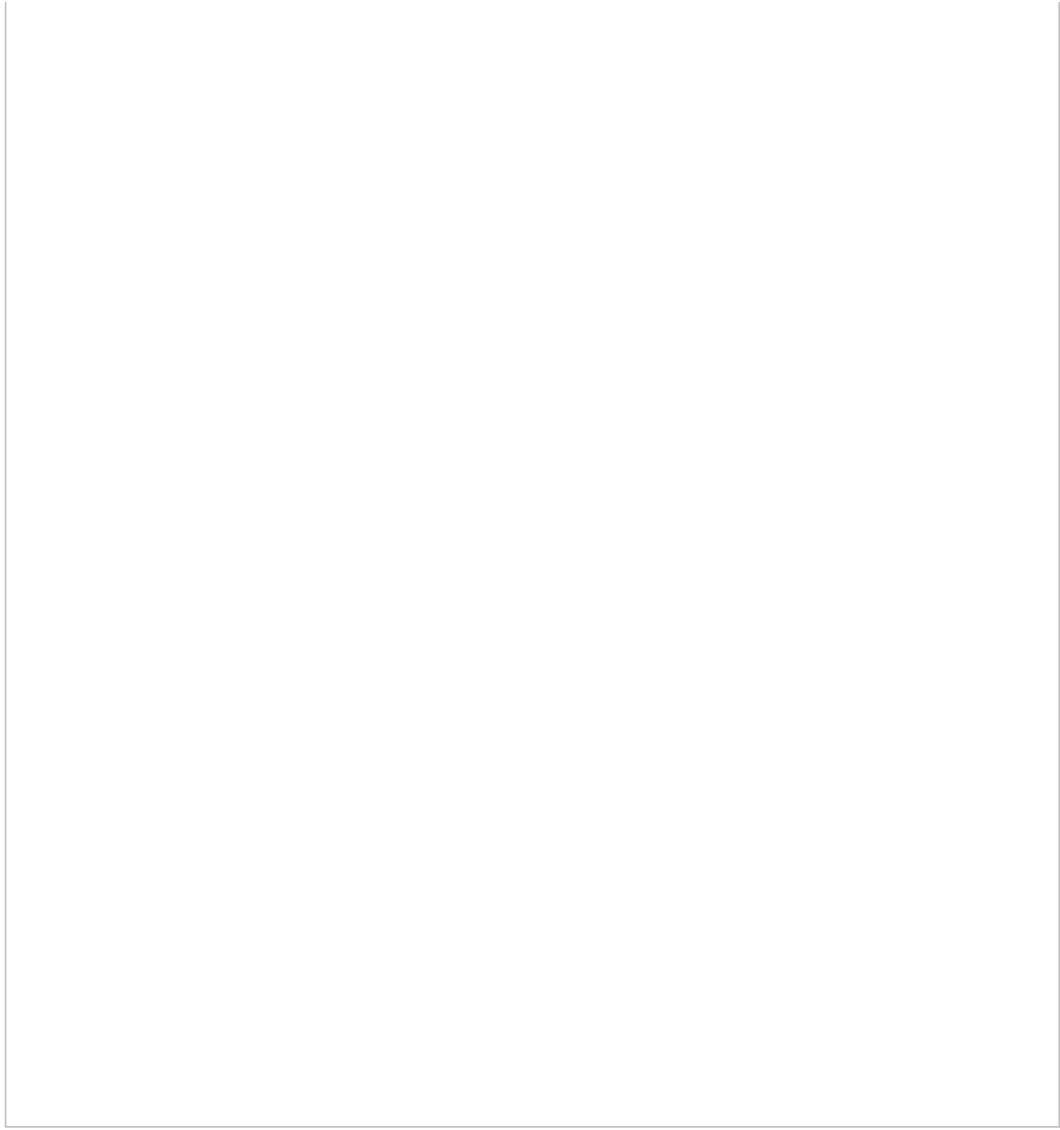

Chương 44

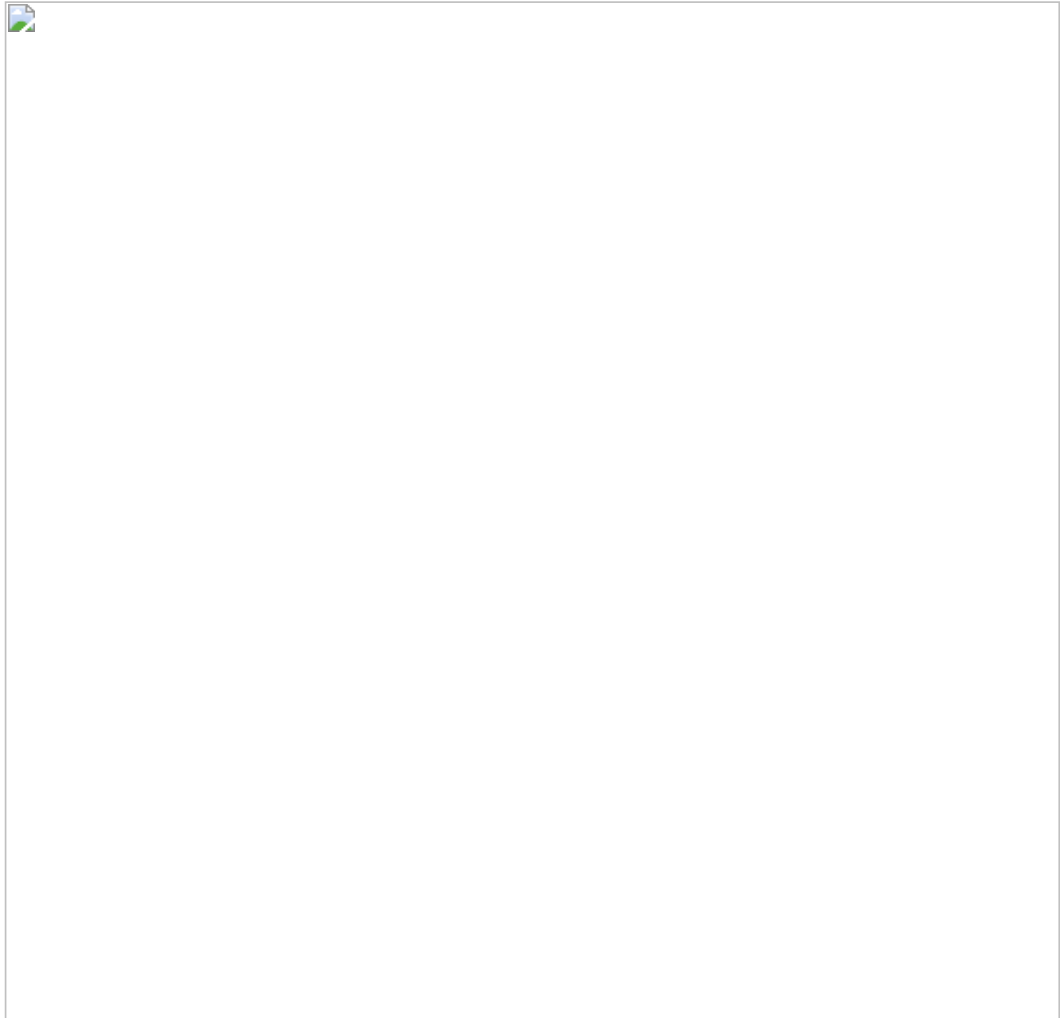

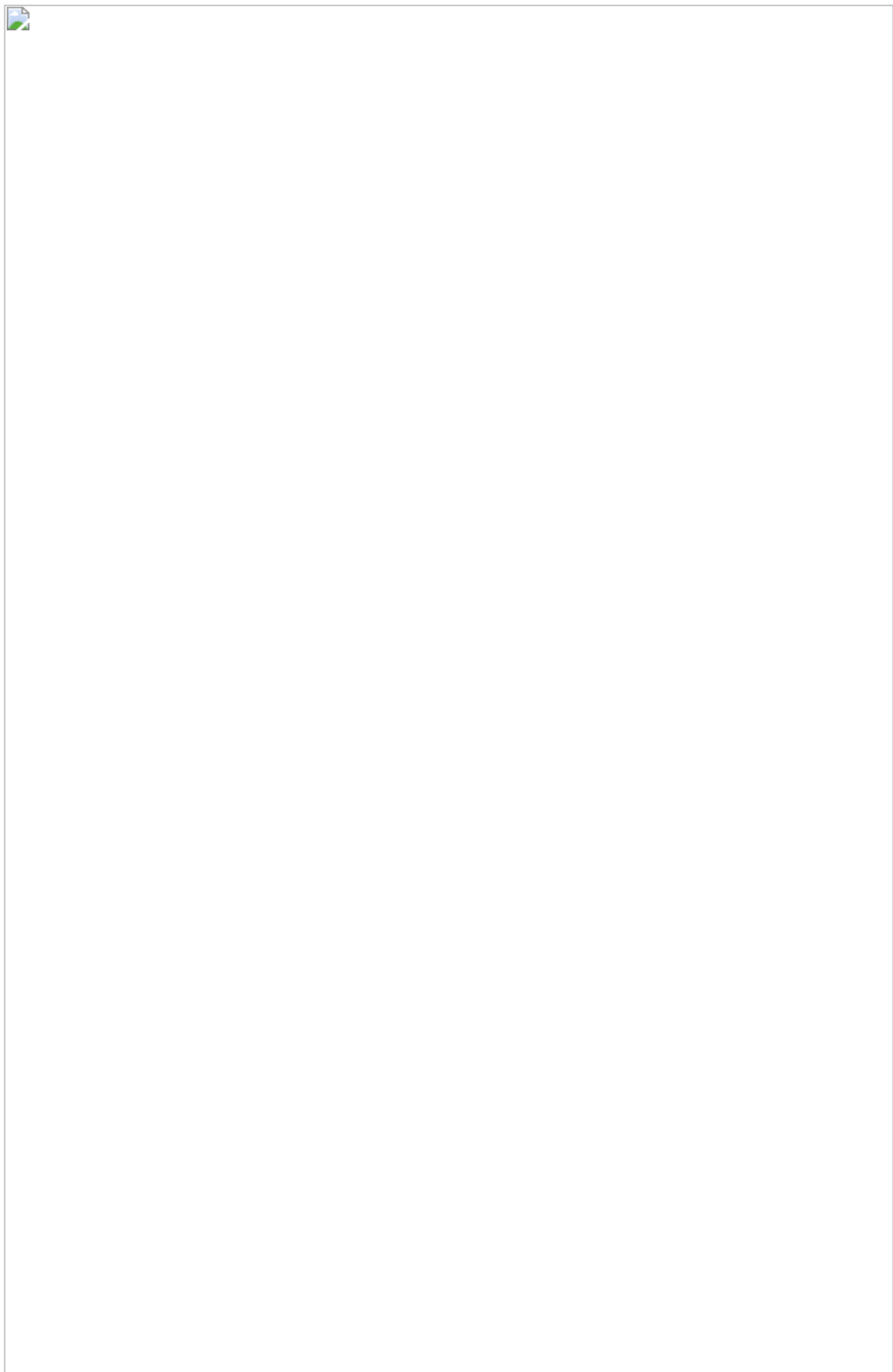

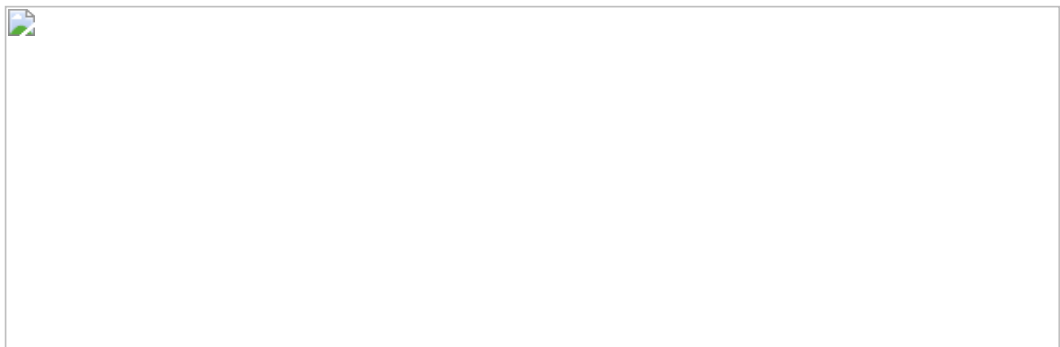
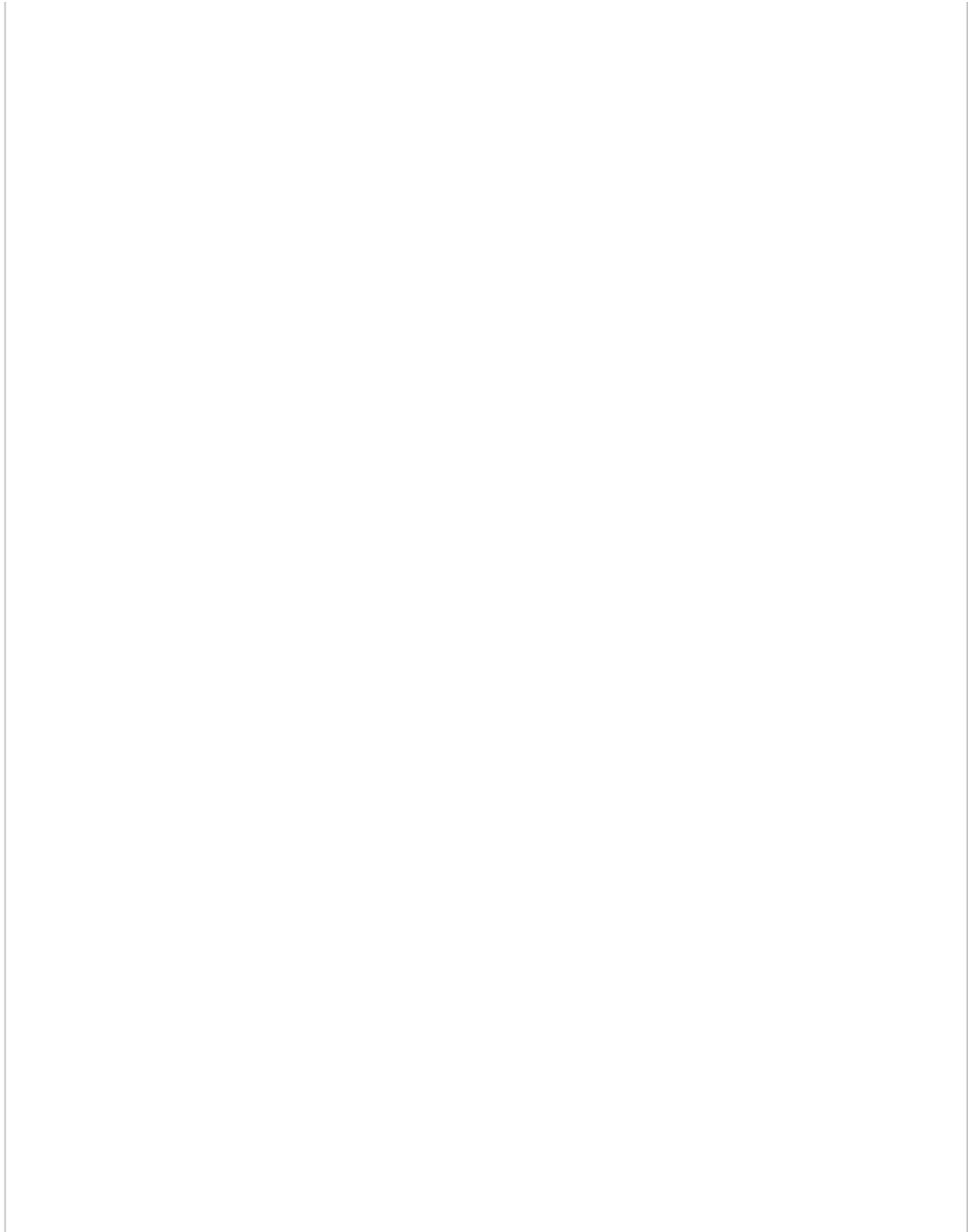

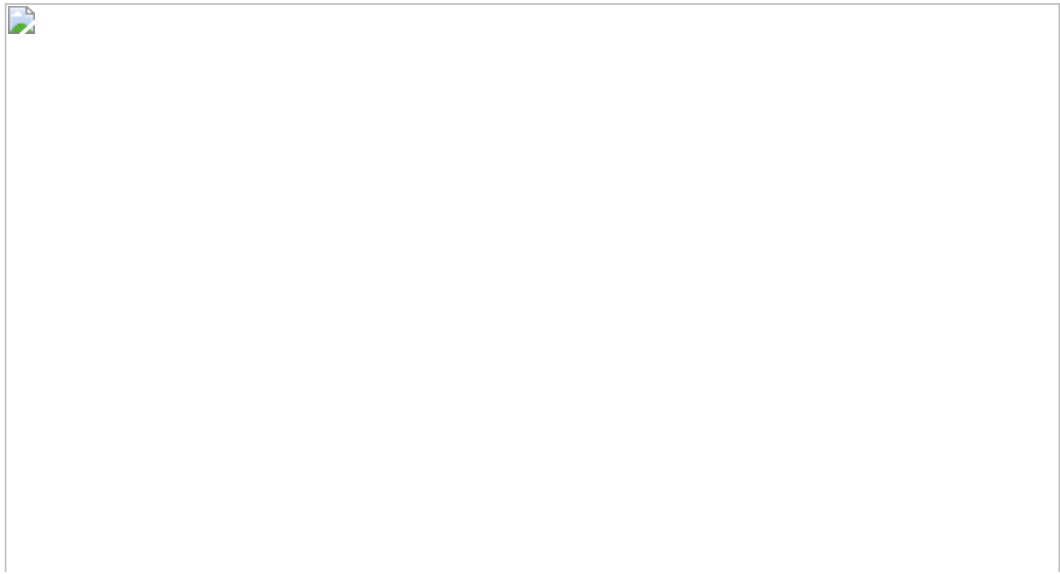
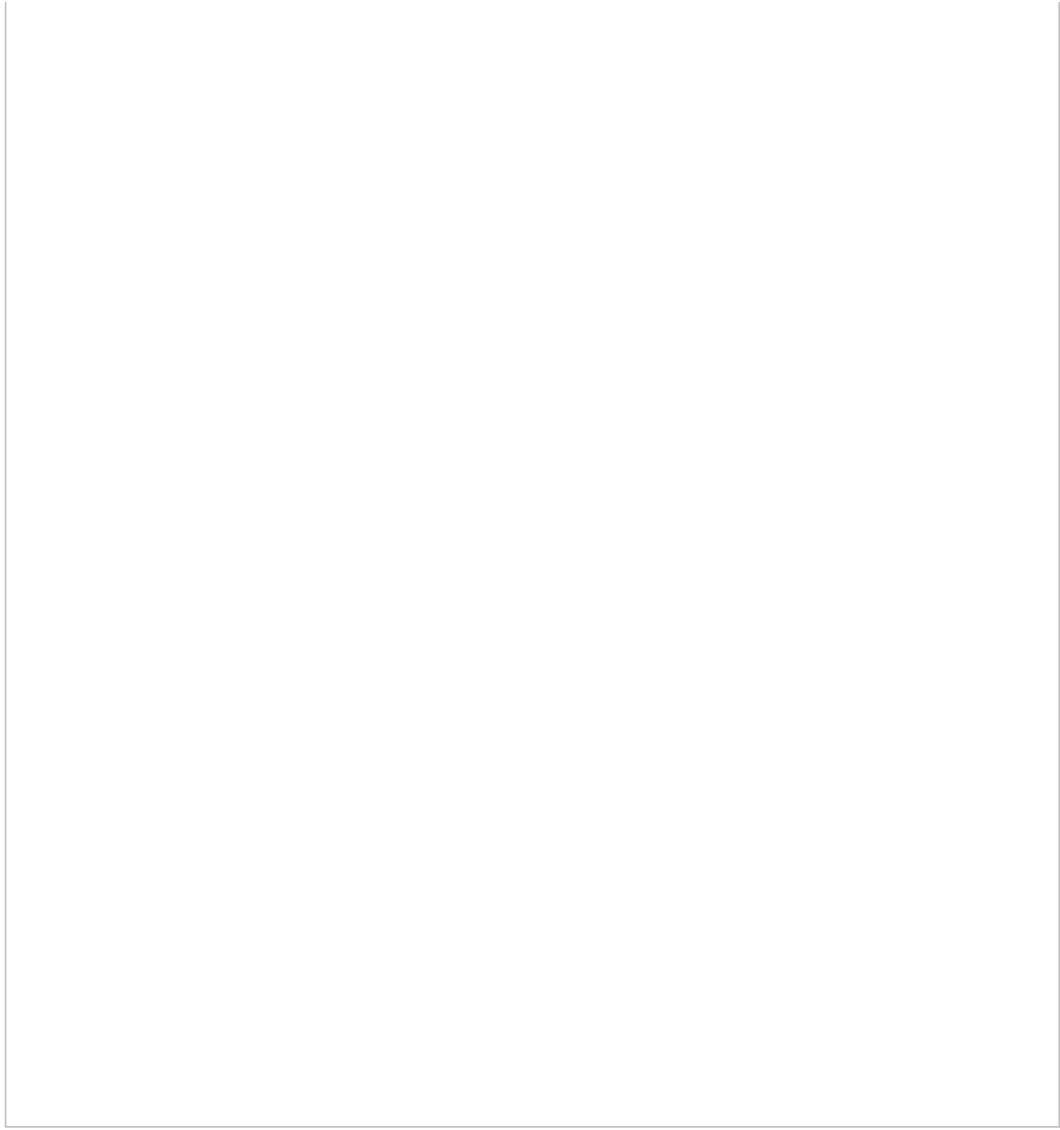

Chương 45

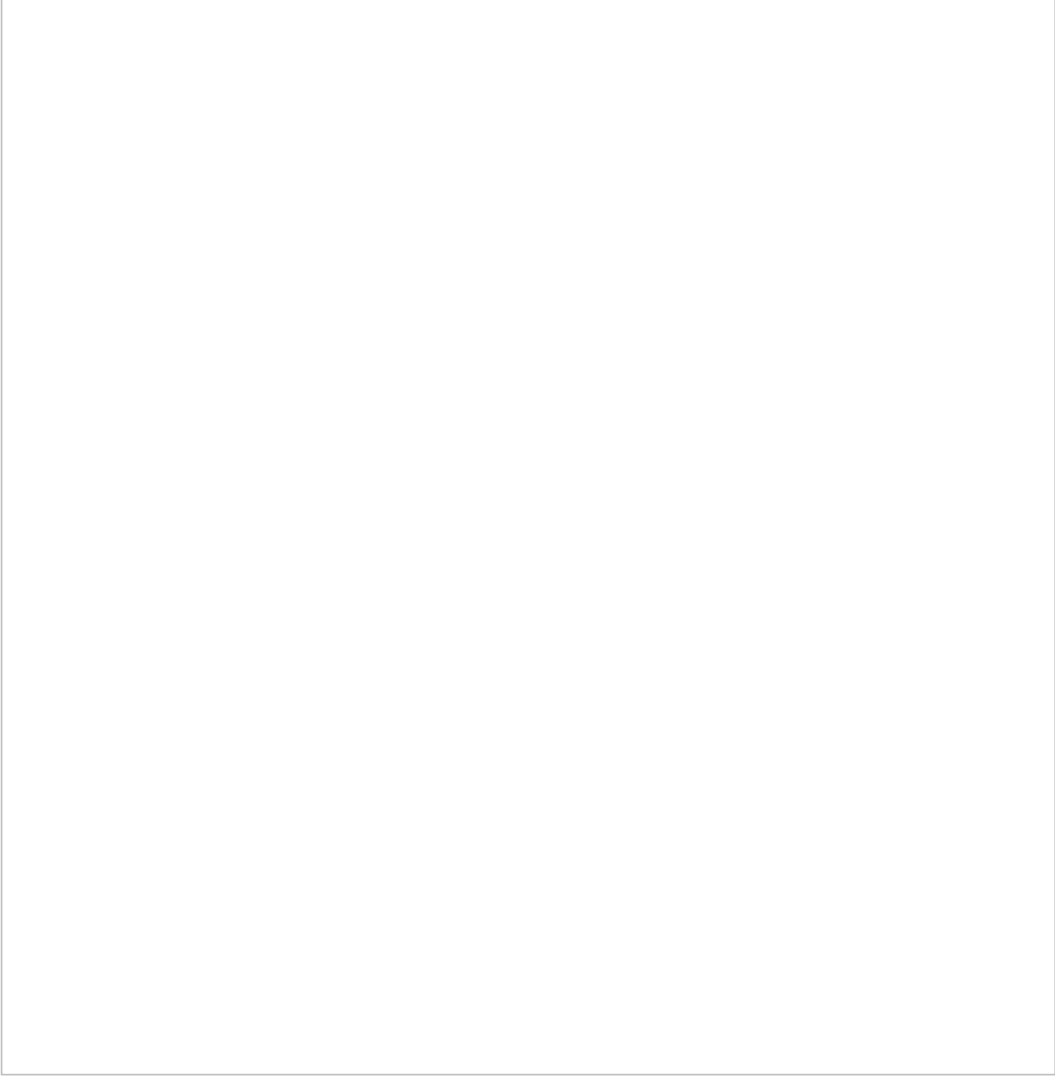

Chương 46

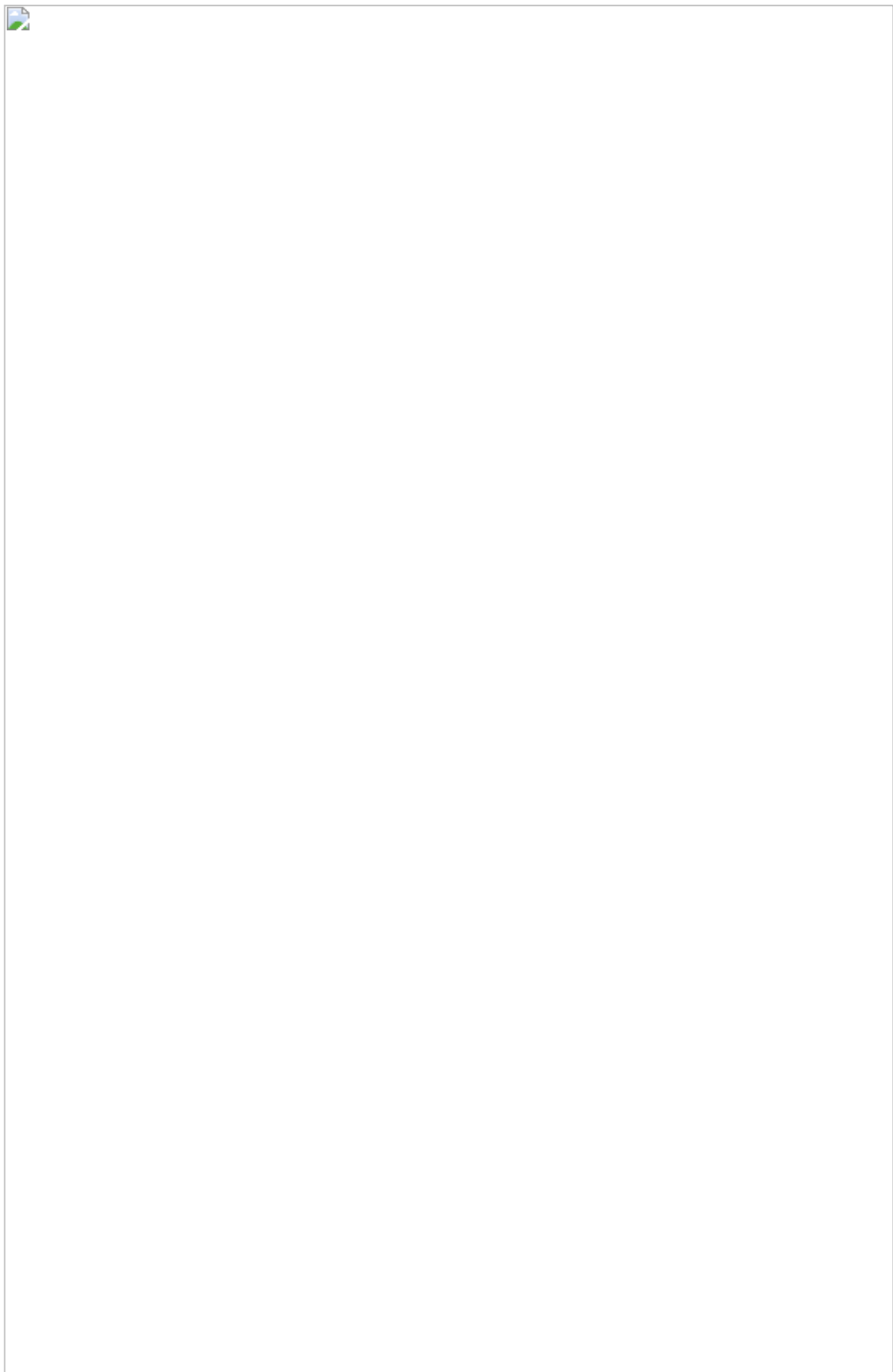

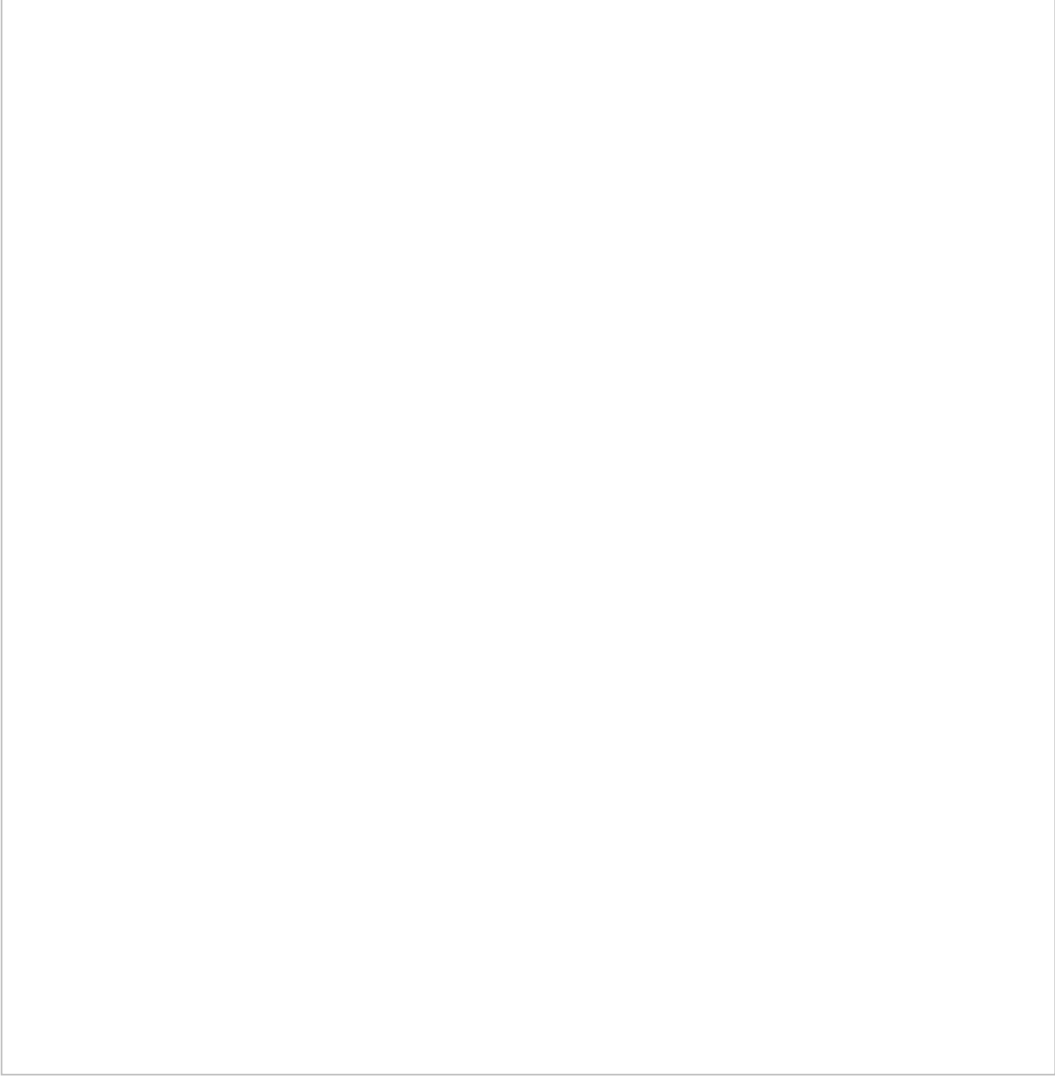

Chương 47

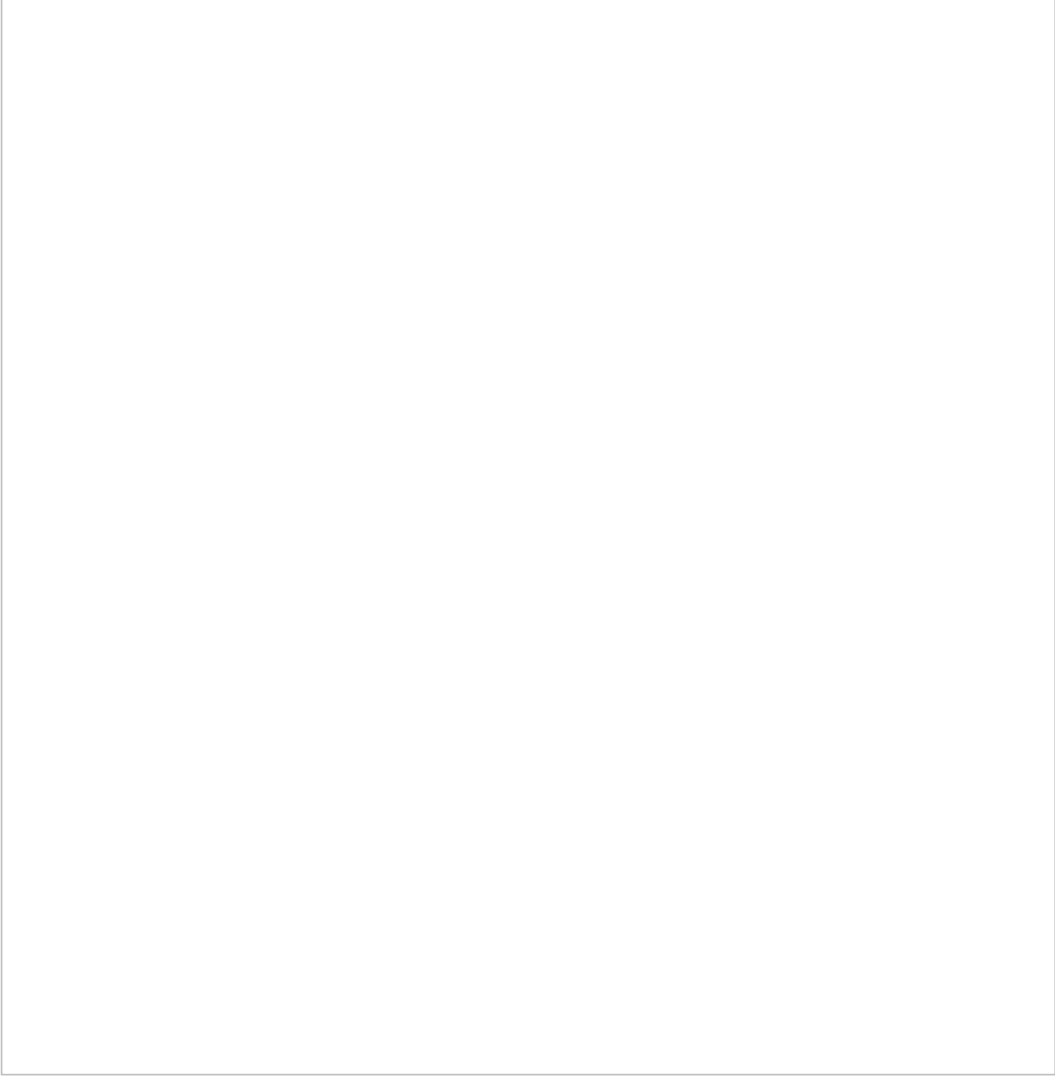

Chương 48

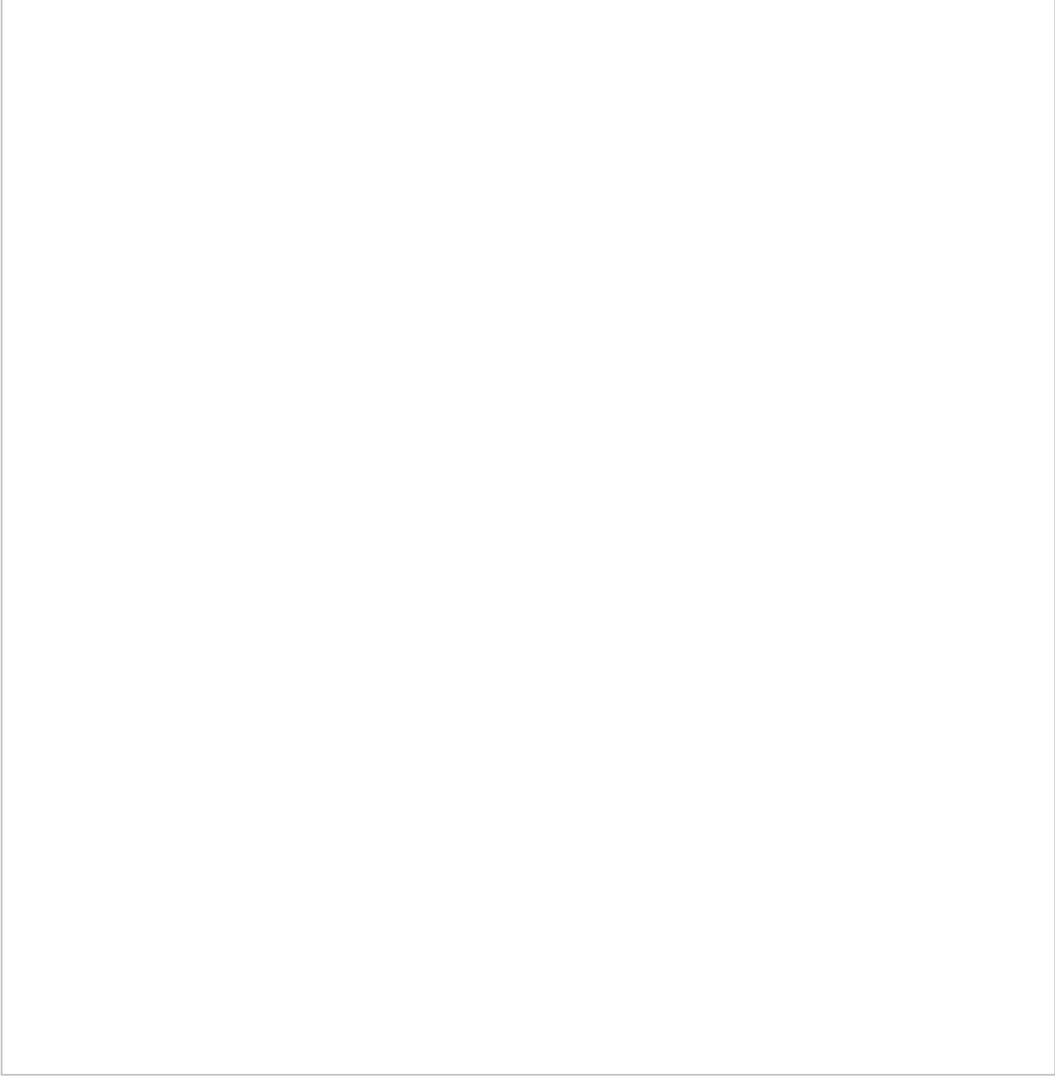

Chương 49

Chương 50

Ngụy Thiệu cho ngựa chạy chậm lại, được nửa đường thì Ngụy Nghiễm mới đuổi kịp, hô lên: “Nhị đệ, đúng lúc quá, ta mới đi sẵn về lại gặp đệ ở đây!”

Ngụy Thiệu đã nhìn thấy đoàn người Ngụy Nghiễm từ trước, dừng ngựa lại, hai con ngựa lớn dựa sát vào nhau, mỉm cười nói: “Hôm nay thu hoạch được gì?”

“Đệ tự nhìn đi!”

Ngụy Nghiễm quay đầu chỉ vào tùy tùng phía sau, con mồi treo lưng lửng trên lưng ngựa bọn họ.

Ngụy Thiệu liếc nhìn, khen: “Khá đấy!”

Ngụy Nghiễm cười nói: “Nếu nhị đệ rảnh rồi thì tới nhà ta, huynh đệ chúng ta lần trước uống vui biết mấy, nay có thêm đồ nhắm ngon thì càng vui hơn!”

Ngụy Thiệu nói: “Cũng hợp ý ta đó!” Vừa nói chuyện, ánh mắt vừa liếc Kiều Từ phía sau Ngụy Nghiễm.

Kiều Từ ban đầu còn ngồi yên trên ngựa, nghe Ngụy Nghiễm cùng nam nhân trẻ tuổi này nói chuyện cũng đoán được hẳn chính là Yên hầu Ngụy Thiệu, tỷ phu của mình. Thấy hắn nhìn về phía mình, trên mặt tuy còn mang theo nụ cười khi nói chuyện với Ngụy Nghiễm, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng, Kiều Từ mới vội vàng nhảy xuống ngựa, đứng trên mặt đất.

Ngụy Nghiễm theo ánh mắt Ngụy Thiệu quay đầu lại, cười nói: “Hắn chính là đệ muội chi đệ, Kiều gia công tử Duyệt Châu, tiểu cữu (em vợ) của nhị đệ đó. Hai ngày trước đệ không ở trong thành, ta liền theo lời tổ mẫu đưa Kiều công tử đi tham quan đây đó. Mới đi sẵn ở Ngự sơn về thì gặp đệ.”

Khi Ngụy Nghiễm nói chuyện, Kiều Từ thấy Ngụy Thiệu vẫn cứ nhìn mình, ánh mắt có phần lạnh nhạt, không khỏi nghĩ đến lời căn dặn của tỷ tỷ hôm qua, nói tỷ phu lão luyện thành thực, tính cách hơi quái gở, bây giờ gặp thấy đúng như vậy. Kiều Từ cẩn trọng hơn, chần chờ một lúc mới bước lên hai bước, cúi đầu chào Ngụy Thiệu, gọi hắn một tiếng “Tỷ phu”, sau đó không biết nói gì thêm, đứng im tại chỗ.

Ngụy Thiệu bốn tuổi đã đi theo phụ thân học bắn cung, tài bắn cung không chỉ tinh tuyệt mà nhãn lực cũng sắc như chim ưng. Thật ra lúc này từ xa hắn đã nhìn thấy thiếu niên đi song song cùng Ngụy Nghiễm. Đến gần thấy khuôn mặt có nét giống Tiểu Kiều, hắn liền biết đây chính là đệ đệ của thê tử – Kiều Từ.

Trong suy nghĩ của Ngụy Thiệu thì hẳn chẳng mong chờ gì ở sứ giả Duyệt Châu phái tới lần này, hẳn không kỳ vọng gì, mà còn thấy hơi phiền chán.

Trong tiềm thức của hẳn, thì trừ Tiểu Kiều ra, hẳn chẳng muốn có liên quan gì tới bất kì ai nhà họ Kiều nữa.

Nhưng đây cũng chỉ là mong muốn mà thôi. Dù sao lúc trước, mặc kệ là theo ý của tổ mẫu hay vì muốn lợi dụng Duyệt Châu thì hẳn cũng đã cưới Kiều nữ. Hôn lễ ngày ấy cũng chẳng có ai cầm kiếm uy hiếp hẳn phải lấy nàng cả, vậy nên ít nhất bây giờ hẳn không thể hoàn toàn phân rõ ranh giới với Kiều gia được.

Thế nên mấy ngày trước, khi đoàn sứ giả Duyệt Châu sắp đến Ngự Dương thì Trác quận bồng có chuyện cần hẳn xử lý. Hẳn coi như đó là lẽ đương nhiên, mà trong lòng cũng chẳng áy náy gì cả, cứ đi làm chuyện mà hẳn thấy quan trọng hơn.

Đêm trước khi đi, lúc ở trong thư phòng hẳn nói với Tiểu Kiều chuyện này, thật ra hẳn không phải không thấy tia thất vọng khẽ vụt qua trong đôi mắt long lanh của nàng.

Khi ấy quả thực hẳn hơi do dự, cũng định giải thích với nàng một tiếng. Nhưng chút do dự đó chỉ trong chớp mắt rồi vụt bay.

Hẳn coi thường, cũng cảm thấy chẳng cần phải giải thích với nàng chuyện đó.

Thế là hẳn đi tới Trác quận. Ngày thứ nhất tất cả đều bình thường, nhưng đến tối, không biết tại sao khi vừa nhắm mắt thì trong đầu lại hiện lên đôi mắt mang theo thất vọng của nàng, còn có dáng vẻ mỉm cười khi nàng tạm biệt mình. Trong lòng chợt thấy trống trải, một đêm khó ngủ.

Tối ngày thứ hai cũng chính là tối hôm qua, khi không tài nào ngủ được, hẳn bèn đi ra ngoài cưỡi ngựa một mình, lúc về đã nửa đêm. Khi mở cửa vào lại thấy trên giường có thêm một mỹ nhân. Thì ra tên quận trưởng mới nhậm chức mấy tháng trước hơi bị “thức thời”, sau khi hẳn ra khỏi phòng liền tự mình mang ‘quà’ tới.

Trước đây Ngụy Thiệu có danh là “Tiểu bá vương”, trừ hành sử thô bạo, không coi ai ra gì thì hẳn trở mặt còn nhanh hơn lật sách. Đi vào thấy mỹ nhân nằm trên giường mình, hẳn giận tím mặt, rút bội kiếm một phát chém đứt cột giường, khung màn gãy rơi xuống làm mỹ nhân hét toáng lên, sợ hãi chạy ra khỏi phòng.

Sáng nay, Ngụy Thiệu đuổi tên quận trưởng võ mông ngựa sai cách kia đi, nhanh chóng giải quyết công việc xong liền đi về, mãi tới chạng vạng mới tới đây, không ngờ lại gặp đệ đệ của thê tử.

Ban nãy từ xa thấy hấn cưỡi ngựa song song với Ngự Nghiễm, nói nói cười cười vô cùng thân thiết, lúc thấy mình lại tỏ vẻ xa cách, hô hấp của Ngự Thiệu giống như bị cái gì đó chèn ngang, sắc mặt càng khó coi hơn, không xuống ngựa mà chỉ khẽ gật đầu với Kiều Từ, hỏi: “Đến lúc nào?”

“Giữa trưa hôm qua.”

Kiều Từ đáp. Nghĩ thầm tỷ tỷ nói đúng thật. Tỷ phu đúng là người cao ngạo, kiêu căng khó gần, khác Ngự biểu ca hoàn toàn. May mà tỷ tỷ đã dặn trước, chứ mình không biết thì chắc bây giờ đã đắc tội hấn rồi.

Lại nói, tỷ tỷ phải chung sống với một người như vậy, chắc vất vả lắm.

Kiều Từ dù sao cũng còn nhỏ, trên mặt không giấu nổi suy nghĩ, nhìn Ngự Thiệu càng thêm lạnh nhạt.

Tỷ phu tiểu cữu nhìn nhau không nói gì, Ngự Thiệu ngừng một lát, quay qua nói với Ngự Nghiễm: “Trời không còn sớm nữa, có về chung luôn không? Tối nay thiết yến tầy trần cho hấn, huynh trưởng cũng tham dự luôn.”

Ngự Nghiễm gật đầu cười. Ngự Thiệu nhìn Kiều Từ một lát, nhắc cương ngựa, điều khiển ngựa chạy đi, Ngự Nghiễm cũng đuổi theo, đám tùy tùng dón dập leo lên ngựa. Kiều Từ thấy thế cũng vội vàng leo lên ngựa, cả đoàn người khí thế hào hùng đi vào thành, tiến thẳng về Ngự phủ.

. . .

Ngự Thiệu vào cửa dẫn dò thiết yến đãi khách, sau đó trực tiếp đi Tây phòng.

Bước chân của hấn mang theo chút vội vã, khi vào nội viện mới chậm rãi hơn. Đẩy cửa ra, bước qua ngưỡng cửa nhìn vào trong, nhưng lại không bắt gặp bóng dáng Tiểu Kiều ra đón như thường ngày. Hấn đi vào mấy bước, vén rèm che lên, nhưng nàng cũng không ở trên giường.

Ngự Thiệu quay đầu lại, thấy vú già đã theo vào, hấn hỏi: “Nữ quân sao không ở đây?”

Vú già khom người nói: “Kim Long tự hôm nay có pháp hội, lão phu nhân trời vừa sáng đã dẫn phu nhân và Nữ quân đi tới đó, giờ vẫn chưa về.”

Ngự Thiệu ngừng lại.

. . .

Bên ngoài trời tốiมืด, nhưng trong Ngự phủ đèn đuốc sáng choang, bốn góc đuốc hừng hực cháy, trong khách phòng bày một bàn tiệc rượu.

Quân hầu Ngự Thiệu mới từ Trác quận về mở tiệc khoản đãi thê đệ Kiều Từ cùng sứ giả Dương Phụng từ xa đến. Tiếp khách trừ Ngự Nghiễm ra còn có đám người Lý Diễm, Ngự Lương. Ngự Thiệu ngồi ở chủ vị, bên trái là Kiều Từ, dưới Kiều Từ là Dương Phụng. Ngự Nghiễm ngồi bên phải Ngự Thiệu, đối diện với Kiều Từ, còn Lý Diễm Ngự Lương và những người khác theo thứ tự lớn nhỏ ngồi vào chỗ, khách chủ cùng ngồi trước một bàn dài.

Trên bàn tiệc món ăn thịnh soạn phong phú, bò dê, hươu, nai không thiếu thứ gì. Thị nữ xinh đẹp nâng rượu ngon chu đáo mời khách. Có rượu trợ hứng, một võ sĩ còn giẫm giẫm chân theo nhịp bài quý diện vũ đạo.

Sứ giả Duyệt Châu – Dương Phụng hai tay giơ cao chén rượu, cung kính nói rất nhiều lời cảm tạ với Ngự Thiệu, kể về việc dẫn binh trợ lực thế nào, giải vây tình thế ngàn cân treo sợi tóc hung hiểm ra sao, ơn cao sánh tựa mây xanh, không nhường nào kể hết.

Thẳng thắn nhìn lại, thì lần này Ngự Thiệu liên hợp với Dương Tín tấn công Từ Châu để cứu Duyệt Châu cũng được coi là giải vây tình huống ngàn cân treo sợi tóc, cũng không phải nói quá. Nhưng nghe từ miệng Dương Phụng nói ra thì giống như đang tụng đức, nghe nịnh nọt hèn mọn vô cùng.

Kiều Từ nghe mặt đỏ tới mang tai. Thấy Ngự Thiệu cùng đám hạ thần đều đang nhìn mình và Dương Phụng, bốn phía yên lặng như tờ, chỉ có tiếng Dương Phụng thao thao bất tuyệt. Vị trí của mình lại trong tầm ngắm của Ngự Thiệu, khi này Dương Phụng vừa bắt đầu nói thì trong mắt Ngự Thiệu rõ ràng mang theo vẻ chán ghét, thấy Dương Phụng cứ nói hoài nói mãi thì trông hắn như đang cực lực nhẫn nại mới không lên tiếng cắt ngang. Thấy vậy Kiều Từ không khỏi nghĩ đến hôm qua gặp tỷ tỷ, tỷ nói cầu người không bằng tự cầu mình, nghĩ vậy hắn càng thêm xấu hổ, tuy trước mặt xếp đầy sơn hào hải vị cùng nhiều loại rượu ngon, nhưng còn đâu tâm tình thưởng thức?

Mãi mới chờ đến lúc Dương Phụng nói cảm ơn xong, Ngự Thiệu giả vờ nâng chén, hờ hững nói không có gì, không khí lại gượng gạo hơn. May là Ngự Nghiễm ngồi bên lên tiếng giảng hòa, bữa tiệc lúc này mới có thể tiếp tục.

Kiều Từ từ đầu đến cuối, trừ lúc phải lên tiếng đáp những câu cần phải trả lời, còn lại không nói thêm một câu.

Ngự Thiệu trước sau vẫn lạnh nhạt, cũng không nói gì nhiều.

Tỷ phu tiểu cửu không hẹn mà cùng im lặng, khách khứa còn lại cũng không được tự nhiên. May mà có Ngự Nghiễm nói đủ chuyện trên trời dưới biển, Lý

Điễn cùng Ngự Lương kẻ tung người hứng phụ họa nên buổi tiệc mới không nhạt nhẽo.

Nhưng tiệc cũng sớm tan.

...

Ngự Thiệu lần thứ hai trở lại Tây phòng. Hạ nhân đã thấp nền từ lâu, nhưng tổ mẫu vẫn chưa mang Tiểu Kiều về.

Ngự Thiệu lại đi qua thư phòng, ngồi trước bàn chăm chú xem sách thẻ tre mà buổi tối đi Trác quận còn chưa kịp đọc xong.

Một lát sau hần chợt quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, “cách” một tiếng bỏ thẻ tre xuống bàn, đứng dậy đi.

Dù sao cũng đang rảnh, mà trời đã tối muộn rồi, hần quyết định đi đón tổ mẫu cho an tâm.

Ngự Thiệu mới bước tới bậc cửa thư phòng, chợt nghe hành lang chỗ phòng ngủ loáng thoáng có vài tiếng phụ nhân nói chuyện, còn có tiếng Xuân Nương.

Ngự Thiệu lại lùi về. Ngồi vào bàn xem hết cuốn thẻ tre kia rồi mới cuộn nó lại, bỏ vào chỗ cũ. Lúc này hần mới đứng dậy, đi về phòng ngủ.

...

Tiểu Kiều từ sớm tinh mơ đã đi theo Từ phu nhân đến Kim Long tự ở thành Bắc.

Thời thế loạn lạc, đạo Phật hay thậm chí là bà mo thầy bói thì lại thịnh vượng chưa từng có. Pháp hội ở Kim Long tự diễn ra từ sáng sớm đến tối muộn, thiện nam tín nữ đều thành kính nghe giảng. Nhưng sau khi nghỉ trưa, đừng nói đến Chu thị, mà ngay cả Tiểu Kiều cũng mệt vô cùng.

Nàng lén nhìn Từ phu nhân bên cạnh, thấy bà vẫn chăm chú nghe giảng vô cùng, ít nhất sắc mặt vẫn không có gì mệt mỏi.

Cuối cùng pháp hội cũng kết thúc, Từ phu nhân dâng dầu vừng, được thiện sư cung tiễn ra khỏi tự, lúc này mới quay về Ngự phủ.

Ra ngoài suốt một ngày, Tiểu Kiều chỉ mới thay y phục, đang ngồi trước bàn tháo trang sức thì cửa sau bị đẩy ra, quay đầu thấy Ngự Thiệu đi vào.

Nàng không bất ngờ, búi tóc mới tháo được một nửa nên không tiện đứng dậy, chỉ khẽ mỉm cười với hắn, nói: “Phu quân đã về ư? Chờ thiếp một lát rồi hầu hạ chàng thay y phục.”

Ngụy Thiệu đi vào, dừng phía sau nàng vài bước, ánh mắt rơi xuống khuôn mặt nàng phản chiếu trong gương đồng, khẽ phát tay. Thị nữ đứng vây quanh Tiểu Kiều lập tức cúi người hành lễ với Ngụy Thiệu, sau đó ra khỏi phòng.

Ngụy Thiệu đi tới sau lưng Tiểu Kiều, quỳ một chân xuống, giơ tay rút cây trâm trong búi tóc của nàng.

Mái tóc đen dài liền xõa xuống như thác nước, bàn tay kia của Ngụy Thiệu đón lấy, nắm mái tóc mượt mà trong bàn tay, nhẹ nhàng ve vuốt.

Thân thể Ngụy Thiệu cao lớn, hai người trước sau đều ngồi, vậy mà hắn cũng cao hơn nàng nửa cái đầu.

Tiểu Kiều không quay lại, cũng không nhúc nhích, chỉ mở mắt nhìn bóng dáng Ngụy Thiệu trong gương đồng.

Mặt gương được đánh nhẵn vô cùng, soi rõ hai khuôn mặt một trước một sau, ngay cả từng chiếc lông mày của hắn nàng cũng có thể nhìn rõ.

Ngụy Thiệu đưa lọn tóc trong tay đến chóp mũi, ngửi một cái, môi liền ghé vào vành tai nhỏ nhắn của nàng, nói khẽ: “Ta về khi chiều tối, đã thiết yến đón gió tẩy trần cho đệ đệ nàng.”

Tiểu Kiều rũ mắt, khẽ ừ một tiếng: “Về đến đây thiếp biết rồi.”

Hai tay Ngụy Thiệu ôm chặt eo nàng, bế nàng như bế em bé xoay người lại để nàng đối mặt mình, cúi đầu xuống, môi chạm vào trán nàng, từ từ di chuyển xuống.

Môi hắn hơi khô, chạm vào gò má mới lau sạch bằng nước ấm của nàng chợt thấy thô ráp.

Hắn nắm hai tay nàng, để nàng khoát tay lên vai hắn, nhìn sâu vào mắt nàng, rồi nói nàng ôm chặt cổ hắn.

Lông mi Tiểu Kiều run run, nhắm mắt lại.

Thân thể nhẹ đi, hắn bế nàng lên.

. . .

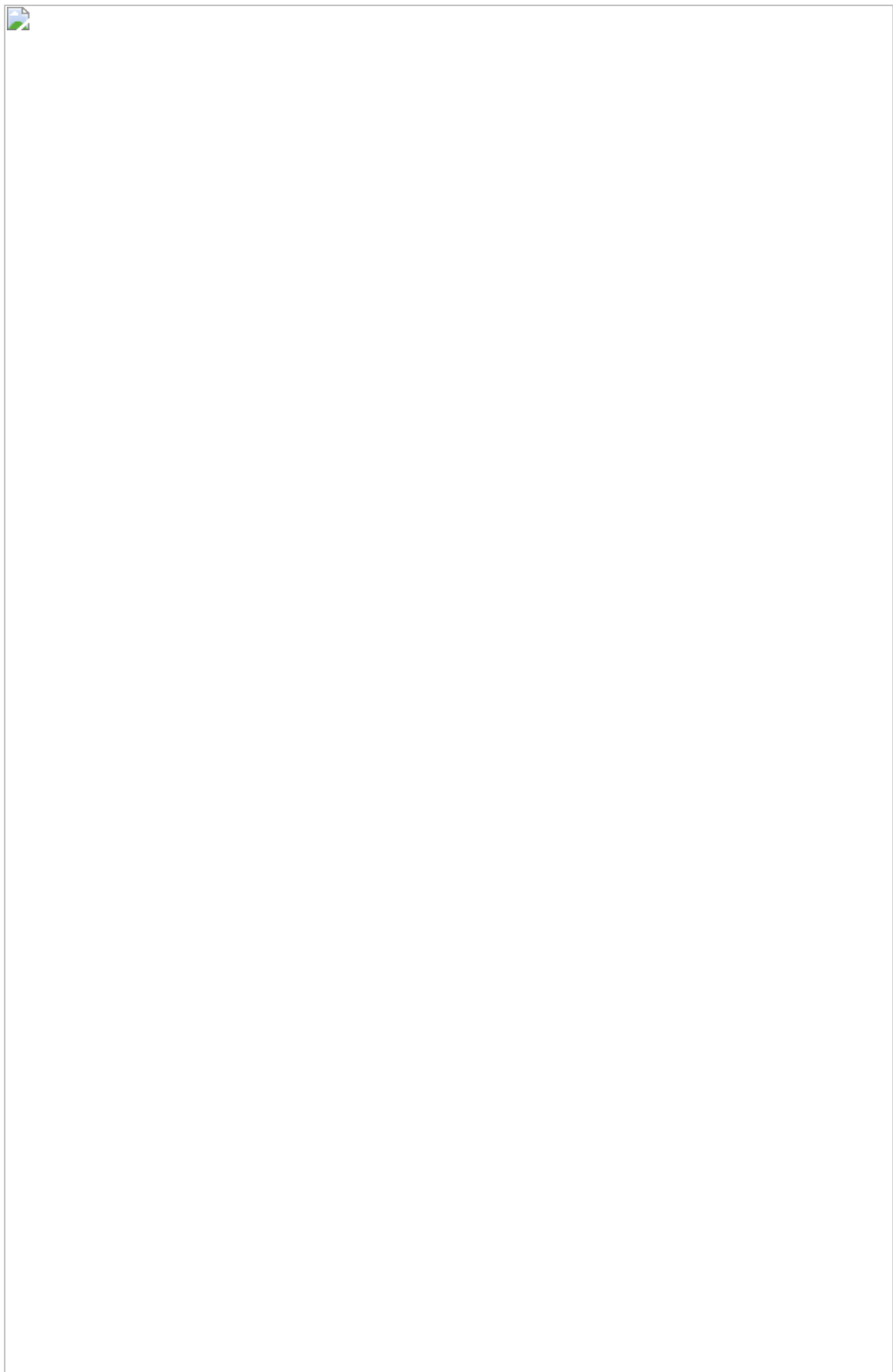
Thật ra chỉ mới chia cách có hai buổi tối thôi, nhưng Tiểu Kiều lại cảm giác được hần đường như rất vội. Cứ giống như rất lâu rồi không chạm qua nàng vậy.

Nhưng khác với kiểu thẳng thừng trước đây, đêm nay hắn phảng phất như muốn lấy lòng nàng. Mặc dù vẫn cảm nhận được hắn vội vã, nhưng ban đầu hắn không mạnh mẽ kết hợp với nàng ngay, mà chờ khi nàng bị trêu chọc tới mức mặt đỏ bừng, hô hấp dồn dập, khi ấy hắn mới muốn nàng.

Cả quá trình, phần lớn thời gian Tiểu Kiều đều nhắm mắt lại, cảm giác đầu óc mơ màng, nhưng cơ thể lại thoải mái dễ chịu. Đến cuối cùng như bị một dòng nước ấm tưới gội, cơ thể run lên, ngón chân co lại.

Thậm chí có thể nói, đây là lần làm chuyện phu thê khiến nàng thoải mái nhất.

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Ngụy Thiệu trầm mặc. Hắn đứng thẳng người, còn nàng ngồi ngay ngắn, hắn nhìn xuống Tiểu Kiều, còn Tiểu Kiều cúi đầu không nhìn hắn. Hai người cách nhau một bàn trà nhưng suy nghĩ lại như cách xa ngàn dặm. Căn phòng tĩnh mịch. Ngụy Thiệu thậm chí phảng phất như nghe được máu trong cơ thể không ngừng chảy qua lồng ngực, tiếng tim đập thành thịch vang dội.

Gió đêm len qua cửa sổ vào phòng, ngọn nến bập bùng cháy, cái bóng Ngụy Thiệu in trên tường cũng lay động theo. Căn phòng lúc này mới thôi ảm đạm. Bả vai Ngụy Thiệu cuối cùng cũng động đậy, đang định nhấc chân bước đến cạnh nàng thì Tiểu Kiều đã đứng dậy, ngẩng đầu nói: “Muộn rồi, nghỉ ngơi đi.”

Nàng bước xuống sạp, lướt ngang qua Ngụy Thiệu dưới ánh nhìn chăm chú của hắn, bước ra cửa dận dò bà vú vào hầu hạ tắm.

...

Ngụy Thiệu hành quân bên ngoài mùa đông cũng tắm bằng nước lạnh, huống chi giờ là mùa hạ.

Nước trong giếng sâu ở hậu viện mát lạnh. Ngụy Thiệu nhắm mắt dội thùng nước từ trên đỉnh đầu xuống, dòng nước dọc theo đỉnh đầu, theo khuôn mặt, vai chảy xuống, trong tiếng nước rào rào, da thịt toàn thân hắn mát lạnh, nhưng cảm giác nóng cháy trong mạch máu bên dưới lớp da kia lại chẳng hề dập tắt. Hắn cảm thấy khó chịu, giống như lồng ngực bị một miếng vải quấn chặt.

Cảm giác đó rất khó chịu, thực sự khó chịu.

Hắn mở mắt ra. Toàn thân ướt nhẹp. Giọt nước lướt trên da thịt hắn nhỏ xuống không ngừng.

Ngụy Thiệu muốn gọi nàng vào lau người giúp mình. Đạo gàn đây mỗi đêm hắn tắm rửa thì nàng luôn đi vào giúp hắn lau tóc, lau người, đôi khi còn thân mật với hắn trong phòng tắm.

Hắn há miệng ra, nhưng cuối cùng vẫn không cất tiếng, với tay lấy khăn tắm vắt một bên, qua loa lau người mặc y phục rồi bước ra, thấy nàng không nằm trên giường đợi hắn – mà giống như khi nàng mới đến đây, đứng ở cạnh giường chờ hắn đi lên trước.

Ngụy Thiệu chần chờ một lúc, đi về phía nàng: “Ngủ đi, muộn rồi.”

Tiểu Kiều khẽ mỉm cười, gật đầu. Nàng đi ra đóng cửa, thả rèm xuống.

Trong giường liền tối lại.

Ngụy Thiệu nằm ngửa trên giường. Nàng thổi tắt đèn.

Có tiếng sột soạt vang lên. Ngụy Thiệu quay qua thấy nàng cời y phục trong bóng tối, chỉ còn mặc trung y rồi mới bò lên giường.

Nàng nằm xuống, một lát sau dường như đã ngủ, hô hấp đều đều.

...

Hôm đó Ngụy Thiệu trải qua rất nhiều chuyện.

Ban ngày chạy một mạch từ Trác quận về Ngự Dương, đến chiều tối ở ngoại thành gặp Ngụy Nghiễm Kiều Từ, sau đó thiết yến đãi Kiều Từ, mãi mới chờ được nàng về, thân thiết xong thì lại nổi giận với nàng, sau đó qua Đông phòng, đi một vòng lớn cuối cùng lại quay về nằm trên chiếc giường này với nàng.

Ngụy Thiệu cảm thấy khó chịu, cũng không phải vì cơ thể mệt mỏi. Hắn còn đang trẻ, tinh lực dồi dào như con báo đang độ xuân. Hắn có thể hành quân suốt ba ngày ba đêm không ngủ, mà ngày kế tiếp vẫn tinh thần hăng hái xuất hiện trước mặt tướng sĩ.

Điều làm hắn khó chịu chính là cảm giác không yên mà nàng mang đến.

Nàng chỉ là một nữ tử yếu ớt, hắn một tay cũng có thể nhấc nàng lên, cần cõ mảnh khảnh của nàng lại càng không thể chịu được cơn thịnh nộ của hắn, nếu như nàng làm hắn thực sự tức giận. Khi ấy hắn đi tới thư phòng, lại vô tình phát hiện cái tráp kia bị người khác động vào lưu lại vết trầy chói mắt, khi đó hắn ngay lập tức nghĩ đến nàng, tức giận không thể kìm nén nổi. Bởi vì hắn đã nói rõ với nàng là không được đụng vào nó. Mà trong tận đáy lòng hắn cũng không muốn nàng đụng vào. Hắn đã đặt ra quy định, nhưng nàng lại không tuân theo. Cảm giác như nàng không tôn trọng hắn vậy.

Nếu ở trong quân đội, nếu nàng là thuộc hạ của hắn, thì nàng đã bị chém đầu ngay tại chỗ rồi. Nhưng điều Ngụy Thiệu không hiểu, là rõ ràng chính nàng có lỗi, vì nàng dám động vào đồ vật mà hắn cấm. Nhưng cơn thịnh nộ qua đi, đến giờ khắc này tại sao hắn lại cảm thấy người sai là mình?

Hơn nữa, lẽ ra hắn không nên nổi giận với nàng như thế.

Chỉ cần nhắm mắt lại thôi, trong đầu hắn sẽ hiện lên bóng dáng nàng khi bị hắn chất vấn. Khuôn mặt đang cười dịu dàng bỗng nhiên trắng bệch, đôi mắt nhìn hắn lộ ra vẻ kinh hoàng, xấu hổ cùng một tia khẩn cầu hối hận, không phải hắn không nhìn thấy.

Ngụy Thiệu bị tâm trạng rối bời dần vật khó chịu, đồng thời xen lẫn chút hụt hẫng.

Hắn giận dữ đi ra ngoài, khi tỉnh táo lại liền đi qua Đông phòng, thấy phản ứng của mẫu thân hắn liền biết những gì nàng nói là thật: Đúng là nàng đã đựng vào cái tráp, nhưng không ngu ngốc tới mức cạy khóa để làm hắn tức giận.

Thẳng thắn mà nói, thì khi đó hắn cảm thấy nhẹ nhõm. Trên đường về Tây phòng, hắn nghĩ mình giận dữ như thế chắc làm nàng hoảng sợ. Hắn cũng tự nhủ là khi về phòng rồi, đương nhiên hắn sẽ không an ủi nàng ngay, vì nàng phạm lỗi thật, không nghe lời cảnh báo của hắn. Hắn sẽ để nàng nhận sai lần nữa, để nàng hứa sẽ không có vi phạm thêm lần nào nữa, lúc đó hắn mới nói cho nàng biết là hắn đã điều tra rõ ngọn nguồn, trả lại trong sạch cho nàng.

Lúc đó nàng sẽ cảm động tới rơi lệ vì mình bao dung với nàng như thế, lại còn chủ động giải oan cho nàng. Mà quan trọng là qua bài học lần này, nàng sẽ một lòng nghe lời hắn, không dám làm những chuyện bằng mặt không bằng lòng nữa. Sau đó lại nghĩ, mặc dù khi nhìn thấy nàng hoảng sợ hắn cũng hơi đau lòng, nhưng hắn không muốn nàng ỉ lại rằng hắn sẽ bao dung cho tất cả những gì nàng làm.

Việc này tương tự như cách hắn xử trí thuộc hạ làm trái quân lệnh nhưng còn muốn lưu lại dùng. Trước tiên ra uy, sau đó mới ban ân, ân và uy cùng tồn tại, như thế mới quản quân nghiêm được.

Vậy mà khi hắn vào phòng lại thấy nàng ngồi ngay ngắn trên sập, sắc mặt bình tĩnh, chỉ hai ba cái liền mở tráp ra trước mặt hắn, không cần hắn phải làm gì – nàng đã tự giải oan cho mình rồi.

...

Ở thời này, trừ một số người xuất thân trong dòng dõi quý tộc, thì đa số tầng lớp còn lại trình độ giáo dục đều có hạn. Những phép tính toán học cao thâm càng ít người có thể với tới. Ngụy Thiệu từ nhỏ đã hứng thú với toán học, phụ thân hắn – Ngụy Kinh biết được liền làm cho hắn bàn tính gồm 272 viên ngọc, đựng trong một cái túi, Ngụy Thiệu 7 tuổi lúc nào cũng mang bên người, lâu lâu lại lấy ra tính toán. Cái tráp này dùng khóa Cửu cung, là bài toán “Ma phương vũ trụ” trong cuốn Hà Đồ Lạc Thư mà hắn cực kỳ tâm đắc, lệnh cho thợ khóa tỉ mỉ làm ra.

Hắn không ngờ lại có người mở khóa được. Ít nhất trong nhà này trừ hắn ra sẽ chẳng có người thứ hai.

Hắn chẳng bao giờ nghĩ tới, nàng lại còn thoải mái mở khóa ngay trước mặt hắn.

Nữ tử xuất thân trong giới quý tộc, trước khi xuất giá đều được học rất nhiều thứ, bao gồm cả tính toán, để sau này còn giúp trợng phu quản lí gia nghiệp. Nhưng chắc chắn không học được tới trình độ của Hà Đồ Lạc Thư, ít nhất hẳn chưa bao giờ thấy ai như thế cả.

Khi ấy nói Ngụy Thiệu khiếp sợ cũng không ngoa, mà song song với đó là một nỗi thất vọng mơ hồ. Hắn cảm giác như mình sẵn lòng bước qua cửa này, lại bị nàng đóng cửa chặn ngang.

...

Ngụy Thiệu ngủ không yên. Vừa nãy hắn nhận ra rằng, mặc dù nàng vẫn luôn nhận tội với hắn, cũng luôn bày ra khuôn mặt tươi cười, lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ, nhưng dường như nàng đã trở thành Kiều nữ lúc mới về nhà hắn.

Hắn không phải người ngu, đương nhiên có thể cảm giác được điều đó. Lòng ngực khó chịu như muốn căng ra.

Hắn không thích dáng vẻ nàng đối với hắn như vậy.

Hắn nhắm mắt lại, bên tai nghe tiếng nàng hô hấp. Cuối cùng không nhịn được, vươn tay về phía nàng, khẽ khàng chạm lên eo nàng.

Dường như nàng đã ngủ say, không có phản ứng gì cả.

Cánh tay Ngụy Thiệu lại nhích thêm một tí, tới khi vòng eo nàng nằm gọn trong cánh tay mình mới từ từ xích lại gần.

Tiểu Kiều đang ngủ bỗng nhiên trở mình, quay lưng về phía hắn.

Ngụy Thiệu chần chờ một lúc, lại tiếp tục xích lại gần nàng, cuối cùng ôm nàng vào lòng, ghé sát bên tai nàng nói: “Ta tin nàng, nàng thật sự không động vào khóa.”

Hắn ngừng lại, không thấy nàng phản ứng. Liền nắm chặt tay, bàn tay lướt trên vòng eo của nàng, cuối cùng luồn vào vạt áo, nhẹ nhàng vuốt ve, môi cũng dờn xuống gáy nàng, một đường hôn đến vai, cũng nhẹ nhàng kéo áo trên vai nàng xuống.

Hô hấp của hắn dần trở nên nóng bỏng, hơi thở phả lên da thịt nàng. Khi hắn đang muốn xoay người nàng lại, thì Tiểu Kiều bỗng giơ tay nắm lấy bàn tay nóng rực của hắn, kéo ra khỏi vạt áo mình.

“Phu quân, tối nay thiếp thực sự mệt mỏi, để thiếp ngủ yên được không?”

Tiểu Kiều chột lên tiếng, cũng không quay đầu lại.

Giọng nói của nàng vẫn nhỏ nhẹ, nhưng âm thanh đúng là mỗi một vô cùng.

Bàn tay Ngụy Thiệu bị nàng đẩy ra hơi ngừng một chút. lát sau, hấn buông nàng ra, trở mình nằm quay ra ngoài

...

Sáng hôm sau mới canh năm Ngụy Thiệu đã dậy rồi.

(Canh 5 là từ 3-5h sáng)

Tiểu Kiều thực sự không biết hấn dậy từ khi nào. Đến lúc nàng tỉnh ngủ thì bên cạnh đã không còn ai, khi ấy mới biết hấn đi rồi. Thức dậy không lâu, đang ngồi trang điểm thì chợt nghe bên ngoài có tiếng khóc, dường như có chuyện gì đó.

Tiểu Kiều không ra ngoài xem. Một lát sau, Lâm bà bà chạy tới nói cho nàng, là phu nhân đã điều tra rõ, kẻ hôm qua dám to gan lèn vào thư phòng cạy khóa tráp chính là Tôn bà bà. Lúc này Khương bà bà người của phu nhân dẫn người đến bắt trói bà ta đi. Tôn bà bà đó than khóc âm ỉ, Khương bà sai người nhét bùn vào miệng bà ta rồi lôi đi.

Lâm bà bà vừa kể vừa xoa tay múa chân, có vẻ vô cùng căm phẫn: “Nữ quân nhân hậu như thế, bà ta không lo báo đáp người mà lại đi trộm cắp! Không thể tha được!”

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, Tiểu Kiều giương mắt, thấy Khương bà bà kia đến, thái độ cung kính khác thường. Bà ta đứng ngoài cửa cúi người nói: “Bẩm Nữ quân, phu nhân biết bên này có chuyện nên cực kỳ tức giận, suốt đêm điều tra thẩm vấn, đến sáng nay đã điều tra ra Tôn ác bà kia, bà ta đã nhận tội rồi. Lúc này tỳ đã trói bà ta lại, chắc chắn sẽ xử phạt nghiêm khắc. Phu nhân đêm qua tức giận nên ngủ không ngon, trời vừa sáng lại đi tới Bắc phòng thỉnh tội với lão phu nhân, vừa mới về nằm nghỉ. Phu nhân nói, mấy ngày nay không cần Nữ quân qua thỉnh an nữa.”

Khương bà bà nói xong liền đi, Tiểu Kiều cũng chuẩn bị xong, như thường lệ đi tới Bắc phòng.

Chu thị sáng sớm liền qua đây, mới đi không lâu. Từ phu nhân thấy Tiểu Kiều đến, vẫy tay bảo nàng ngồi cạnh mình, nhìn nàng nói: “Lúc này bà bà cháu đến chỗ ta, nói trong phòng Nhị lang có một cái hộp bị hạ nhân phá khóa, đêm qua Nhị lang tức giận muốn nó điều tra, nó đã xử lý mọi chuyện xong rồi, cũng điều tra được hung thủ, có đúng không?”

Tiểu Kiều nói: “Bà mẫu lời lệ phong hành, nhanh như vậy đã điều tra được kẻ phá khóa, cháu vô cùng cảm kích, cũng may là không có chuyện gì to tát cả. Sáng

nay cháu đến đây, trừ thăm tổ mẫu ra thì tiện thể cũng có một chuyện muốn hỏi ý tổ mẫu.”

“Cháu nói đi.”

“Hạ nhân ở Tây phòng quá nhiều. Cháu nhớ khi mới gả tới đây có khoảng mười người, sau đó tổ mẫu thương yêu nên đưa thêm mấy người, chỗ bà mẫu cũng đưa qua mấy người nữa. Hạ nhân thì nhiều, mà bên cháu cũng chỉ có cháu và phu quân. Phu quân hầu như ban ngày không ở nhà, còn cháu lại không cần nhiều người đến vậy. Cháu thấy chỗ tổ mẫu kể cả người quét rác cũng chỉ có chừng mười người thôi, phu quân và cháu đều trẻ tuổi, bồi phận thấp, càng không nên hoang phí như thế. Mà nay xảy ra chuyện như vậy, nếu có thể thì cháu muốn giảm bớt người đi. Vừa tránh chuyện người nhiều hơn việc, mà cũng để hạ nhân không nhàn rỗi mà gây chuyện thị phi.”

Từ phu nhân gật đầu: “Có lý. Nhà chúng ta như vậy cũng không chấp nhất hạ nhân nhàn rỗi, nhưng nếu có người rảnh quá lại đi gây chuyện như hôm qua thì không được phép. Chuyện của bên cháu, tự cháu làm chủ là được, không cần đến hỏi ta.”

Tiểu Kiều mỉm cười, nói cảm ơn Từ phu nhân, lại ngồi thêm một lát rồi mới đi.

Chương 54

Vấn an Từ phu nhân về, Tiểu Kiều liền giao mọi chuyện cho Xuân Nương, ngày hôm đó sắp xếp lại toàn bộ vú giả thị nữ bên Tây phòng một lượt. Trừ thị nữ mang theo từ nhà và người Từ phu nhân đưa đến, số còn lại chỉ giữ những người chăm chỉ thật thà làm việc, còn kẻ ngày thường nịnh hót nhiều chuyện thì cho nghỉ hết, số lượng người còn lại một nửa. Một người trông cửa, bốn người quét tước đình viện – trong đó chọn một người chuyên dọn dẹp thư phòng của Ngụy Thiệu, những người còn lại không được phép ra vào, giữ lại hai người lo chuyện bếp núc, còn hầu hạ Ngụy Thiệu vẫn như trước – do Lâm bà bà và ba bà vú nữa, chọn thêm hai thị nữ để sai vặt.

Sắp xếp xong, Tiểu Kiều lấy tiền riêng thưởng thêm cho bọn họ. Như thế không chỉ trong hậu viện thanh tĩnh hơn, không còn ánh mắt sấm soi dòm ngó nữa, mà những người được giữ lại cũng vui mừng, vinh hạnh vì được Nữ quân ưu ái.

Lúc Tiểu Kiều mới tới đây, ở Ngụy gia những phòng khác thế nào không biết, còn hạ nhân bên Tây phòng cũng có một số người coi thường nàng. Qua nửa năm, thấy nàng không những được lòng Từ phu nhân mà Quân hầu cũng thân mật với nàng, mặc dù đây là chuyện riêng trong phòng, nhưng hạ nhân đều có thể nghe lời đoán ý, dù không nhìn thấy vẫn có thể nghe ngóng được nhiều. Hạ nhân và Kiều gia lại chẳng có oán thù gì hết, ngay cả Từ phu nhân và Nam quân đều vậy, còn ai dám xem thường nàng nữa. Huống chi giờ Nữ quân lại thưởng tiền tăng lương cho họ, những người được ở lại không ai không vui mừng, tranh nhau thể hiện thành tâm với Xuân Nương.

...

Sứ giả Duyệt Châu – Dương Phụng tới qua mặc dù trong bữa tiệc đón gió đã được thấy Ngụy Thiệu, nhưng liên quan tới ‘Chính sự’ lần này, theo quy củ cần phải thêm một lần gặp mặt chính thức nữa.

Công Tôn Dương sáng sớm đã tới nha môn, định nói với quân hầu chuyện gặp Dương Phụng, lại bất ngờ thấy quân hầu còn đến sớm hơn mình nữa, bước vào đã thấy hần ngồi nghiêm chỉnh trước bàn xem công văn, có vẻ đã đến lâu rồi. Ông ngạc nhiên, hỏi: “Sao quân hầu lại đến sớm vậy?”

Ngụy Thiệu nói: “Mấy ngày trước đi Trác quận, giờ công vụ chồng chất, cần phải xử lý xong.”

Công Tôn Dương nghe vậy càng thêm kính nể, thầm nghĩ mình dốc lòng phò tá đúng người, quân hầu bỏ mỹ thể ở nhà, sáng sớm đã đến nha môn giải quyết chính sự, không ham nữ sắc, lại chăm lo công việc như thế, sau này lo chuyện đại

sự gì không được. Ông cũng không dám quấy rầy hấn nữa, bầm báo sắp xếp chuyện gặp Dương Phụng sáng nay.

Ngụy Thiệu không kiên nhẫn nói: “Ta ủy quyền để tiên sinh thay ta gặp Dương Phụng một lần rồi bảo hấn về sớm là được. Còn bàn bạc gì nữa?”

Công Tôn Dương nói: “Chúa công không gặp, sợ Kiều gia lại nảy sinh ý khác. Huống chi công tử Kiều gia cũng đi cùng Dương Phụng. Nếu chúa công không có việc gì quan trọng thì nên gặp mặt một lần cho thỏa đáng. Chúa công không muốn nói chuyện cùng sứ giả Duyện Châu thì cứ để thần nói là được.”

Ngụy Thiệu không nói gì.

Công Tôn Dương phò tá Ngụy Thiệu nhiều năm, cũng hiểu tính hấn đôi phần. Mặc dù có lúc hấn tàn nhẫn, bảo thủ không nghe lời khuyên của ai hết, nhưng nếu đó là lời có lý, có thể khi ấy hấn không nghe liền, nhưng một lát sau sẽ âm ừ đồng ý. Càng không nhắc tới mấy năm qua rồi, tuổi tác dần lớn, “Tiểu bá vương” ngày xưa đã thôi bông bột. Nghe lời đoán ý, thấy hấn không nói gì liền biết hấn đã chấp nhận, ông liền cáo lui để đi chuẩn bị.

Đến giờ Thìn, Ngụy Thiệu ở hội đường thấy đoàn người Dương Phụng, Kiều Từ.

Kiều Việt lần này phái Dương Phụng đi không có chuyện gì khác ngoài nhân cơ hội gắn kết thêm quan hệ giữa hai nhà. Buổi gặp mặt này rất vô vị, đa phần đều là Công Tôn Dương và Dương Phụng nói qua nói lại, toàn lời khách sáo. Ngụy Thiệu từ đầu đến cuối không nói một lời, còn Kiều Từ thì không biết phải nói gì hết, cứ như đứng đồng lữ như ngồi đồng than, cậu lén nhìn tỷ phụ của mình – thấy hấn ngồi nghiêm nghị ở chủ vị, ánh mắt lơ đãng không biết đang phiêu diêu chốn nào. Trong lòng biết hấn coi thường bá phụ mình, càng thêm xấu hổ. Chịu đựng mãi tới khi kết thúc, Kiều Từ vừa thở phào nhẹ nhõm thì thấy Ngụy Thiệu lập tức đứng dậy, sải bước nhanh ra ngoài.

Kiều Từ chợt thấy mất mặt. Nếu không phải Từ phu nhân và tỷ tỷ giữ lại thì cậu muốn về ngay lập tức. Ủ rũ theo Dương Phụng đi ra khỏi nha môn, chợt có gã thân binh chạy tới, ôm quyền cúi chào cậu, nói: “Quân hầu lệnh cho thuộc hạ hỏi công tử có hứng thú đi tham quan không? Quân hầu có thể đi cùng công tử.”

Kiều Từ sửng sò, giương mắt nhìn về phía trước, lại bất ngờ thấy Ngụy Thiệu cưỡi ngựa đứng bên vệ đường cách đó không xa, đang quay đầu nhìn mình.

Cậu vô cùng kinh ngạc, nhìn Ngụy Thiệu phía xa, thấy sắc mặt hấn vẫn lạnh lùng như thế, nghĩ chắc hấn làm như vậy chỉ theo lễ tiết, thuận miệng sai người đến hỏi mình vậy thôi. Lời dặn của tỷ tỷ cậu vẫn luôn nhớ trong lòng, nghĩ làm gì có chuyện hấn sẽ dành thời gian đưa cậu đi tham quan?

Lại nói, cho dù có đi thật, thì đi cùng tỷ phu như vậy, phong cảnh đẹp cỡ nào cũng giống đi khổ sai.

Kiều Từ lập tức nói: “Xin chuyển lời với tỷ phu là ta đã tạ ý tốt của tỷ phu, chân thành ghi nhớ. Ta biết tỷ phu bận rộn, không dám quấy rầy, và lại mấy ngày trước Ngụy biểu ca đã dẫn ta đi tham quan rồi.”

Thân binh nhớ lời, xoay người chạy về phía Ngụy Thiệu, đến trước ngựa Ngụy Thiệu bẩm báo.

Ngụy Thiệu liếc Kiêu Từ một cái, quay mặt, kéo cương ngựa chạy đi.

...

Xử lý xong chuyện hạ nhân Tây phòng cũng gần hết một ngày.

Đến chạng vạng, Tiểu Kiêu chờ Ngụy Thiệu về dùng cơm thì mới hay tin, là sáng nay sau khi gặp đoàn người Dương Phụng thì hắn đã đi tới Phạm Dương, không nói bao giờ trở về.

Phạm Dương là một thành lớn khác ở U Châu, cũng là nơi Ngụy Thiệu đóng quân, có năm, sáu vạn nhân mã trú ngụ. Từ Ngụy Dương đến đó không xa, chừng một ngày một đêm đi đường.

Hôm qua hắn mới từ Trác quận trở về, hôm nay lại đi tới Phạm Dương, trước đó cũng không nghe hắn nói gì hết, vậy chắc là có chuyện gấp.

Tiểu Kiêu cũng không để ý, nhớ tới đệ đệ Kiêu Từ ban ngày chưa về, giờ không biết đi đâu nữa, bèn tới chỗ Kiêu Từ xem thử.

Kiêu Từ vẫn chưa về.

Tiểu Kiêu dặn dò hạ nhân, nói khi nào Kiêu Từ về thì thông báo cho mình một tiếng.

Trời dần tối, Tiểu Kiêu đứng ngoài cửa nhìn bà vú già thấp sáng từng chiếc đèn lồng, nhìn chăm chú, nghe có tiếng bước chân lại gần, quay lại thì thấy Kiêu Từ đến.

Kiêu Từ vừa mới đi bên ngoài về, người đầy mồ hôi, quần áo cũng dính ít bụi đất, ầm ĩ nói đói bụng quá. Tiểu Kiêu dẫn cậu đi rửa mặt rửa tay, Kiêu Từ lau mồ hôi, rửa tay rồi đi theo Tiểu Kiêu ăn cơm. Đợi cậu ăn ngấu nghiêng lưng bụng rồi Tiểu Kiêu mới hỏi hôm nay đi đâu.

Kiêu Từ nói sáng sớm đi theo Dương Phụng tới nha môn, xong tới khi về Ngụy phủ thì Ngụy biểu ca sai người gọi cậu tới thao trường. Đến nơi cậu mới

biết ở ngoài thành Ngự Dương có dựng một cái Lộc Ly đài, chuyên để quân sĩ đấu võ mỗi năm một lần, gọi là Lộc Ly đại hội, bất kể quân hàm lớn nhỏ ra sao, chỉ cần có năng lực là có thể tham gia. Nội dung thi đấu gồm hai hạng mục là cưỡi ngựa bắn cung và đấu vật. Người thắng mục cưỡi ngựa bắn cung được thưởng hàm Lộc, người thắng mục đấu vật thì được thưởng hàm Ly. Hai người Lộc Ly thắng cuộc không chỉ giành vinh quang lớn, được mọi người khâm phục, mà còn được tuyển thẳng vào đội quân dũng sĩ của Ngự gia.

Có người nói, đại tướng quân Lý Diễm dưới trướng Ngự Thiệu hai mươi năm trước chính là người chiến thắng mục cưỡi ngựa bắn cung, được phụ thân Ngự Thiệu – Ngự Lương trọng dụng, dần dần trở thành đại tướng quân uy chấn một phương như bây giờ.

“Tỷ tỷ, Lộc Ly đại hội mấy ngày nữa tổ chức rồi. Ngự biểu ca nói đệ ở lại thêm mấy ngày, lúc đó được mở mang kiến thức. Huynh ấy khen đệ cưỡi ngựa bắn cung giỏi, nói cho đệ lên đài thi đấu thử tài. Tỷ tỷ, đệ muốn tham gia!”

Khuôn mặt Kiều Từ đầy hào hứng.

Kiều gia bây giờ mặc dù suy thoái nhưng dù sao cũng từng là chúa tể một phương, Kiều Từ xuất thân từ thế gia, trên người tự nhiên cũng mang theo kiêu ngạo của con nhà quyền quý, giống như ngày trước ra trận bị người khác gọi là tiểu tử nên xông lên chiến đấu vậy. Tiếc là gia chủ Kiều gia – Kiều Việt lại là người nhu nhược, chỉ biết khúm núm trước mặt Ngự Thiệu. Trong yến tiệc tối qua Kiều Từ chỉ thấy nhục nhã, sáng nay gặp trong nha môn thì nỗi nhục này càng tăng thêm gấp bội, trong lòng cũng khó chịu không vui. Giờ biết có cơ hội thể hiện bản lĩnh như vậy, sao cậu chịu bỏ qua? Về nhà liền nói với Tiểu Kiều.

Tiểu Kiều chần chừ một lúc.

“Tỷ tỷ, đệ xin tỷ đấy, đừng cản đệ! Đệ chỉ tham gia cưỡi ngựa bắn cung thôi, không xảy ra chuyện đâu. Tỷ cũng biết ở nhà đệ giỏi thể nào mà, phụ thân cũng khen đệ đấy!”

Kiều gia có sân ngựa, Kiều Bình trước đây còn mời danh sư về dạy cưỡi ngựa bắn cung cho Kiều Từ và Lưu Diễm khi đó còn ở Kiều gia. Tiểu Kiều biết đệ có tài này, thấy cậu dùng ánh mắt năn nỉ nhìn mình, không đành lòng từ chối, gật đầu: “Vây đệ nhớ cẩn thận, không được cậy mạnh mà đắc chí. Coi như thử tài, thắng thua không quan trọng.”

“Đa tạ tỷ tỷ!”

Kiều Từ mặt mày hớn hở.

...

Ngày hôm sau Ngự Thiệu không về.

Kiều Từ ban ngày chẳng thấy đâu, đến tối mịt mới về, cả người đầy mồ hôi bụi đất, nói là luyện cưỡi ngựa bắn cung suốt một ngày ở thao trường. Ăn cơm xong liền đi ngủ sớm. Qua hôm sau lại dậy sớm đi tới thao trường.

Tiểu Kiều biết đệ đệ một lòng muốn làm thật tốt ở Lộc Ly đại hội, nên cũng không nói gì.

Đến buổi tối thứ ba ngày Ngự Thiệu đi, bình thường đến giờ này Kiều Từ nên về rồi mới đứng, nhưng tối rồi lại không thấy người đâu.

Tiểu Kiều hơi lo lắng, ra ngoài Tây phòng chờ. Chờ mãi thấy tùy tùng bên người Kiều Từ – tên là Ngự Lô quay về một mình, mang theo cung tên của Kiều Từ, nhưng không thấy Kiều Từ đi cùng hẳn.

Ngự Lô thấy Tiểu Kiều, vội vàng chạy tới hành lễ. Tiểu Kiều hỏi hẳn Kiều Từ đi đâu, Ngự Lô nói: “Ngự sứ quân thấy công tử mấy ngày nay cưỡi ngựa bắn cung khổ cực, nên dẫn ngài ấy đi thư giãn gân cốt. Công tử nói lát nữa về, sợ Nữ quân lo lắng nên sai nô tài về thông báo.”

Ngự Lô là tiểu đồng lớn lên ở Kiều gia, tướng mạo xấu, hai mắt lồi ra nên mới gọi là Ngự (Ngự – cá, mắt cá hay lồi ra). Kiều Bình thấy hẳn thật thà trung thành, nên cho hẳn làm tùy tùng của Kiều Từ. Lần này Kiều Từ ra ngoài, hẳn cũng theo đến Ngự Dương.

Tiểu Kiều thấy Ngự Lô lúc nói chuyện đầu cúi thấp, không dám nhìn thẳng vào mặt mình, trong lòng thấy nghi ngờ, hỏi: “Ngự sứ quân dẫn công tử đi thư giãn gân cốt ở đâu?”

Ngự Lô vẫn cúi đầu, đáp ứng không nói được.

“Nói mau!” Tiểu Kiều quát.

Ngự Lô cuối cùng lắp bắp nói: “Đi tới La Chung phường thư giãn gân cốt.” Nói xong sợ sệt nhìn Tiểu Kiều.

Tiểu Kiều đến Ngự Dương đã lâu, đương nhiên cũng nghe tên La Chung phường, đó thực ra là chỗ mua vui cao cấp cho các nam nhân có tiền. Vừa nghe Ngự Nghiễm dẫn đệ đệ mình tới đó, trong lòng tức giận, về phòng thay quần áo rồi dẫn Xuân Nương, Lâm bà bà cùng một bà vú già khác lên xe ngựa, đi thẳng tới La Chung phường.

La Chung phường nằm ở con đường phồn hoa nhất phía Tây thành, xung quanh đều là tửu lâu kỹ viện. So với kỹ viện bình thường thì nơi đây sang trọng

hơn, người ra vào không sang cũng quý, mà dĩ nhiên nữ nhân ở trong này cũng đa tài đa nghệ hơn những nơi khác.

Khi Tiểu Kiều đi tới La Chung phường là giờ cao điểm náo nhiệt nhất, trong đại sảnh đèn đuốc huy hoàng, nhạc kỹ ngồi hai bên, tiếng sáo trúc du dương trầm bổng. Mỹ cơ trang điểm phấn son, mặc áo lụa mỏng tang của vùng Giang Nam đưa tới, trên mặt mang theo nụ cười mê người, đón đưa dòng khách đến đây tầm hoan.

Xe ngựa Tiểu Kiều dừng lại gần cửa lớn, nàng không xuống xe, để Xuân Nương và Lâm bà bà đi vào gọi người.

Người đứng canh ngoài cửa thấy hai bà bước vào, đang định hỏi thì bị Lâm bà bà đẩy ra. Đám người kia thấy hai vú già khí thế hùng hổ cũng không dám ngăn cản, vội vàng hỏi đến tìm ai, nghe Xuân Nương nói tên Ngụy Nghiễm thì càng không dám thất lễ, vội chỉ đường.

Tiểu Kiều ngồi trong xe ngựa, nhìn qua cửa sổ thấy Xuân Nương đi vào. Một lát sau liền thấy Kiều Từ vội vã đi ra, chạy đến trước xe ngựa của mình, cúi đầu không nói lời nào.

Tiểu Kiều nhìn chằm chằm Kiều Từ, thấy hai gò má cậu đỏ bừng, có vẻ uống không ít rượu, trên cổ còn có dấu vết khả nghi. Nàng tức giận, đang muốn mở miệng thì từ cửa chính lại có một bóng người chạy theo, ngẩng đầu nhìn thì hóa ra là Ngụy Nghiễm.

Ngụy Nghiễm chạy đến trước xe ngựa Tiểu Kiều, liếc nhìn Kiều Từ đang ủ rũ, an ủi vỗ vai hắn, sau đó xoay người nói với Tiểu Kiều trong xe ngựa: “Đệ muội đừng trách Kiều công tử, là lỗi của ta. Thấy đệ ấy mấy ngày nay luyện tập vất vả nên rủ đến đây uống rượu thư giãn gân cốt, không có ý gì khác. Nữ nhân hầu rượu cũng đều là người sạch sẽ, đệ muội đừng lo.”

Tiểu Kiều đang tức giận, mặc dù cố nhẫn nhưng trên mặt vẫn có nét khó chịu, lạnh lùng nói: “Ta biết những ngày qua đại bá nhọc lòng quan tâm chăm sóc cho đệ đệ ta, đúng ra ta nên cảm ơn đại bá mới đúng. Đêm nay ta biết đại bá có ý tốt, càng không nên làm mọi người mất hứng. Có điều đệ đệ nhà ta còn chưa trưởng thành, ngày trước ở Đông quận phụ thân ta vẫn luôn quản giáo nghiêm ngặt, chưa trưởng thành thì không được đến nơi phong nguyệt. Lúc này ta đắc tội, mong đại bá thứ lỗi. Đại bá cứ tự nhiên, ta dẫn đệ đệ về trước.”

Nàng nói xong, khẽ gật đầu với Ngụy Nghiễm, ánh mắt liếc sang Kiều Từ còn đang cúi đầu, cau mày nói: “Còn không đi dắt ngựa theo ta về?”

Kiều Từ vâng một tiếng, vội vàng đi dắt ngựa, leo lên.

Tiểu Kiều buông rèm che xuống, xe ngựa lăn bánh.

Ngụy Nghiễm nhìn theo xe ngựa Tiểu Kiều dần khuất xa, ngẩn ngơ, cứ đứng như vậy một hồi lâu.

. . .

Tiểu Kiều nhìn Kiều Từ cưỡi ngựa phía trước, cả đoạn đường im lặng đi về Ngụy phủ. Vừa vào cửa liền dẫn hấn về phòng mình, Xuân Nương và đám người Lâm bà bà đi ra ngoài.

Kiều Từ đi đường bị gió đêm thổi nên tỉnh rượu phần nào, khuôn mặt hơi ửng hồng chứ không đỏ bừng như trước nữa. Cậu lén lút nhìn tỷ tỷ nhíu chặt mày, trong lòng sợ hãi, nhìn Xuân Nương cầu cứu.

Xuân Nương khuyên nhủ: “Nữ quân, công tử lần đầu như vậy, mà...”

“Xuân Nương ra ngoài đi.”

Xuân Nương lắc đầu, đành phải đi ra ngoài.

“Chỗ đó là nơi đệ có thể đi à?”

Vừa đóng cửa, Tiểu Kiều liền mắng, “Lúc trước ở nhà tỷ dạy đệ thế nào? Đệ mới bao nhiêu tuổi? Còn chưa tới mười sáu mà đã dám đi tới chỗ đó!”

Khuôn mặt Kiều Từ xấu hổ lại đỏ bừng lên, lúng túng nói: “A tỷ, đệ sai rồi... Đệ ban đầu không muốn đi, nhưng khi Ngụy biểu ca gọi thì mấy huynh đệ trên thao trường đều nhìn đệ, đệ...”

Cậu ngừng lại, dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Tiểu Kiều.

. . .

Thật ra bây giờ thiếu niên sinh ra trong thế gia đại tộc giống như Kiều Từ, dù chưa tới 16 tuổi, còn mấy năm nữa mới thành hôn nhưng hầu hết đều đã ngấm ngầm tư thông với thị nữ hầu hạ trong nhà. Người như Kiều Từ mới là khác biệt. Vì Kiều Từ bản tính đơn thuần, ở phương diện này vẫn ngây thơ không để ý. Sau khi Tiểu Kiều đến đây mới đuổi hết những hầu gái có ý đồ ve vãn Kiều Từ, ngày thường cũng rèn cho đệ đệ quan niệm về trung thành trong hôn nhân, chỉ một người một kiếp, trước khi kết hôn không được thân cận với nữ tử khác.

Nàng cũng không phải ép buộc Kiều Từ trở thành người đàn ông tiêu chuẩn của thế kỷ hai mốt, dù sao họ đang sống thời cổ đại. Nhưng nếu có thể dạy được phần nào hay phần nấy. Còn sau này khi đệ đệ đã trưởng thành rồi, thành hôn lập nghiệp xong xuôi muốn sống thế nào nàng cũng không can thiệp.

Còn bây giờ, nàng tuyệt đối không cho phép cậu ra vào nơi sơn phần như La Chung phượng.

. . .

Tiểu Kiều nghe Kiều Từ giải thích, chợt hiểu rõ ràng.

Đệ đệ mình cũng không muốn đi, nhưng Ngụy Nghiễm rủ rê lại có nhiều người nghe như vậy, cậu sợ từ chối sẽ bị mọi người cười chê.

Tiểu Kiều nhìn đôi con người xinh đẹp của đệ đệ, chút bực bội ban nãy dần tan.

“Tỷ tỷ, tỷ đừng giận đệ. Đệ cam đoan, sau này đệ không dám đi đến đó nữa...”

Kiều Từ tội nghiệp năn nỉ.

“Thật ra tỷ cũng vì lo lắng cho thân thể đệ thôi, đệ mới mười sáu tuổi, còn chưa...”

“Ta còn tưởng xảy ra chuyện gì! Chỉ một chuyện nhỏ thôi, sao lại làm lớn như vậy?”

Tiểu Kiều còn chưa nói hết, bỗng phía sau có tiếng nói vang lên ngắt lời nàng. Tiếp theo cửa “Cạch” một tiếng bị đẩy ra.

Tiểu Kiều quay lại, thấy Ngụy Thiệu bước vào, vừa đi vừa nói như vậy.

Kiều Từ thấy tỷ phu bất ngờ về, lại nghe hắn nói giống như đang bệnh mình vậy, hơi ngạc nhiên, miệng há ra.

Tiểu Kiều sững sờ, sau đó nhú mày, lạnh lùng nói: “Thiếp đang dạy dỗ đệ đệ mình, quân hầu muốn nhúng tay vào ư?”

Ngụy Thiệu giống như không nghe thấy, đi thẳng tới trước mặt Kiều Từ, nói: “Đệ về phòng đi, đây chỉ là chuyện nhỏ thôi. Lần sau nếu về muộn thì sai người thông báo là được.”

Kiều Từ liếc tỷ phu, lại lén nhìn tỷ tỷ đang lạnh mặt bên cạnh, chợt thấy sau gáy như có một trận gió lạnh thổi qua, rụt cổ co giò chạy ra ngoài.

Cái này giống như muốn được lòng cô chị phải chiều cậu em :)))

(Sên)

Chương 55

Kiều Từ đi ra ngoài, Tiểu Kiều vẫn đứng yên ở đó, ngẩng đầu nhìn Ngụy Thiệu, khuôn mặt hờ hững.

Ngụy Thiệu xoa cằm, bước đến gần nàng nói: “Xuân Nương đã nói với ta rồi, chẳng qua biểu huynh thấy đệ ấy mấy ngày nay luyện tập mệt mỏi, dẫn đệ đệ đi uống chén rượu thư giãn thôi mà? Sao nàng lại đi gọi đệ ấy về, còn nổi giận như vậy nữa?”

Tiểu Kiều nhìn Ngụy Thiệu một lát, cười lạnh một tiếng: “Thì ra quân hầu thường ngày mệt mỏi cũng đến những nơi như thế để thư giãn? Đồng đạo với nhau cả, chẳng trách lại bênh nhau như thế, còn không cho thiếp dạy dỗ đệ đệ!”

Ngụy Thiệu nói: “Ta là người có chừng mực. Có điều đệ đệ nàng không còn nhỏ nữa, sau này xa giao nhiều cũng không tránh được chuyện này. Nếu giờ có cơ hội, sao không học hỏi? Mà đây cũng không phải chuyện to tát gì, nàng làm quá lên rồi đấy...”

Hắn để ý thấy ánh mắt Tiểu Kiều ngày càng đanh lại, ngừng nói.

Tiểu Kiều đáp: “Làm quá lên cũng có sao đâu? Người khác thế nào thiếp cũng mặc kệ, thiếp không quản nổi. Còn đệ đệ thiếp, bây giờ nó còn chưa trưởng thành, thiếp không muốn nó đi đến những nơi như vậy. Lần tới nếu xảy ra chuyện như thế nữa, mong phu quân đừng can thiệp.”

Khi nàng nói đến “Người khác”, “Đệ đệ thiếp” thì nhấn mạnh từng chữ, âm điệu cao hơn.

Ngụy Thiệu nhìn nàng một lát, chợt bước đến gần nàng hơn, tự dưng nói một câu: “Ở chung với nàng lâu như vậy, ta còn nghĩ nàng luôn hiền dịu, lần đầu tiên thấy nàng nổi nóng ...”

“Phu quân quên nhũ danh của thiếp rồi à? Phụ mẫu thiếp gọi thế đều có nguyên do.”

Tiểu Kiều lạnh nhạt đáp, né khuôn mặt hấn đang áp sát mình.

(Nhũ danh của Tiểu Kiều – Man Man ‘蛮蛮’ nghĩa là bướng bỉnh, ngang ngược)

“Thiếp không biết tối nay phu quân về, mà phu quân cũng không sai người đưa tin. Thiếp ăn tối trước rồi, phu quân đã dùng cơm chưa? Nếu chưa thì để thiếp sai người chuẩn bị.”

“Chuẩn bị đi, ta chưa ăn.”

Ngụy Thiệu bẽ mặt, đứng thẳng người lại nói, khuôn mặt cũng trở về trạng thái không cảm xúc.

Tiểu Kiều đi lướt qua hấn, mở cửa đi gọi hạ nhân.

...

Ngụy Thiệu tắm rửa rồi thay y phục, lúc đi ra bàn ăn chuẩn bị xong rồi.

Hấn thật sự đói bụng, một hơi ăn hết ba chén cơm.

Tiểu Kiều ngồi bên hầu hạ hấn ăn cơm, chờ hấn ăn xong bỏ đũa xuống, đưa nước ấm cho hấn súc miệng thì chợt thấy bụng quặn đau, cánh tay đang giơ lên bỗng khựng lại.

Ngụy Thiệu nhận lấy chén nước, thấy nàng có vẻ khác thường, nhìn nàng một cái.

Tiểu Kiều nhanh chóng bình thường trở lại. Chờ hấn súc miệng xong đi ra ngoài, lúc này nàng mới chống hai tay lên bàn ăn, gắng gượng đứng dậy.

Kể từ khi trọng sinh đến đây trở thành Tiểu Kiều, mỗi khi đến tháng nàng đều bị đau lưng mỗi gối, không những thế, một hai ngày đầu còn đau bụng dữ dội, có lần nghiêm trọng nhất cảm giác bụng như bị xoắn lại, cả người toát mồ hôi lạnh, không đứng dậy nổi, vô cùng khó chịu.

Lúc ở nhà nàng có uống thuốc điều kinh nhưng cũng không có tác dụng. Đến nửa năm gần đây mới bớt đau hơn, nhưng mỗi khi tới tháng thân thể vẫn khó chịu.

Mà gần đây Ngụy Thiệu tham hoan, mỗi khi làm chuyện giường chiếu nàng muốn kêu hấn dừng cũng không được.

Ban đầu Tiểu Kiều vẫn lo mình mang thai.

Thực ra nàng không ngại chuyện sinh con, có điều xem từ góc độ nào, thì nếu giờ mang thai sinh con cũng không phải thời điểm tốt. Không nói đến những thứ khác, xét từ góc độ sinh lý học thì cơ thể này chưa dậy thì hoàn toàn, chưa sẵn sàng để mang thai.

Sinh con sớm cũng là một trong những nguyên nhân làm cho nữ nhân cổ đại sống không thọ. Mà cho dù sinh được thì hài tử cũng không khỏe mạnh.

Nàng lo lắng nhiều ngày, hôm qua cuối cùng cũng tới tháng, mới thở phào nhẹ nhõm.

Vừa nãy ngồi hầu hạ Ngụy Thiệu dùng cơm, nói là ‘ngồi’ nhưng thực chất cũng giống như quỳ vậy, phải thẳng lưng thẳng eo, bình thường thấy không sao còn hôm nay lại mệt mỏi.

Xuân Nương biết Tiểu Kiều đến tháng, mà lúc nãy lại đi ra ngoài nên cơ thể sẽ bị nhiễm lạnh, vậy nên bà vẫn chờ ngoài cửa, thấy Ngụy Thiệu đi ra mới vội bước vào đỡ nàng đứng dậy.

“Nữ quân khỏe không?”

Bà nhìn sắc mặt Tiểu Kiều.

Tiểu Kiều gật đầu: “Ta không sao.”

“Nữ quân nghỉ ngơi sớm đi.” Xuân Nương đỡ Tiểu Kiều về phòng.

Ngụy Thiệu nói mình có việc phải đến nha môn, chắc sẽ về muộn.

Hắn nói xong nhìn Tiểu Kiều.

Tiểu Kiều không nói gì, chỉ tiễn hắn đến cửa.

. . .

Tiểu Kiều đợi tới giờ Hợi nhưng Ngụy Thiệu còn chưa về. Lưng đau nhức, nàng nằm dựa vào thành giường nghỉ ngơi.

Căn phòng yên tĩnh. Nàng hôm nay thật sự mệt mỏi, nhắm mắt lại, đang mơ màng ngủ thì Xuân Nương đẩy cửa rón rén đi vào, đánh thức Tiểu Kiều nói: “Bên Đông phòng ban nãy sai người đến, nói phu nhân trong người khó chịu, hỏi Nam quân về phủ chưa, tỳ nói Nam quân chưa về.”

Xuân Nương nói, đôi mày nhăn lại, không vui vẻ gì.

Tiểu Kiều dụi mắt, chậm rãi ngồi dậy xỏ giày, bảo Xuân Nương lấy một bộ y phục khác cho mình.

Chu thị là bà mẫu, đã sai người lại đây gọi nhi tử, nếu hần không ở thì tức phụ như nàng cho dù gãy chân cũng phải bò đến.

Xuân Nương thấy vẻ mặt nàng bình tĩnh không có nét gì khó chịu cả, làm bầm hai tiếng, bất đắc dĩ lấy bộ y phục khác cho nàng thay.

Tiểu Kiều sai người đến nha môn tìm Ngụy Thiệu, sau đó đi tới Đông phòng của Chu thị.

Chu thị có vẻ như không giả vờ bệnh. Tóc tai rối tung, nằm ôm ngực rên rỉ, nhắm mắt lại, khuôn mặt hơi tái. Khương bà bà đứng bên cạnh, liếc thấy Tiểu Kiều đến liền ghé vào tai Chu thị nói mấy câu.

Tiểu Kiều quỳ xuống lạy nói: “Phu quân ban tối về ăn cơm xong lại đi ra ngoài, đến giờ vẫn chưa về. Con thấy trời đã khuya, trong lòng lo lắng, không biết bà mẫu trong người thế nào?”

Chu thị không lên tiếng, Tiểu Kiều vẫn quỳ. Một lúc sau bà ta mới lạnh lùng nói: “Thân thể người quý giá, sao dám phiền người tới hầu hạ.”

Tiểu Kiều nói: “Bà mẫu nói quá rồi. Bà mẫu thân thể không khỏe, phận là con dâu, phàm là việc hiếu đạo, chỉ cần bà mẫu không chê con phiền phức thì nhất định không dám chậm trễ.”

Chu thị nói: “Nhi tử của ta đâu? Đi đâu rồi?”

Tiểu Kiều nói: “Phu quân trước khi ra ngoài không nói với con, nhưng con đoán chàng đi tới nha môn. Hay tin bà mẫu không khỏe, con đã sai người đi thông báo. Nha môn cách đây cũng không xa, chắc phu quân sẽ về nhanh thôi.”

Chu thị nhìn chằm chằm Tiểu Kiều đang quỳ trên mặt đất. Lát sau mới hừ một tiếng: “Người đi đi, ở đây không cần người hầu hạ.”

Tiểu Kiều bèn vái chào lần nữa, đứng dậy lùi ra.

Nàng quay về phòng cũng không buồn ngủ nữa, ngồi tựa vào đầu giường ngẩn ngơ. Chừng hai khắc sau Xuân Nương đi vào nói Nam quân đã về, đi qua Đông phòng rồi.

(Một khắc chừng 15p, hai khắc ~ 30p)

Tiểu Kiều không ngủ, ngồi đợi một lúc thì nghe tiếng bước chân ngoài cửa, Ngụy Thiệu về.

Tiểu Kiều vịn đầu giường đứng dậy, như ngày thường ra cửa đón hấn.

Ngụy Thiệu có vẻ như không đi ra ngoài nữa, cởi thắt lưng rồi tiện tay ném lên cái bàn bên cạnh, nhìn Tiểu Kiều hỏi: “Mẫu thân ta lúc này có làm khó dễ nàng không?”

Tiểu Kiều đến trước người hấn, nhận lấy áo khoác hấn mới cởi ra, hai mắt nhìn lồng ngực hấn, đáp: “Không có. Lúc này chàng không ở đây, bà mẫu bên kia sai người tới gọi chàng, nói trong người khó chịu, mà chàng không ở đây nên thiếp đi qua đó. Bà mẫu không muốn thiếp hầu hạ, thiếp chỉ ở đó một lát rồi về.”

Vừa này những câu nàng trả lời Chu thị nghe thì đơn giản nhưng đã qua tính toán kỹ. Nàng biết Chu thị không thích khi nhử tử thân thiết với nàng, liền nói khi ra ngoài Ngụy Thiệu không nói với mình là đi đâu, chỉ đoán hấn tới nha môn, còn nhắc lại là đã sai người đi gọi, hấn sẽ về nhanh thôi.

Chu thị chắc chắn không muốn khi nhử tử qua đây thăm lại thấy tức phụ đang quỳ dưới chân bà ta ‘hầu hạ’. Đúng như nàng dự tính, Chu thị nhanh chóng thả nàng về.

“Bà mẫu có sao không?”

Tiểu Kiều nói xong, hỏi lại.

“Bệnh cũ. Đã ngủ rồi.” Ngụy Thiệu trả lời ngắn gọn, hai mắt vẫn dừng trên mặt nàng.

Tiểu Kiều gật đầu, tránh thoát khỏi ánh mắt hấn, cảm y phục quay đi, nhưng bả vai bị giữ lại, hấn đặt tay lên vai nàng, người cũng bước lại gần. Khoảng cách giữa hai người thu ngắn lại.

“Mẫu thân ta. . .” Hấn chần chờ một lúc, “Tính tình càng ngày càng khó chịu hơn. Nếu ta không ở nhà, bà ấy làm gì khiến nàng chịu ảm ức thì nàng khoan dung một chút.”

Tiểu Kiều ngẩng đầu lên nhìn hấn, cười mỉm: “Phu quân yên tâm, thiếp hiểu được.”

Cuối giờ Hợi, một ngày dài cuối cùng cũng kết thúc. Tiểu Kiều tắt đèn rồi nằm xuống, co người lại. Lát sau Ngụy Thiệu xích lại gần nàng, bàn tay thăm dò vào vật áo.

Tiểu Kiều nhắm mắt lại nói: “Hôm nay đừng chạm vào thiếp, người thiếp không sạch sẽ.”

. . .

Kiều Từ bị Tiểu Kiều bắt đi về, Ngụy Nghiễm cũng không còn lòng dạ nào ở lại nữa, nhìn theo bóng dáng xe ngựa biến mất trong đêm, xoay người đi vào nói với bằng hữu là mình bận việc phải đi trước, mọi người cứ vui về, đêm nay hẳn mời. Nói xong đi về phủ.

Chiếc xe ngựa chở Tiểu Kiều đã đi xa, chắc giờ này nàng đã về tới nhà rồi.

Ngụy Nghiễm một tay cầm bầu rượu tựa vào lan can, trong gió đêm hiu quạnh không ngừng nhớ đến khuôn mặt của nàng trong xe ngựa ban nãy, cả dáng vẻ khi nàng nói chuyện.

Ngoài cửa lớn La Chung phượng đèn đuốc sáng rực, soi rõ khuôn mặt nàng đang tức giận, đôi mày cau lại. Nhưng chỉ một nét mặt như vậy thôi lại khiến hắn không thể kiềm chế được.

Tới giờ khắc này, nhắm mắt lại hắn vẫn nhớ rõ mòn một.

Thái độ của nàng với hắn, trừ lúc mới gặp chán ghét thì sau này chỉ toàn là lạnh nhạt và khách sáo.

Đây là lần đầu tiên Ngụy Nghiễm thấy nàng thể hiện tính cách thật trước mặt mình.

Mặc dù nàng tức giận nhưng cũng làm hắn thấy vui vẻ, giống như thu được niềm vui bất ngờ vậy.

. . .

Nàng là đệ muội của mình, Ngụy Nghiễm cũng nhớ tới điểm này. Ngoại tổ mẫu với hắn ân trọng như núi, còn Ngụy Thiệu lại lớn lên cùng hắn.

Ngụy Nghiễm thực ra là người tự phụ, mà tài năng của hắn cũng phi phàm.

Hắn lớn tuổi hơn Ngụy Thiệu. Khi Ngụy Thiệu còn là đứa trẻ ẵm trên tay thì hắn đã là thiếu niên cưỡi ngựa rong ruổi khắp Ngụy kinh.

Nhưng hắn vẫn biết, sứ mệnh của hắn là phò tá người thừa kế Ngụy gia hoàn thành nghiệp lớn. Với điều này hắn chưa bao giờ hai lòng.

Mãi tới một ngày cách đây ba năm, có một người Hung Nô tới tìm hắn, hắn cuối cùng cũng biết lai lịch thật sự của mình. Phụ thân của hắn không giống như ngoại tổ mẫu nói là tráng sĩ ở rể Ngụy gia bất hạnh mất sớm.

Phụ thân của hắn là đệ đệ của vua Hung Nô bấy giờ – Nhật Trục vương Ô Châu Khuất. Trong thân thể của hắn, trừ dòng máu Ngụy gia thì còn chảy dòng máu của Hung Nô. Mà Nhật Trục vương kia đang mong ngóng hắn quay về.

Điều này làm hấn đau đớn không kể xiết. Người Hung Nô mà hấn căm hận từ trong xương tủy bao năm qua lại chính là dòng tộc của hấn. Mà ngoại tổ mẫu hấn vẫn yêu thương kính trọng lại che giấu thân thể về hấn!

Đau khổ qua đi, Ngụy Nghiễm dần bình tĩnh lại.

Hấn không định nhận người phụ thân Hung Nô kia.

Nhưng cũng kể từ đó, hấn dần cảm nhận được cái gọi là vận mệnh bất công.

Có khi hấn còn nghĩ, chỉ vì xuất thân khác biệt, nên đệ đệ hấn – Ngụy Thiệu sinh ra đã làm chủ Ngụy gia, còn hấn chỉ có thể là người phò tá Ngụy Thiệu mà thôi.

Cho dù năng lực của hấn không hề thua kém.

Nhưng hấn nhanh chóng kìm lại suy nghĩ không nên có này.

Mãi cho đến giờ, khi hấn gặp Kiều nữ.

Hấn tiếp thu nho giáo mà lớn lên, ngoại tổ mẫu có ơn nuôi dưỡng, mà Ngụy Thiệu là huynh đệ thân thiết với hấn suốt bao năm.

Một nữ tử, làm sao sánh bằng tình huynh đệ?

Thế nhưng Ngụy Nghiễm không cách nào ép bản thân thôi nghĩ đến nàng.

Vì thế hấn cảm thấy xấu hổ, nhưng đồng thời, tận sâu trong đáy lòng, cái cảm giác thích một người không thể giành được làm hấn không kìm được sáng khoái.

Đêm đã khuya, hoặc do bụng dưới căng trướng quá nhiều, mà lòng Ngụy Nghiễm chỉ thấy đã yêu nàng đến tận xương tủy. Hấn ném bầu rượu đi, bước nhanh về nhà, cho cơ thiếp lui xuống hết, còn mình mài mực chấm bút, bắt đầu vẽ lên bức tường trong phòng ngủ.

Trán của hấn lấm tấm mồ hôi, cả người nóng bức, mà bút lông trong tay giống như linh xà lướt nhanh trên tường không ngừng nghỉ, rất nhanh sau đó, một bóng lưng nữ nhân cài trâm hoa hiện ra. Nữ nhân kia phảng phất như đón gió mà đi, tay áo tung bay, có lẽ nghe sau lưng ai đó gọi nàng, mỉm cười quay đầu nhìn lại, xinh đẹp động lòng người.

Ngụy Nghiễm vẽ xong ném bút đi, hai mắt không chớp nhìn chằm chằm bức tường, cả người như say rượu, mặt đỏ bừng, hô hấp dồn dập.

Hấn bỗng nhiên vén vạt áo, hơi thở càng thêm nặng nề, ánh nến sau lưng run rẩy theo. Một lát sau, tiếng thở dài vui sướng như được phóng thích vang lên,

hết thấy đều yên tĩnh.

“Căn phòng này của ta từ giờ trở đi không cho phép ai bước vào! Nếu dám trái lệnh, giết không tha!”

Một lát sau Ngụy Nghiễm đi ra ngoài, nói với đám cơ thiếp như vậy.

Về mặt hấn bình thản.

Mặc dù đêm hè, nhưng đám cơ thiếp như cảm nhận được tia lạnh thấu xương, cúi đầu cuống quýt vâng dạ.

Chương 56

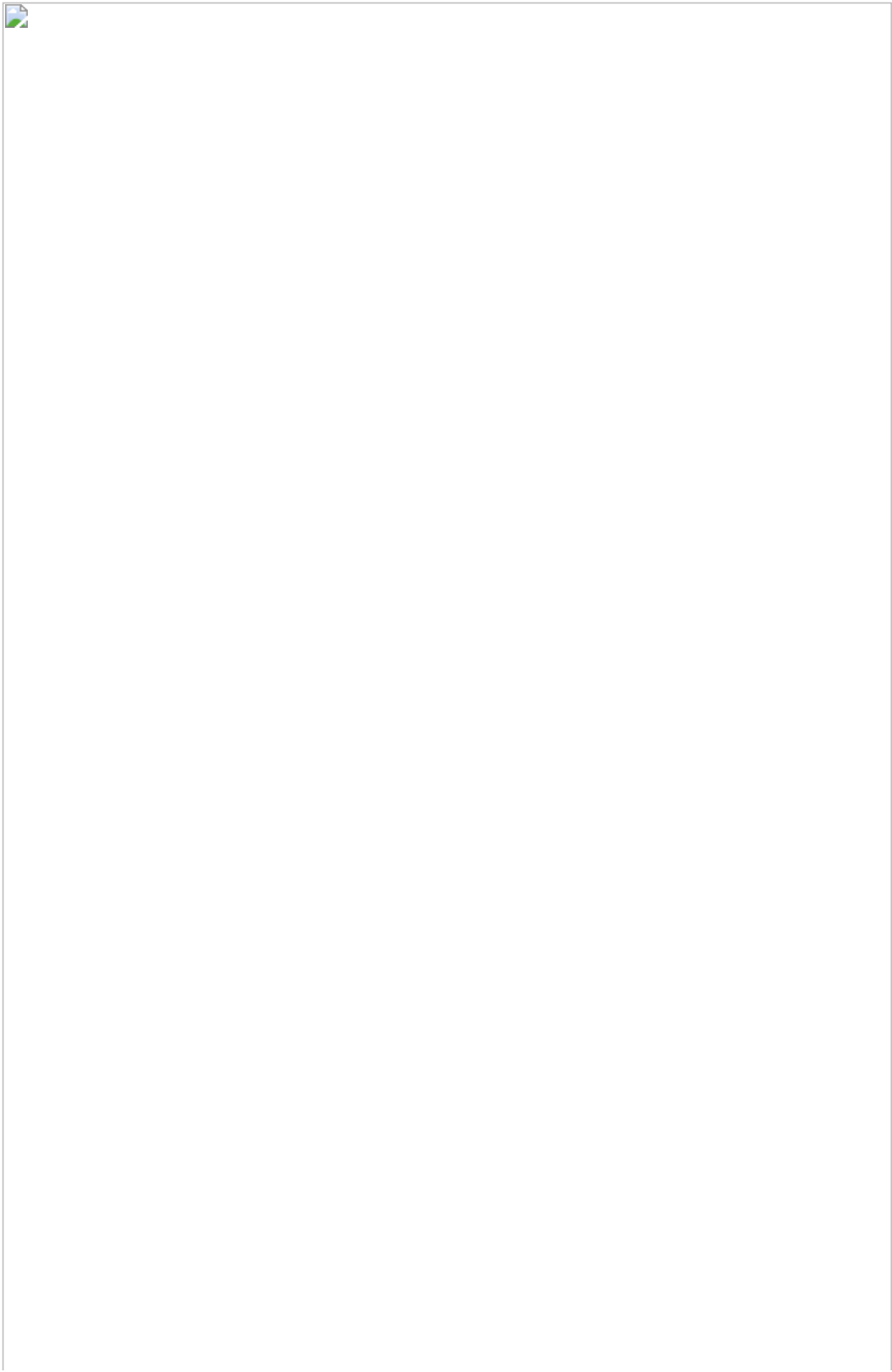

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Ngụy Thiệu ban đầu đi song song với Tiểu Kiều, dần dần bước chân càng lúc càng nhanh, bỏ lại nàng, chờ hai người đi đến nội viện Tây phòng, mặc dù Tiểu Kiều đã cố hết sức đuổi theo nhưng vẫn bị hất bỏ lại một quãng xa.

Tiểu Kiều cuối cùng đi chậm lại, nhìn hắn bước lên bậc thềm, bóng dáng biến mất sau cánh cửa.

Xuân Nương cùng thị nữ đứng trên hành lang thấy hai người về vội bước lại. Tiểu Kiều hỏi mèo đầu, biết đã đưa nó về ổ rồi, nàng gật đầu, xem ra sau này phải phải dạy dỗ nó, không để nó chạy lung tung nữa, nếu không Ngụy phủ lớn như vậy muốn tìm cũng khó.

Xuân Nương hỏi muốn dùng cơm chưa.

Trời dần tối, Tiểu Kiều vẫn chưa ăn, đoán rằng Ngụy Thiệu chắc cũng chưa ăn, nàng bèn bảo Xuân Nương chuẩn bị bàn ăn trước, còn mình đẩy cánh cửa khép hờ kia ra, bước vào.

Trong phòng còn chưa thắp nến, hơi tối, chỉ có một tia nắng hoàng hôn len qua cửa sổ rọi vào, đồ đạc trong phòng cũng được tắm trong tia nắng yếu ớt kia.

Nàng không nhìn thấy Ngụy Thiệu. Đi vào mấy bước, đứng trước bình phong thử gọi: “Phu quân, ăn cơm thôi.” Bỗng một cánh tay từ sau lưng bất ngờ ôm lấy eo nàng, nàng còn chưa kịp phản ứng thì cơ thể đã bị Ngụy Thiệu vác lên, bước đến bên giường.

Tiểu Kiều giống như túi vải bị hất vác lên vai rồi ném xuống giường.

Mặc dù trên giường có chăn nệm êm không đau đớn, nhưng bị ném như vậy cũng khiến nàng sợ hãi. Nàng bò dậy quay đầu lại, thấy Ngụy Thiệu đứng trước giường, giơ tay lên cời đai lưng.

Hắn vừa cời đai lưng vừa nhìn nàng chăm chăm, ban đầu động tác chậm chạp, sau dường như nóng nảy, kéo một cái, xé tung vạt áo.

Tiểu Kiều cảm giác được hắn có gì đó bất ổn.

Nàng liền cố gắng ngồi dậy bước xuống giường, nhưng Ngụy Thiệu đã cời y phục xong, đẩy nàng nằm xuống, tiếp theo hắn quỳ một gối lên giường, chân kia đặt trên bụng nàng, không cho nàng động dậy.

Tiểu Kiều lắc đầu: “Cơm tôi đã chuẩn bị xong rồi...”

Ngụy Thiệu vươn tay, nắm ngón tay giữ má nàng, không cho nàng lắc đầu nữa.

Tiểu Kiều bị hắn giữ chặt, không nói nữa.

Nàng mở to hai mắt, hoảng sợ nhìn Ngụy Thiệu đang đề lên người mình, hắn cứ nhìn nàng chăm chăm như vậy.

Giống như hắn đang tỉ mỉ nhìn nàng. Giống như hắn chưa bao giờ quen biết nàng vậy.

“Phu quân —— ”

Tiểu Kiều nhìn hắn, gắng gượng gọi hắn.

Tiểu Kiều thật sự sợ hãi. Giống như đêm tân hôn nàng vô tình đánh thức hắn, hắn rút kiếm từ trong gối ra chỉ vào mặt nàng, ánh mắt lạnh lẽo thấu xương, cảm giác đó lại lần nữa xuất hiện.

Hầu kết Ngụy Thiệu hơi động đậy, buông má nàng ra, sau đó thân thể liền đè xuống, đặt nàng dưới thân mình.

Trước đây hắn cũng có nhiều lần gấp gáp muốn nàng như vậy, thậm chí còn thô lỗ làm đau nàng, nhưng chắc chắn không như bây giờ, đối xử với nàng không thương tiếc. Tiểu Kiều thấy khuôn mặt hắn đang lại tới mức vụn vẹo, vẻ mặt lộ ra một tia dữ tợn.

Căn phòng trong ánh hoàng hôn mờ tối, bên trong màn càng thêm u ám. Nhưng ánh mắt hắn nhìn nàng tựa như sói đói thấy thịt, mang theo hưng phấn cùng những tia âm u mà Tiểu Kiều không hiểu được.

Tiểu Kiều theo bản năng bắt đầu giãy dụa, hai tay đẩy hắn ra, hắn liền cắn vào môi nàng, cắn làm nàng vô cùng đau đớn.

Tiểu Kiều vội cắn chặt răng, Ngụy Thiệu liền rời khỏi môi nàng, tay cởi vạt áo nàng ra, cúi đầu ngược đãi gò bồng đảo ấm áp của nàng. Bộ ngực trắng nõn nhanh chóng nổi lên nhiều vết đỏ, Tiểu Kiều nức nở: “Thiếp làm gì sai chứ. . .”

Mắt Ngụy Thiệu đỏ ngầu, không nói lời nào, bàn tay to gấp bấp chân nàng lại.

Bị đối xử dã man như vậy, lại thêm hai ngày nay hắn thay đổi thất thường, quãng thời gian tình nồng quyen luyến ngày trước càng như mĩa mai.

Trong phòng oi bức, giãy dụa như vậy làm nàng ướt đầm mồ hôi, nhưng lạnh lẽo trong lòng lại không ngừng khuếch tán, tức giận cũng dâng lên.

Hơi thở hắt nóng bỏng, mạnh mẽ muốn vào bên trong nàng thì nàng giơ tay giữ mặt hắn, ép hắn nhìn vào mắt nàng.

“Thiếp muốn chàng nói rõ ràng, tại sao lại đối xử với thiếp như vậy?” Nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, nói từng chữ.

Từng giọt mồ hôi trên trán Ngụy Thiệu nhỏ xuống, mặt ửng đỏ như say rượu, trong đôi mắt cũng hắt tia máu đỏ.

“Phải để nam tử toàn thiên hạ mong có được nàng như ta thì nàng mới hài lòng đúng không? Người ngoài không nói, ngay cả nam tử Ngụy gia cũng phải quỳ dưới váy nàng?”

Hắn ngừng lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Trong chớp mắt đó, Tiểu Kiều bỗng hiểu ra, đáy lòng kinh sợ.

“Chàng nghi ngờ thiếp dây dưa với biểu huynh chàng?”

Mí mắt Ngụy Thiệu giật giật, có vẻ như không muốn nói chuyện với nàng, hai mắt đỏ ngầu nhìn xuống môi nàng, cúi đầu dè xuống, dùng sức cắn.

“Thả ra!”

Tiểu Kiều cố sức đẩy hắn.

Hắn không nói lời nào, vẻ mặt càng thêm hung ác, lần thứ hai cắn môi nàng.

Môi nàng bị hắn cắn sưng đỏ.

Tiểu Kiều đẩy hắn ra.

Lần thứ ba hắn muốn cắn môi nàng, Tiểu Kiều liền giơ tay nắm chặt tóc hắn, Ngụy Thiệu kêu lên, không để ý tóc bị nàng kéo đau, cúi xuống hôn môi nàng.

Đau đớn cùng phần nộ từ tận đáy lòng khiến Tiểu Kiều không kiềm chế được, nàng buông tóc hắn ra, giơ tay lên tát.

Một tiếng “Chát” vang dội.

Tựa như bị trúng chú định thân, Ngụy Thiệu đột nhiên ngừng lại, cả người sững sờ.

Từ từ, hắn quay mặt lại, sờ bên má nóng rực, sau đó nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt không thể tin được.

Lúc này giầy dựa Tiểu Kiều đã không còn sức để thở, mái tóc dài tán loạn, thấy hấn nhìn mình chằm chằm như vậy, nàng hít một hơi thật sâu, tức giận nói: “Những thứ khác ta có thể bỏ qua. Nhưng chỉ có duy nhất một chuyện này, ta tuyệt không cho phép chàng lòng dạ nhỏ mọn như vậy, áp đặt tất cả lên người ta.”

Nàng dừng một chút, mĩa mai: “Cho dù ta có lắng lơ đi nữa, thì nam tử Ngụy gia chàng cũng chẳng thể lọt mắt ta!”

Ngụy Thiệu đen mặt.

Tiểu Kiều không nói nữa, cũng thôi giầy dựa, nàng nhắm mắt lại, vẻ mặt bình tĩnh.

Ngụy Thiệu nhìn dáng vẻ nàng nhắm mắt bình tĩnh như thế, hô hấp càng nặng nề.

Một giọt mồ hôi dọc theo trán hấn rơi xuống, nhỏ giữa mi tâm nàng, hòa với mồ hôi lấm tấm trên trán nàng.

Tiểu Kiều bỗng cảm thấy người nhẹ đi. Mở mắt, thấy Ngụy Thiệu đứng dậy khỏi người nàng. Rèm che bỗng rơi xuống, Ngụy Thiệu vung tay xé rách, phát ra tiếng chói tai.

Ngụy Thiệu quay lưng về phía nàng, mặc lại y phục ném xuống đất ban này, nhanh chân bước ra ngoài.

Tim Tiểu Kiều đập như trống bỏi, nghe ngoài cửa có tiếng bước chân, Xuân Nương hỏi hấn có dùng cơm hay không, tiếp theo âm thanh biến mất, xung quanh tĩnh lặng.

Tiểu Kiều gắng gượng ngồi dậy, tay còn run rẩy. Nàng lấy lại bình tĩnh, cúi đầu chỉnh lại y phục bị hấn kéo rách.

Xuân Nương đi vào. Bước chân ban đầu còn hơi chần chờ, tới khi thấy dáng vẻ Tiểu Kiều ngồi trên giường thì hoảng hốt, vội bước nhanh lại.

“Ta và hấn cãi nhau một chút. Quân hầu còn chưa thông suốt, đi ra ngoài chút thôi.”

Tiểu Kiều mở miệng trước, ngăn câu hỏi của Xuân Nương lại, bước xuống giường, chỉnh lại mái tóc.

Xuân Nương đứng sau, lo âu nhìn theo bóng lưng nàng.

“Xuân Nương, ta đói bụng rồi, đi ăn cơm thôi.”

Một lát sau, Tiểu Kiều chải tóc xong, quay người nói với bà.

...

Ngụy Thiệu đêm đó không về phòng. Sáng hôm sau mới quay lại.

Lúc hấn về phòng thì Tiểu Kiều đã dậy, vừa mới trang điểm xong.

Mặt Ngụy Thiệu không cảm xúc, giống như không nhìn thấy nàng vậy. Rửa mặt thay đồ xong lại đi qua Bắc phòng. Tiểu Kiều lặng lẽ đi theo hấn, hai người đến trước mặt Từ phu nhân. Từ phu nhân nói Ngụy Nghiễm vừa mới đi lúc nãy, mai là Lộc Ly đại hội – mà đại hội trước giờ đều do hấn phụ trách, hấn còn phải đi tới Đại quận, hôm qua mới về, ngày hôm nay hấn vô cùng bận rộn.

Lúc Từ phu nhân nói chuyện, vẻ mặt Ngụy Thiệu trước sau vẫn bình thường, Tiểu Kiều từ đầu đến cuối vẫn luôn mỉm cười. Lúc hai người đi ra, tới ngã ba đường, bước chân Ngụy Thiệu không dừng lại, đi thẳng tới cửa lớn. Tiểu Kiều gọi hấn.

Hấn miễn cưỡng đứng lại, nghiêng người nhìn lướt qua.

Tiểu Kiều đi tới trước mặt hấn, nói: “Liên quan tới con mèo Tây Vực kia thôi. Là chàng đưa cho thiếp, nếu chàng bị dị ứng với nó, mà thiếp thấy chàng có vẻ ghét nó, vậy thôi thiếp cũng không tiện nuôi, tốt nhất chàng trả nó về đi. Hoặc nếu như sợ phiền phức thì thiếp sẽ tìm nhà nào nhận nuôi nó. Nó là vật nuôi của chàng, nên trước khi xử lí thiếp nói cho chàng một tiếng.”

Thật ra nàng rất thích nó, rất muốn tiếp tục nuôi. Nhưng có điều nàng cảm thấy con mèo này ảnh hưởng tới hai nam tử Ngụy gia, nếu cứ nuôi nó như vậy cũng không thích hợp.

“Một con vật thôi! Ta tặng nàng, nàng thích nuôi thì cứ nuôi. Ta mặc dù nhỏ mọn, nhưng cũng không tới mức chèn ép một con vật!”

Ngụy Thiệu lạnh lùng nói, xoay người đi.

Tiểu Kiều dừng một lát, nhìn theo bóng lưng hấn biến mất, quay về phòng. Sau đó nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn thấy không thể nuôi nó được.

Con mèo này quý giá, thức ăn hằng ngày đương nhiên là thịt. Gia đình bình thường không nuôi nổi, mà Tiểu Kiều cũng không đành lòng để nó phải chịu khổ. Nàng dặn dò mọi người cẩn thận, hỏi thăm nhà nào thích hợp thì cho. Đám người Lâm bà bà ai cũng ngạc nhiên, thầm nghĩ đây là quà Quân hầu tặng để làm vui lòng Nữ quân, chỉ mới nuôi mấy ngày mà Nữ quân đã muốn đưa nó đi rồi. Mặc dù mình cũng thích thân hình mũm mĩm của nó, nhưng nếu đưa nó về nhà cũng không nuôi nổi, lỡ để nó chết thì sợ còn bị vạ lây.

Không ngờ đến chiều bà vú già bên Bắc phòng đi qua, nói Từ phu nhân biết chuyện, nói để mèo cho bà nuôi.

Tiểu Kiều vội bế mèo qua. Từ phu nhân thấy mèo thì vô cùng thích. Con mèo kia dường như cũng quý bà, lúc được Từ phu nhân xoa đầu thì cổ họng cứ ùng ùng ục, cứ nằm trên đùi bà không nhúc nhích.

“Nghe nói đây là Nhị Lang tặng cho cháu, mới được mấy ngày sao lại phải đưa nó đi?” Từ phu nhân ôm mèo một lát, hỏi.

Tiểu Kiều đáp: “Cháu cũng không nỡ, nhưng phu quân tiếp xúc với nó mới biết là bị dị ứng.” Sau đó kể chuyện hắt bước lại phòng mèo con thì bị hắt xì, sau đó người còn nổi mẩn.

Từ phu nhân gạt đầu: “Thì ra là vậy. Ta còn tưởng chuyện gì! Bên cháu không nuôi được thì sau này cứ để bên ta đi. Ta cũng thích nó, mà tiện thể cũng có nó bầu bạn.”

Tiểu Kiều cười nói: “Cháu còn đang lo không tìm được chỗ tốt cho nó, giờ tổ mẫu thu nhận là nó có phúc, ở bên tổ mẫu còn tốt hơn ở bên cháu nhiều, cháu cũng yên tâm.”

Từ phu nhân cười, cúi đầu sờ mèo con, như vô tình nói: “Trọng Lâm chọc giận cháu à?”

Tiểu Kiều giật mình, ngẩng đầu thấy con mắt duy nhất của Từ phu nhân đang nhìn mình, mặc dù ánh mắt ôn hòa, nhưng sáng tỏ vô cùng. Đoán chắc bà đã thấu hết.

Quả nhiên Từ phu nhân lại cười nói: “Ban sáng khi các cháu tới ta đã thấy khác thường. Bình thường khi các cháu tới thăm ta, nói với ta một hai câu là cháu lại nhìn sang nó. Mà khi sáng chỉ có mình tôn tử ta nhìn cháu, còn cháu thì khoe mắt cũng không liếc nó lấy một lần. Không phải nó đắc tội cháu thì còn gì nữa.”

Chương 62

Tiểu Kiều thấy hơi lúng túng. Biết nói dối cũng không giấu được, bèn cúi đầu nói: “Tất cả tại cháu dâu không tốt. Tối qua trong phòng cãi nhau chút chuyện nhỏ với chàng nên giận dữ, mong tổ mẫu đừng trách phạt.

Tiểu Kiều đêm qua nằm nghĩ ngợi, xác định lí do làm hai ngày nay hần khó chịu chắc hẳn liên quan tới câu “Ngay cả nam tử Ngụy gia cũng phải quỳ dưới váy nàng”.

Chẳng hiểu sao hần lại dán cho nàng cái mác Phan Kim Liên, trước mặt Ngụy Nghiễm thì ra vẻ thân thiết với mình, quay đầu lại cau có.

Nhưng có một điểm nàng có thể chắc chắn, đó là hần nghĩ nàng và Ngụy Nghiễm có gì mờ ám.

*(Phan Kim Liên là tên nhân vật nữ trong truyện Thủy Hử, là chị dâu của Võ Tòng, vì ngoại tình với trai mà hạ độc giết chồng – chú thích của Tiểu Sơn)

Lúc đó nàng bị ý nghĩ không đầu của hần làm cho buồn nôn muốn chết, nhất thời không khống chế được, mặc kệ hậu quả liền cho hần một bạt tai, thuận lợi làm cho hần tức giận bỏ đi. Có điều sáng nay Ngụy Thiệu trở về, lúc đến vấn an Từ phu nhân thì không tỏ thái độ gì hết, chứng tỏ hần không muốn đem “Chuyện xấu trong nhà” cho người khác biết, vậy nên khi Từ phu nhân hỏi chuyện, Tiểu Kiều đâu dám nói thật, chỉ nói là ‘Chút chuyện nhỏ, ‘trong phòng’ mà thôi. Với bối phận của Từ phu nhân, cho dù bà tò mò hoặc không tin thì cũng chẳng hỏi tới cùng.

Quả nhiên Từ phu nhân không hỏi nữa. Chỉ gật đầu nói: “Ở với nhau lâu năm mà còn cãi vã, huống chi đôi phu thê trẻ tuổi? Mặc dù cháu nói đây là lỗi của cháu, nhưng ta biết nhất định là nó đắc tội với cháu. Nó từ nhỏ đã bướng bỉnh như khỉ, không gây chuyện không chịu nổi, cãi nhau với nó chỉ thêm mệt.”

Tiểu Kiều cảm thấy câu nói của Từ phu nhân có ẩn ý gì đó, nhưng lúc này không tiện suy nghĩ, chỉ muốn mau tránh khỏi lúng túng này thôi, bèn lung tung gật đầu mấy cái.

Từ phu nhân cười nói: “Mai là Lộc Ly đại hội rồi, phải dậy sớm chuẩn bị, giờ cũng đã muộn, mèo con ở lại đây còn cháu về phòng đi, chuẩn bị việc ngày mai, nghỉ ngơi cho tinh thần thoải mái. Nếu nó về còn giận dữ với cháu thì cháu cứ nói cho tổ mẫu, tổ mẫu làm chủ cho.”

Tiểu Kiều cung kính vâng lời, trở về Tây phòng. Ngụy Thiệu dĩ nhiên không ở đó. Tiểu Kiều cũng không chờ hần ăn cơm, tự mình ăn trước, trở về phòng bình

tĩnh lại, ngẫm từng việc ngày mai cần làm để chắc chắn không xảy ra sơ sót gì, sau đó lên giường ngủ.

Nàng cần chuẩn bị tinh thần thật tốt.

Ngụy Thiệu nửa đêm mới về, bước đi nhẹ nhàng, có lẽ sợ làm nàng tỉnh giấc. Thực ra Tiểu Kiều vẫn bị hấn đánh thức, nhưng nàng giả vờ ngủ.

Ngụy Thiệu tắm xong đi ra, tắt đèn lên giường ngủ. Đêm đó hai người nằm cách xa nhau, Tiểu Kiều ngủ rất an ổn. Sáng sớm hôm sau, động tĩnh bên cạnh làm nàng tỉnh giấc.

Ngụy Thiệu từ trên giường ngồi dậy.

Ngoài cửa sổ mới lờ mờ hừng sáng. Theo mùa này thì chắc còn chưa tới canh năm. Còn sớm.

Nhưng hôm nay có Lộc Ly đại hội, nên hấn cần ra ngoài sớm.

Tiểu Kiều miễn cưỡng híp mắt, thấy Ngụy Thiệu ngồi quay lưng về phía mình.

Hấn ngồi yên, có vẻ đang đắm chiêu suy nghĩ gì đó, rồi bỗng quay lại nhìn Tiểu Kiều.

Tiểu Kiều vẫn chưa tỉnh ngủ, mắt nhú mại, mơ màng nhìn hấn. Hấn quay đầu lại không nhìn nàng nữa, vén chăn bước xuống giường.

Mặc dù xảy ra chuyện như vậy, hai người cũng lạnh nhạt với nhau, nhưng nếu đã tỉnh dậy rồi thì chuyện cần làm Tiểu Kiều cũng sẽ làm. Ngáp một cái đứng dậy theo hấn, mở cửa gọi hạ nhân vào hầu hạ rửa mặt thay đồ.

Từ đầu đến cuối không ai nói với nhau nửa lời, chỉ nghe tiếng bước chân ra vào của bà vú cùng tiếng chậu đồng khế va vào nhau. Sau đó phòng bếp đi vào bày điểm tâm lên bàn. Tiểu Kiều cũng quỳ một bên hầu hạ.

Lúc trước hai người còn ngọt ngào thì Ngụy Thiệu và nàng đều dùng bữa cùng nhau.

Còn bây giờ giống như tự động khôi phục trạng thái game sơ cấp.

Ngụy Thiệu mặt lạnh tanh, Tiểu Kiều hầu hạ hấn ăn điểm tâm xong, tiễn hấn ra cửa, thấy bóng lưng hấn biến mất trong sương mai mới đi vào. Nàng cũng không ngủ tiếp, rửa mặt xong thì Xuân Nương mang y phục ngày hôm nay tới.

Hôm nay được coi như lần xuất hiện công khai chính thức của nàng từ khi gả vào nhà họ Ngụy, mấy ngày trước đã phải suy nghĩ nên mặc gì rồi.

Đại hội Lộc Ly không phải là lễ ra mắt gia đình họ hàng Ngụy gia, mà thứ nàng phải đối diện là thế gia đại tộc của Ngự Dương, là vạn chúng quân sĩ U Châu. Tiểu Kiều đã xinh đẹp sẵn rồi, nên thứ cần làm nổi bật không phải nhan sắc, mà là khí chất cao quý của Nữ quân đời thứ ba nhà họ Ngụy.

Vì thế Xuân Nương cố ý đi thỉnh giáo Chung bà bà. Chung bà bà nói Từ phu nhân ngày đó mặc màu đỏ tím, Nữ quân có thể mặc màu đỏ nhạt. Màu sắc vừa tương hỗ mà lại bắt phàm.

Xuân Nương vui mừng cảm ơn Chung bà bà, vội quay về chuẩn bị y phục.

Bà có tài may vá, đến hôm qua cuối cùng cũng may y phục xong xuôi.

Tiểu Kiều mặc lễ phục màu đỏ nhạt thêu hoa văn long phượng, gấu váy kéo dài, tay áo rũ xuống đầu gối, đai lưng rộng 7 tấc thêu hoa văn gợn mây bằng sợi vàng, bên eo khảm ngọc Như Ý, tóc chải kiểu Lăng Vân, hai bên cài trâm phượng ngâm ngọc tinh xảo.

So với năm ngoái khi mới gả đến đây, thì bây giờ Tiểu Kiều không chỉ cao hơn một chút, mà tư thái cũng dần bớt đi vẻ ngây thơ thiếu nữ. Mặc vào lễ phục, trang điểm hoa lệ, từ trên xuống dưới sang trọng quý phái mà không mất đi vẻ thanh lệ, ngay cả Từ phu nhân thấy cũng nhìn nàng chăm chú hồi lâu, cuối cùng cười nói: “Có giai phụ như thế, là phúc khí của tôn nhi ta!”

Hôm đó trời xanh mây trắng, nắng vàng rực rỡ. Đến giờ Thìn, Ngụy Lương phụng mệnh đến Ngụy phủ đón nữ quyến. Tiểu Kiều cùng Từ phu nhân lên xe ngựa, Chu thị cũng đi theo, ra khỏi thành mấy trăm dặm là đến Lộc Ly đài.

Gọi là Lộc ly đài, nhưng thực chất đó là một tòa lầu được xây trên cao để ngắm cảnh, quay lưng về phía Bắc, nhìn về hướng Nam – hay còn gọi là thế tọa Bắc triều Nam, dài rộng cả mười mấy trượng, gồm mười hai tầng lầu, khí thế hùng vĩ, tầm nhìn rộng lớn. Đối diện Lộc Ly đài là một thao trường lớn chứa được cả vạn người, bốn hướng Đông Tây Nam Bắc có bốn cửa lớn: Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, cạnh cửa lớn lại có một cửa nhỏ bảo vệ, bên trên xây đài quan sát, đặt tên theo bốn cửa lớn là đài Thanh Long, đài Bạch Hổ, đài Chu Tước, đài Huyền Vũ, là nơi chuẩn bị cho các Thái Thú được vinh dự mời đến.

Sắp tới giờ Ty, trong thao trường cờ xí rợp trời, vũ khí tua tủa chói mắt, mấy chục ngàn nhân mã tụ hội.

Xe ngựa Từ phu nhân dần tới cửa Thanh Long thì bốn phía pháo nổ ầm ầm, Ngụy Thiệu, Ngụy Nghiễm dẫn theo thái thú Ngự Dương cùng thế gia quý tộc khắp nơi đi ra, xếp hàng chào đón.

Từ phu nhân búi tóc chỉnh tề, trên người mặc y phục đỏ tím bước xuống xe ngựa, một tay chống quả trượng đầu rồng, một tay khoác lên tay Tiểu Kiều, Chu

thị theo sau, hướng về cửa Thanh Long.

Ngụy Thiệu cùng Ngụy Nghiễm bước lên hành lễ, mấy Thái Thú còn lại đồng loạt thi lễ.

Lộc Ly đại hội trừ tuyền chọn nhân tài ra thì cũng là dịp để Ngụy gia và Thái thú khắp nơi liên lạc, xúc tiến quan hệ.

Những Thái Thú được mời đến đây hôm nay đều là bằng hữu năm xưa của phụ thân Ngụy Thiệu. Mấy ngày trước Ngụy Thiệu đã gặp mặt bọn họ, mà họ dĩ nhiên đã từng tiếp xúc với Từ phu nhân, nên rất mong gặp mặt bà. Nhưng Từ phu nhân bây giờ từ chối không gặp khách, nay thấy bà cuối cùng cũng lộ diện, họ tranh nhau tiến lại vấn an bà.

Từ phu nhân tinh thần quắc thước, khuôn mặt mỉm cười hời hán từng người, thấy ánh mắt họ nhìn về phía Tiểu Kiều, bà cười nói: “Lão thân đã già rồi, may mà việc nội trợ trong Ngụy gia ta đã có người thừa kế, đây là tân nương của tôn nhi ta – Kiều thị, con bé rất hợp lòng ta, hôm nay để Kiều thị thay lão thân đánh trống phát động, cổ vũ tinh thần cho dũng sĩ U Châu!”

Tiểu Kiều dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người bình tĩnh bước lên, mỉm cười nói: “Trước khi đến đây tổ mẫu có dặn dò, hôm nay trình diện ở đây đều là anh hùng hào kiệt, người dặn ta tuyệt đối không thể thất lễ. Nay vinh hạnh được gặp các vị thúc bá, xin nhận của ta một lễ.” Nói xong hướng về ba mặt thi lễ.

Mọi người thấy nàng còn nhỏ tuổi nhưng dung mạo vô song, tư thái tao nhã, lại nói chuyện phóng khoáng hợp lòng người, ai nấy đều sáng mắt lên, mà nàng lại được Từ phu nhân yêu quý, huống chi nàng là thê tử của Ngụy Thiệu, không ai dám bắt cẩn nửa phần, hướng về nàng đáp lễ.

Từ phu nhân tâm tình rất tốt, nắm tay Tiểu Kiều đi vào cửa Thanh Long.

Vạn quân sĩ trong thao trường thấy Từ phu nhân xuất hiện, tiếng tung hô vạn tuế đồng loạt vang lên như sấm dậy.

Từ phu nhân mỉm cười nắm tay Tiểu Kiều, Chu thị đi sau, dưới sự hộ tống của hai huynh đệ Ngụy Thiệu Ngụy Nghiễm bước lên Lộc Ly đài. Thái Thú các nơi cùng quý tộc, khách khứa cũng dồn dập leo lên đài quan sát. Viên Đại, Đình Khuất đến từ hai ngày trước cũng được dẫn vào chỗ ngồi.

Lộc Ly đài có tầm nhìn vô cùng tốt, gió mát lồng lộng, đứng trên đài nhìn xuống thấy quân sĩ bay trận nghiêm chỉnh trên thao trường rộng lớn, vũ khí oai nghiêm, quân khí hào hùng, đứng nhìn thôi cũng thấy kích động.

Tiểu Kiều biết huynh đệ Ngụy Nghiễm Ngụy Thiệu ở ngay bên cạnh, cũng chẳng để ý đến hai nam nhân Ngụy gia này, coi như trong mắt không có bọn họ.

Nàng chỉ nhìn về phía Từ phu nhân, trong ánh mắt cổ vũ của bà, nàng hít sâu một hơi, xóa tan cảm giác hồi hộp trong lòng, bước đến cái trống đồng lớn đặt giữa Lộc Ly đài, nhận cái dùi đồng từ tay quân sĩ, dưới cái nhìn chăm chú của vạn người bên dưới, vững vàng giơ tay đánh trống. Đánh ba tiếng vang dội, tiếng trống còn chưa tan, nàng cất cao giọng nói: “Tề bĩ công đường, xưng bĩ hoàng quang! Mông ngã dũng sĩ, an thủ tứ phương! Vạn thọ vô cương!”

(Thứ cho tại hạ ngu muội, nàng ấy nói gì tớ chả hiểu)

Lúc đó gió thổi mạnh, cùng với tiếng trống đồng vang lên, giọng nói trong trẻo lại mang theo hào khí theo gió truyền đến khắp thao trường.

“Vạn thọ vô cương!”

“Vạn thọ vô cương!”

Thao trường ban đầu còn yên tĩnh, một lát sau vang dội câu nói “Vạn thọ vô cương” của nàng, tiếng hô vang đến tận mây xanh.

Tiểu Kiều thả dùi đồng vào khay, bình thần bước về.

Nàng nhìn về phía Từ phu nhân, từ trong ánh mắt mang đầy ý cười của bà, nàng biết mình đã thông qua trận ‘Thử thách’ không mấy dễ dàng này.

Nàng thầm thở phào nhẹ nhõm, bên ngoài thấy nàng bình tĩnh là vậy, nhưng thực ra tim đang đập thành thịch, bàn tay cũng đầm mồ hôi.

Hiện nay địa vị của nữ nhân mặc dù vẫn thấp hơn nam nhân, nhưng ở Ngụy gia thì lại khác, bởi quãng thời gian trước dựa vào một tay Từ phu nhân chống đỡ thì Ngụy gia mới vượt qua giai đoạn khó khăn, đặt nền tảng vững chắc cho Ngụy Thiệu sau này.

Vì thế ở Ngụy gia, không có chuyện nữ nhân không thể bước ra khỏi cửa một bước.

Tiểu Kiều biết rõ, với tư lịch của nàng thì không thể nào dùng phong thái cao quý như vậy đứng trên Lộc Ly đài này, được vạn người bên dưới tung hô như vậy.

Mà trong thâm tâm nàng cũng chưa bao giờ mong có được vinh quang như vậy – nàng cảm giác mình không xứng. Đồng thời nàng thấy hơi sợ – sợ hôm nay vinh quang như vậy, ngày sau chẳng thể báo đáp được.

Thế nhưng Từ phu nhân đưa nàng lên vị trí này, nàng chẳng thể nào từ chối.

Thực sự Tiểu Kiều không hiểu sao Từ phu nhân lại coi trọng nàng đến vậy. Mà nếu bà đã coi trọng, chuyện hôm nay lại không cách nào từ chối, thì việc duy

nhất nàng có thể làm là cố gắng hết sức, không thể phụ sự kỳ vọng của Từ phu nhân.

Mà bây giờ, coi như nàng đã làm được. Ít nhất không có chuyện mất mặt nào cả.

Từ phu nhân vẫy nàng lại ngồi cạnh mình, nhẹ nhàng vỗ mu bàn tay nàng, mỉm cười nói: “Làm rất tốt.”

Tiểu Kiều đáp: “Nhờ tổ mẫu ưu ái cổ vũ, nên cháu mới không làm nhục sứ mệnh”

...

Đánh trống xong, Lộc Ly đại hội chính thức bắt đầu. Tiếng quân sĩ hô hào vang dội khắp thao trường, lấy thanh thế cho đội mình ra trận.

Hai người Ngụy Thiệu Ngụy Nghiễm chuẩn bị xuống thao trường, đến trước mặt Từ phu nhân bái chào.

Khuôn mặt Ngụy Nghiễm mang theo nụ cười, vẻ mặt bình tĩnh điềm nhiên.

Nhìn Ngụy Nghiễm, Tiểu Kiều không nhịn được lại nghĩ tới Ngụy Thiệu mắc bệnh đa nghi còn nặng hơn nữ nhân.

Mặc dù nàng không hiểu làm sao mà hấn lại nghi ngờ mình và Ngụy Nghiễm có gì mờ ám, nhưng nhớ tới cái nhìn chăm chăm của Ngụy Nghiễm khi lần đầu tiên gặp hấn, giờ lại thấy hai bọn họ đứng trước mình, trong lòng bỗng nhiên chán ghét.

Tiểu Kiều không kìm được liếc Ngụy Thiệu. Thấy hấn vừa lúc nhìn mình, nàng cũng không tránh né ánh mắt của hấn, hơi hất cằm lên, nhìn thẳng vào hấn.

Ngụy Thiệu ngừng lại, sắc mặt trầm xuống, xoay người đi.

Ngụy Nghiễm bước theo sau, cùng đi xuống Lộc Ly đài.

Hai tên ôn thần đều đi rồi, Tiểu Kiều cuối cùng cũng thấy thoải mái, liền tìm kiếm bóng dáng đệ đệ Kiều Từ trên thao trường.

Hôm nay có hai tràng luận võ. Cưỡi ngựa bắn cung và đấu vật. Trận đầu tiên là cưỡi ngựa bắn cung, cũng chính là hạng mục mà Kiều Từ tham gia.

Nội dung thi đấu là kết hợp giữa ‘cưỡi ngựa’ và ‘bắn cung’. Ở vạch đích có treo một chiếc chuông vàng. Võ sĩ cưỡi ngựa xuất phát, ai có thể vượt lên mọi đối thủ, kéo cung tên bắn rơi chuông vàng thì là người thắng cuộc. Luật là không

được đánh vào ngựa đối thủ, còn lại có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào để cản trở đối phương. Đây đúng là một cuộc chiến cam go.

Tổng cộng có ba mươi hai võ sĩ tham gia thi đấu, trừ Kiều Từ ra thì còn lại đều là nhân tài đến từ các quân doanh. Từng người cưỡi ngựa đến vạch xuất phát, chờ trận đấu bắt đầu.

Tiểu Kiều nhanh chóng nhìn thấy Kiều Từ.

Hôm nay cậu có vẻ vô cùng hăng hái. Mặc áo giáp ngân bạc, đôi lông mày như kiếm, vai đeo bảo cung, hông giắt bảo kiếm, uy nghiêm cưỡi ngựa.

Tiểu Kiều vui mừng, nhìn Kiều Từ chăm chú. Kiều Từ dường như cảm giác được ánh mắt của Tiểu Kiều, bỗng quay đầu nhìn về phía Lộc Ly đài, cười tươi.

Chương 63

Lộc Ly đài nằm trên cao, vạn người chú ý, Tiểu Kiều biết giờ khắc này có biết bao con mắt đang nhìn mình, thấy đệ đệ đang nhìn mình cười, nhưng với thân phận của nàng, để tránh hiềm nghi cũng chỉ dám mỉm cười một cái, không biểu lộ cảm xúc gì đặc biệt, nhưng đôi mắt ánh lên tia khích lệ lại chẳng thể che giấu.

Ngay lúc đó, Tiểu Kiều nghe thấy tiếng bước chân đi lên lầu, quay đầu liếc một cái.

Trên cầu thang, bóng người mặc y phục đồ nhạ xuất hiện.

Nàng nhận ra người này. Là Tô Nga Hoàng.

Tô Nga Hoàng một tay nhắc gấu váy, hai bên trái phải có hai thị nữ theo hầu, y phục đồ nhạ bước trên bậc đá xanh, yếu điệu thướt tha, đang đi về phía Từ phu nhân.

Còn chưa đến gần đã bị chặn lại.

Thị vệ đi tới bẩm báo với Từ phu nhân, nói phu nhân Tả Phùng Dực Công Tô thị đến, xin bái kiến bà.

Từ phu nhân đã thấy Tô Nga Hoàng từ trước nhưng vẫn thản nhiên, cũng không quay đầu lại nhìn, chỉ lệnh cho nàng ta vào.

Chu thị nghe nói phu nhân Tả Phùng Dực Công Tô thị liền quay đầu lại, thấy Tô Nga Hoàng đứng đó, vẻ mặt liền khó chịu.

Thị vệ cho Tô Nga Hoàng đi vào. Tô Nga Hoàng bước tới trước mặt Từ phu nhân, cung kính vái lạy bà.

Từ phu nhân khẽ cười, bảo nàng ta không cần đa lễ.

Tô Nga Hoàng lại cúi chào Chu thị.

Chu thị hừ một tiếng, nói: “Đứng lên đi. Người mặc dù là quả phụ, nhưng trước đây cũng là phu nhân Tả Phùng Dực Công, ta chỉ là một phụ nhân quê mùa sao dám nhận lễ lớn như vậy.”

Lúc bà ta nói chuyện, mặt nghiêng về một bên.

Tô Nga Hoàng vẫn tươi cười, đứng dậy nhìn về Tiểu Kiều đang ngồi cạnh Từ phu nhân, cười nói: “Sau khi biệt ly ở Lư Nô ta vẫn luôn nhớ muối muối, mong có ngày gặp lại. Mà nay cuối cùng đã được toại nguyện rồi.”

Tiểu Kiều cũng mỉm cười, khẽ gật đầu nói: “Được phu nhân mong nhớ như vậy, ta vô cùng cảm kích.”

Hai người đối đáp xong, Chu phu nhân nói: “Người đến đến Ngự Dương khi nào vậy? Sao không báo trước một tiếng, làm thế càng khiến chúng ta thất lễ.”

Tô Nga Hoàng vội nói: “Phu nhân có chỗ không biết. Lộc Ly là đại hội anh hùng, cháu có một chất nhi tên Tô Tín, là giáo úy Trung Sơn, tài cưỡi ngựa bắn cung xuất chúng, muốn đến đây thử tài. Lần này cháu đến đây, thứ nhất là để cổ vũ cho chất nhi, thứ hai là vì mặc dù nhiều năm chưa đặt chân tới Ngự Dương, nhưng trong lòng cháu vẫn luôn nhung nhớ ngoại cô tổ mẫu và phu nhân. Nay mượn cơ hội này cố ý đến đây thăm hỏi. Hôm qua tới muộn, chỉ muốn ngay lập tức đến phủ bái kiến, nhưng lại sợ quấy rầy ngoại cô tổ mẫu và phu nhân nghỉ ngơi nên mới không dám nói, thăm nghĩ để sáng nay tới bái chào cũng tiện.”

Chu phu nhân giật giật khóe môi, không nói nữa.

Chính giữa thao trường được bố trí là nơi so tài cưỡi ngựa bắn cung. Xếp hàng, điểm danh, ba mươi hai võ sĩ nhảy lên ngựa, tay cầm cung, tinh thần phấn chấn, đứng yên chờ hiệu lệnh xuất phát.

Tô Nga Hoàng chỉ vào nam tử cao lớn mặc áo tím ở chính giữa, cười nói: “Hắn chính là chất nhi của cháu, mặc dù chỉ nhỏ hơn cháu mấy tuổi nhưng đã rèn luyện trong quân đội Trung Sơn mấy năm, nhọc công cố gắng cuối cùng cũng có chút danh tiếng, may mắn được cử đến Ngự Dương hiến kỹ, làm trò trước mọi người.”

Tiểu Kiều liếc hắn một cái.

Tô Tín tuổi chừng hai mươi, dáng người cao lớn, cưỡi con ngựa ô truy (Một giống ngựa lông trắng pha xanh), yên ngựa khảm bảo thạch dưới ánh mặt trời lấp lánh, nổi bật trong đám võ sĩ. Hắn ngẩng đầu ưỡn ngực, cao ngạo cưỡi trên lưng ngựa, có vẻ tự tin vô cùng.

Từ phu nhân cũng nhìn hắn một cái, gật đầu nói: “Là một thiếu niên anh hùng.”

Tô Nga Hoàng vội cảm tạ, liếc mắt định đi về phía Từ phu nhân, nhưng vừa nhắc chân lại nghe Chu thị nói: “Không biết sáng nay người đến nên không sắp chỗ cho người ở đây. Ta thấy trận đấu cưỡi ngựa bắn cung sắp bắt đầu rồi, người đến cổ vũ cho chất nhi, sao còn không đi xuống đài Huyền Vũ?”

Đài Huyền Vũ ở cạnh Lộc Ly đài, là chỗ dành cho phụ nhân quý tộc đến đây xem thi đấu.

Tô Nga Hoàng ngừng chân, nhìn Chu thị một chút, rồi cười nói: “Đa tạ phu nhân sắp xếp. Vậy cháu đi xuống đây, chờ một lát cháu lại đến phủ bái kiến ngoại cô tổ mẫu và phu nhân.” Nói xong lại uyển chuyển cúi đầu chào Từ phu nhân và Chu thị, nói tạm biệt Tiểu Kiều rồi mới xoay người, dẫn theo thị nữ thướt tha đi xuống.

Tô Nga Hoàng đi rồi, Từ phu nhân vẻ mặt như cũ, Chu thị nhìn theo bóng lưng nàng ta, khinh thường hừ một tiếng.

Tiểu Kiều nhìn bà ta một cái, ngoài mặt không thể hiện gì nhưng trong lòng lại kinh ngạc.

Không ai so với nàng cảm thụ được lực sát thương của Chu thị, vì thế nàng không ngạc nhiên với hành động gần như xua đuổi của Chu thị với Tô Nga Hoàng.

Nàng chỉ ngạc nhiên vì Tô nữ luôn khôn khéo giao tiếp với mọi người, tại sao lại để Chu thị ghét tới như vậy.

Chu thị nói chuyện lúc nào cũng dậm ngang, không khách khí chút nào.

Xem ra trong mắt bà ra, trừ mình ra thì Tô nữ cũng là đối tượng bị căm ghét.

Lúc này giáo trường nào động cũng dần yên tĩnh lại, toàn trường im lặng nín thở nhìn về ba mươi hai võ sĩ đang sẵn sàng thi đấu.

Tiểu Kiều biết trận đấu sắp bắt đầu, cũng không rảnh nghĩ đến những chuyện khác, tập trung nhìn bên dưới, tìm bóng dáng đệ đệ.

Trong tiếng lệnh xuất phát, ba mươi hai võ sĩ đồng loạt thúc ngựa, tranh nhau hướng về vạch đích có gắn chuông vàng cách xa hơn trăm trượng. Khi xuất phát ba mươi hai con ngựa chạy đúng đường của mình, đến khi chạy khoảng hơn hai mươi, ba mươi trượng thì dần có khoảng cách trước sau, võ sĩ cưỡi ngựa đỏ thẫm chạy nhanh nhất giương cung nhắm vào chuông vàng, võ sĩ cưỡi ngựa trắng theo sau vung gậy đánh tới, người cưỡi ngựa đỏ vội cúi người né gậy, rút kích đánh trả, hai bên giao đấu.

Quy tắc của cuộc thi là mỗi người chỉ được mang tới đa 3 mũi tên, nếu bắn hết tên mà không trúng chuông vàng, hoặc bị ngã xuống đất thì bị loại.

Nếu đã có người mở đầu, thì các võ sĩ còn lại cũng làm theo. Huống chi nội quy cũng cho phép. Ai cũng muốn ngăn cản đối thủ, muốn là người đầu tiên xông ra khỏi vòng vây bắn rơi chuông vàng. Trong tiếng trống dồn dập cùng tiếng hò hét cổ vũ của quân sĩ quanh thao trường, đường đua trình diễn màn thi đấu quyết liệt. Rất nhanh, lần lượt có người không trụ nổi bị ngã xuống ngựa.

Được nửa chặng đường, ba mươi hai võ sĩ ban đầu còn lại chưa tới một nửa. Số kia hoặc bị thương ngã xuống ngựa, hoặc bị cướp mất cung tên, hoặc đã bắn ba mũi tên mà chưa trúng chuông vàng.

Kiều Từ sử dụng binh khí là song kích. Từ nhỏ cậu đã say mê võ nghệ, sớm tối đều khổ luyện trong giáo trường trong nhà, trời đông giá rét hay ngày hè nóng nực, gió mặc gió, mưa mặc mưa đều chăm chỉ tập luyện. Cơ thể cậu lại có gân cốt dẻo dai, giống như sinh ra để tập võ, thế nên nhiều năm qua đều thuận buồm xuôi gió, mà con ngựa Ngự Nghiễm đưa cho cậu cũng là ngựa quý cả ngàn mới chọn được 1 con, mặc dù mới cưỡi không lâu nhưng rất có linh tính, hôm nay người ngựa hợp làm một, còn chưa được nửa chặng đua đã có xu thế dẫn đầu.

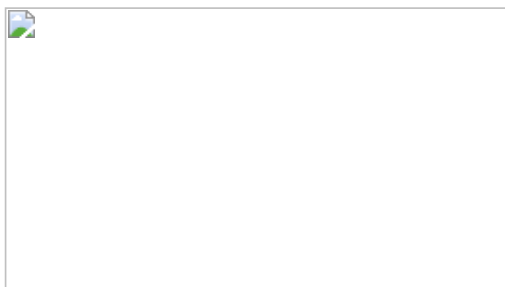
Cậu vừa đánh bại một võ sĩ bám theo sau định cướp cung tên của mình, cuối cùng lấy kích đánh cho đối phương ngã xuống ngựa.

Đó là đối thủ thứ ba mà cậu đánh bại.

Quân đội của Ngự Thiệu xưa nay đều dũng mãnh, Lộc Ly đại hội tuy chỉ là một cuộc tranh tài nhưng là súng thật đạn thật, võ sĩ đều mặc giáp hộ thân.

Kiều Từ là người nhỏ tuổi nhất trong đó, trong thao trường có không ít quân sĩ biết cậu là đệ đệ của Nữ quân, vừa xuất phát đã thu hút sự chú ý của mọi người. Chờ đến giữa trận đấu, thấy tài cưỡi ngựa của cậu siêu phàm, võ nghệ xuất chúng, liên tiếp đánh bại ba tên võ sĩ, mà ra tay khắc chế chứ không như một số võ sĩ còn lại, vì muốn thắng nhanh mà ra tay âm hiểm, chiêu nào cũng đánh vào chỗ yếu của đối phương.

Mọi người thấy cậu trên lưng ngựa đấu mười mấy hiệp với đối phương, cuối cùng đỡ đòn, trở tay lấy cán kích đánh đối phương rơi xuống ngựa, trong lòng đều kính trọng, bắt đầu hô hào cổ vũ cho cậu.

(Kích mà Kiều Từ sử dụng)

Đệ đệ nổi bật như thế, lại được mọi người cổ vũ ủng hộ, Tiểu Kiều mặc dù vui mừng nhưng trong lòng vẫn khẩn trương lo lắng. Hai mắt mở to, dõi theo bóng lưng của cậu, tay nắm chặt thành nắm đấm, không dám chớp mắt lấy một cái.

Kiều Từ sau khi đánh bại võ sĩ kia lập tức kẹp bụng ngựa. Con ngựa dường như cũng cảm nhận được ý nghĩ của chủ nhân, chạy hết tốc lực về đích, vượt qua mấy người phía trước. Ngay khi cậu giương cung cài tên, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người muốn bắn mũi tên thứ nhất, thì bỗng dưng một cây đao lớn bổ ngang xuống, Kiều Từ vội thu cung né tránh, quay đầu thấy một võ sĩ mặc áo bào tím đuổi theo sau, hai mắt hung hãn – chính là Tô Tín đến từ Trung Sơn.

Tô Tín lại bổ cây đao xuống lần thứ hai. Kiều Từ lập tức rút song kích ra đỡ, dưới tiếng hô hào âm ỉ từ bốn phía, hai người giao đấu quyết liệt, nháy mắt đã qua hai mươi chiêu.

Tô Tín là con trai trưởng của đại huynh Tô Nga Hoàng. Đại huynh của Tô Nga Hoàng lớn tuổi hơn nàng ta rất nhiều, thế nên hắn cũng không kém tuổi nàng ta là bao. Mười năm trước Hạnh Tôn còn chưa nhập vào Lạc Dương thì cô cô của hắn – Tô Nga Hoàng gả cho Lưu Lợi, Tô gia cũng từng vẻ vang một thời. Nhưng đến giờ gia tộc suy tàn, Tô Tín vẫn tham vọng chức lớn quyền cao, sẵn có tài cưỡi ngựa bắn cung nên cũng lặn lội đến đây, muốn một trận thành danh ở Lộc Ly đại hội.

Thế nên ban nãy vừa bắt đầu hắn đã ra tay hung ác, liên tiếp đánh bị thương mười mấy người, chém giết mở đường, lại thấy Kiều Từ dũng mãnh, hắn liền coi tiểu tướng áo bào trắng này làm kinh địch. Mắt thấy cậu vượt lên dẫn đầu, chuẩn bị bắn tên, hắn liền ra sức đuổi theo ngăn cản.

Hai người cứ đấu chùng hai mươi hiệp như thế, Kiều Từ càng đánh càng hăng, mà Tô Tín dần không địch lại, thấy phía sau lại có một võ sĩ xông lên, trong lòng lo lắng. Hắn bèn nghĩ ra một kế.

Kiều Từ đánh một kích xuống, hắn chột hét to một tiếng, mặt tỏ vẻ đau đớn, cơ thể cũng nghiêng ngã giống như bị thương sắp rơi xuống ngựa.

Kiều Từ lập tức thu tay lại, lại không ngờ trong chớp mắt Tô Tín rút dưới yên ngựa ra một con dao nhỏ, đâm về phía Kiều Từ.

Kiều Từ thấy mũi dao lóe lên vội vàng tránh né, nhưng bị đánh bất ngờ, một cánh tay bị lưỡi dao rạch qua, có áo giáp bảo vệ nhưng tay áo cũng bị rạch một vết dài, cúi đầu thấy máu đỏ nhuộm đầm.

Nơi này cách Lộc Ly đài một khoảng hơi xa, nhưng Tiểu Kiều vẫn thấy tình huống không đúng. Tim đập thình thịch, cũng không để ý xung quanh, nàng đứng dậy chạy ra lan can mở to mắt nhìn xuống.

Kiều Từ và Tô Tín giao đấu, rõ ràng đã thắng, lại không ngờ Tô Tín giả trò làm Kiều Từ bị thương, quân sĩ hai bên hét âm lên. Tô Tín coi như không nghe thấy, chơi đều Kiều Từ xong, hắn cắn răng thúc ngựa chạy về đích. Đến gần, hắn giương cung bắn.

Mũi tên thứ nhất bắn ra, xẹt qua sợi dây thừng treo chuông.

Tô Tín thất vọng, vội cài tên vào cung, ngắm bắn mũi tên thứ hai.

Nhưng ngay lúc đó, một mũi tên gắn lông trắng từ phía sau bay vọt lên, xẹt ngang qua người hắn, tựa như tia chớp vọt thẳng tới chuông vàng cách cả mười mấy trượng.

Người bắn tên là Kiều Từ.

Trên thao trường tất cả mọi người im lặng như tờ, vô số ánh mắt gắt gao nhìn theo mũi tên đó.

Mũi tên xé rách không khí bay về đích, thẳng tắp ghim vào bia gỗ.

Dây thừng đứt ngang, chuông vàng lung lay mấy cái, rớt xuống mặt chiêng đồng bên dưới.

Một tiếng “Coong” vang lên, dư âm kéo dài.

Tô Tín chờ người, trơ mắt nhìn tiểu tướng mặc áo bào trắng phóng ngựa như gió vượt qua mình, chạy về đích tung người xuống ngựa, bước nhanh tới bia gỗ nhỏ mũi tên ra, sau đó nhảy lên đài giơ cao mũi tên, vỗ tay hoan hô nhìn bốn phía.

Trên thao trường tiếng hô như sấm dậy. Các quý phụ Ngự Dương trên đài Huyền Vũ chăm chú nhìn Kiều Từ, sau đó thì thào bàn tán.

Tim Tiểu Kiều đập thành thịch giờ cũng bình tĩnh lại.

Dưới nắng vàng rực rỡ, nàng nhìn thấy đệ đệ mình giơ tay lên, ngân giáp lấp lánh, khí phách hiên ngang.

Mà trên thao trường rộng lớn, giờ khắc này, hầu như tất cả mọi người đều vì tài năng của cậu mà hò hét.

Tiểu Kiều kích động, sống mũi cay cay, không kìm được giơ tay che miệng.

Ngụy Thiệu lúc này đang đứng trên đài quan sát cách đó không xa. Ánh mắt hắn dõi khỏi người thiếu niên, nhìn về Lộc Ly đài đối diện.

Hắn nhìn thấy nàng đứng tựa vào lan can, hai tay che mặt, hiển nhiên là mừng đến phát khóc.

Khóe môi Ngụy Thiệu nhếch lên. Bất chợt, theo bản năng hắn đưa mắt nhìn đường huynh Ngụy Nghiễm cách đó không xa.

Ngụy Nghiễm đang đưa mắt nhìn về phía Lộc Ly đài. Hắn hơi ngẩng đầu, có vẻ dăm chiêu suy nghĩ gì đó.

Thao trường rộng lớn, Kiều Từ đứng trên đài cao tập trung sự chú ý của mọi người. Đại tướng quân Lý Diễn nói với Công Tôn Dương: “Người này tuổi trẻ tài cao, lại có cốt cách. Chỉ cần cho cậu ta thời gian sẽ làm nên nghiệp lớn.”

Không có ai lưu ý đến ánh mắt lơ đãng của Ngụy Nghiễm.

Ngụy Thiệu dời mắt, về mặt bình thản.

Chương 64

Trận đấu cưới ngựa bắn cung kết thúc. Hàm Lộc cuối cùng bị Kiêu Từ giành lấy.

Kết quả mặc dù bất ngờ, nhưng quân sĩ U Châu không cảm thấy mất mặt, trái lại họ càng vui mừng hơn.

Kiêu Từ là đệ đệ của phu nhân quân hầu, chính là thê đệ (em vợ). Nếu là thê đệ của quân hầu thì cũng là một nửa người U Châu. Cậu giành chiến thắng thì cũng đâu khác gì người U Châu chiến thắng đâu? Huống chi lúc nãy cậu khí phách hiên ngang, đặc biệt là mũi tên cuối cùng xoay chuyển tình thế thực sự quá tuyệt vời, ai nấy đều nể phục.

Quân sĩ ồn ào bàn tán trận đấu ban nãy, lại tiếp tục mong đợi cuộc thi đấu vật bắt đầu.

Cuộc thi đấu vật chính là giao đấu với nhau trên võ đài, người thua sẽ phải bước xuống, người thắng cuộc tiếp tục đấu với người khác. Cứ thế, người cuối cùng thắng cuộc sẽ giành hàm Ly. Đối với võ công, thì thể lực và ý chí có tính khiêu chiến rất lớn. Trên võ đài cầm dùi phi tiêu và ám khí, còn các vũ khí khác không hạn chế.

Trong quân đội mà nói, thì cưới ngựa bắn cung thực dụng hơn.

Nhưng đây là thời loạn, mà thời loạn chỉ sùng bá anh hùng.

Từ tinh thần thượng võ mà nói, thi đấu trên võ đài thể hiện đầy đủ chủ nghĩa anh hùng cá nhân. Dĩ nhiên ai cũng háo hức chờ xem trận so tài này.

...

Lộc Ly đài tầm nhìn vô cùng tốt, có thể bao quát võ đài và toàn bộ xung quanh.

Nhưng từ khi cuộc thi cưới ngựa bắn cung của Kiêu Từ vừa kết thúc, Tiểu Kiêu liền bắt đầu mất tập trung.

Mặc dù biết đệ đệ đã xuống đài xử lí vết thương nhưng trong lòng vẫn lo lắng, chẳng còn hứng thú xem người ta thi đấu nữa. Ngồi ở đó, nhưng ánh lại phiêu đảng nơi đâu.

Đầu tiên nàng nhìn xuống đài Huyền Vũ.

Đài Huyền Vũ cách Lộc Ly đài không xa, lại thấp hơn Lộc Ly đài nên vừa nhìn đã thấy hết.

Tô Nga Hoàng ngồi cạnh một quý phụ ở Ngự Dương, tư thế tao nhã, vẻ mặt đoan trang, ánh mắt nhìn giữa thao trường.

Màn chơi xấu vừa nãy của chất nhi Tô Tín dường như không ảnh hưởng đến nàng ta. Nàng ta không nói chuyện với các quý phụ bên cạnh. Mà các quý phụ kia có vẻ không thân thiết với vị “Ngọc lâu phu nhân” đến từ Trung Sơn này. Không ai chủ động bắt chuyện với nàng ta cả. Chỉ ngang nhiên hoặc lén lút nhìn nàng ta mấy cái, trong lòng đánh giá mái tóc nàng ta nhìn như tùy ý nhưng thực ra là tỉ mỉ tạo kiểu, hoặc nhìn đôi trâm cài lấp lánh chuỗi hạt, y phục mặc trên người, hoặc tư thế ngồi từ đầu đến cuối như muốn lấn át những quý phụ như họ. Sau đó ghé tai nói nhỏ với phụ nhân bên cạnh, thì thầm vài câu.

Tô Nga Hoàng trước sau như một, mặc kệ ánh mắt người bên cạnh thế nào, vẫn điềm nhiên như vậy.

Nhìn Tô Nga Hoàng xong, Tiểu Kiều lại liếc qua Ngụy Thiệu.

Hắn ngồi trên đài quan sát cùng đám người Công Tôn Dương, Lý Diễm. Hắn ngồi chính giữa, nổi bật giữa đám người, vừa liếc mắt liền thấy được.

Tiểu Kiều chợt thấy ngạc nhiên. Tô Nga Hoàng giống như từ trên trời rớt xuống, Ngụy Thiệu bây giờ có biết nàng ta cũng ở đây, trên đài Huyền Vũ ngay cạnh hắn không nhỉ?

Nàng âm thầm quan sát Ngụy Thiệu. Thấy ánh mắt hắn vẫn tập trung nhìn hai võ sĩ đang giao đấu trên đài, thỉnh thoảng nghiêng người nói vài câu với Lý Diễm hoặc Công Tôn Dương, có vẻ như đánh giá thân thủ của võ sĩ.

Tiểu Kiều nhìn một lúc lâu, từ đầu đến cuối hắn không quay đầu lại.

Tiểu Kiều rút ra kết luận, hắn còn chưa biết.

Lúc này một võ sĩ trên đài chiến thắng, đối thủ của hắn ngã xuống võ đài, bò dậy xấu hổ rời đi. Người chiến thắng đứng trên đài, nhận tiếng cổ vũ từ bốn phía.

Tiểu Kiều cũng bị thu hút, vừa định nhìn qua võ đài, lại thấy Ngụy Thiệu bỗng nhiên nghiêng đầu.

Mặc dù cách xa, nhưng bằng trực giác Tiểu Kiều dám chắc ánh mắt hắn đang nhìn về phía mình.

Tiểu Kiều bỗng thấy chột dạ giống như nhìn trộm bị người ta bắt được, lập tức nhìn về võ đài.

Ngụy Thiệu thấy Tiểu Kiều ngồi nghiêm chỉnh phía xa, thu hồi tầm mắt.

Hắn cố gắng kiềm chế bản thân, muốn tập trung chú ý lên võ sĩ đang quyết đấu trên đài.

Không muốn phí hơi sức để ý đường huynh Ngụy Nghiễm hẳn giờ khắc này đang nhìn cái gì, trong lòng huynh ấy đang nghĩ đến ai.

Bằng không, nếu để hắn nhìn thấy một màn Ngụy Nghiễm nhìn nàng như ban nãy, hẳn sợ mình sẽ không khống chế được tâm tình, bạo phát ngay lập tức.

Mỗi lần hắn nhớ tới những lời nữ nhân tên Lan Vân kia nói, Ngụy Thiệu liền cảm giác mạch máu dưới da như sôi trào, như có hàng ngàn mũi kim đang đâm hắn.

Hắn không muốn tin. Nhưng hắn biết nữ nhân tên Lan Vân này, mặc kệ mục đích của nàng ta là gì, thì những lời nàng ta nói là sự thật,

Hắn cùng biểu huynh Ngụy Nghiễm có gần hai mươi năm tình huynh đệ. Bởi Ngụy Nghiễm hơn mình mấy tuổi, làm việc cẩn trọng đáng tin, chưa từng phạm sai lầm gì, nên trước giờ vẫn luôn tin tưởng hắn.

Cũng bởi thế, khi đột nhiên biết được huynh trưởng có tâm tư với thê tử mình, lại còn khinh nhờn nàng, hắn cảm thấy thực sự tức giận, cùng cảm giác bị sỉ nhục làm hắn khó kiềm chế nổi.

Nếu đổi thành người khác, có bầm thành trăm mảnh cũng không giải được mối hận trong lòng, có mười người cũng sớm bị hắn chém thành thịt vụn.

Nhưng đây lại là huynh trưởng mà hắn luôn kính trọng.

Mặc dù là chuyện đã qua hai ngày, mặc dù hắn vẫn đang kiềm chế bản thân, nhưng ngay lúc này đây, trong đầu hắn tưởng tượng ra tình cảnh ngày hôm đó, Ngụy Thiệu bỗng nhiên lại cảm thấy trong máu như nổi lên từng cái gai nhọn đâm vào hắn, khiến hắn không cách nào chuyên tâm nổi.

“Quân hầu thấy không? Đây chính là nhân tài mà thần mới nhắc với người. Họ Sử tên Tuấn, là người Bàn Vân huyện Đức Châu, có danh là Bàn Vân thiết thương (cây thương sắt ở Bàn Vân), lực cánh tay mạnh hơn người. Tổ tiên hắn cũng là anh hào, từng làm quan huyện Huỳnh Dương, sau này gia cảnh sa sút nên về quê làm nông, thần cũng vô tình nghe được người ta tiến cử, nên mới chiêu gọi hắn...”

Lý Diễn ghé lại gần, chỉ vào võ sĩ đang đấu võ trên đài, phấn khởi nói.

Võ sĩ kia chừng hai mươi, thân hình cường tráng, sử dụng cây thương bằng sắt dài trọng tám, thân thủ bất phàm, mỗi lần xuất chiêu đều bức đối thủ lùi về sau, xung quanh tiếng hô hào ủng hộ không ngừng.

Ngụy Thiệu nghe thấy Lý Diễn nói chuyện với mình, hần mới tỉnh lại, thôi không nghĩ đến chuyện kia nữa, lần thứ hai tập trung tinh thần, nhìn về phía võ đài.

...

Sử Tuấn quả nhiên võ nghệ cao cường lại dũng mãnh hơn người, không phụ lòng Lý Diễn chờ mong liên tiếp đánh hạ 7 đối thủ, làm quân sĩ trong giáo trường điên cuồng hò hét. Đánh người khiêu chiến cuối cùng rơi xuống đài, Sử Tuấn vùng thương, hét lên: “Còn ai không phục? Bàn Vân Sử Tuấn cung kính bồi tiếp!”

Đôi mắt hần đảo xung quanh, dưới đài không ai dám lên ứng chiến.

Lý Diễn vui mừng, đang định khen ngợi thì chợt thấy trên đài Bạch Hổ đối diện có một người đứng dậy, từ trên đài nhảy xuống, bước nhanh về phía võ đài. Hần thân cao bảy thước, eo hùm lưng báo, tuổi chừng hai bảy hai tám – không ai khác, chính là người đi cùng Viên Đại hôm trước, nghĩa tử của Viên Giã – Đinh Khuất.

Đinh Khuất nhảy lên võ đài, nói: “Ta là Đinh Khuất ở Hạ Mật! Hôm trước theo gia thúc đến Ngự Dương, được khoản đãi ở lại đến hôm nay. Khi ở Sơn Đông ta từng nghe đến Lộc Ly đại hội, hôm nay vinh hạnh được tham dự. Thấy các hạ thân thủ bất phàm, lại khiêu chiến nên ta thấy ngứa ngáy tay chân, có thể để một ngọai lai như ta bêu xấu được không?”

Hần dựng thẳng cây trường kích, vẻ mặt ngạo mạn.

...

Đinh Khuất, người Hạ Mật, sau đầu quân cho Viên Giã thì mới được nhiều người biết đến. Năm ngoái Viên Giã đánh với Bắc Hải bị trúng kế rơi, may được Đinh Khuất xả thân cứu, chém giết thoát khỏi vòng vây nên mới thoát thân. Từ đó Viên Giã nhận hần làm nghĩa tử, đi đâu cũng dẫn theo bên người.

Lần này Viên Đại đến U Châu, Đinh Khuất cũng được đi theo. Hôm trước trong yến tiệc bị mất mặt, Đinh Khuất khi đó không dám biểu hiện gì, nhưng trong lòng vẫn luôn bức tức, nhớ mối nhục này. Sớm đã có tâm tư, muốn lấy lại mặt mũi trước vạn quân sĩ U Châu. Rốt cuộc cũng chờ được cơ hội này, hần không kiềm chế được nhảy ra, lên đài ứng chiến. Nói xong, không kìm được liếc mắt nhìn bóng dáng xinh đẹp trên Lộc Ly đài.

Nam tử trên đời này, tám chín phần mười đều háo sắc. Đinh Khuất này cũng không ngoại lệ. Ban sáng đi theo Viên Đại tới đây, xuống ngựa đúng lúc thấy Tiểu Kiều theo Từ phu nhân xuống xe ngựa, khi đó hần liền đoán nàng là thê tử của Ngụy Thiệu.

U Châu Ngụy Thiệu năm ngoái cưới Kiều nữ Duyệt Châu nổi tiếng xinh đẹp, Đinh Khuất đã nghe từ lâu. Lại thấy tiểu phụ nhân trang phục hoa lệ, dung mạo xinh đẹp hơn người, lúc đó không nhịn được nhìn thêm mấy lần. Sau thấy mỹ nhân đứng trên đài cao đánh trống, phong hoa tuyết đại khiến người ta say đắm, giờ hần bước lên đài, trừ việc muốn rửa nhục ra thì còn muốn nhân cơ hội thể hiện bản lĩnh trước mặt mỹ nhân.

Tiểu Kiều làm sao biết mình vô tình lọt vào mắt người khác. Ngồi một lúc lâu, cuối cùng thấy Sử Tuấn kia thắng cuộc, tưởng vậy là xong rồi ai ngờ lại có biến, một người bỗng dưng nhảy ra khiêu khích, nàng ngồi thẳng dậy, chăm chú nhìn.

...

Lý Diễm liếc Ngụy Thiệu, thấy sắc mặt hần bình thản, không biểu hiện gì hết.

Trường hợp như vậy, Đinh Khuất kia đã ứng chiến, bên mình làm chủ nhà cũng phải đồng ý, thông báo lại quy tắc, nổi trống lên bắt đầu trận đấu.

Tên Đinh Khuất này quả nhiên không phụ danh quán quân trong quân đội Viên Giảo, hung mãnh hơn người. Mặc dù Sử Tuấn cũng võ nghệ siêu phàm nhưng thiếu kinh nghiệm chiến đấu, thua xa Đinh Khuất thân kinh bách chiến, đấu chừng hai mươi hiệp đã bị đầy lùi lại, bị Đinh Khuất đánh một gậy vào sau lưng, phun búng máu, thua trận.

Đinh Khuất vênh váo lấy kích chĩa vào Sử Tuấn trên nền đất, đi quanh võ đài một vòng, cười to nói: “Cái gì mà Bàn Vân thiết thương chứ, còn không phải bại tướng dưới tay Đinh Khuất ta!”

Chu thị vẻ mặt giận dữ, từ ghế ngồi đứng dậy,

Tiểu Kiều cũng sững lại, quay đầu nhìn Từ phu nhân bên cạnh. Thấy bà bất động, cũng không đứng dậy, chỉ có ánh mắt nhìn xuống nghiêm nghị hơn bình thường chút thôi.

...

Quân sĩ U Châu bốn phía ban nãy còn hò hét vang dội, nay im lặng. Thấy Đinh Khuất vênh váo tới mức này, dưới đài ồn ào, ai nấy đều giận dữ.

Sử Tuấn hổ thẹn, chạy đến trước đài quan sát Ngụy Thiệu ngồi, quỳ xuống tạ tội.

Ánh mắt Ngụy Thiệu sắc lạnh, nhưng trên mặt không có biểu hiện gì hết, chỉ híp mắt, khẽ hất cằm.

Lý Diên hiểu ý, nói: “Thắng bại là chuyện thường, người có tội gì chứ? Mau xuống chữa thương.”

Sử Tuấn cúi đầu đi. Đinh Khuất trên đài đứng lại, lần thứ hai liếc ngấm giai nhân trên Lộc Ly đài, lại nhìn về phía đài quan sát, nói: “Ta nghe nói Yên hầu U Châu tài năng hơn người, có danh là Chiến thần. Lúc ở Sơn Đông vẫn luôn mong được lĩnh giáo. Nay có cơ hội tốt, Yên hầu có thể vui lòng chỉ giáo không?”

Lời này đúng là ngông cuồng vô lễ đến cực điểm. Cho dù là Lý Diên thân kinh bách chiến, có định lực cao nghe xong cũng tức giận, đang muốn đứng dậy thì có bóng người khác đã đứng lên trước.

Ngụy Nghiễm nói: “Người người phương nào? Chỉ là chó săn dưới trướng Viên Giã, may mắn thắng được 1 trận mà tưởng được hóa thành người ư? Người làm gì có tư cách so chiêu với thống lĩnh bốn mươi vạn tướng sĩ U Châu ta? Ta chính là đại quân Ngụy Nghiễm, ta bắt tài, nguyện tiếp vài chiêu với người. Người thắng ta rồi nói tiếp!”

Ngụy Nghiễm nhảy xuống đài, tới trước giá binh khí lấy một cây gậy sắt, bước lên võ đài.

Quân sĩ thấy Ngụy Nghiễm lên đài, tâm tình lại kích động.

Đinh Khuất thấy Ngụy Nghiễm lấy gậy sắt làm vũ khí, hiển nhiên không coi hấn ra gì, tức giận nói: “Cũng tốt. Chính người thích bị nhục, đừng trách ta không nể mặt.” Nói xong giơ kích nghênh chiến.

...

Trên võ đài Ngụy Nghiễm đối chiến với Đinh Khuất, còn trên đài cao, con mắt duy nhất của Từ phu nhân vẫn dõi theo hấn.

Ban đầu vẻ mặt bà nghiêm túc, về sau trở lại bình thường.

Một lát sau, Tiểu Kiều nhìn bà, vẻ mặt bà đã điềm nhiên như thường, quay đầu nói với Tiểu Kiều: “Gã này thiếu đòn. Đến U Châu ta vênh váo. Để Nghiễm nhi giết chết nhục khí của hấn cũng được.”

Từ phu nhân vừa dứt lời, Tiểu Kiều liền nghe thao trường bùng nổ tiếng hoan hô, một thanh trường kích bay văng ra, gậy sắt của Ngụy Nghiễm quét ngang, nhanh như chớp đánh vào lưng Đinh Khuất giống như cách ban nãy hấn đánh Sử Tuấn vậy. Đinh Khuất nằm lăn trên đài, miệng phun máu.

Đinh Khuất vừa tức vừa xấu hổ, giãy dụa bò dậy muốn khiêu chiến tiếp. Gậy sắt của Ngụy Nghiễm chặn ngang cổ họng hắn, nói: “Trường ta không dám giết người? Viên Giả hung bạo thế nào, có thể làm khó được ta sao?”

Cổ họng Đinh Khuất bị chặn, không thể động dậy. Viên Đại bên kia thấy tình thế không ổn cuống quýt chạy xuống đài, quay về phía Ngụy Thiệu nói: “Yên hầu bớt giận. Là hắn lỗ mãng, không nghe ta cản ngăn nên mới hồ đồ. Mong Yên hầu nể tình huynh trưởng mà tha cho hắn một mạng. Về ta sẽ nói lại với huynh trưởng mang lễ vật đến đây tạ lỗi!”

Ngụy Thiệu ngược mắt nhìn Ngụy Nghiễm trên võ đài, sắc mặt bình tĩnh.

Ngụy Nghiễm nhìn hắn một lát, từ từ thu gậy sắt lại.

Viên Đại vội sai người lên đài khiêng Đinh Khuất đi.

Ngụy Nghiễm bước xuống đài dưới tiếng hoan hô của tướng sĩ. Đến đây Lộc Ly đại hội kết thúc. Mặc dù có chuyện ngoài ý muốn nhưng vẫn chấn động lòng người. Không chỉ tung hô thiếu niên hào kiệt Kiều Từ, mà màn đấu cuối cùng giữa Ngụy Nghiễm và Đinh Khuất là thi triển oai phong, quân sĩ phần khởi hô hào.

Từ phu nhân thấy hai huynh đệ Ngụy Thiệu Ngụy Nghiễm đi về phía Lộc Ly đài, biết bọn họ đến đón mình, bèn đứng dậy. Tiểu Kiều và Chu thị đỡ hai bên, đi xuống bậc thang gặp hai huynh đệ họ.

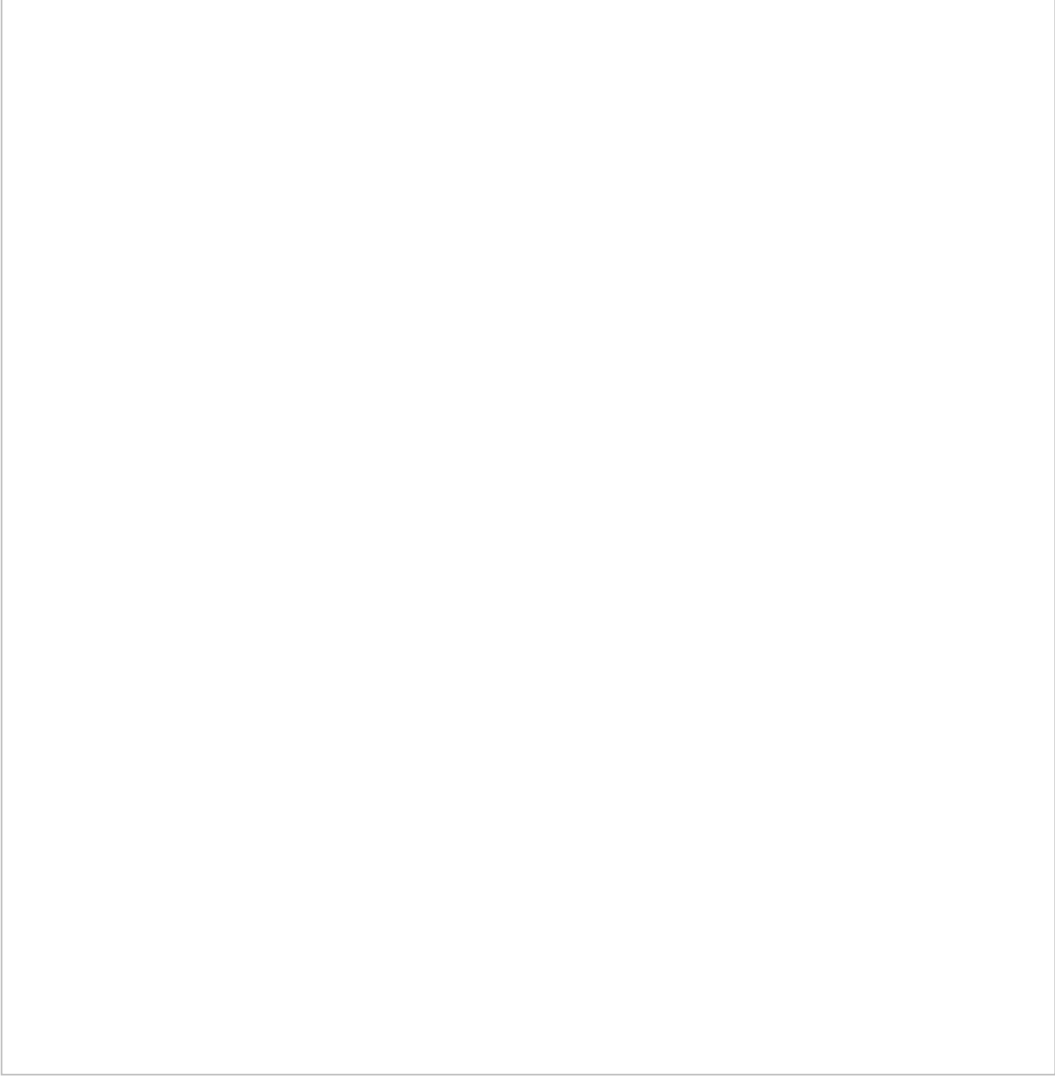
Từ phu nhân vẻ mặt vui mừng, nói: “Huynh đệ đồng tâm, thắng lợi đồng lòng. U Châu có hai huynh đệ cháu, lòng ta được an ủi nhiều.”

Chương 65

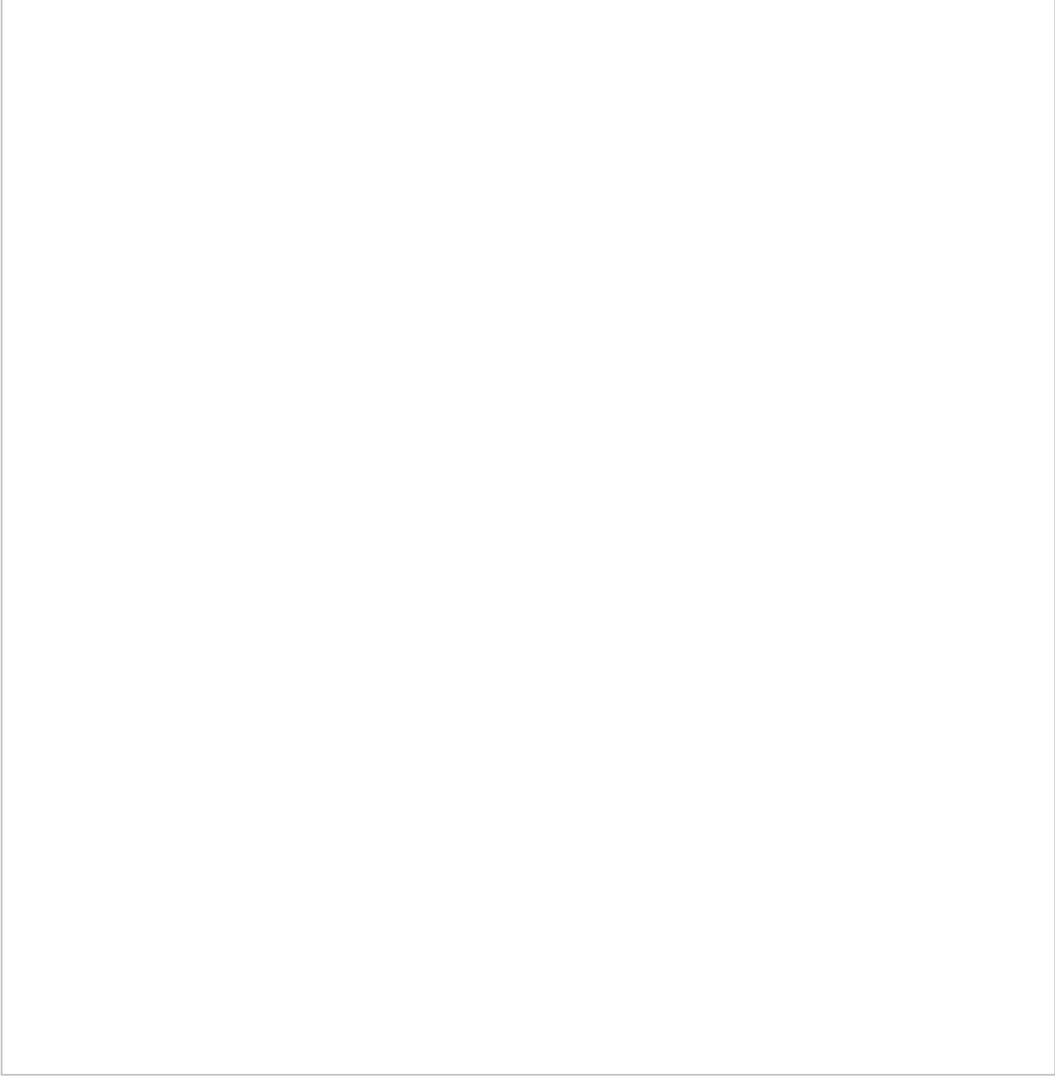

Chương 66

Chương 67

Chương 68

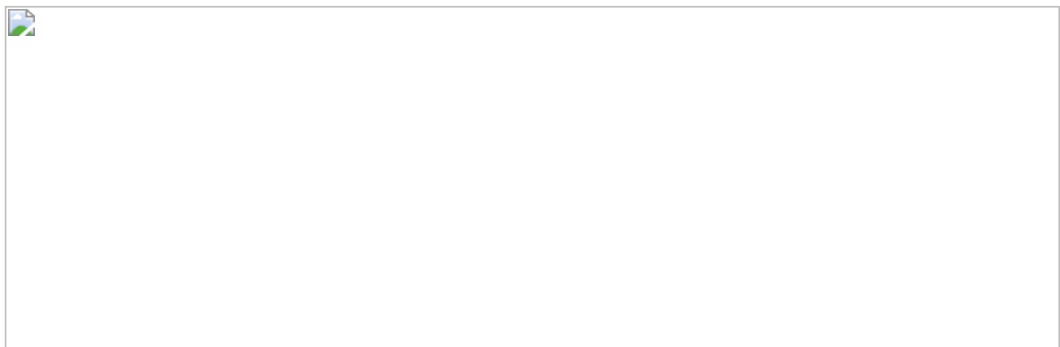
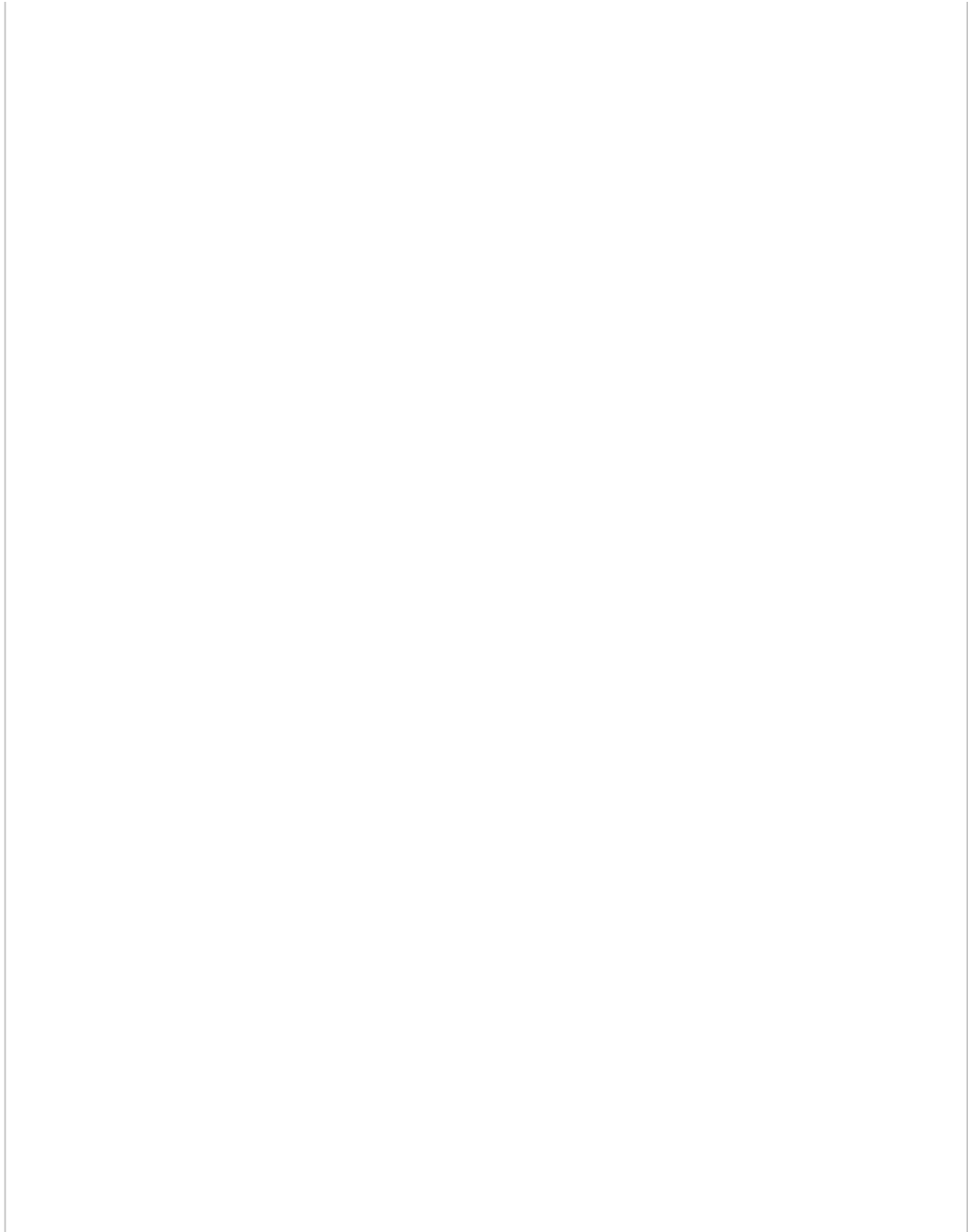

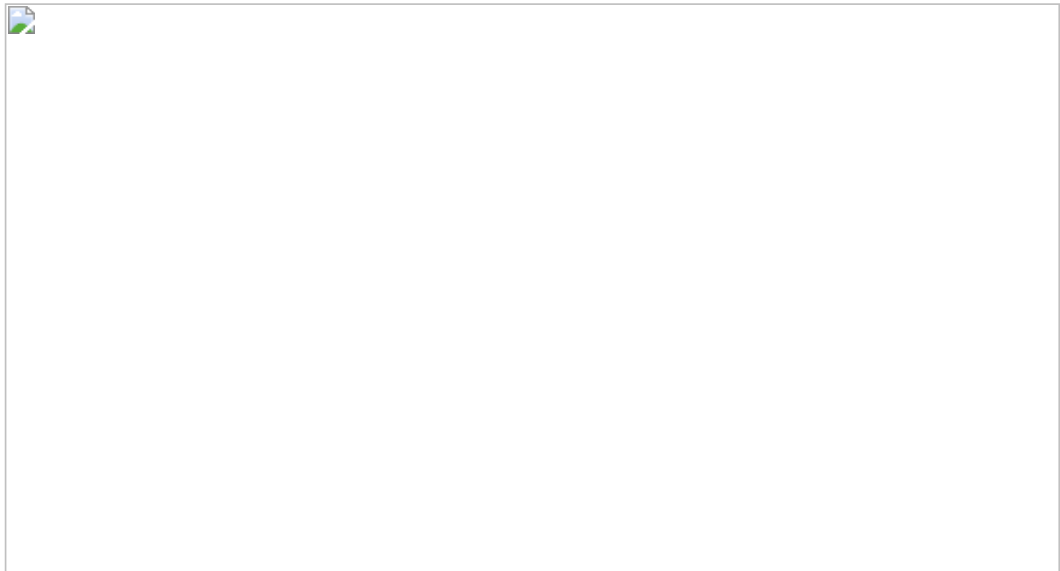
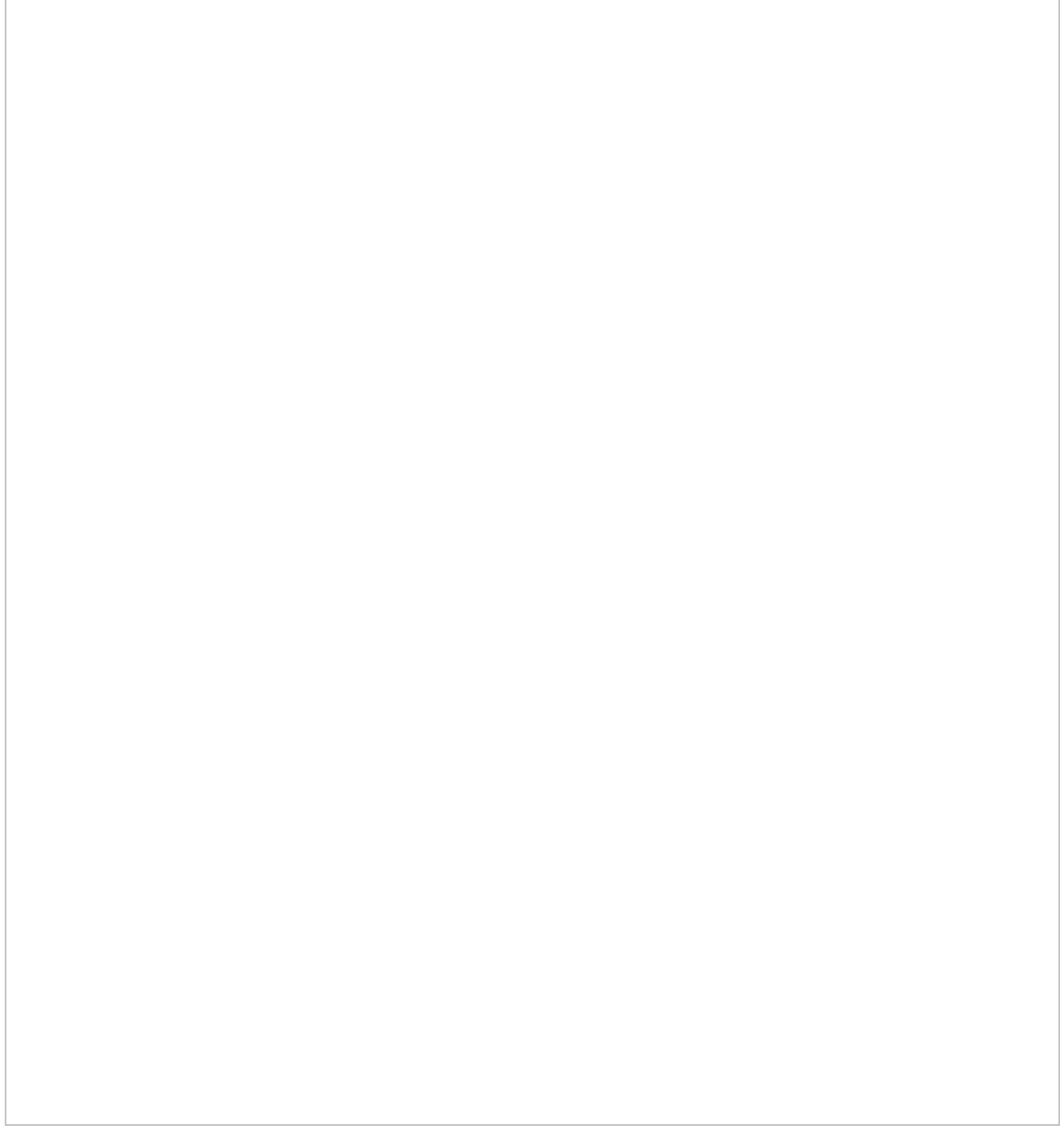

Chương 69

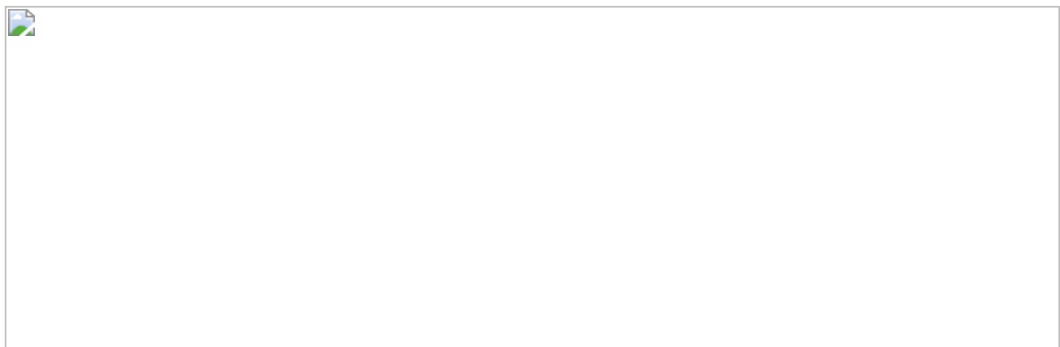
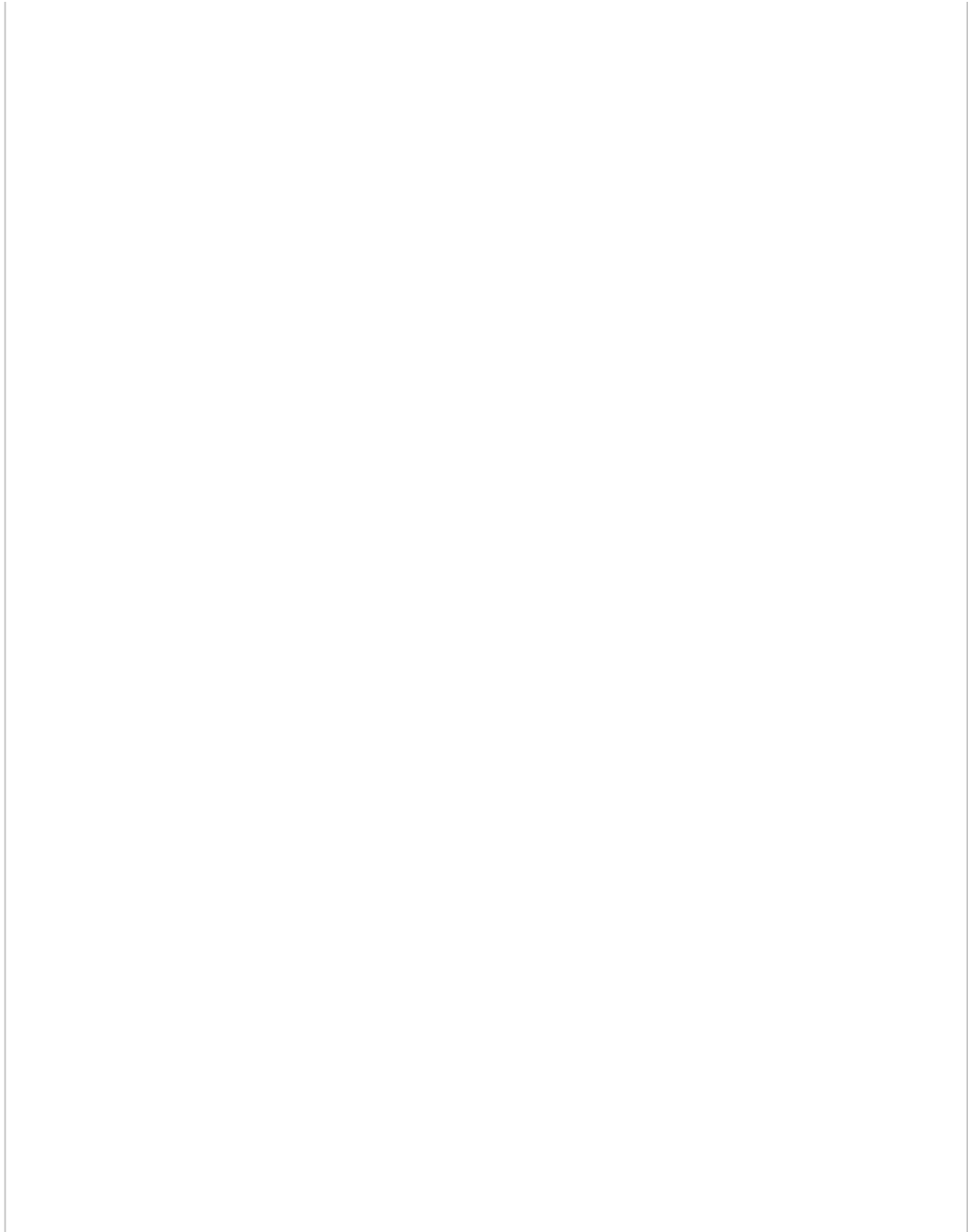

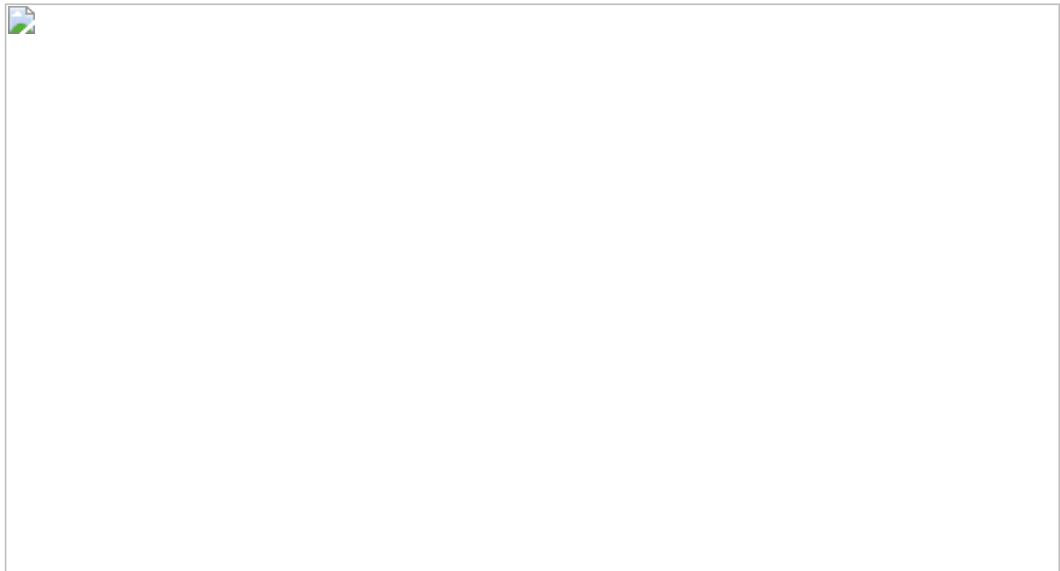
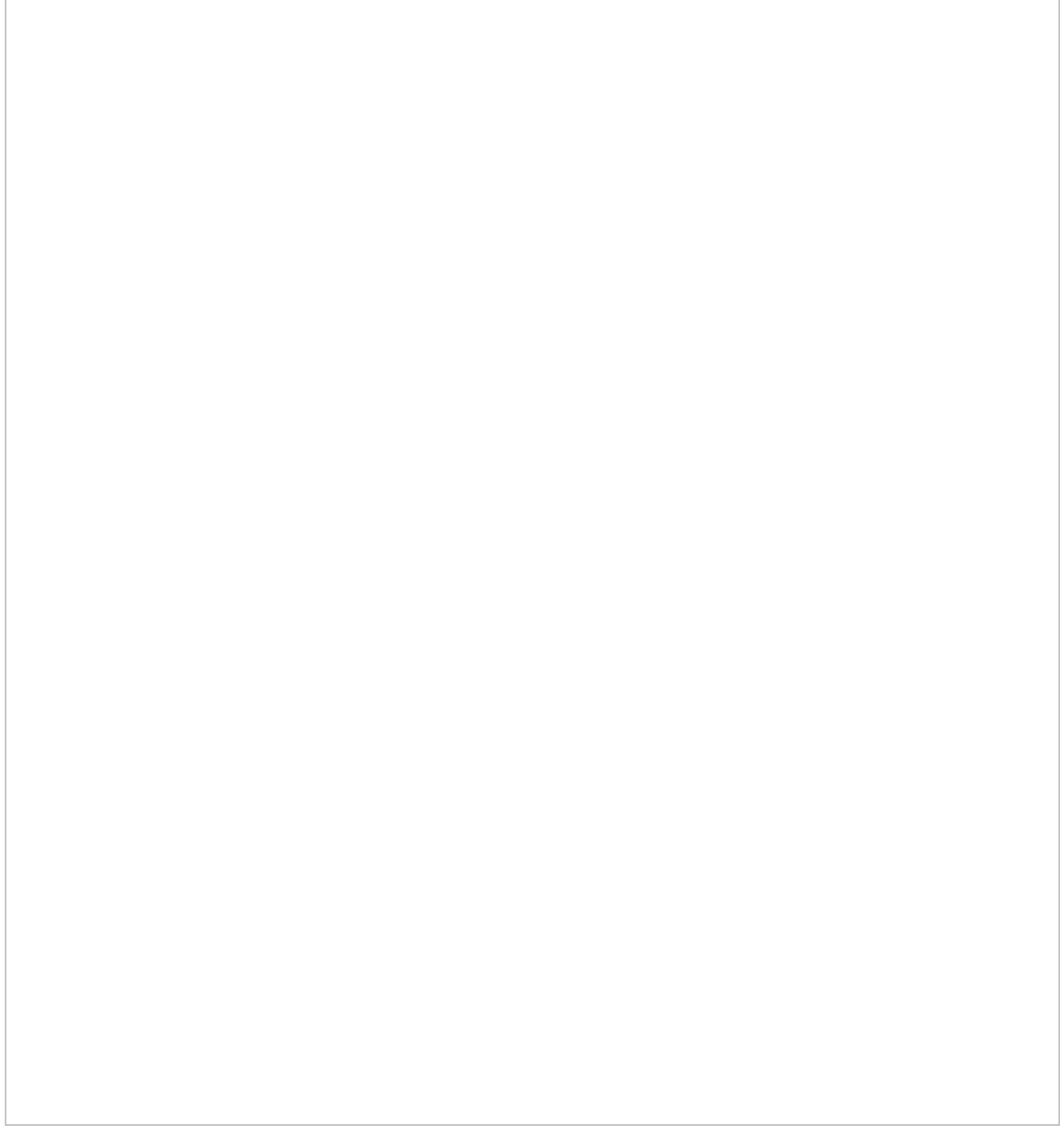

Chương 70

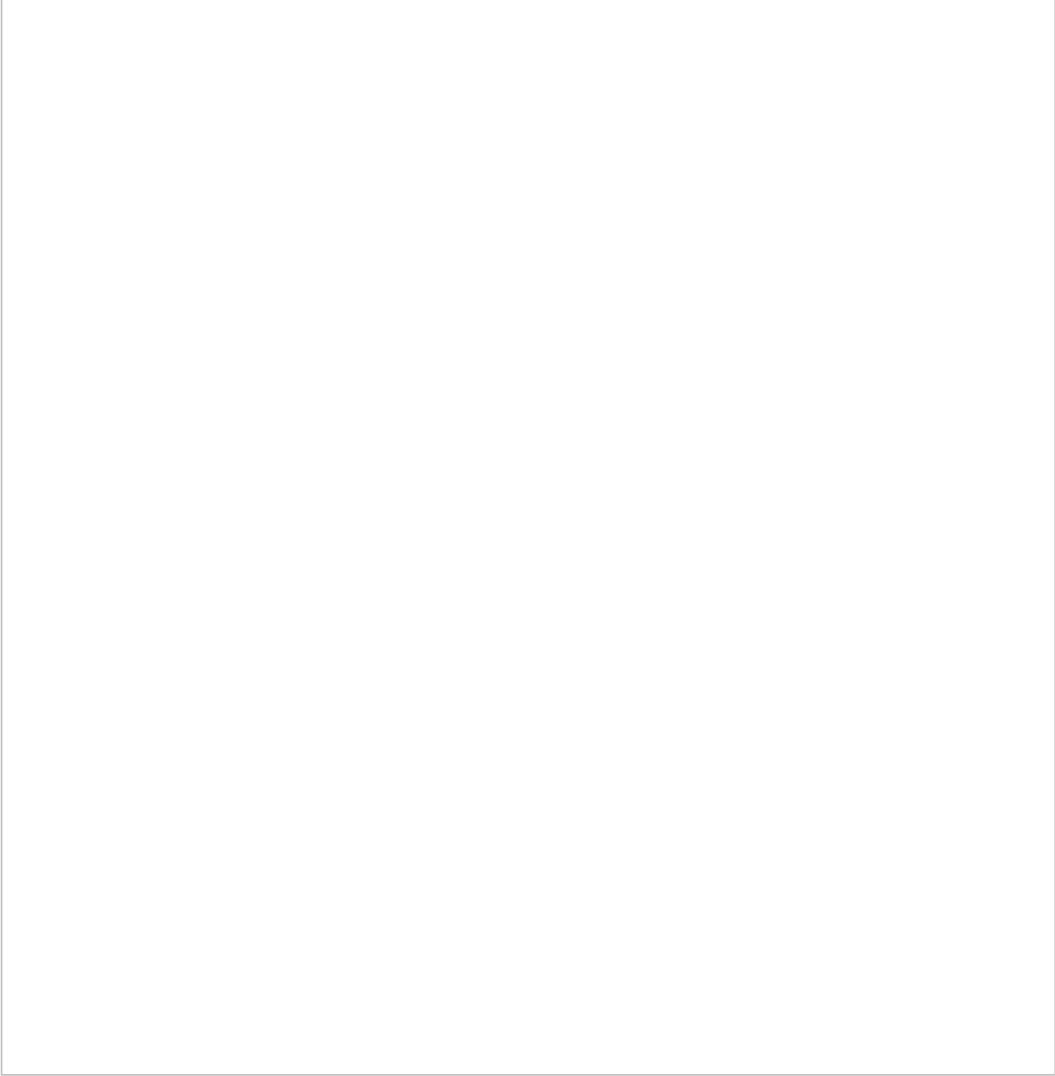

Chương 71

Chương 72

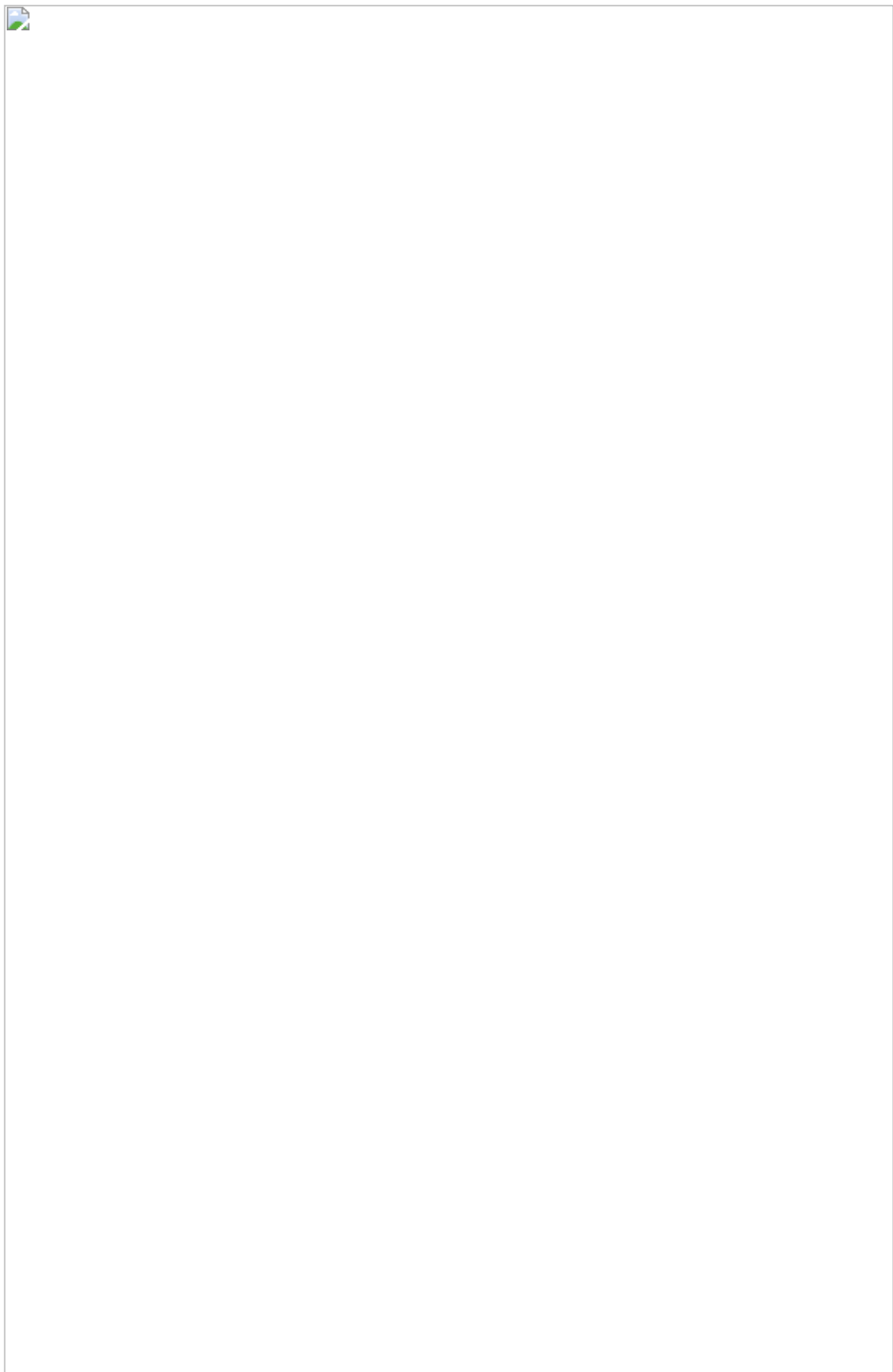

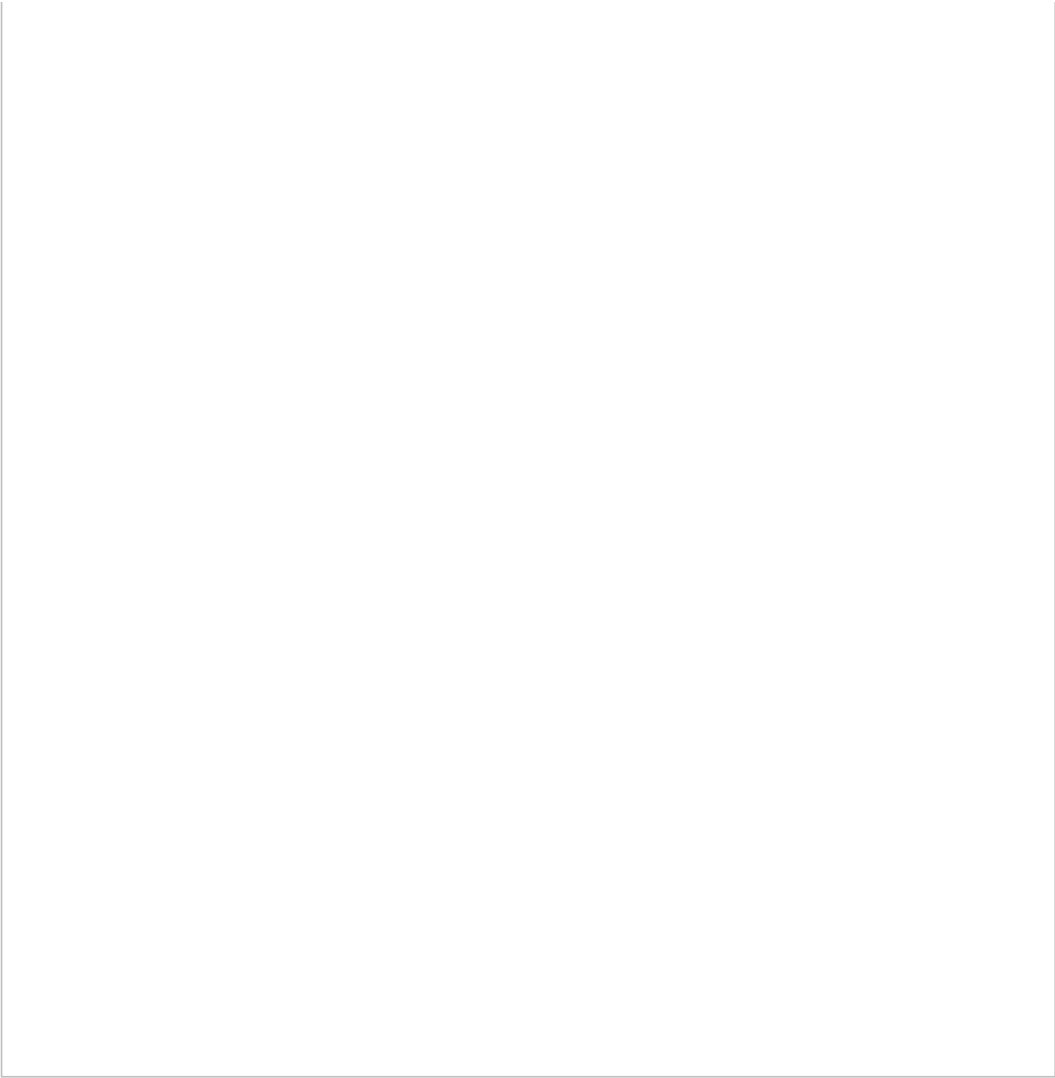

Chương 73

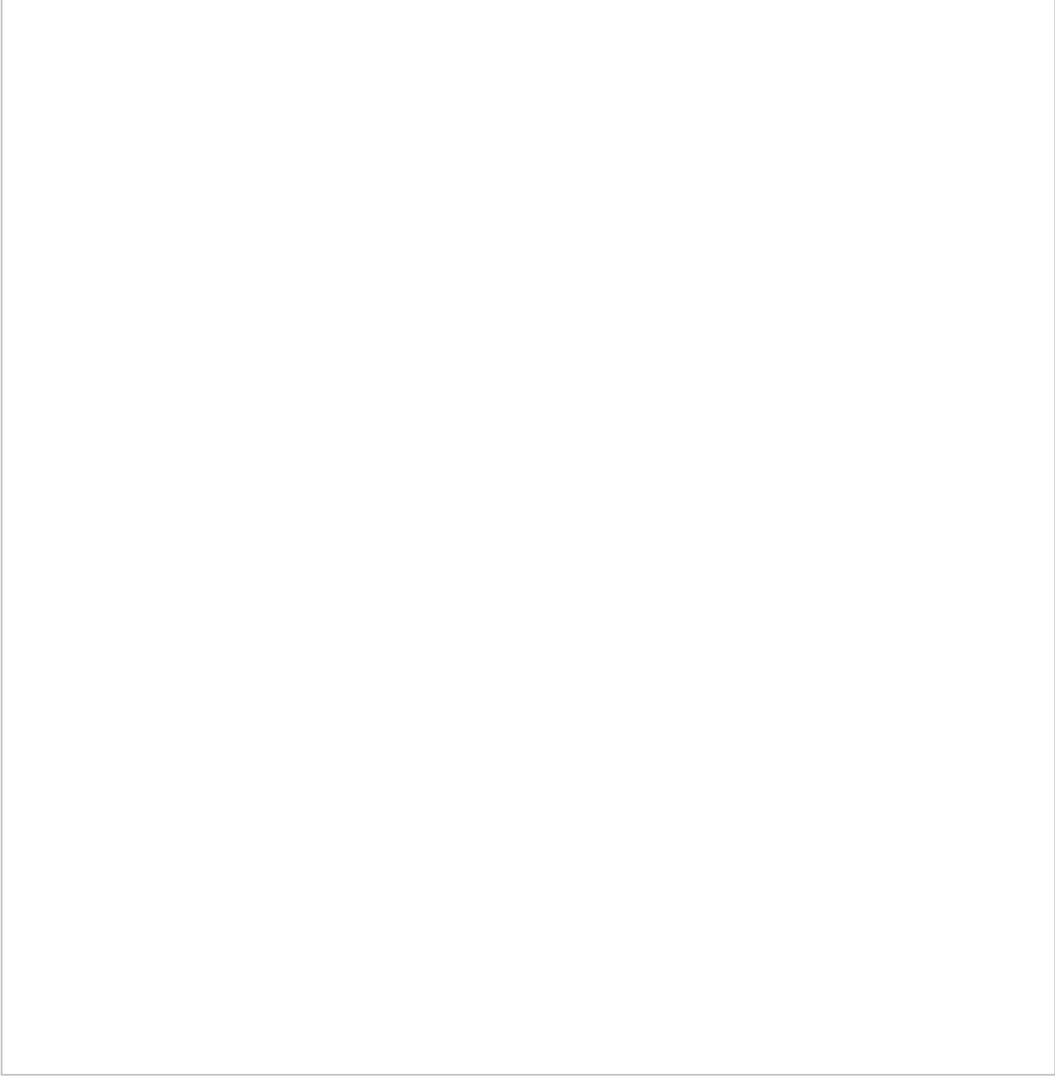

Chương 74

Chương 75

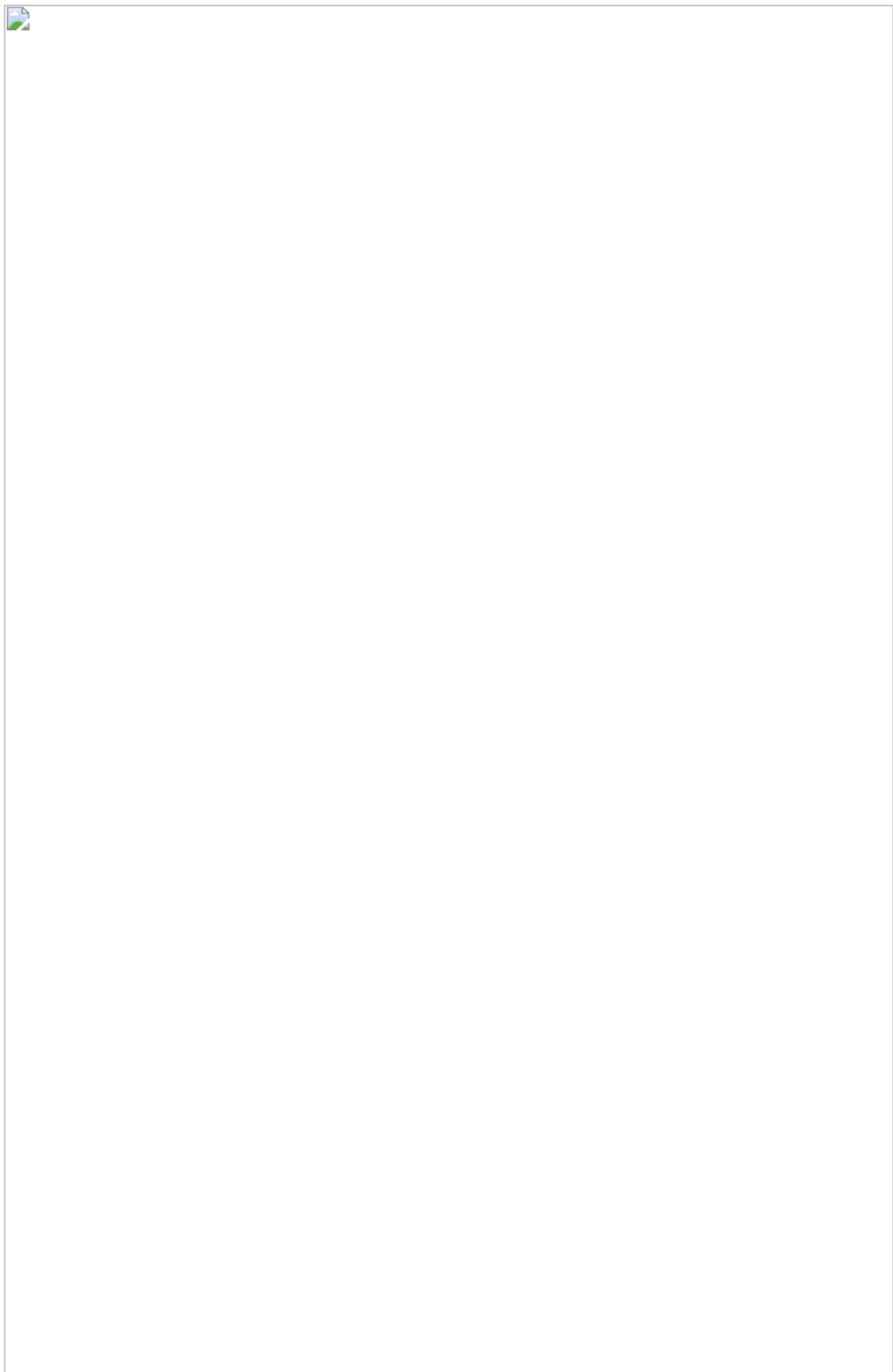

Chương 76

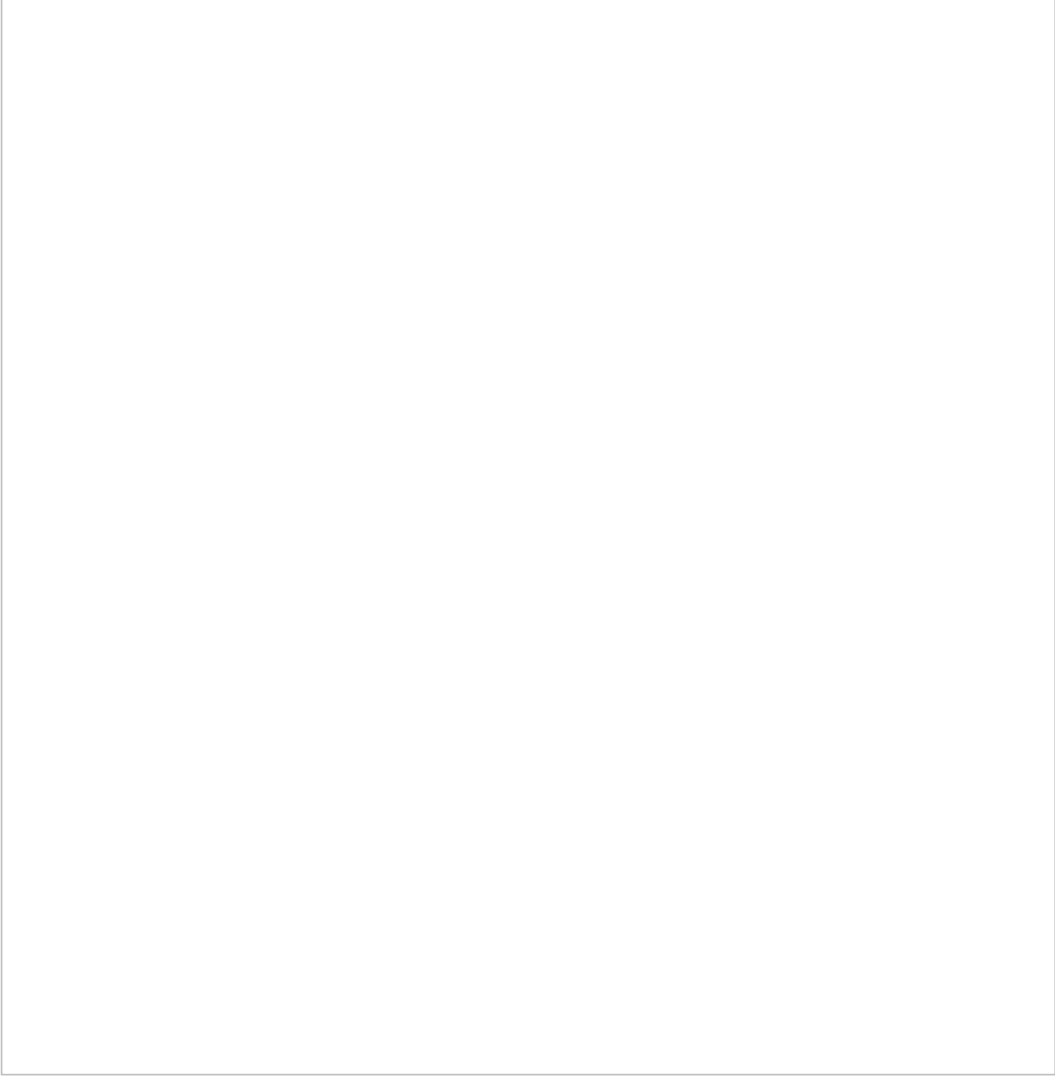

Chương 77

Chương 78

Chương 79

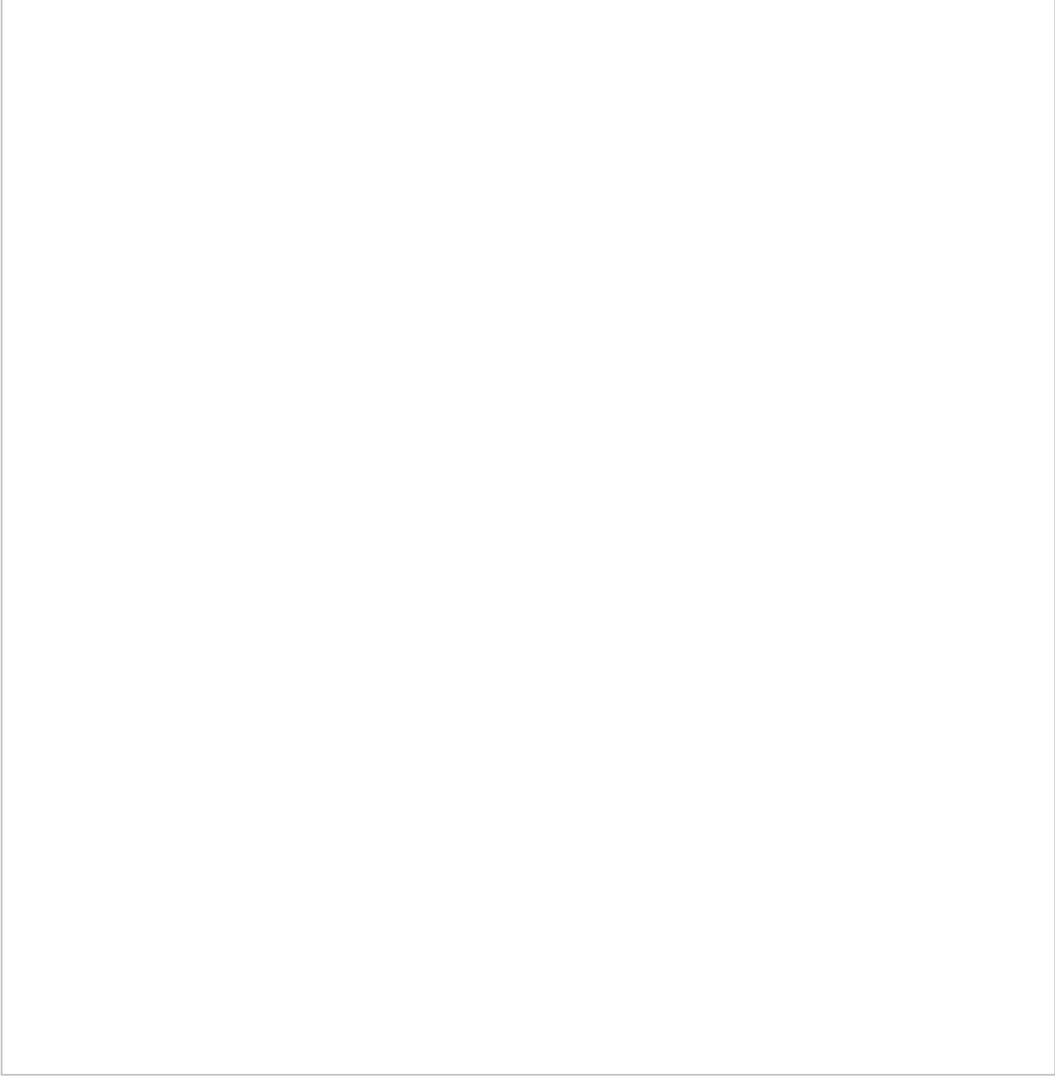

Chương 80

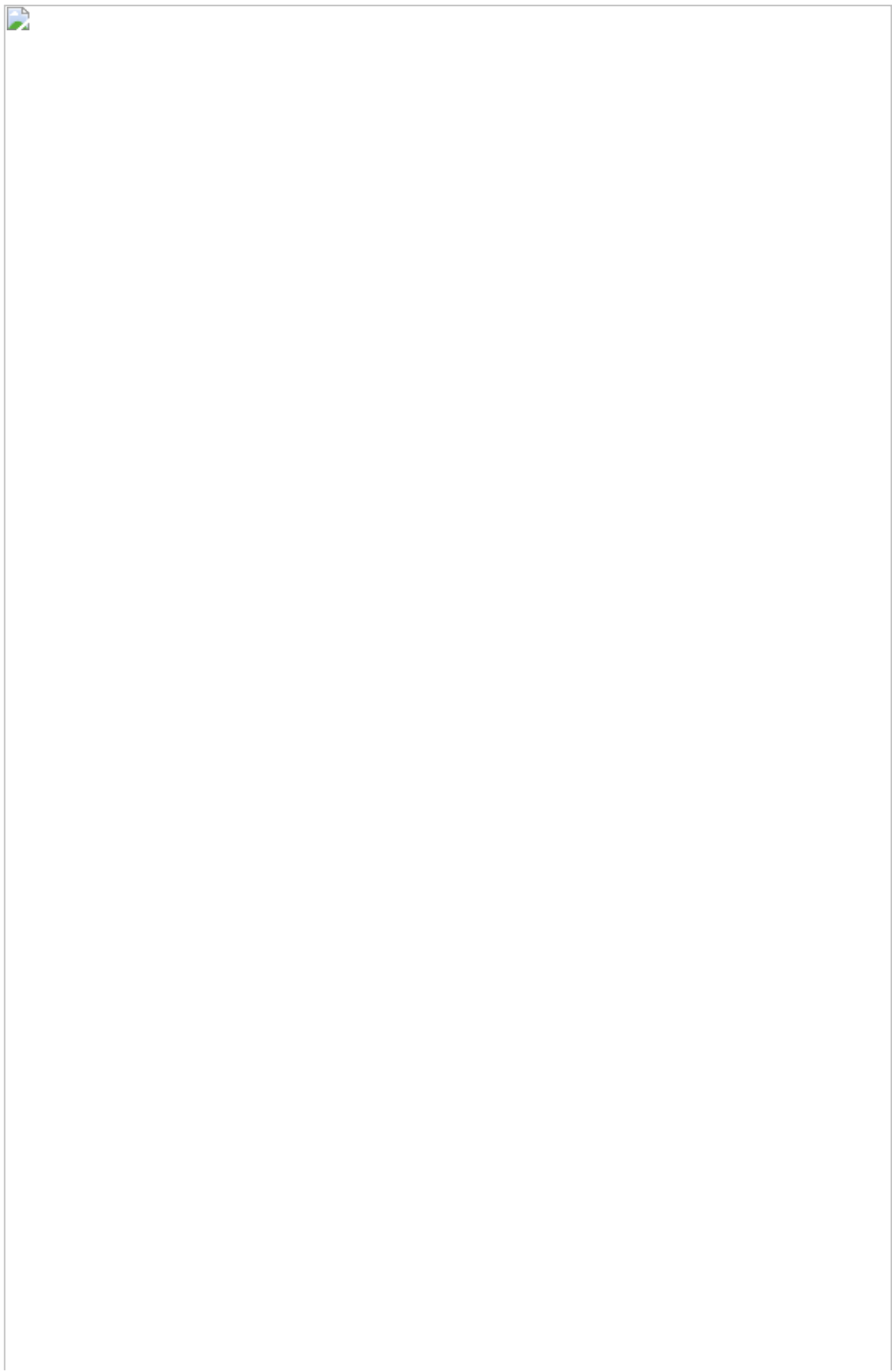

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 84

Chuyển ngữ: Ying

Biên tập: Tặc Gia

Tiểu Kiều ở lại Đông Quận được ba ngày.

Chỉ ba ngày ngắn ngủi, nhưng nàng lại cảm thấy đây là khoảng thời gian thoải mái nhất trong suốt mấy năm qua. Bởi vì rốt cuộc lúc này đây, nàng đã có thể nắm được hi vọng tương lai trong tay mình.

Có gì có thể khiến người ta cảm thấy phấn chấn hơn cả hi vọng về mai sau nữa chứ?

Đình phu nhân vẫn rất tốt với nàng, đệ đệ thì làm bạn sớm hôm, mấy năm trước, phụ thân nàng luôn bị cản tay chân, hoài bão không thể thực hiện được, cho nên Kiều Bình vẫn hậm bực không thôi. Bây giờ tuy ông đã trung niên, nhưng lại quyết tâm làm lại một lần nữa, chuyển biến khá là tích cực. Mặc dù mấy ngày qua bận rộn không ngơi nghỉ, nhưng biết con gái yêu quý vẫn còn ở Duyệt Châu, mỗi hôm về muộn ông vẫn gọi Tiểu Kiều tới thư phòng ngồi nói chuyện một lúc, đệ đệ cũng tham gia bên cạnh, hai người nghe phụ thân kể chuyện công vụ mà ông bắt tay thực hiện vào lúc sáng, hi vọng tương lai lại phấn chấn hơn nhiều.

Hôm nay Tiểu Kiều cũng nhận được tin mà Bỉ Trệ gửi tới, hần nói hần đã đến Túc Thành, chờ để đón nàng.

Trước khi Tiểu Kiều rời Ngự Dương, nàng từng gặp Tông Ky thêm lần nữa, ngoài việc trình trọng cảm ơn hần ra, nàng còn nhờ Tông Ky chuyển tin là mình sắp lên đường về Đông Quận cho Bỉ Trệ được biết, nếu như có cơ hội, hi vọng có thể gặp một lần.

Nàng đã đến Đông Quận được mấy ngày, có lẽ lộ trình của Tông Ky sẽ nhanh hơn nàng nữa.

Theo tính toán, chắc Bỉ Trệ cũng vừa nhận được tin.

Chỉ có điều Tiểu Kiều không ngờ được, hần đã tới Túc Thành đón nàng rồi.

Túc Thành cách Đông quận không tới hai trăm dặm, là một tòa thành nhỏ của Duyệt Châu.

Bức thư do Đại Kiều chấp bút, nàng nói, nghe được tin Tiểu Kiều xuôi Nam từ Tông Ky, hai vợ chồng đều hết sức vui mừng, mong ngóng được gặp nàng ngày đêm. Vốn Đại Kiều cũng muốn tự mình tới đây, đỡ cho muội muội phải đi xa vất vả, nhưng bởi vì bây giờ đang mang thai, Bĩ Trệ không cho nàng ra ngoài. Hắn đến Túc Thành đón Tiểu Kiều, sau đó sẽ đưa nàng tới Linh Bích gặp nhau.

Tiểu Kiều đọc tin thấy rất mừng.

Lần này có thể thuận lợi về nhà như hôm nay, Tiểu Kiều hiểu rõ tất cả là nhờ Từ phu nhân đối với nàng quá tốt, nàng càng cảm kích Tổ mẫu hơn. Chuyện ở Đông Quận chuyển biến theo hướng mình mong muốn, những chuyện còn lại đành phải trông chờ vào phụ thân. Huống hồ cho dù là chuyện gì đi nữa, tất cả đều phải tiến hành từng bước một, không thể hoàn thành chỉ trong thời gian ngắn. Dù nàng có ở lại cũng không thể làm gì. Vì lẽ đó, Tiểu Kiều cũng đang nghĩ, chờ gặp Bĩ Trệ, Đại Kiều xong, nàng cũng về quay về phương Bắc.

Sau buổi tối nhận được thư của tỷ, Tiểu Kiều chờ phụ thân về nhà thì vào thư phòng nói chuyện giống mọi khi, nàng báo kế hoạch ngày mai mình sẽ lên đường.

Nữ nhi về nhà mới được có mấy ngày đã bảo đi như vậy, trong lòng Kiều Bình sao mà nổi. Nhất thời ông không biết nói gì.

Thực ra trong lòng Tiểu Kiều cũng xót lắm, nhưng nàng vẫn cười nói: “Phụ quân, lần này nữ nhi có thể xuôi Nam về nhà đều là nhờ Tổ mẫu thương yêu. Phụ thân cũng biết, khi con xuôi Nam, Tổ mẫu vừa lành bệnh không lâu, phụ quân lại viễn chinh bên ngoài. Lúc về con đã thăm bá mẫu, chuyện của phụ thân cũng thuận lợi tiến hành, con cũng nên sớm quay về cho kịp. Thật lòng con cũng không nỡ rời xa phụ thân và đệ đệ, nhưng nếu về muộn con chỉ sợ khiến Tổ mẫu không vui”.

Trong lòng Kiều Bình sao mà không hiểu được. Nữ nhi giả đi rồi đâu có thể ở bên sớm tối như ngày trước? Ông gật đầu nói: “Vi phụ hiểu mà. Ngày mai vi phụ đưa con về phương Bắc”.

Kiều Từ ở bên bỗng ho khan một tiếng.

Tiểu Kiều liếc nhìn đệ đệ, thấy cậu đang nhướn mày với mình, nhớ tới chuyện sáng nay hai người vừa bàn bạc. Nàng quyết định đáp lại cậu bằng một ánh mắt.

Kiều Từ vội vàng bước lên phía trước: “Phụ thân có nhớ ngày đó đánh nhau với Tiết Thái ở ngoài thành Cự Dã không, có một người vô danh từng cứu nhi tử một mạng đó?”

Kiều Bình cũng cực kỳ ấn tượng chuyện hôm đấy, sao mà quên được. Bỗng nhiên nghe nhi tử đề cập, từ trong thâm tâm, ông nói: “Đương nhiên rồi. Người

này không những cứu được mạng con từ tay thủ hại của Tiết Thái là Tào Húc, Trương Bưu, hấn còn làm loạn hai quân như vào chỗ không người, uy vũ không thể đỡ. Nhưng sau khi kết thúc lại chẳng thấy hấn đâu. Vì phụ phái người đi tìm lại không thấy tăm tích. Bây giờ nhớ lại vẫn tiếc nuối không thôi”.

Tiểu Kiều nói luôn: “Phụ thân có nhớ Bỉ Trệ mắt xanh trong nhà mình trước kia không ạ?”

Kiều Bình nhìn về phía Tiểu Kiều: “Là người giữ ngựa lừa đường tỳ của con đó à?”

Tiểu Kiều đáp lại: “Sau này phụ thân đừng gọi như thế nữa. Huynh ấy là người đã cứu đệ đệ ngày hôm đó”.

Kiều Bình nhìn nữ nhi rồi lại nhìn nhi tử.

Kiều Từ vợ nói: “A tỳ nói không sai đâu ạ. lúc huynh ấy đưa con đến chỗ phụ thân, bởi vì trước kia con đã từng nhìn thấy huynh ấy đi theo bá mẫu cho nên con cũng nhận ra ngay. Nhưng mà không dám tin điều đó là sự thật. Sau khi Tiết Thái lui binh, con vẫn luôn để ý, thấy huynh ấy một mình rời đi thì vội đuổi theo ngay. Lúc đầu huynh ấy còn không muốn để ý tới con, nhưng con bám riết quá nên mới đành dừng lại, nói với con mấy câu. Huynh ấy nói huynh ấy đã thành hôn với a tỳ rồi. Khi đó con mới tin, đúng là người đó ạ”.

Kiều Bình vô cùng kinh ngạc, ông bình tĩnh lại rồi từ từ nhìn về phía Tiểu Kiều: “Man Man, con nói thật cha nghe, có phải ngày đó con gạt cha không hả?”

Tiểu Kiều thấy có lẽ phụ thân cũng đoán được ít nhiều, nàng cũng không giấu giếm gì thêm nữa, kể lại: “Con không gạt phụ thân. Trước kia a tỳ và Bỉ Trệ có tình cảm với nhau, nhưng vì thân phận ràng buộc nên họ không dám vượt qua lễ pháp. Sau đó thì con biết được. Mặc dù địa vị của họ không hề xứng với nhau, nhưng con thấy họ là cặp đôi do ông trời tác hợp. Vì vậy con mới tận tình khuyên nhủ, a tỳ mới rời nhà đi theo Bỉ Trệ”.

Kiều Bình kinh ngạc, trong lòng cũng đau xót không thôi: “Vì vậy nên con mới thay a tỳ gả vào Ngụy gia sao?”

Tiểu Kiều thấy phụ thân hít thở quá khó khăn, nàng vội chạy lên vỗ nhẹ sau lưng người: “Phụ thân bớt giận, vốn con cứ tưởng không còn a tỳ nữa thì không thể nghị hôn, sau đó bá phụ sẽ nghe theo kế sách của phụ thân. Nào ngờ bá phụ lại muốn con thay gả. Chuyện ban đầu đã bắt nguồn từ con, con cũng chỉ còn cách đành phải gả...”

Kiều Bình nhớ lại chuyện ngày đó, vốn ông định trách mắng Tiểu Kiều, nhưng nhìn thấy đôi mắt sáng trong tha thiết của con cứ nhìn ông như vậy, lòng mềm nhũn, lời ra khỏi miệng lại thành tiếng thở dài: “Sao con làm vậy thế, còn gạt ta...”

Ông lại thở dài một hơi, lắc lắc đầu.

Tiểu Kiều nở nụ cười: “Phụ thân xem, phú quý nghĩ nguyên do, anh hùng không bàn đến xuất xứ. Trần Thiệp từ một người làm ruộng rồi lên đến thế gia, Trường Bình hầu xuất thân từ người giữ ngựa mới được phong ấp vạn nhà. Mặc dù Bỉ Trệ có xuất thân hèn kém, ai biết sau này nhờ làm nên kì tích? Huống hồ vừa rồi phụ thân cũng mới nói, nếu ngày đó không phải huynh ấy ra tay giúp đỡ, đệ đệ đã gặp phải hiểm nguy rồi?”

Kiều Bình lặng lẽ một hồi rồi nói tiếp: “Con nói rất có lý. Vì phụ đã nhìn thấy uy phong của Bỉ Trệ ngày đó, thế gian hiểm có, cho nên đến bây giờ cha vẫn còn nhớ rõ như in. Lúc trước hẳn chỉ là người giữ ngựa nhà ta, nhưng thực ra là giao long nơi nước cạn. Nếu gặp sóng gió nhất định sẽ bay đến tận trời!”

Tiểu Kiều an tâm: “Không dám giấu phụ thân, lần này con xuôi Nam cũng muốn gặp mặt hai vợ chồng tỷ ấy một lần. Ban ngày con có nhận được thư, bây giờ huynh ấy đã chờ ở Túc Thành đón con đi gặp a tỷ. Con nghĩ, đợi gặp tỷ ấy rồi con sẽ lập tức lên phía Bắc”.

Kiều Bình ồ một tiếng: “Thì ra là vậy”.

Ông trầm một lúc rồi mới nói: “Nếu đường tử của con đã một lòng muốn được đi theo hẳn, chuyện này cũng cho qua đi thôi. Ngày đó nhờ hẳn ra tay cứu đệ con một mạng, vì phụ vẫn nhớ ơn trong lòng. Tiếc là ngày đó không thể tìm được người, bây giờ biết rồi, hẳn lại đến trong khu vực Duyệt Châu, mai vì phụ đưa con đi rồi nói cảm ơn luôn”.

Mặc dù Bỉ Trệ đã cứu Kiều Từ, nhưng lúc đầu trước khi rời khỏi Duyệt Châu, thân phận của hẳn là tên giữ ngựa của Kiều gia, đã vậy lại còn dẫn Đại Kiều bỏ trốn. Theo luật pháp đương thời, nếu bị bắt được hẳn sẽ chịu tội chết. Hoặc là nếu bá phụ Kiều Việt biết, chỉ sợ ông lại nghĩ, gia nô cứu chủ là chuyện thiên kinh địa nghĩa mà thôi.

Nhưng phụ thân lại hiểu biết giống như nàng trông đợi, không những bỏ qua chuyện xưa không nhắc tới, ông còn muốn đích thân đi tới để cảm ơn Bỉ Trệ. Trong lòng Tiểu Kiều càng thấy kính yêu phụ thân hơn. Nàng lắc đầu cười: “Con kể cho phụ thân nghe chỉ để người biết ngày hôm đó Bỉ Trệ đã cứu đệ đệ nhà mình. Chứ không phải muốn khiến cho phụ thân cảm kích. Và lại trước đó con cũng chưa thông báo cho huynh ấy biết phụ thân muốn đi cùng với con, nhờ phụ thân đột ngột xuất hiện, chỉ sợ huynh ấy sẽ cảm thấy không tiện. Chờ con gặp huynh ấy sẽ thay mặt cha tỏ lòng biết ơn. Sau này nếu có cơ hội thích hợp, phụ thân gặp huynh ấy cũng không muộn”.

Kiều Bình nghe xong cũng thấy có lý. Ông nghĩ một hồi: “Cũng được. Nữ nhi gặp hẳn nhớ chuyển lời của cha. Kiều gia sẽ xóa bỏ thân phận nô tị của hẳn.

Bắt đầu từ lúc này, hấn sẽ giống với những bá tánh bình dân khác. Hi vọng hấn sẽ đối xử tử tế với a tỷ của con, sau này nếu có đất dụng võ, cũng không nên phụ tình mà a tỷ con đã dành trọn cho hấn”.

Tiểu Kiều vô cùng vui mừng, luôn miệng cảm ơn cha.

...

Miếu Đại Vu ở trên núi Ngự Sơn đã bị cháy hoàn toàn, Đại Vu bị chém nhện nhíp khắp đầu đường cuối ngõ ở Ngự Dương. Ngự Dương lệnh dán thông cáo khắp cửa bốn thành, nói Vu là tà đạo, chuyên mê hoặc lòng người, gây ra không ít tai họa, cần phải được dẹp bỏ, khuyến cáo cho dân chúng, sau này không nên mê muội nữa.

Chuyện đột nhiên xảy ra khiến khắp thành sôi nổi bình luận. Mãi đến ngày hôm sau, chuyện đó mới dần dần dịu xuống.

Ngày hôm đó, Ngụy Thiệu từ nha môn hồi phủ, sắc trời tối mịt mù.

Hấn vừa vào cửa lớn đã rẽ sang sân sau, đi thẳng về hướng Bắc phòng, đi tới ngang ngã ba hành lang, bước chân theo thói quen hơi ngừng lại một chút, liếc mắt nhìn về phía Tây phòng bên tay phải. Sau đó mới tiếp tục cất bước về phía trước.

Từ phu nhân đang ngồi trên giường nhỏ, quay mặt về lư đồng sưởi ấm, hình như đang xuất thần nghĩ ngợi tới điều chi, đột nhiên nghe tiếng vú già ngoài cửa gọi “Nam quân” một tiếng, bà mới ngược mắt nhìn thấy Ngụy Thiệu với hơi lạnh vây kín cả người bước vào trong, khuôn mặt đượm ý cười. Đợi đến khi Ngụy Thiệu tới gần, vấn an với mình xong, bà hỏi hấn đã dùng cơm tối chưa. Nghe nói hấn chưa ăn lại thấy hơi đau lòng, gọi Chung bà bà nhanh dọn cơm nước tới.

Ngụy Thiệu yên lặng ăn xong bữa tối trong ánh mắt trù mền của Từ phu nhân. Sau khi dọn bà ăn, hấn nói với bà: “Mấy ngày nay Tổ mẫu thấy sao rồi? Sau khi cháu về nhiều việc bận bịu quá, không thể ở bên chăm sóc người như trước, lòng cháu rất bất an. Tổ mẫu đừng trách cháu”.

Từ phu nhân nói: “Tổ mẫu rất tốt. Cháu đừng lo lắng”.

Nói xong, bà lại cẩn thận đánh giá tôn nhi. Thấy giữa đôi lông mày của hấn có vẻ hơi chán chường, mệt mỏi. Nghĩ đến chuyện mấy hôm nay mỗi ngày đều đi sớm về khuya, trước mặt mình nó cũng chẳng nói nhiều. Bà nghĩ vậy lại thở một hơi dài: “Thiệu Nhi, tổ mẫu không muốn cháu biết những chuyện ở hậu trạch nhà mình, nhờ cjasu lại nghĩ nhiều, phiền muộn. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hậu trạch là chuyện của các bà các chị, nếu nó không yên, muốn trách cũng phải trách tổ mẫu đầu tiên. Nhưng lần này, nếu cấm cửa mẹ cháu thì ta cũng phải cho cháu câu trả lời hợp lý. Lần này cô ta đã làm quá mức rồi. Nếu cứ tiếp tục bỏ qua như

lần trước, không biết sau này còn gây ra họa gì nữa đây. Tổ mẫu biết cháu là người có hiếu, cháu sẽ không trách tổ mẫu chứ?”

Ngụy Thiệu đáp: “Sao tổ mẫu lại nói vậy? Mẫu thân con hồ đồ quá mức mới làm chuyện như thế, cấm cửa hối lỗi đã là tổ mẫu khoan dung rất nhiều rồi. Tôn nhi có hồ đồ cũng không nên mức không phân biệt được thị phi như thế”.

Từ phu nhân gật đầu: “Cháu nghĩ được thế là tốt rồi. Chuyện hậu trạch lần này cứ dừng lại ở đây, cháu không cần quan tâm tới nữa. Tổ mẫu tự biết giữ chừng mực”.

Ngụy Thiệu vội nói: “Tuy nói là chuyện hậu trạch, nhưng nguy hiểm đến mức cháu vẫn còn sợ hãi. Nếu không phải nàng ấy...”

Hắn dừng lại một chút rồi đổi lời: “Nếu không phải tổ mẫu cát nhân thiên tướng, tôn nhi chỉ sợ không dám tưởng tượng nổi...”

Từ phu nhân nhìn hắn một cái, mỉm cười: “Đúng đấy, nếu không phải nhờ thế tử của cháu rất cảnh giác, đúng lúc thả con mèo ngăn cản, chỉ sợ lần này cháu trở về, tổ mẫu không còn được nhìn thấy mặt cháu rồi...”

Ngụy Thiệu bỗng cúi người xuống, đưa tay lên nắm chặt lấy tay Từ phu nhân, thật lâu không buông lỏng.

Từ phu nhân mỉm cười nhìn hắn, một tay khác đặt lên mu bàn tay Ngụy Thiệu, nhẹ nhàng an ủi vỗ vỗ lên: “Tổ mẫu không sao rồi, đã qua hết rồi...”

Rốt cuộc Ngụy Thiệu cũng từ từ buông tay Từ phu nhân, ngồi thẳng người lần nữa, hắn nói: “Tổ mẫu, cháu nghe Ngự Dương lệnh nói lại, thuốc độc mà Khương bà bà dùng để đầu độc tổ mẫu lấy từ tay phụ nhân phủ Hương Hầu. Ngay hôm đó phụ nhân kia cũng tức tức chết đi. Sao Khương bà bà lại lấy được thuốc từ tay phụ nhân kia? Lai lịch phụ nhân đó ra sao? Thực sự là nghe lời của mẫu thân cháu sao? Không phải tôn nhi muốn giải thích cho bà, nhưng chuyện này có nhiều điểm khả nghi. Nếu không điều tra rõ lòng cháu rất bất an”.

Từ phu nhân nhìn Ngụy Thiệu một lúc rồi từ từ nói: “Tổ mẫu của cháu già rồi nhưng vẫn chưa hồ đồ. Bây giờ lượn qua quĩ môn quan một chuyến, những điều cháu lo ta cũng nghĩ cả rồi. Việc này cứ giao cho tổ mẫu. Vẫn câu nói đó, cháu cứ lo chuyện của cháu, chuyện mưu ma quỷ quái ở hậu trạch tổ mẫu sẽ xử lí. Cháu không cần bận tâm nữa đâu”.

Ngụy Thiệu chần chờ một lúc.

“Sao, cháu không tin tổ mẫu?” Con mắt duy nhất của Từ phu nhân lấp lánh nhìn hắn.

Ngụy Thiệu nghĩ một hồi rồi nói: “Nếu tổ mẫu đã nói vậy, tôn nghĩ sẽ nghe lời người. Nếu có tiến triển gì mới, xin tổ mẫu sớm thông báo để tôn yên tâm”.

Từ phu nhân mỉm cười gật đầu, nhìn hấn một cái, đột nhiên bà lại nói: “Cháu cũng nhớ thể tử của mình rồi phải không? Tại tổ mẫu không tốt. Lúc đó nàng nói muốn về thăm bệnh, tổ mẫu nhẹ dạ đồng ý để nàng đi. Nhưng lại quên mất hỏi ngày về. Giờ con về nhà lại thân đơn bóng chiếc. Tổ mẫu nhìn thấy cũng đau lòng”.

Ngụy Thiệu sững sờ một thoáng, đáy mắt lóe lên vẻ hỗn loạn, nhưng lập tức nghiêm mặt đáp lời: “Làm gì có! Tổ mẫu hiểu lầm rồi. Nàng về thì cứ về đi. Đừng nói chỉ mới... mấy ngày thế này, nếu nàng thích, ở lại Kiều gia một năm nửa năm nữa cháu thấy cũng chẳng sao. Một đại nam nhân như cháu, bận bịu chuyện công chứ sao để ý những điều này được chứ?”

Từ phu nhân nhướng mày như có vẻ yên tâm: “Vậy thì tốt. Bà còn tưởng cháu nhớ thể tử mình nữa kia. Vậy thì tốt rồi”.

Ngụy Thiệu mỉm cười, nói với Từ phu nhân vài câu rồi dặn dò vú già hầu hạ bà, hấn thì cung kính cáo lui.

...

Một mình Ngụy Thiệu quay trở lại Tây phòng, lòng hơi buồn bực. Lúc đi vào nội viện, vừa nhấc mắt lên, hấn đã nhìn thấy ánh nến sáng hắt một bóng người yểu điệu lên cửa sổ. Trái tim như nhảy lên một nhịp. Hấn vội vàng bước nhanh hơn, nhảy lên bậc thang đẩy cửa ra, không ngờ lại khiến hầu gái thay nến trên bàn cũng giật mình hoảng sợ. Sau khi nhìn thấy là Ngụy Thiệu, nàng lùi về sau khom người, gọi hấn một tiếng Quân hầu.

Vẻ mặt Ngụy Thiệu lạnh hấn đi. Hấn không buồn nghe hầu gái giải thích mà phát tay khó chịu. Hầu gái nọ thấy hấn như vậy thì vội vàng lui ra.

Ngụy Thiệu đi tới thư phòng tận đêm khuya mới về. Nằm xuống giường vẫn không thể ngủ yên. Hấn nhắm mắt lại, trước mắt bỗng hiện lên hình bóng của Tiểu Kiều, lúc nàng trêu đùa với mình, lúc oán giận bĩu môi, nghĩ đến mức miệng khô lưỡi đắng, đưa tay bên gối lại chạm vào khoảng không. Trong lòng hấn, phía dưới người như có một ngọn lửa xoong ra.

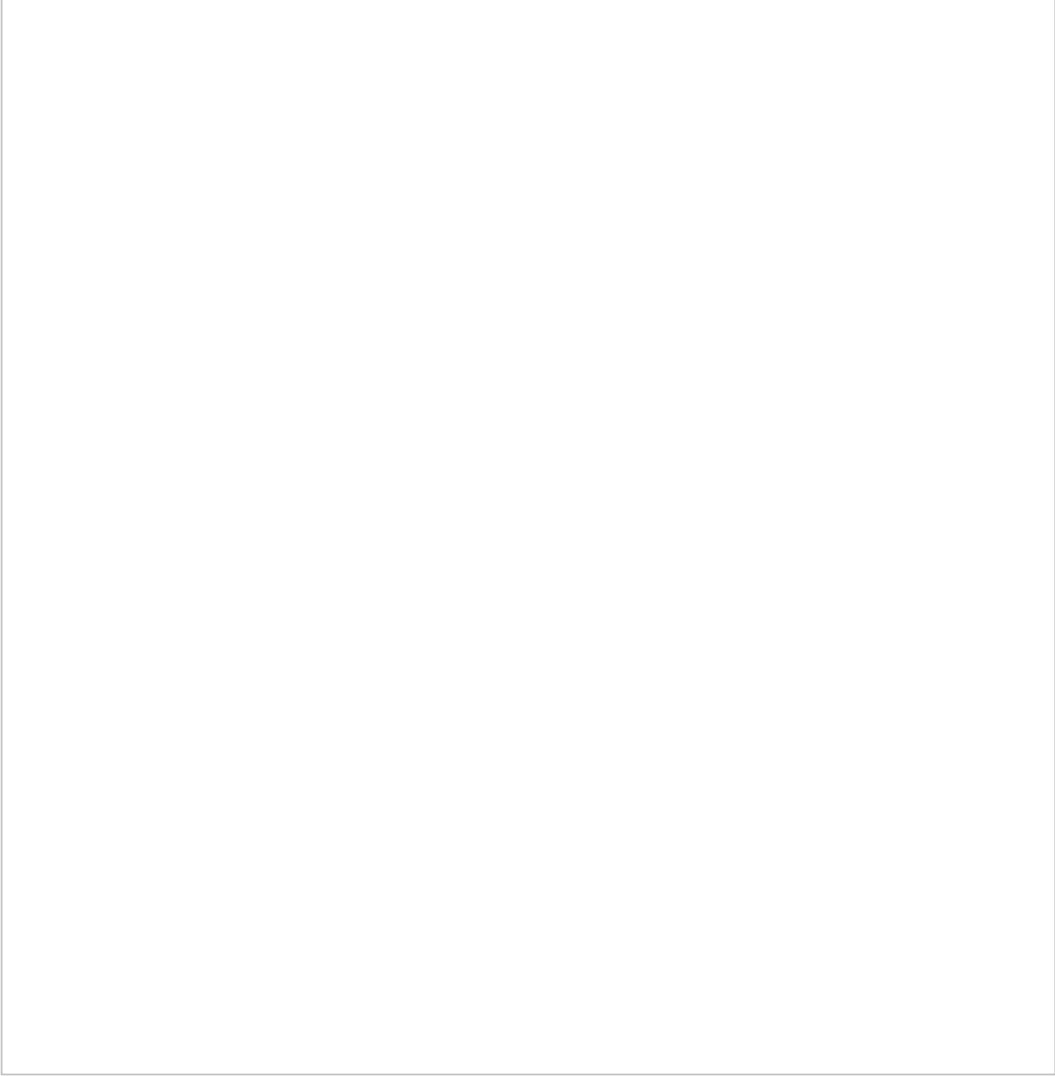
Bỗng nhiên hấn lại nghĩ: “Ta phải ra ngoài viễn chinh, sinh tử còn chưa biết. Đêm đó nàng còn nói muốn giữ ta ở lại, thế mà lại chẳng chịu ở nhà đợi ta về, bỏ hết tất cả chạy đi về Duyện Châu, ngay cả một chữ cũng không ghi. Người ta vẫn nói nữ nhân hay ghen, nàng bỏ lại ta rồi rời đi như thế, nhờ ta nhân cơ hội đó ngủ với ai, chẳng lẽ nàng không thêm để ý?”

Chương 85

Chương 86

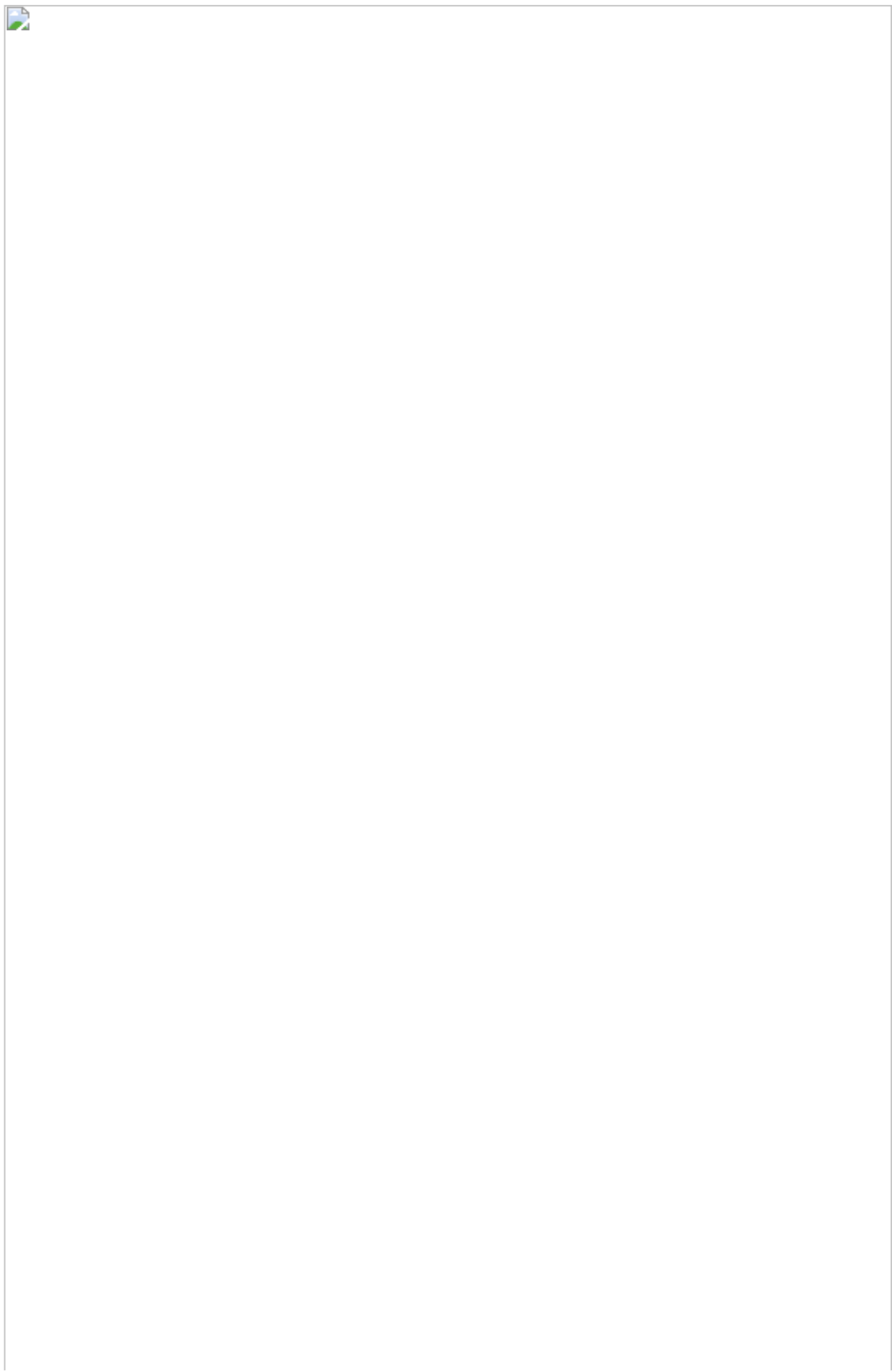

Chương 87

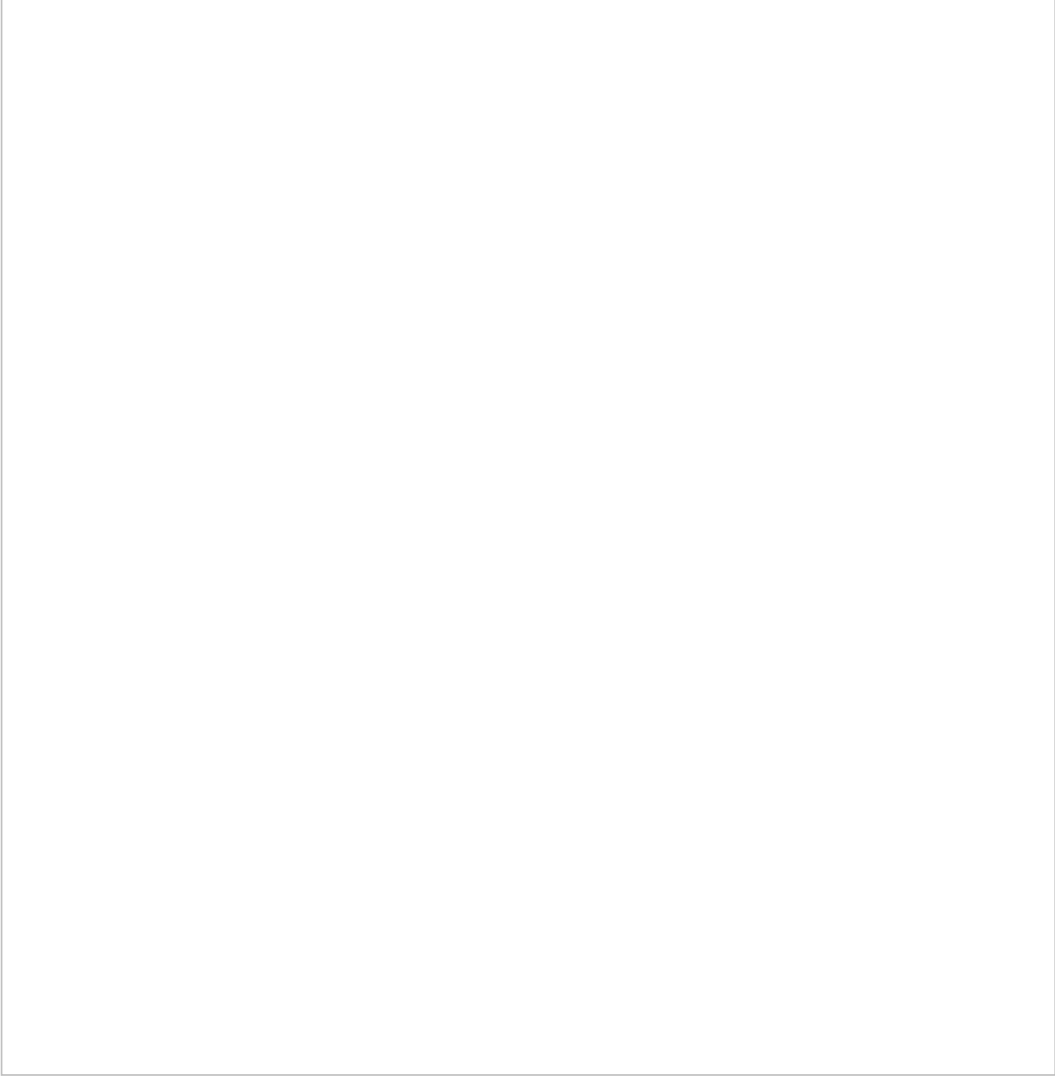

Chương 88

Chương 89

Chương 90

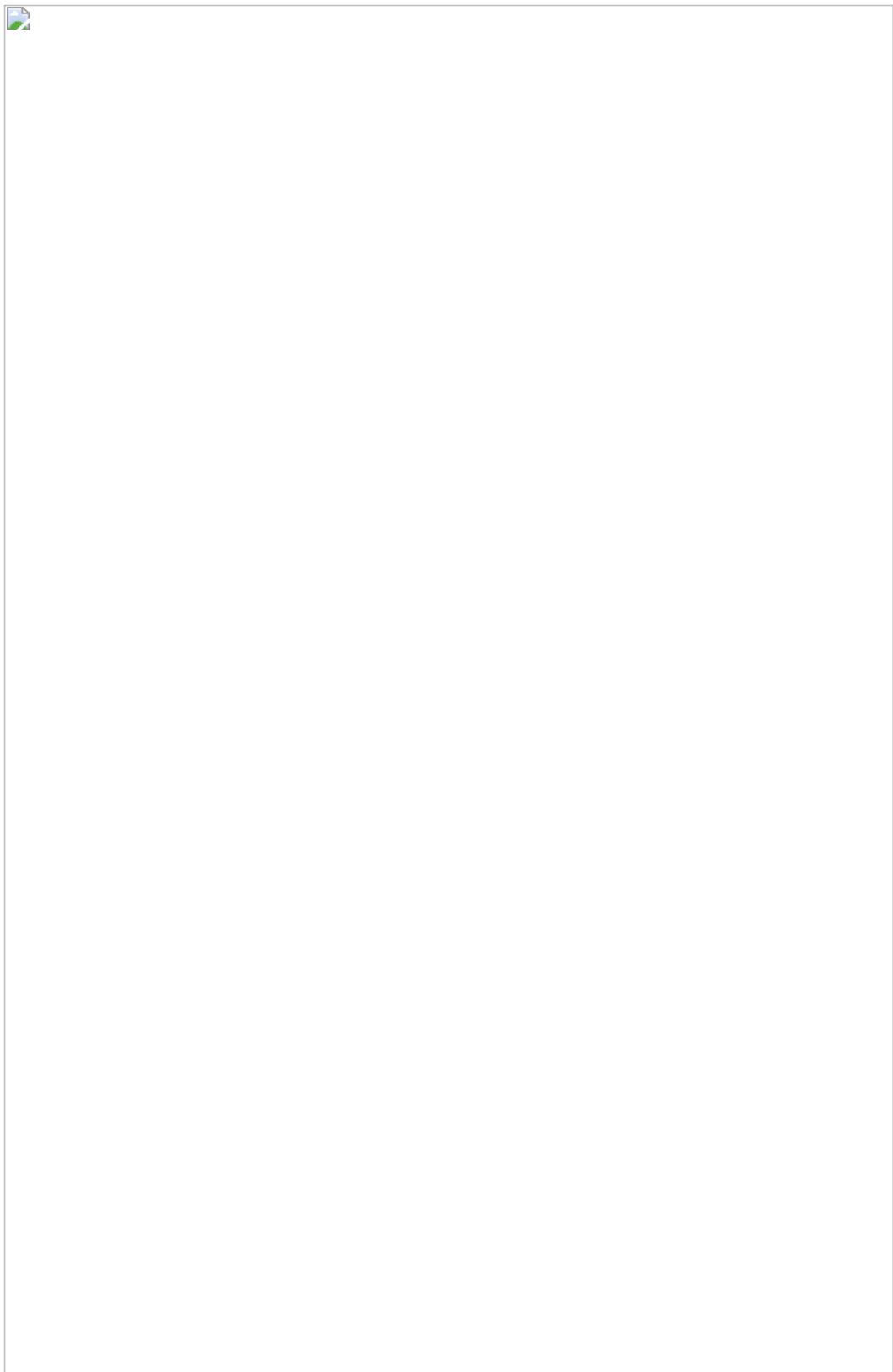

Chương 91

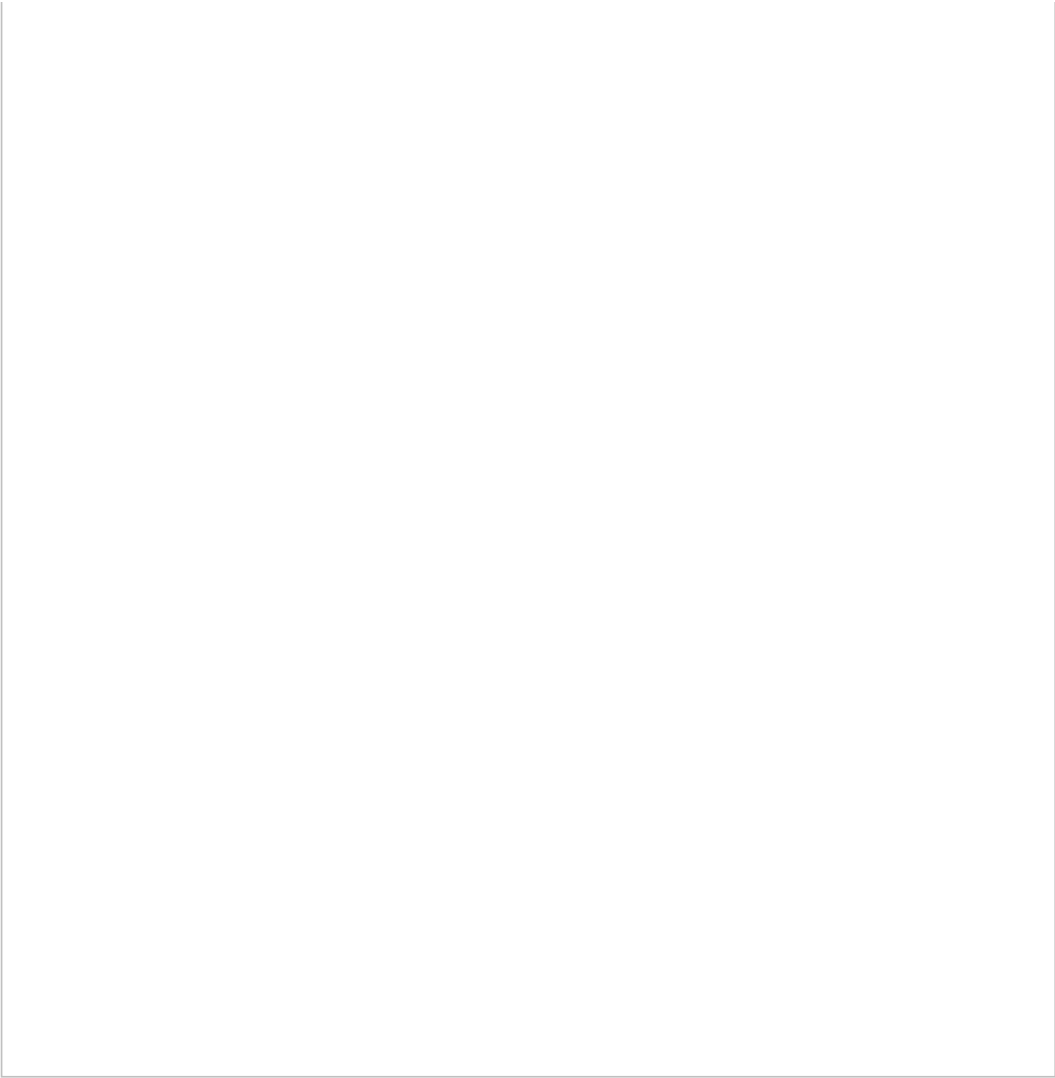

Chương 92

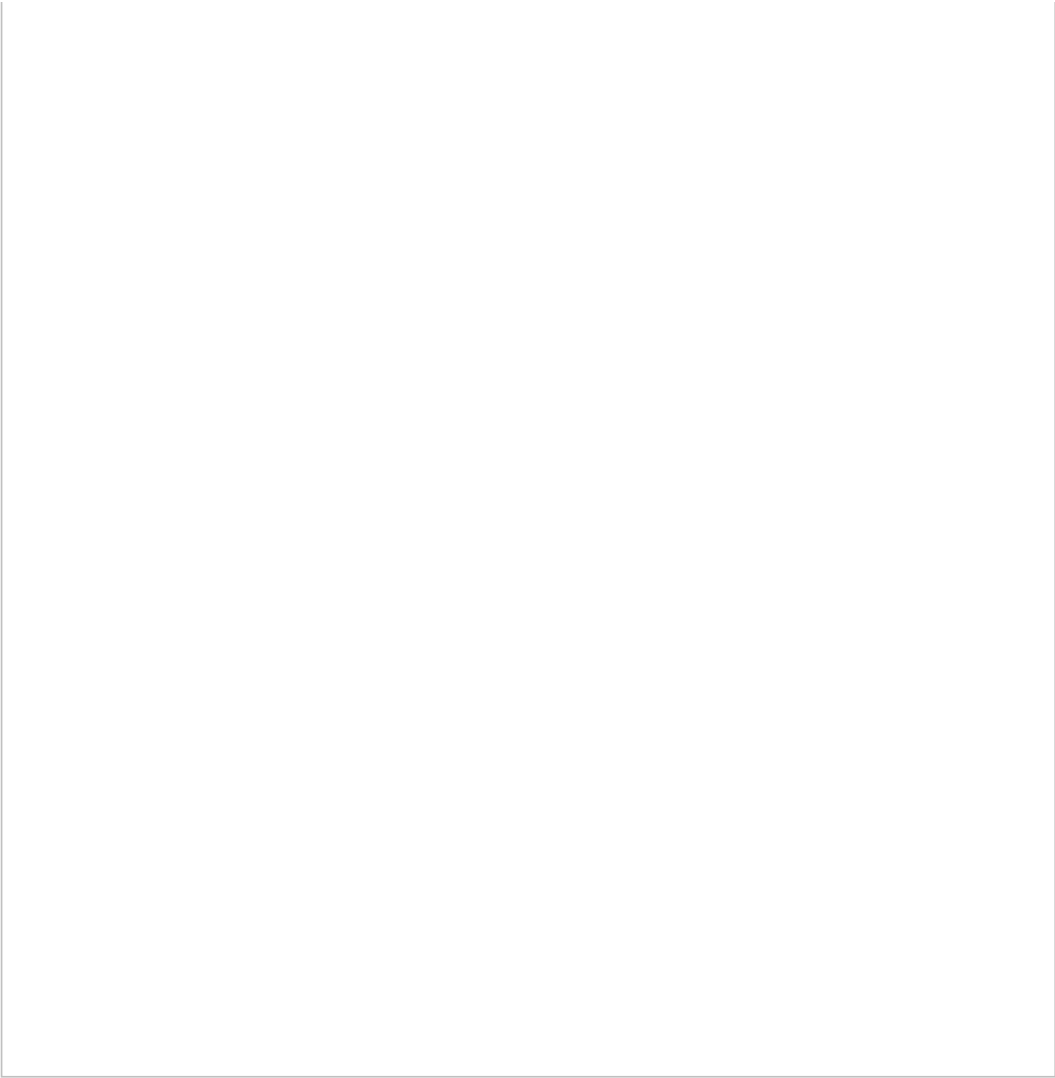

Chương 93

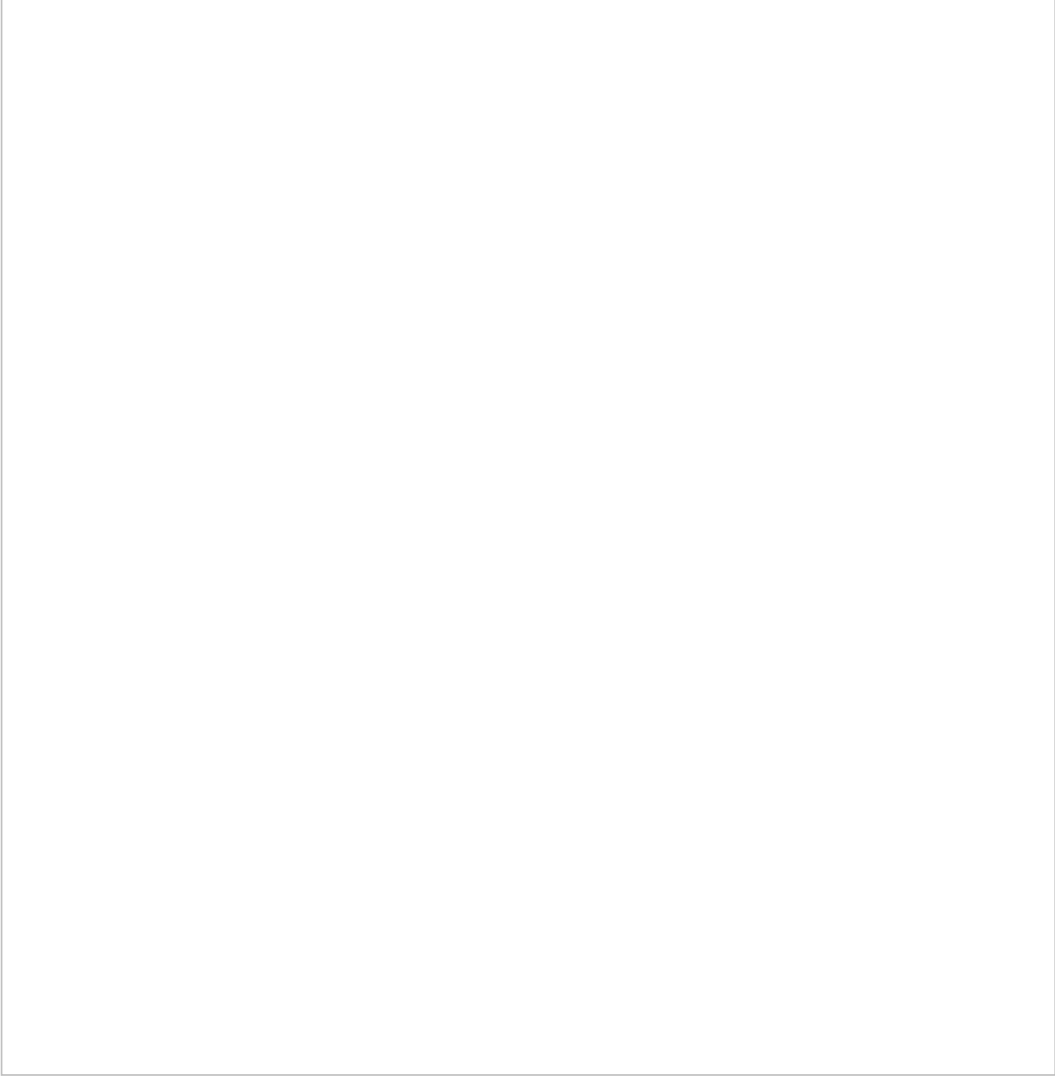

Chương 94

Chương 95

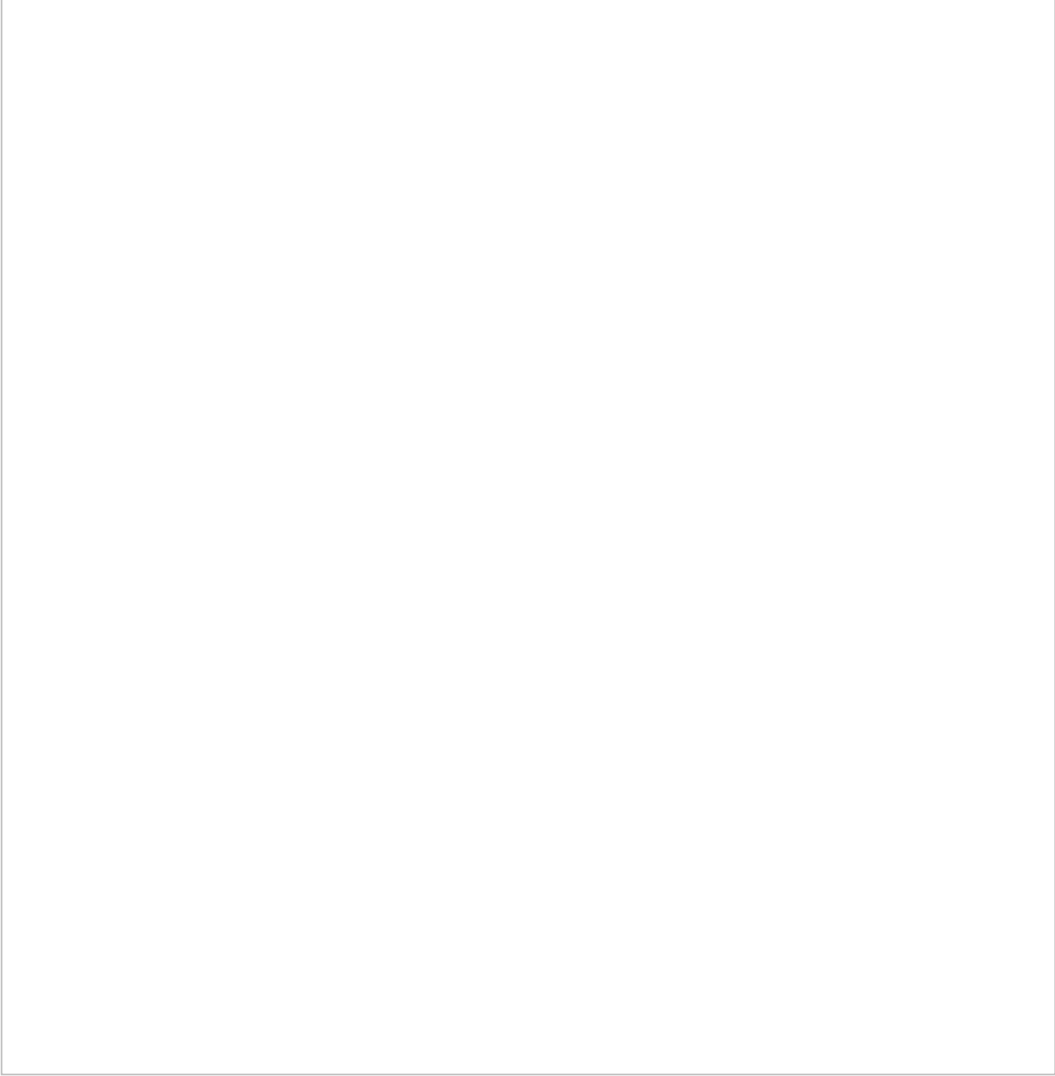

Chương 96

Chương 97

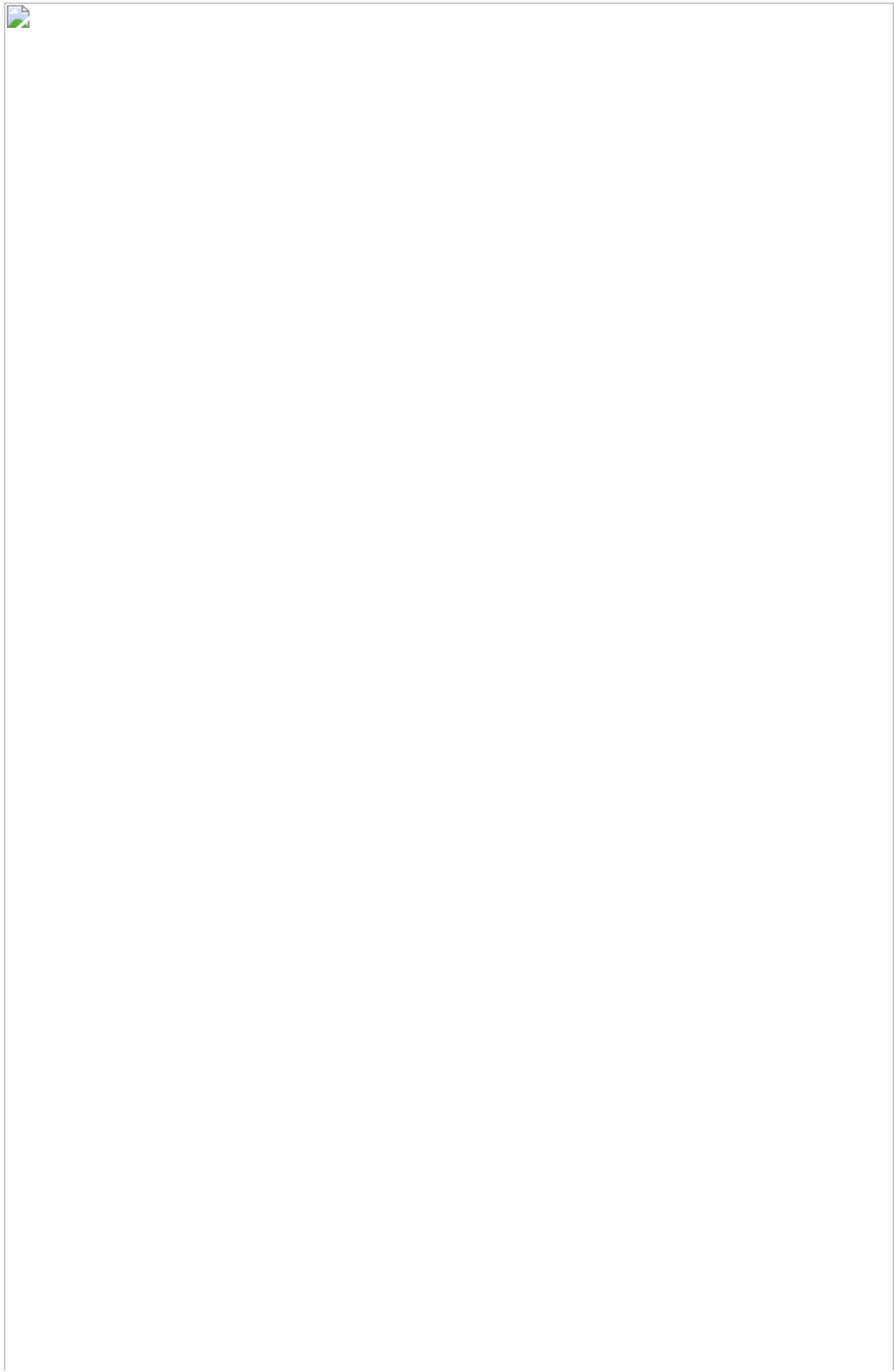

Chương 98

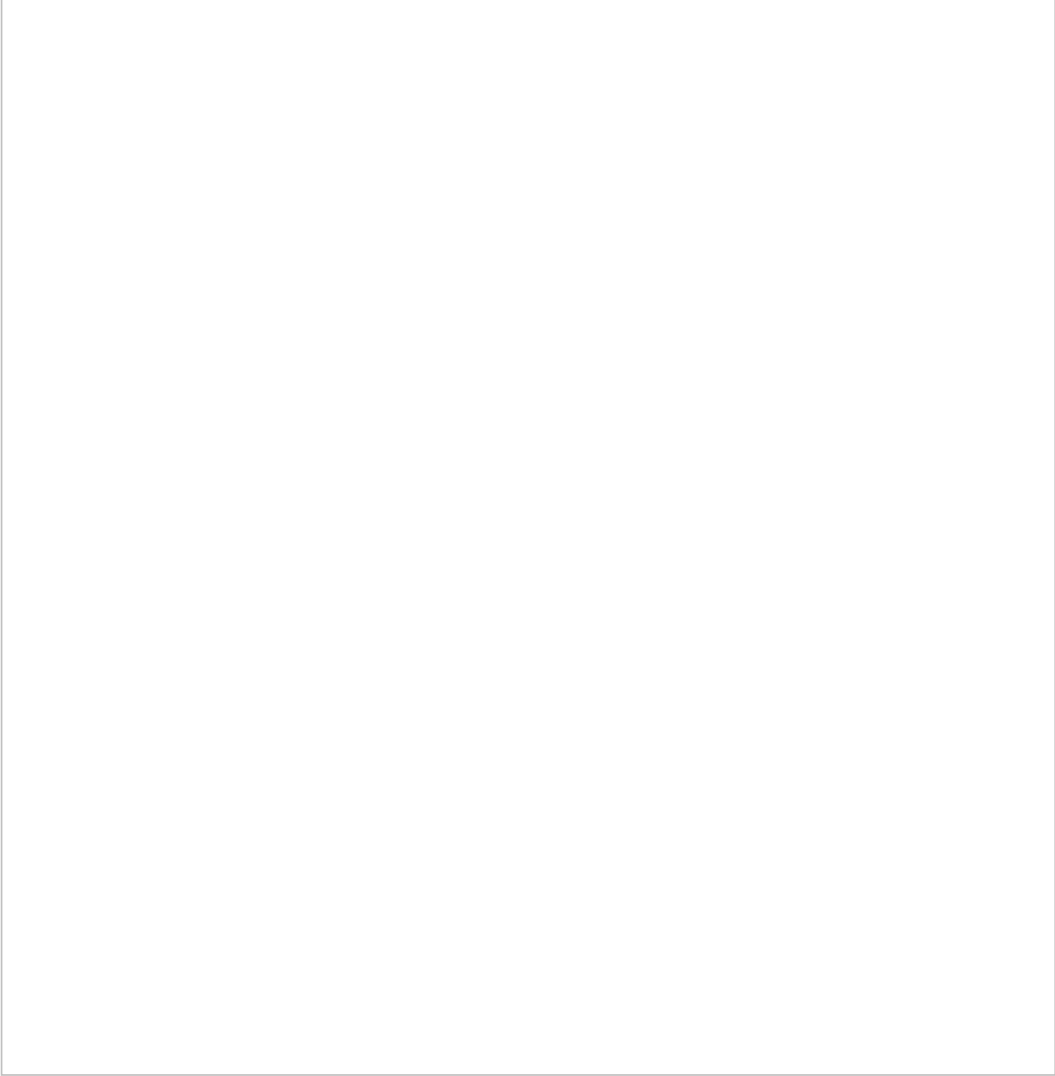

Chương 99

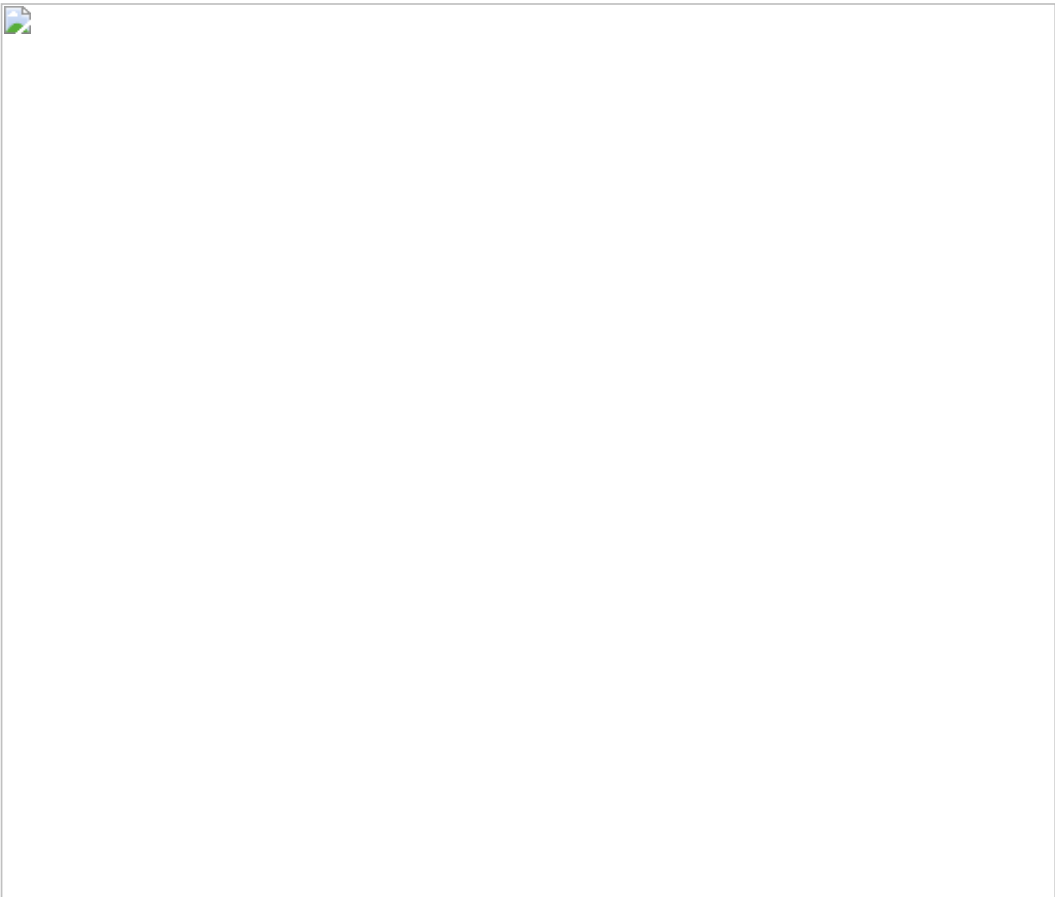
Chương 100

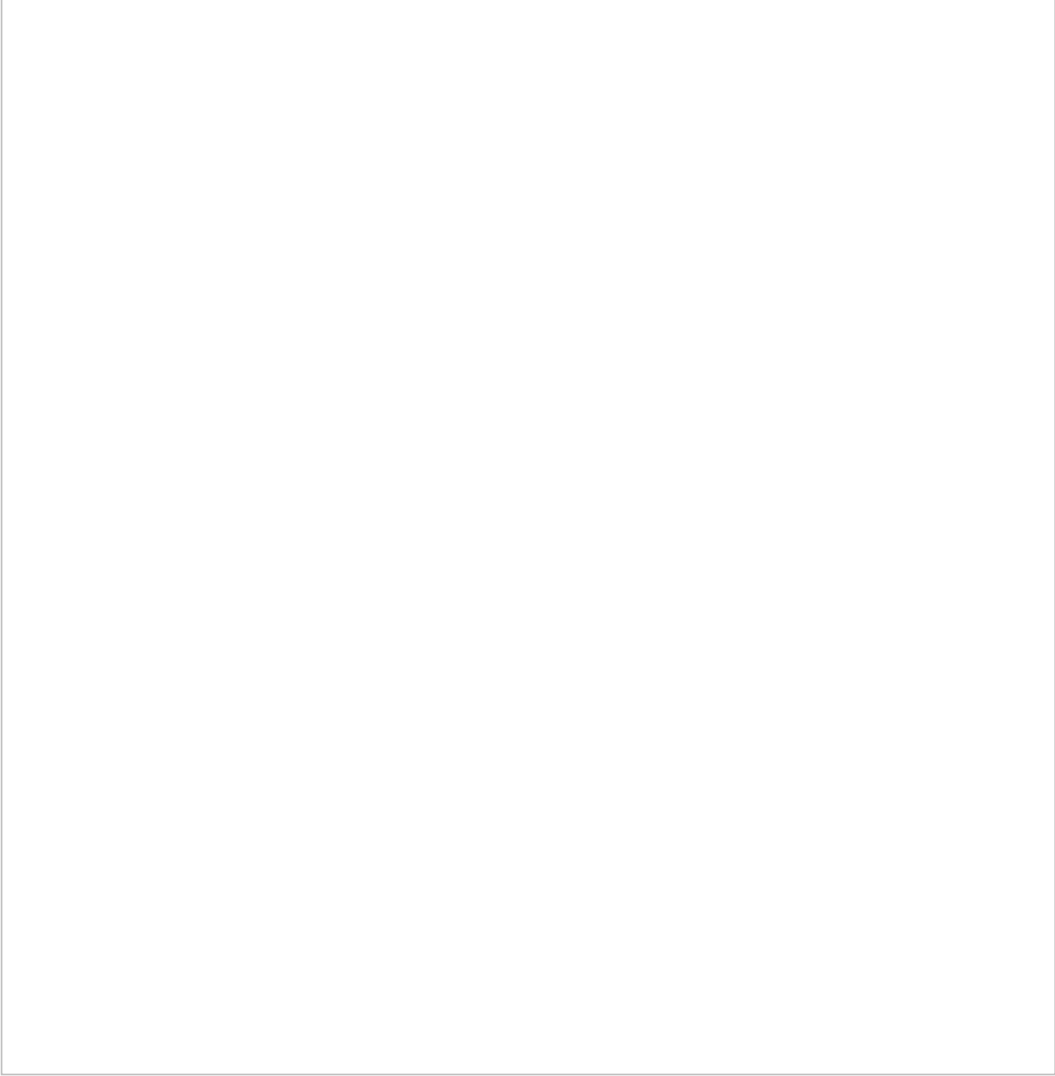

Chương 101

Chương 102

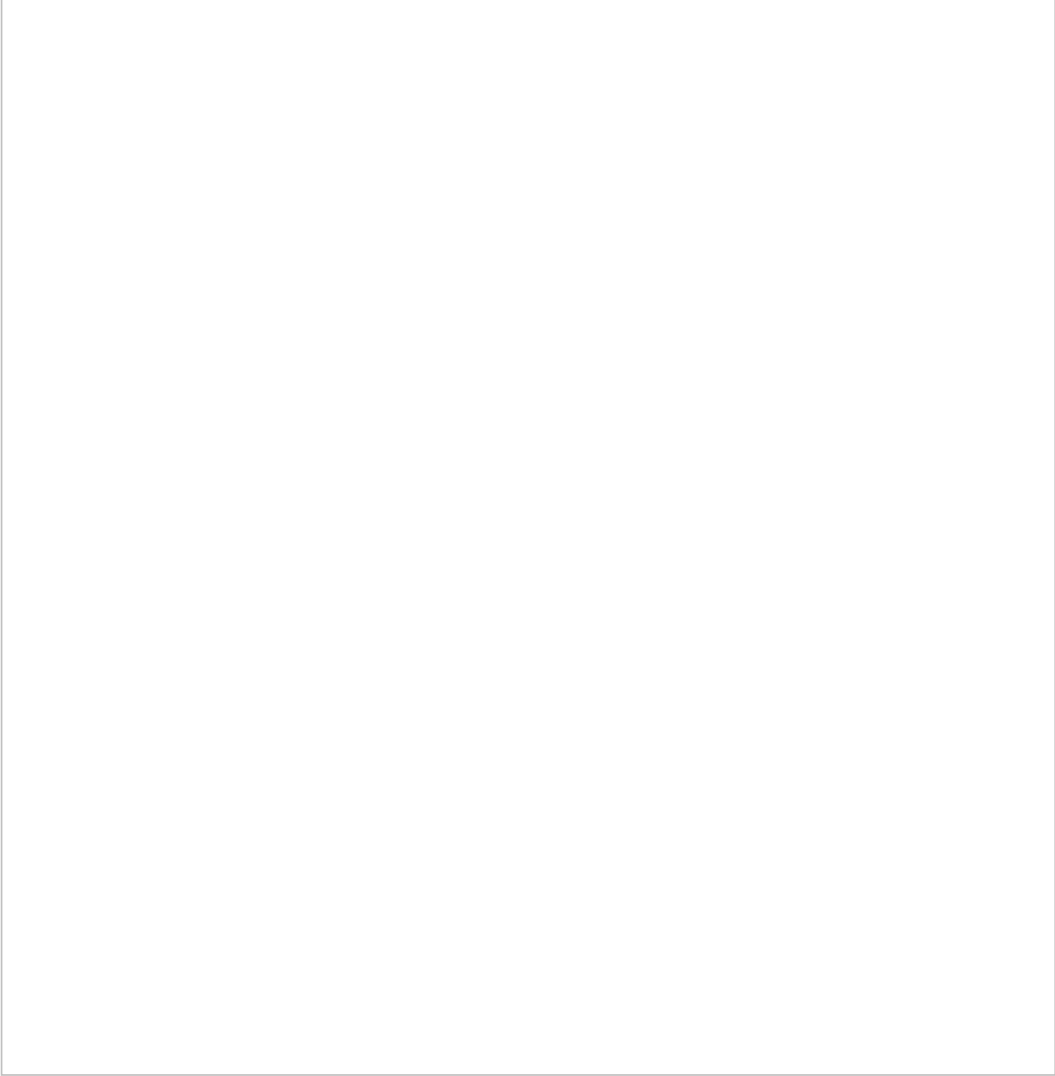

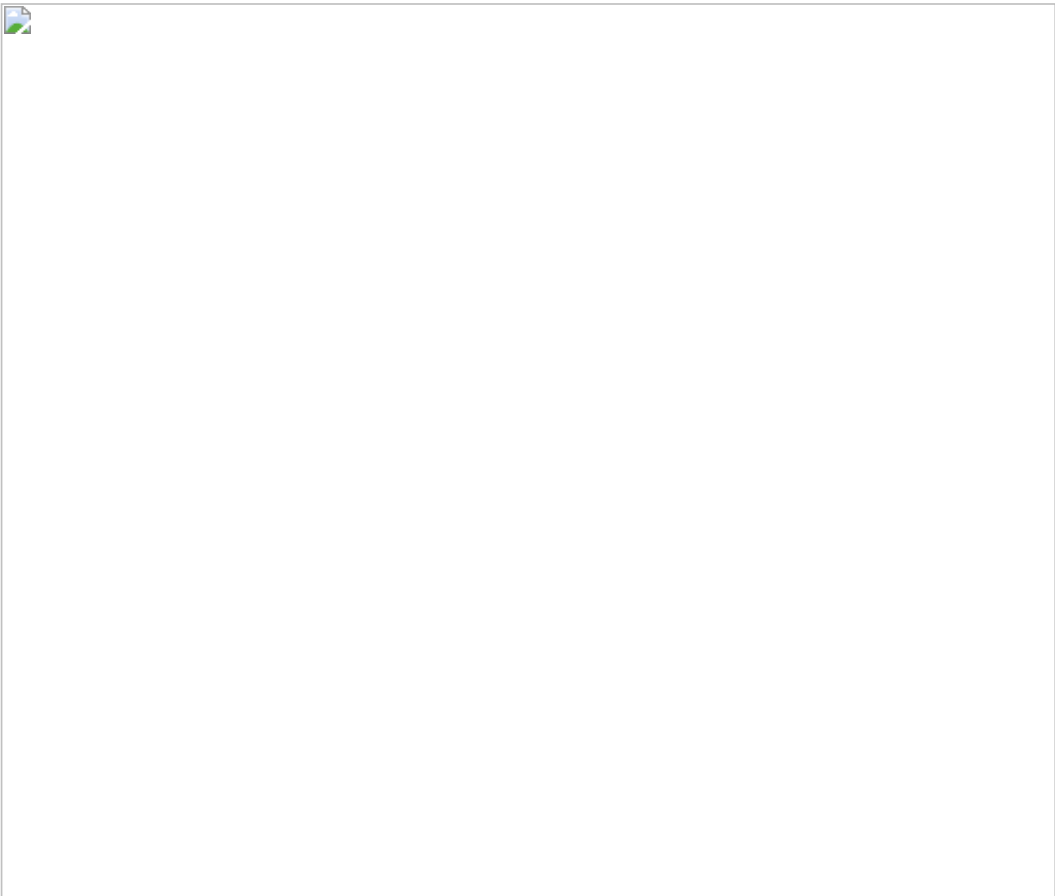
Chương 103

Chương 104

Chương 105

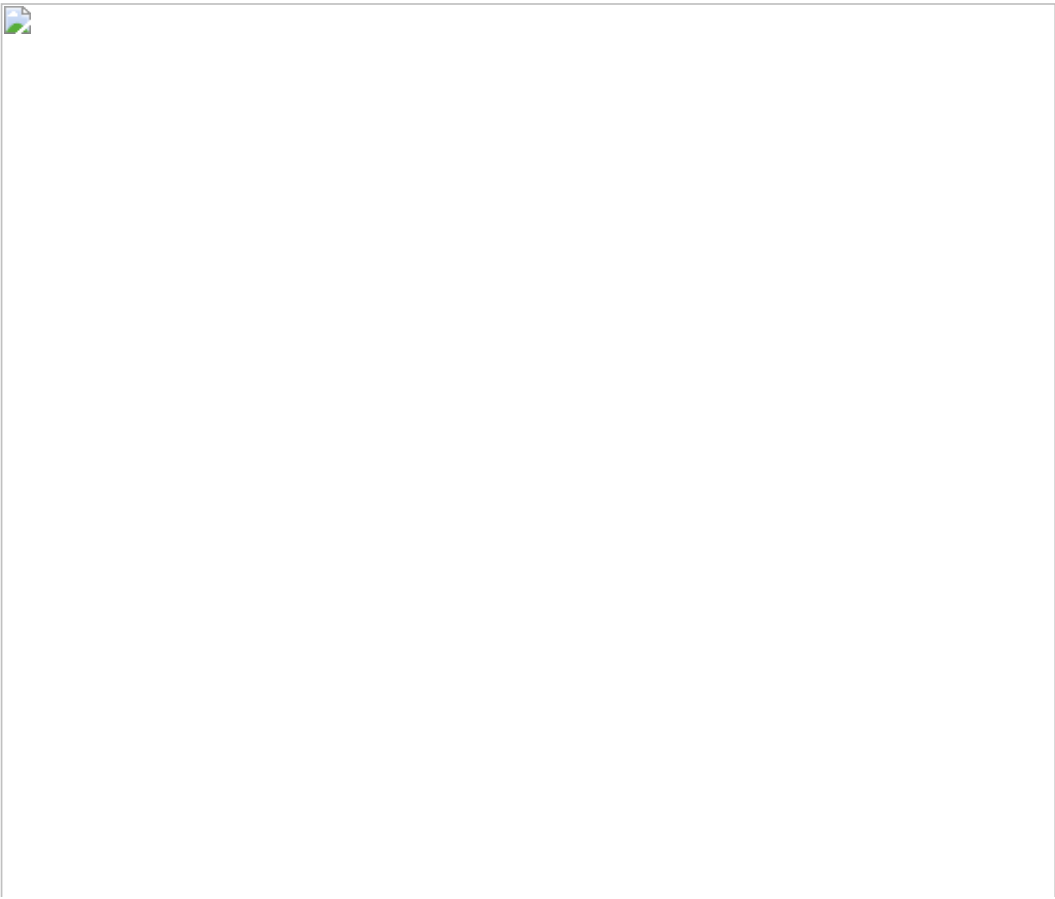
Chương 106

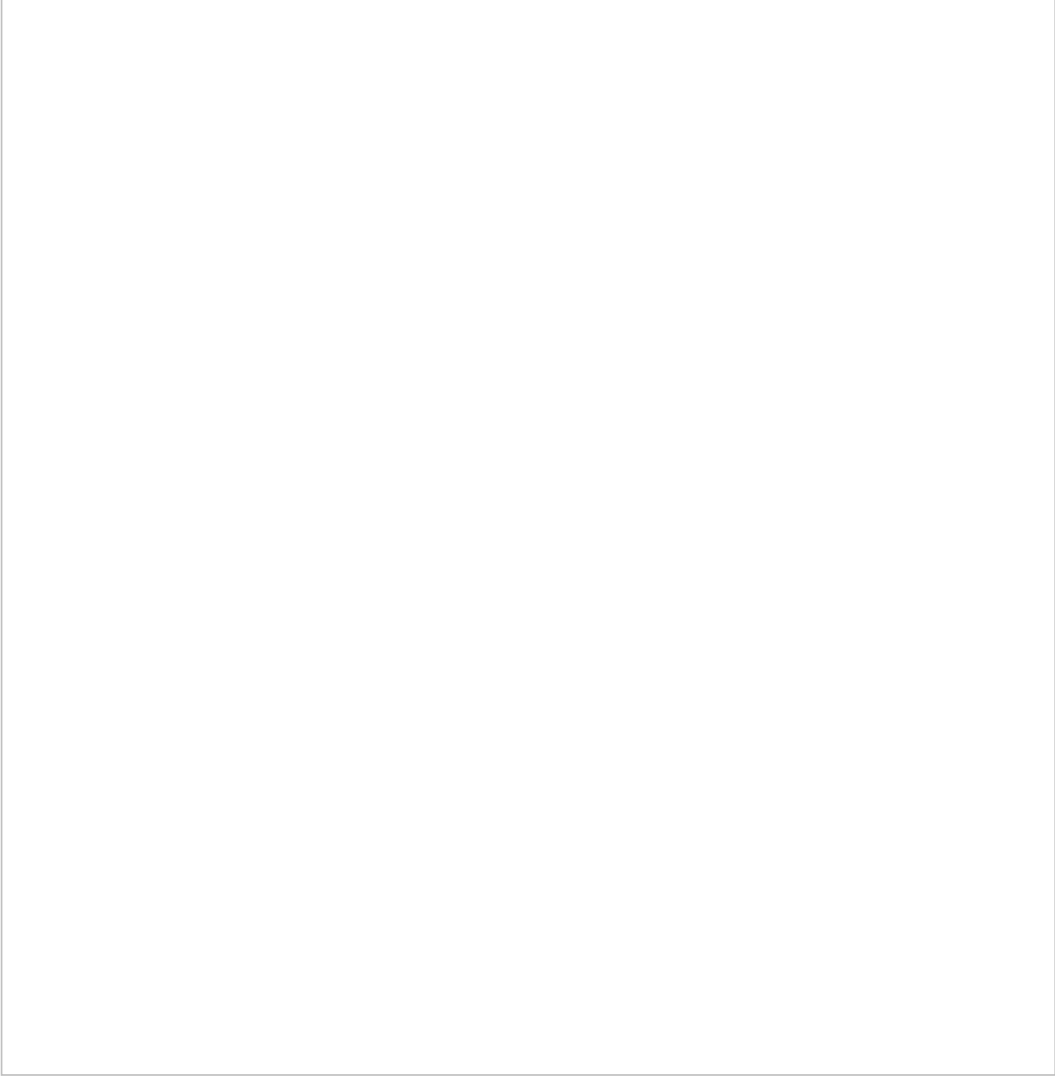

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

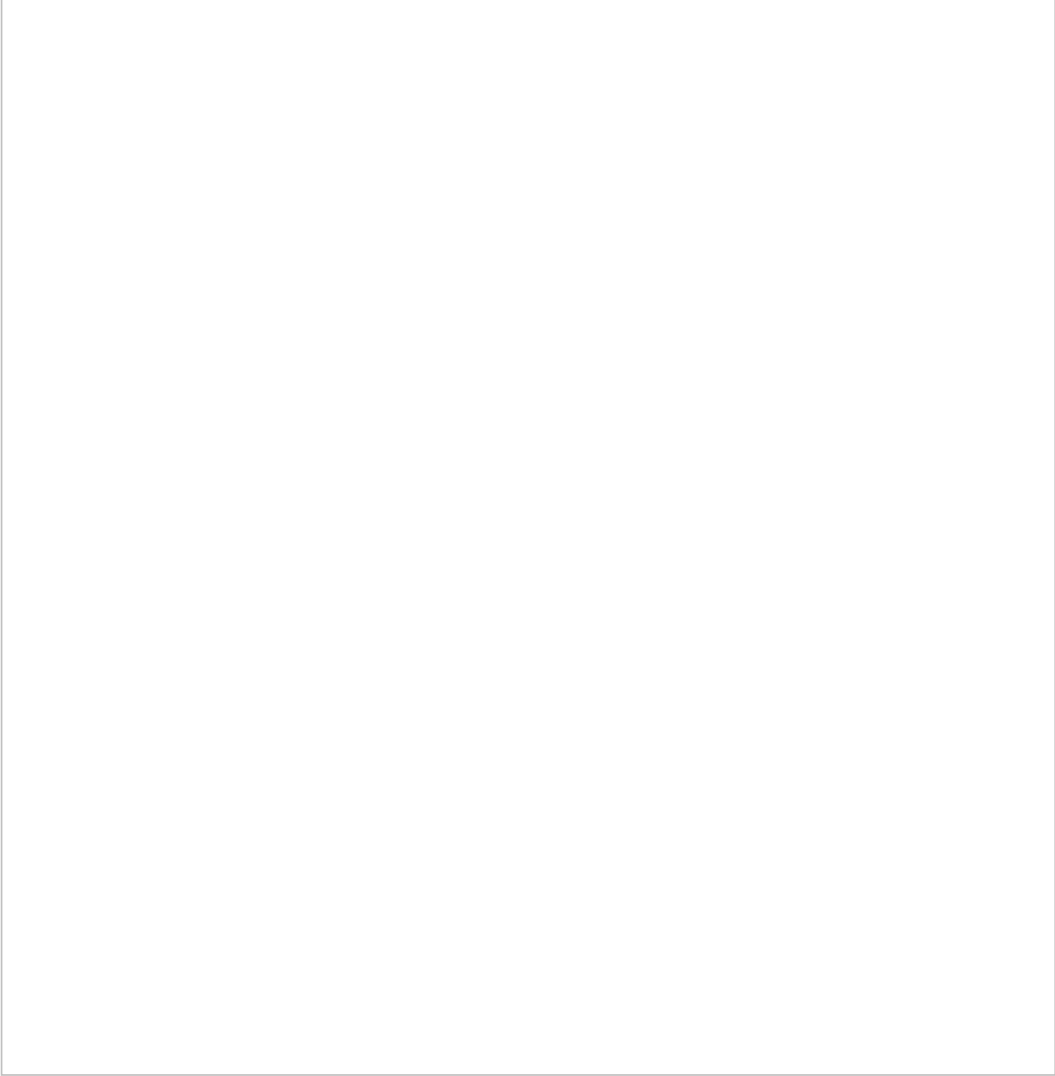

Chương 111

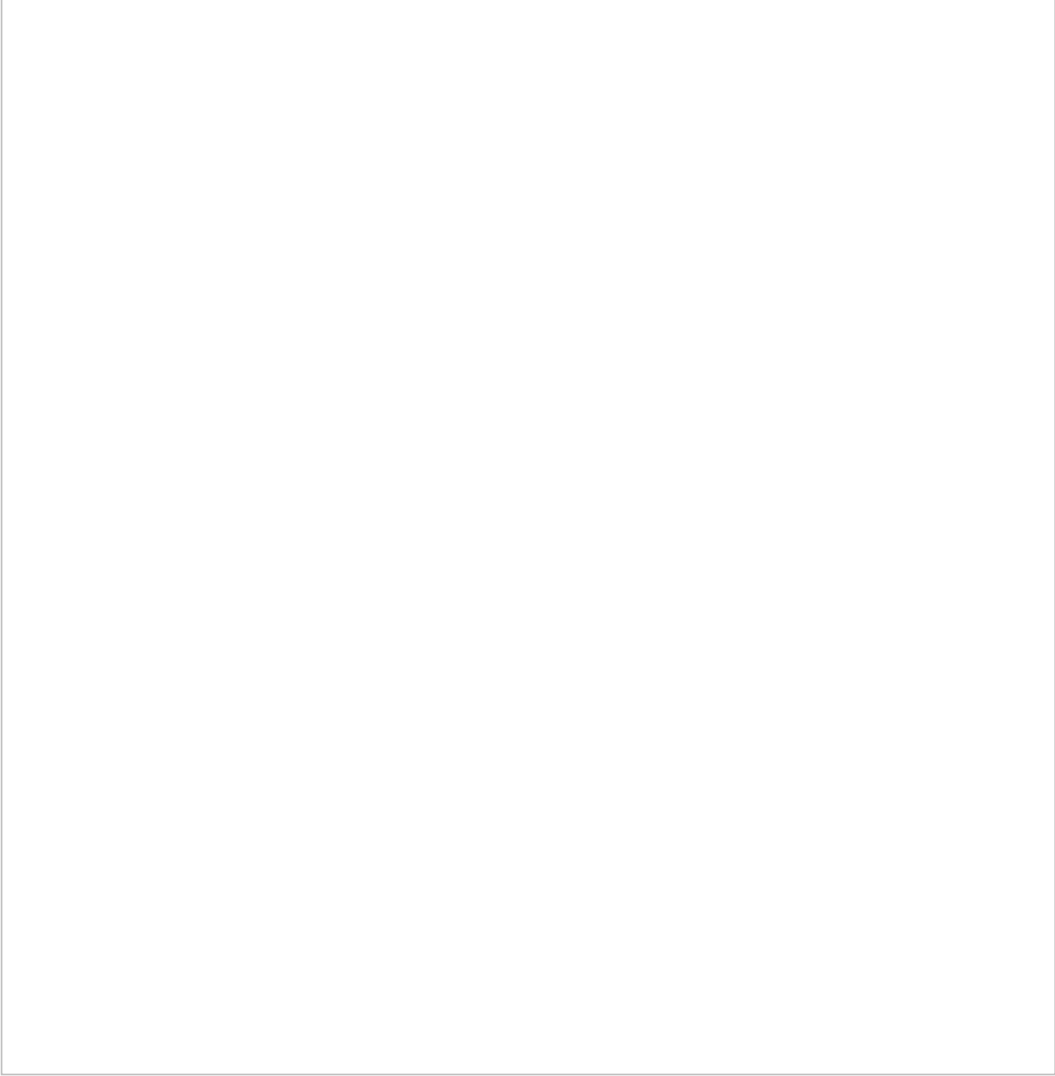

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

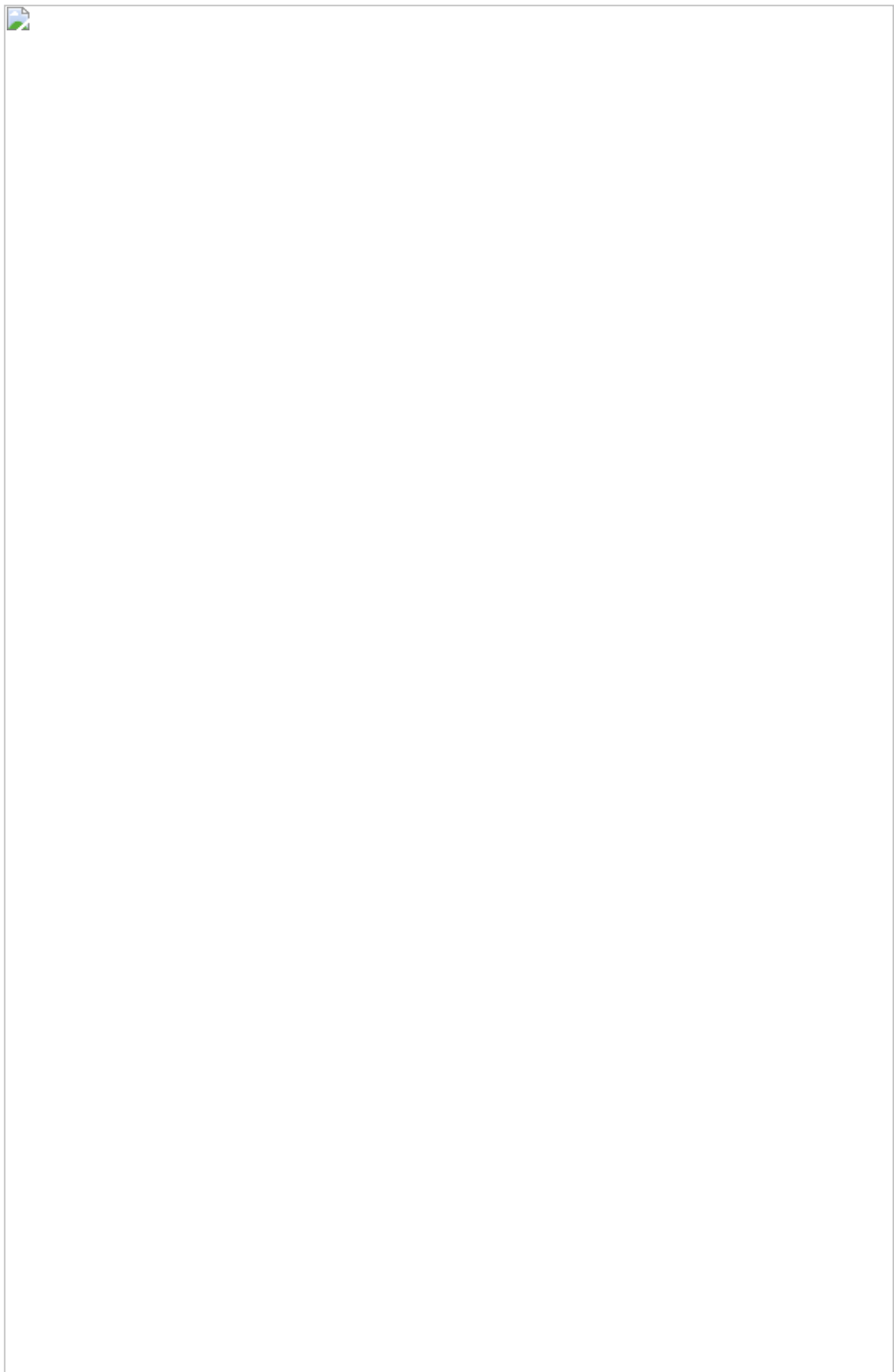

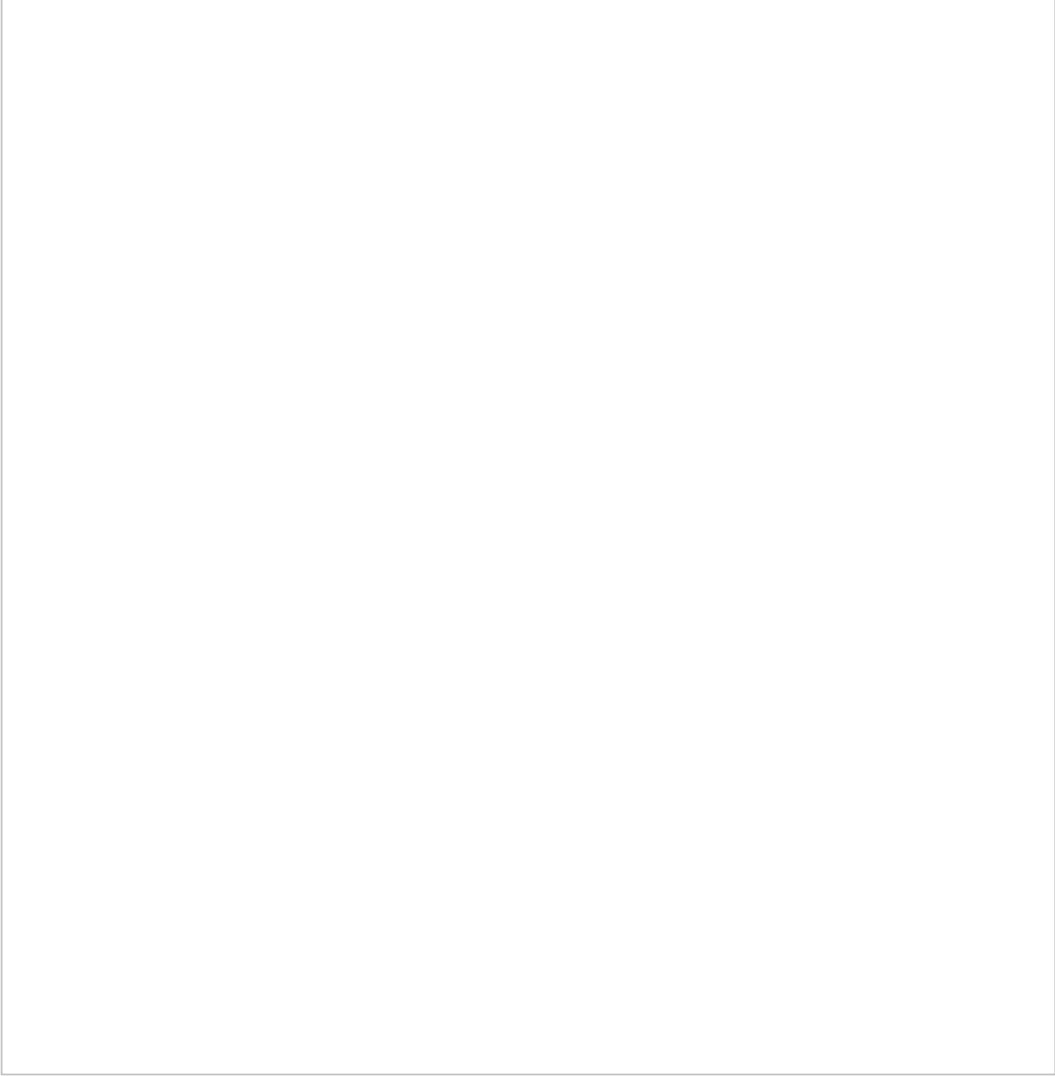

Chương 123

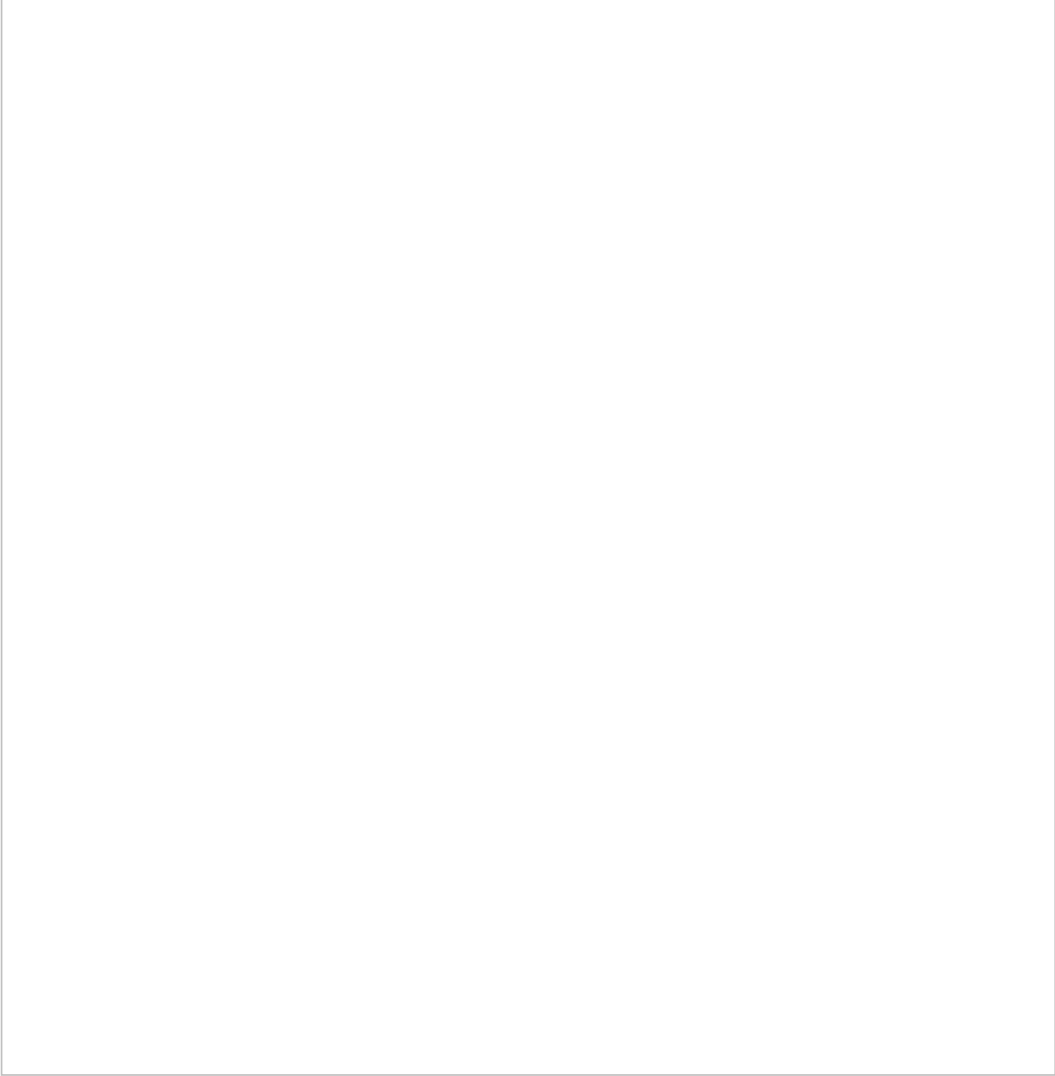

Chương 124

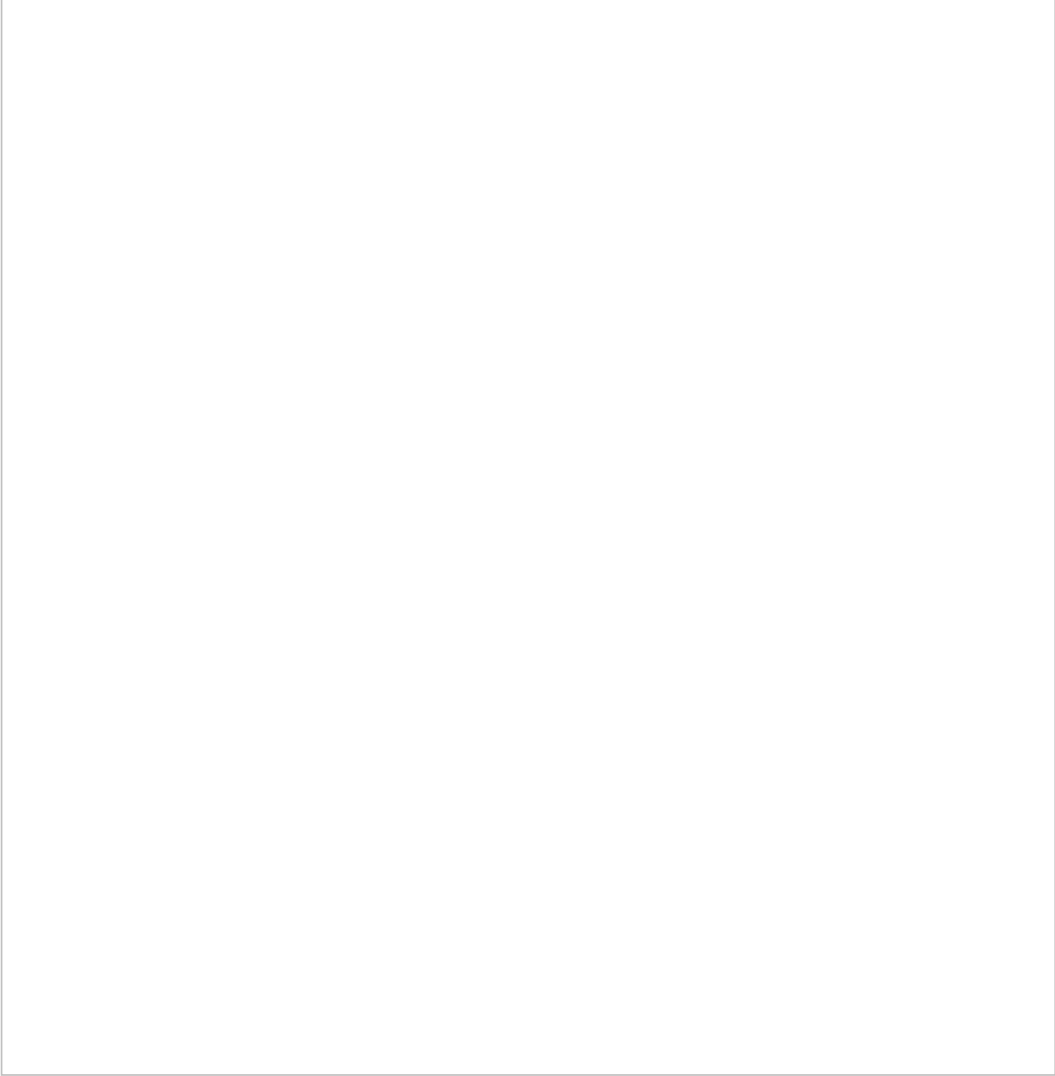

Chương 125

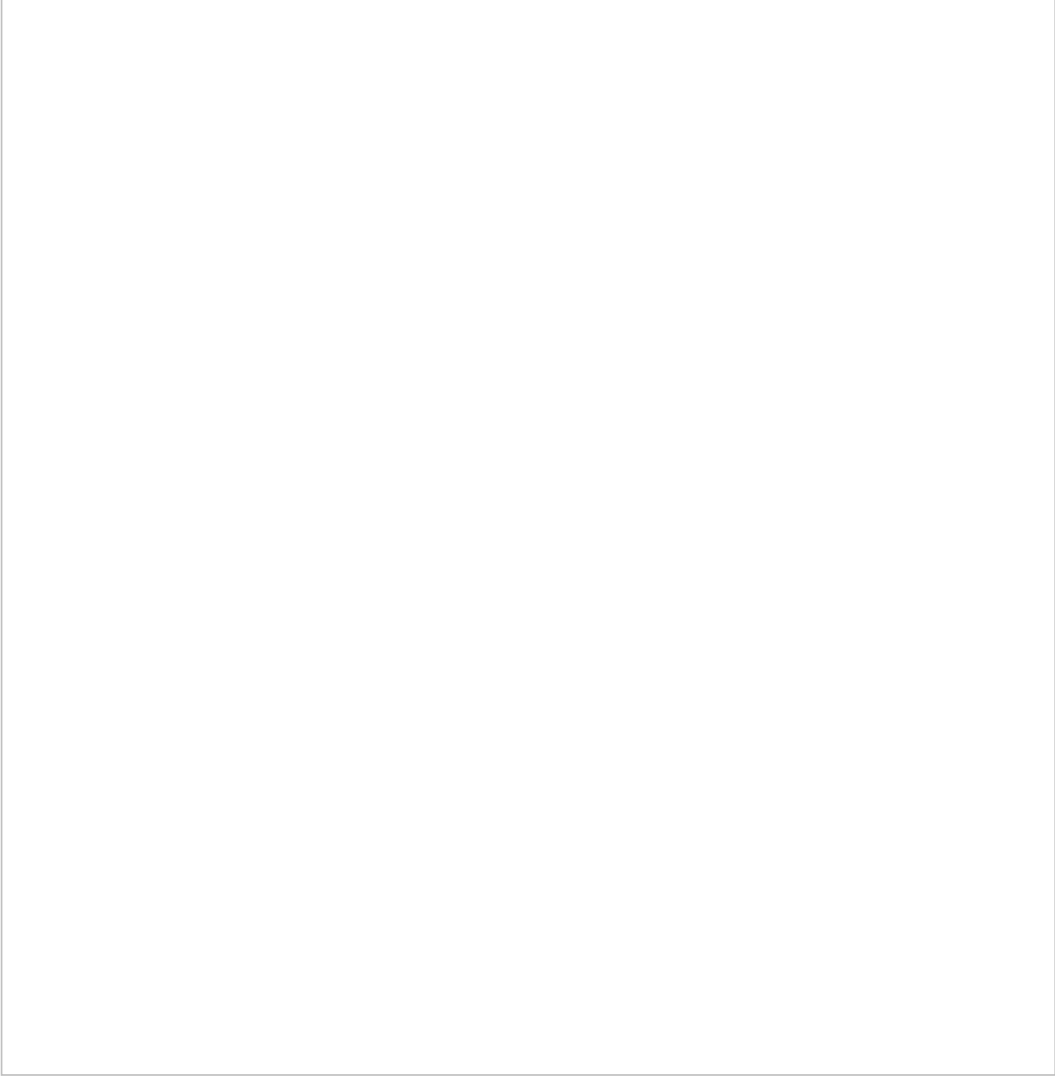

Chương 126

Chương 127

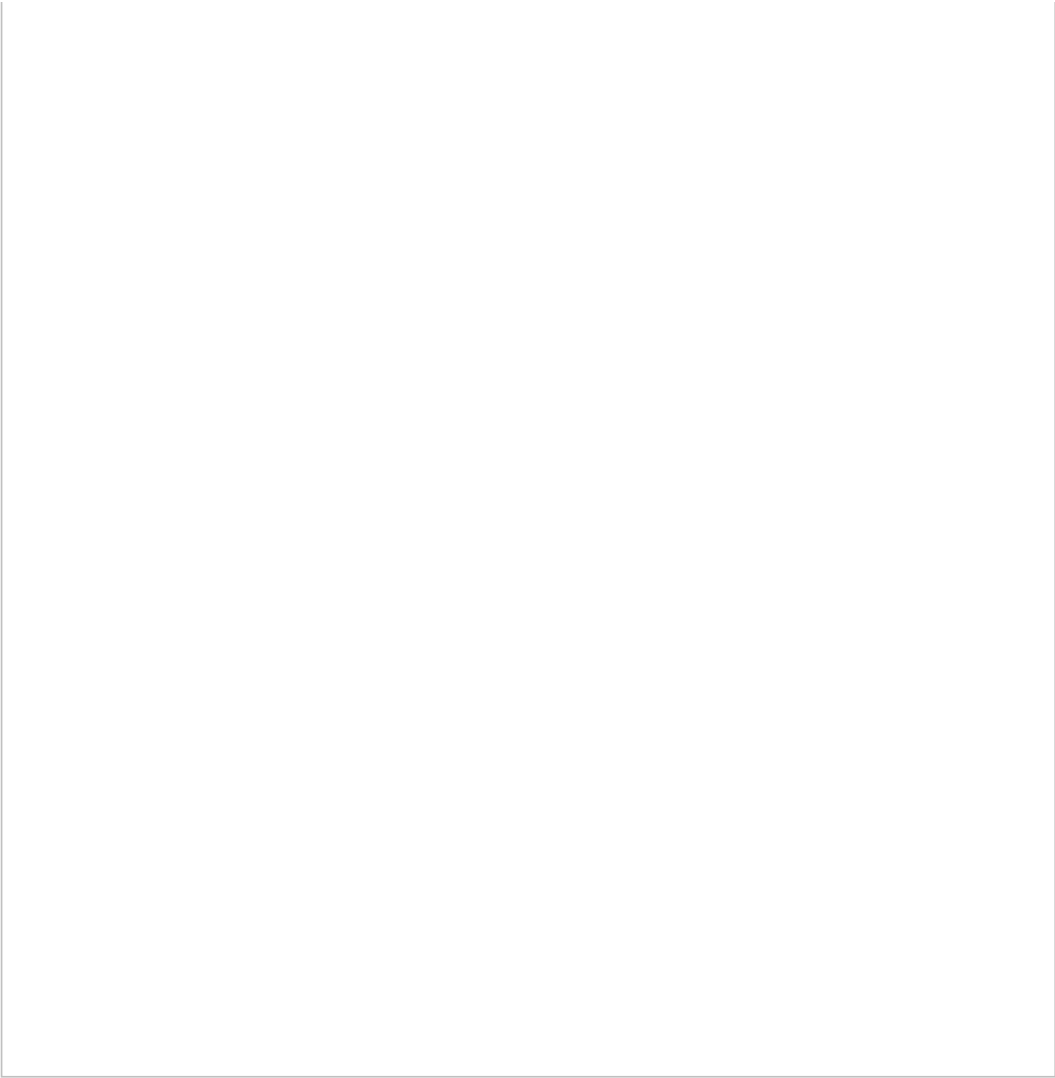

Chương 128

Chương 129

Chương 130

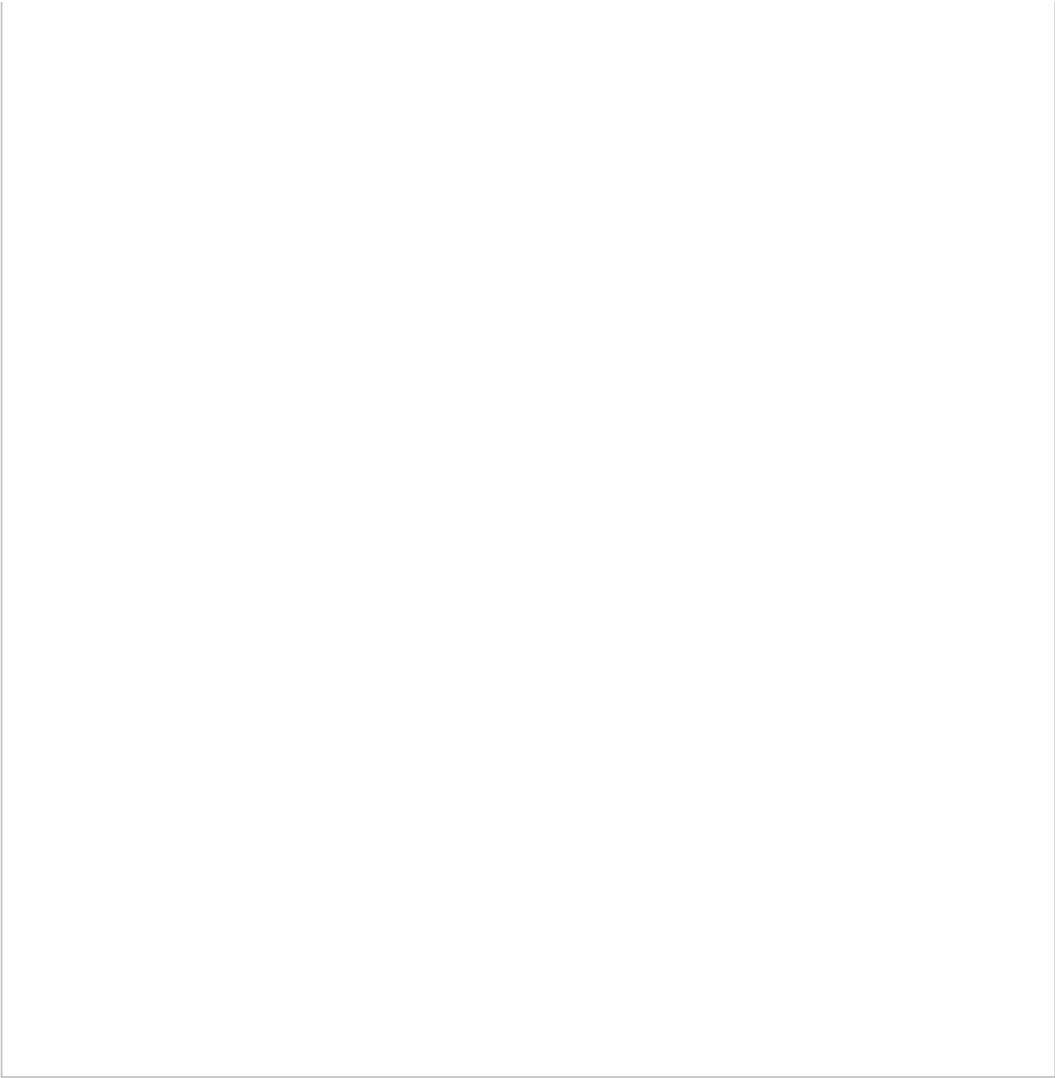

Chương 131

Chương 132

Chương 133

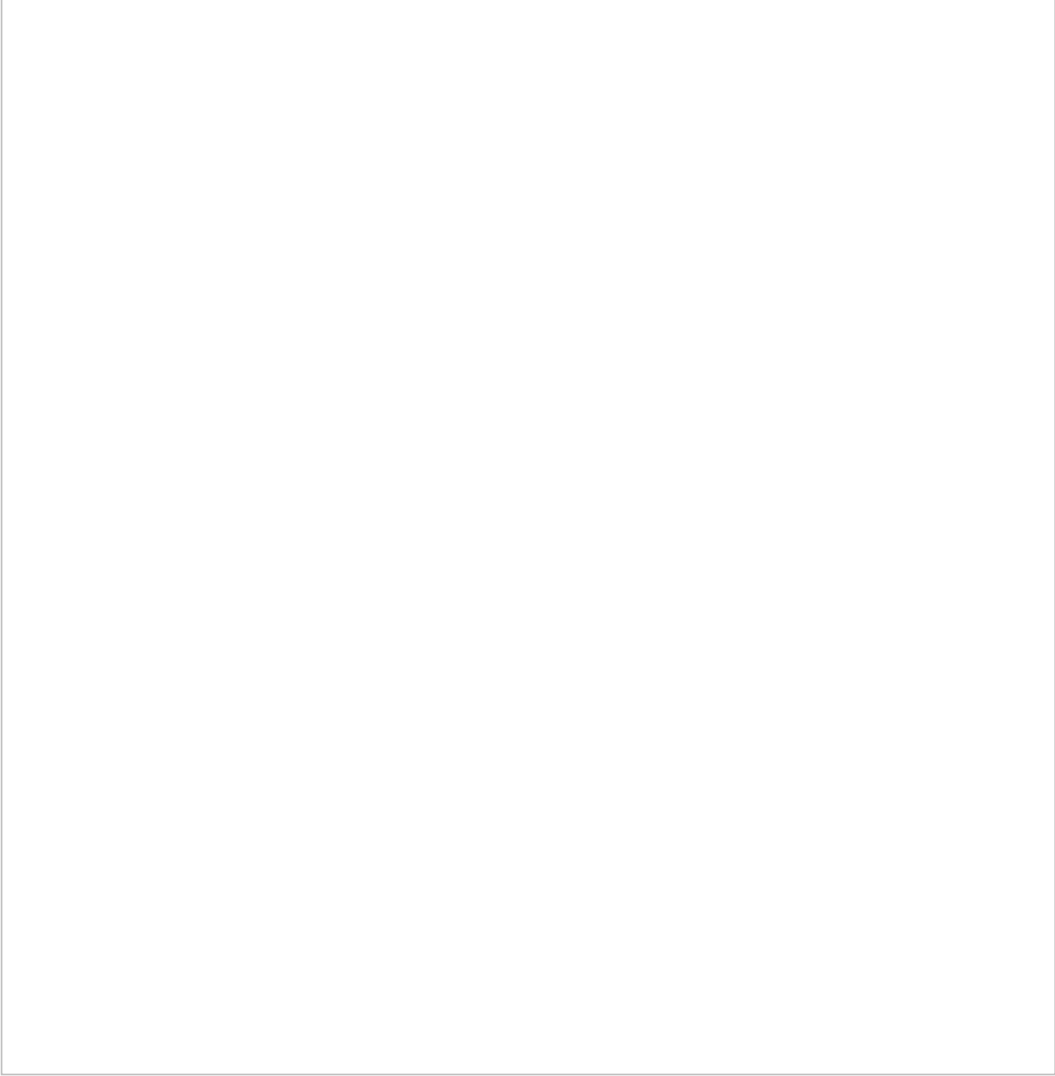

Chương 134

Chương 135

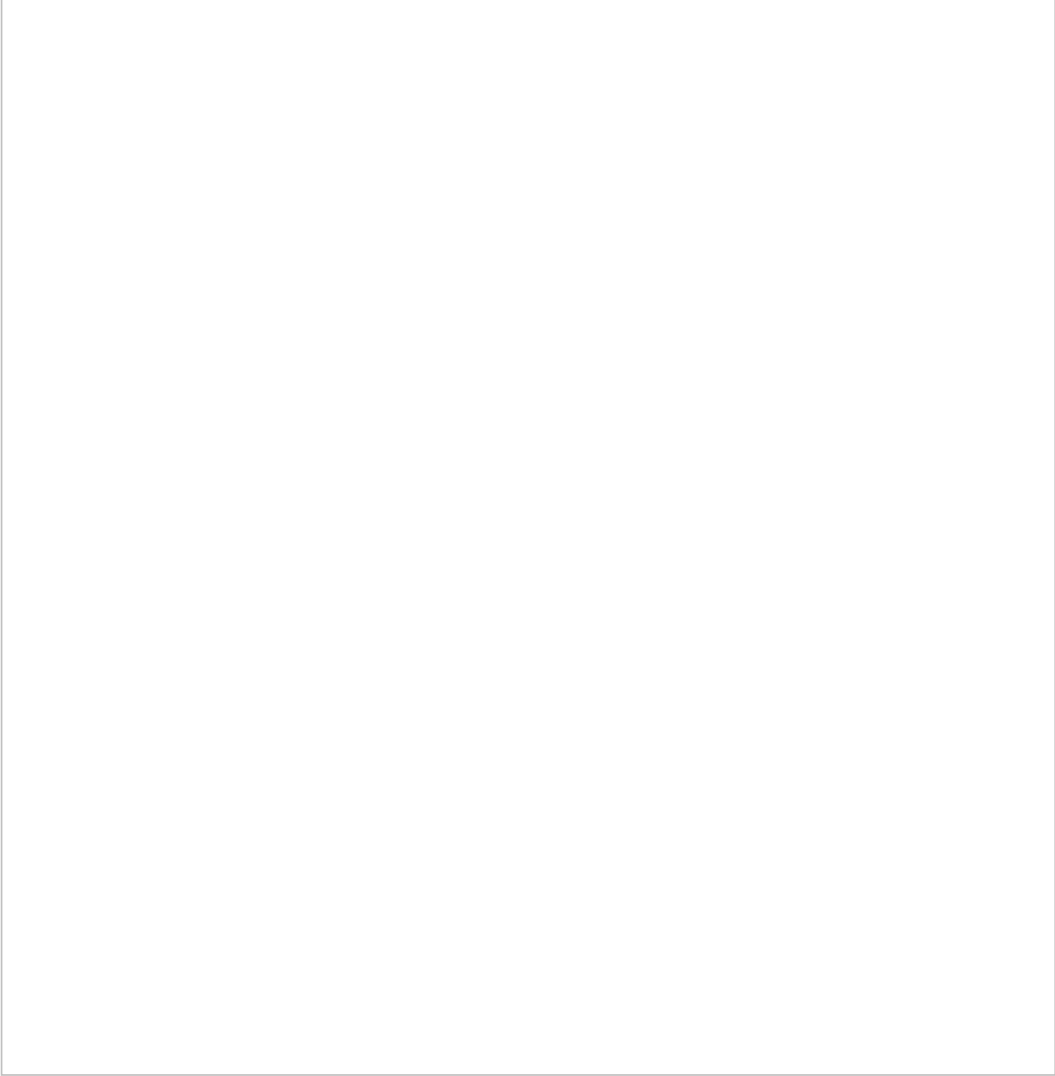

Chương 136

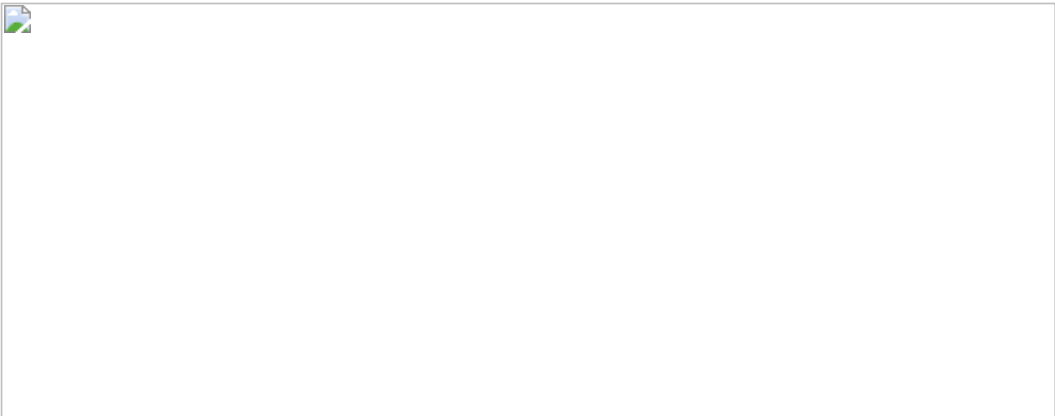
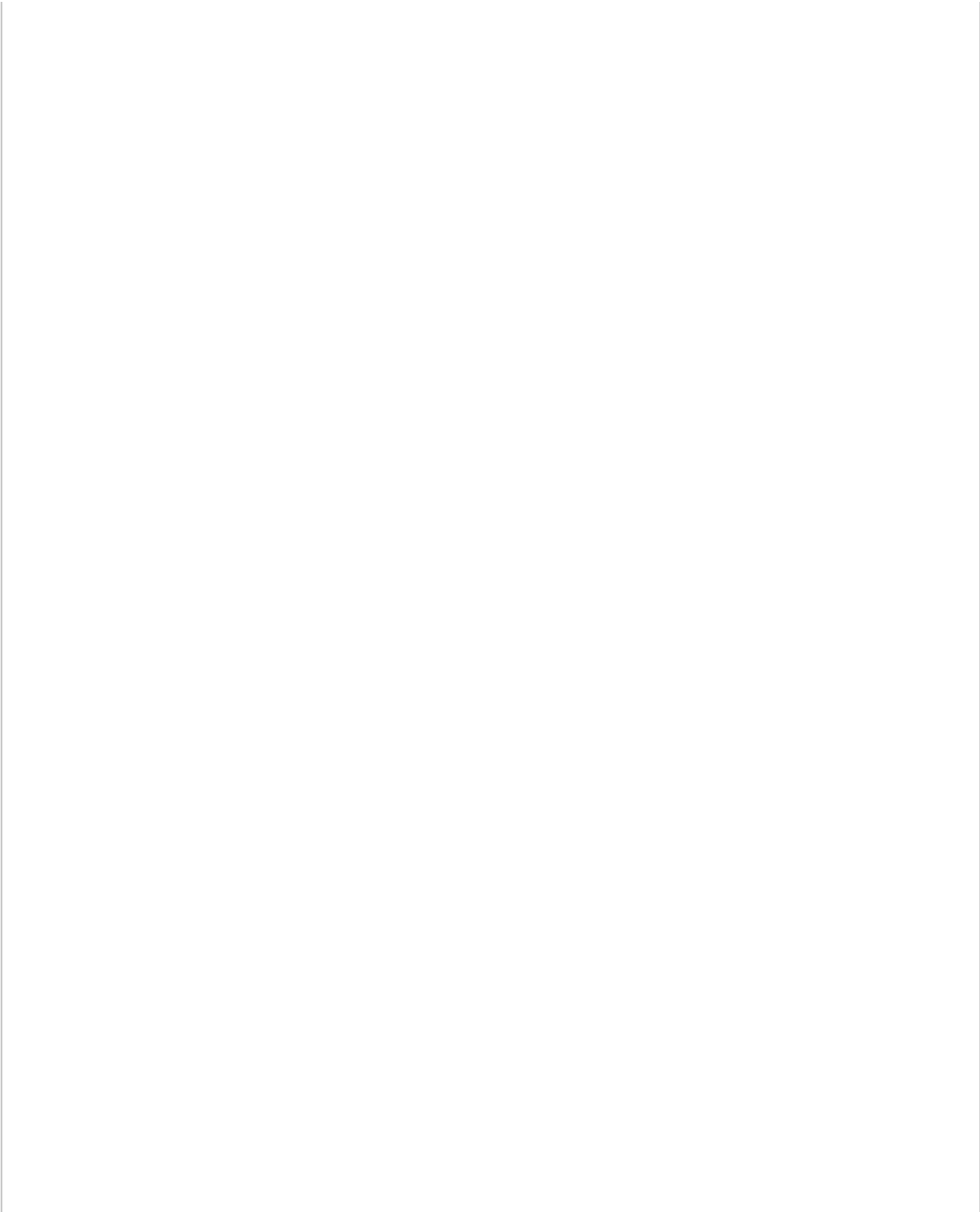

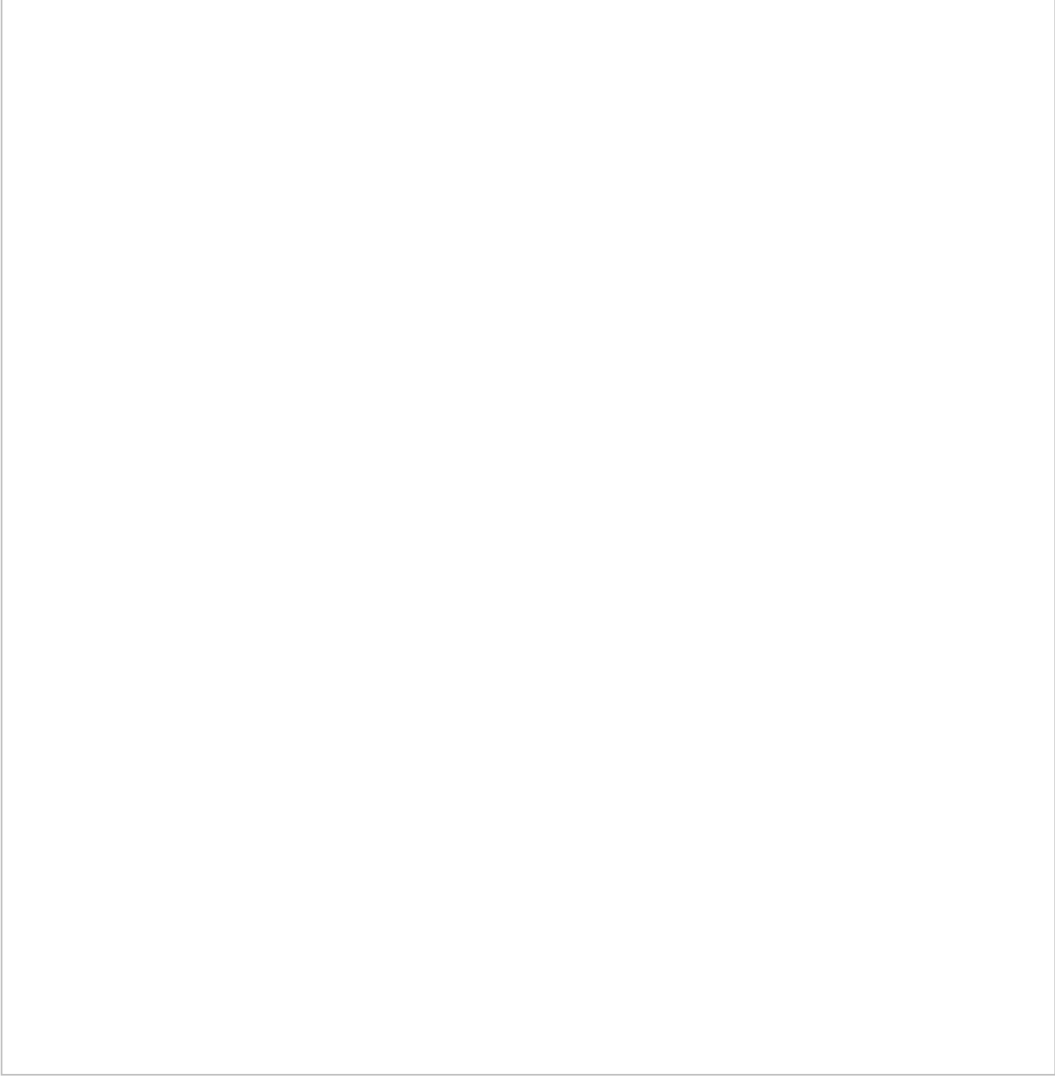

Chương 137

Chương 138

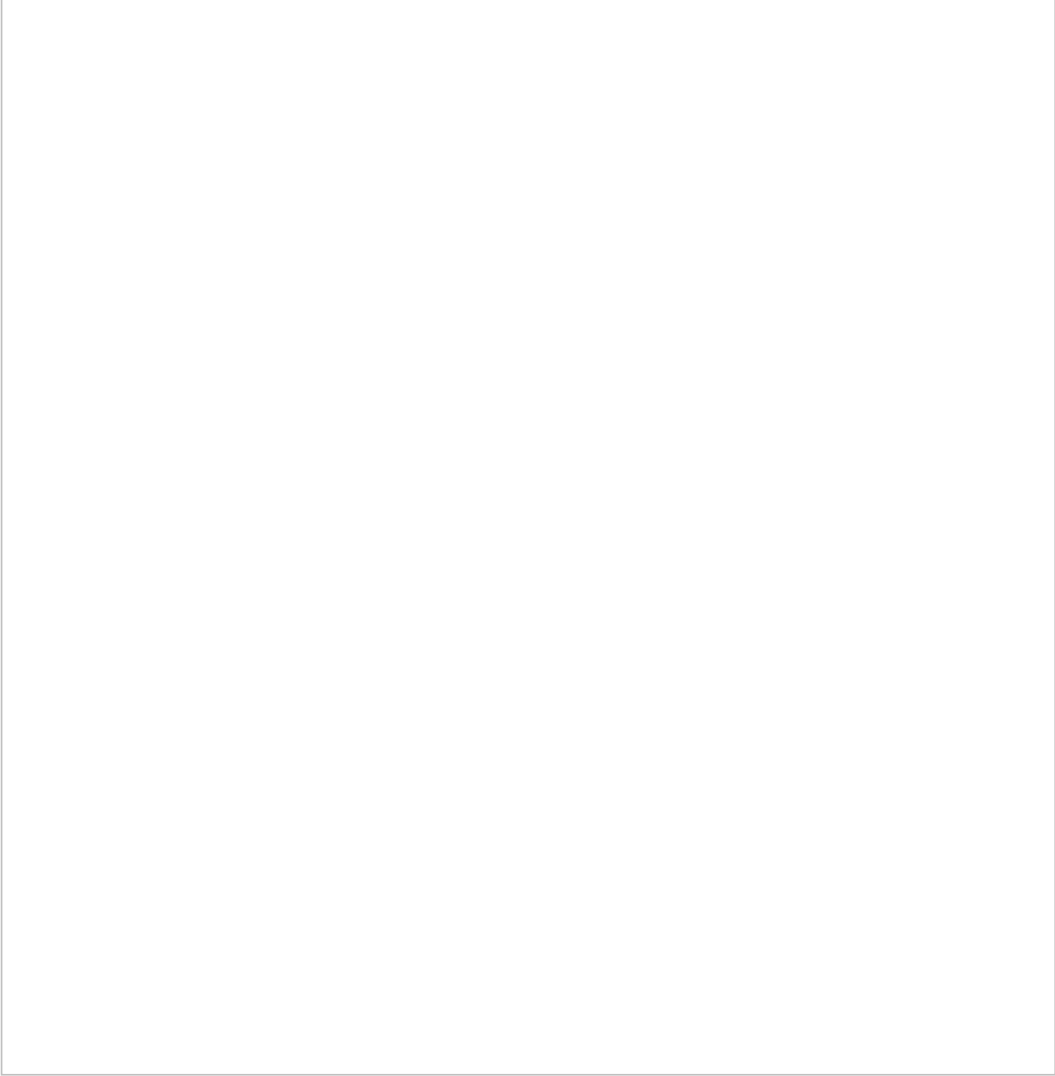

Chương 139

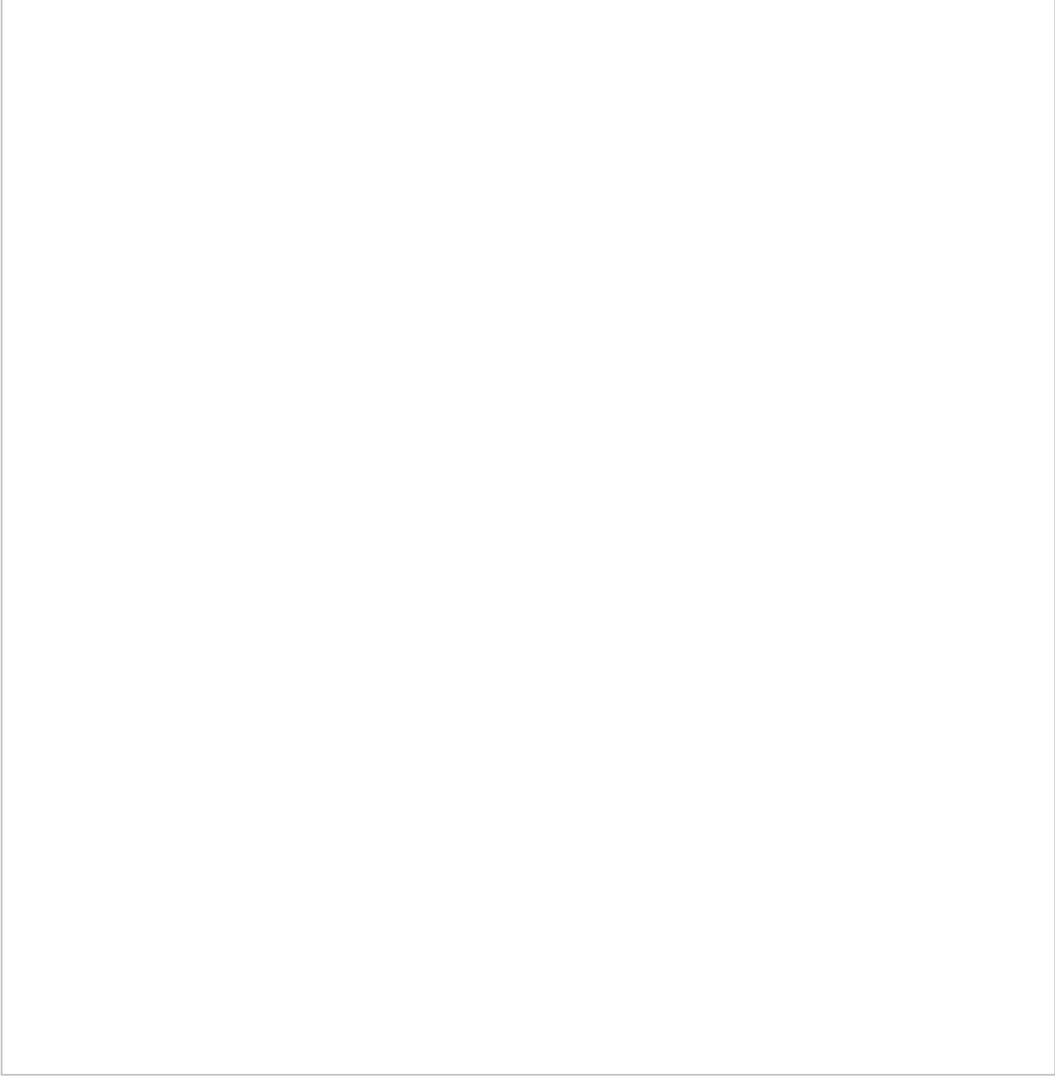

Chương 140

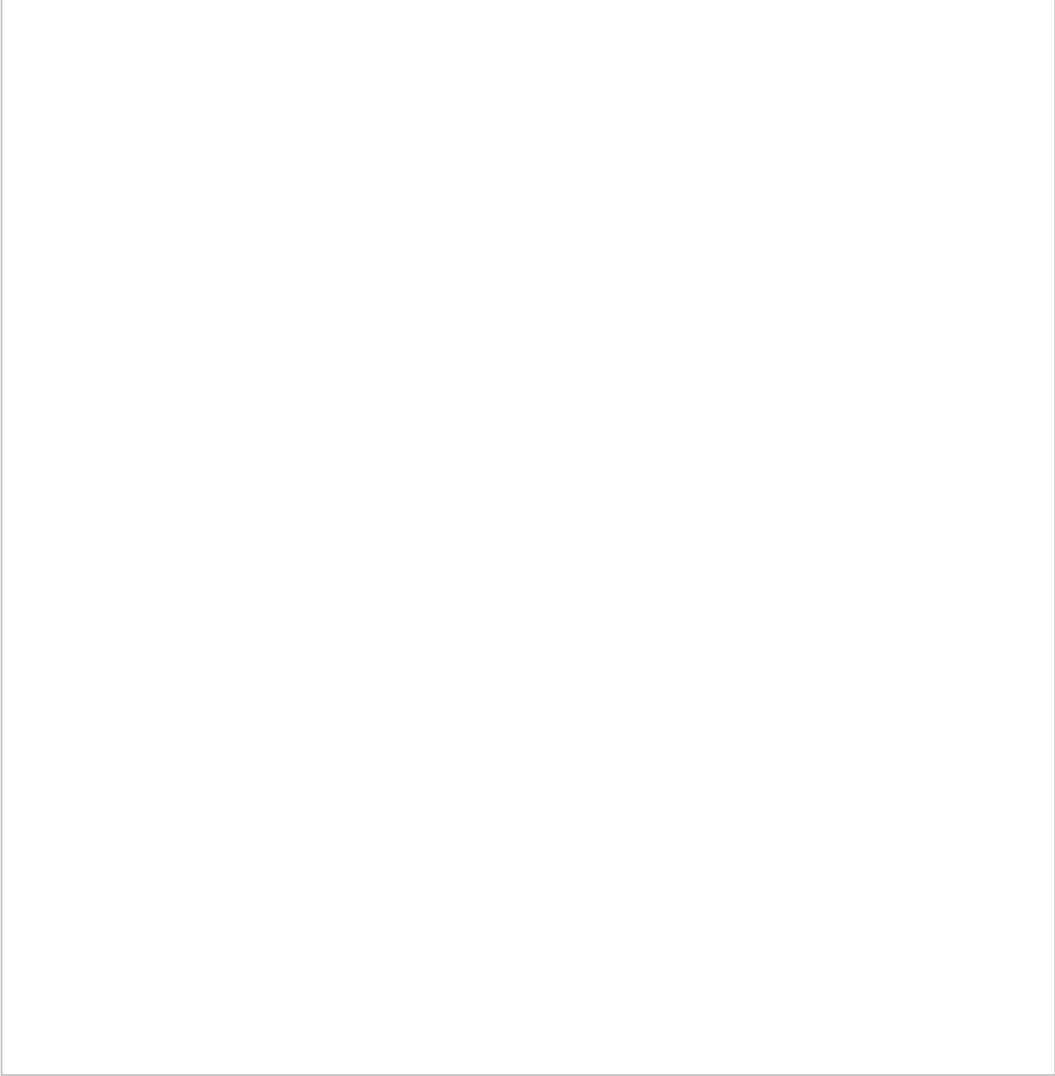

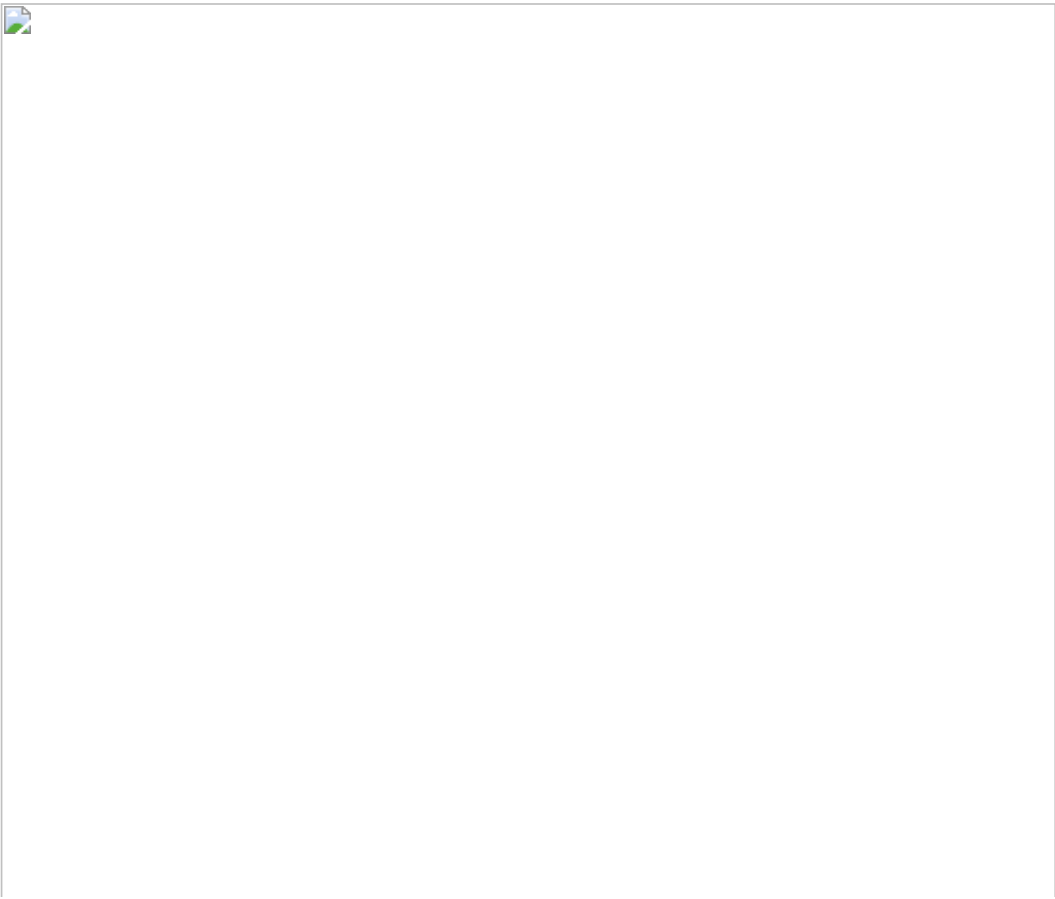
Chương 141

Chương 142

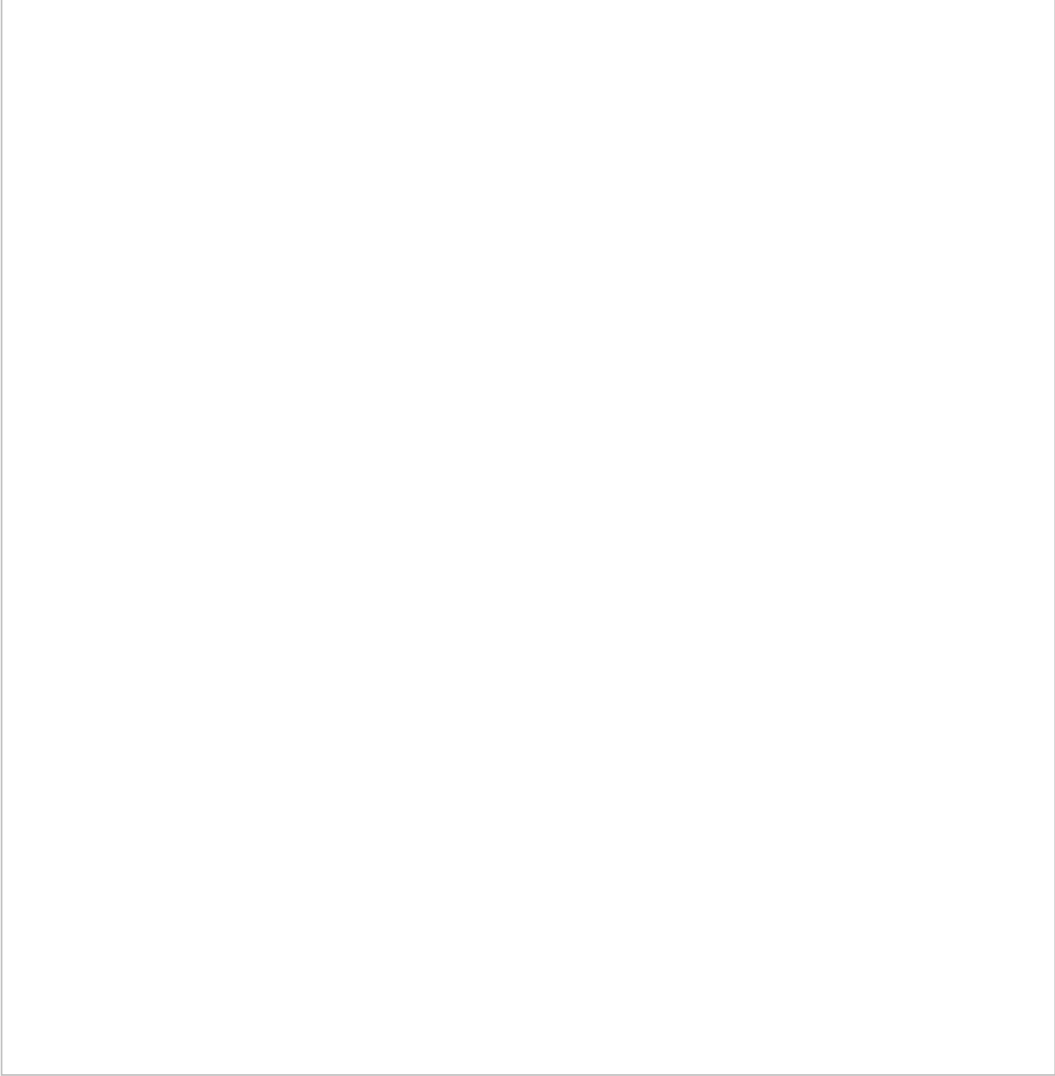

Chương 143

Chương 144

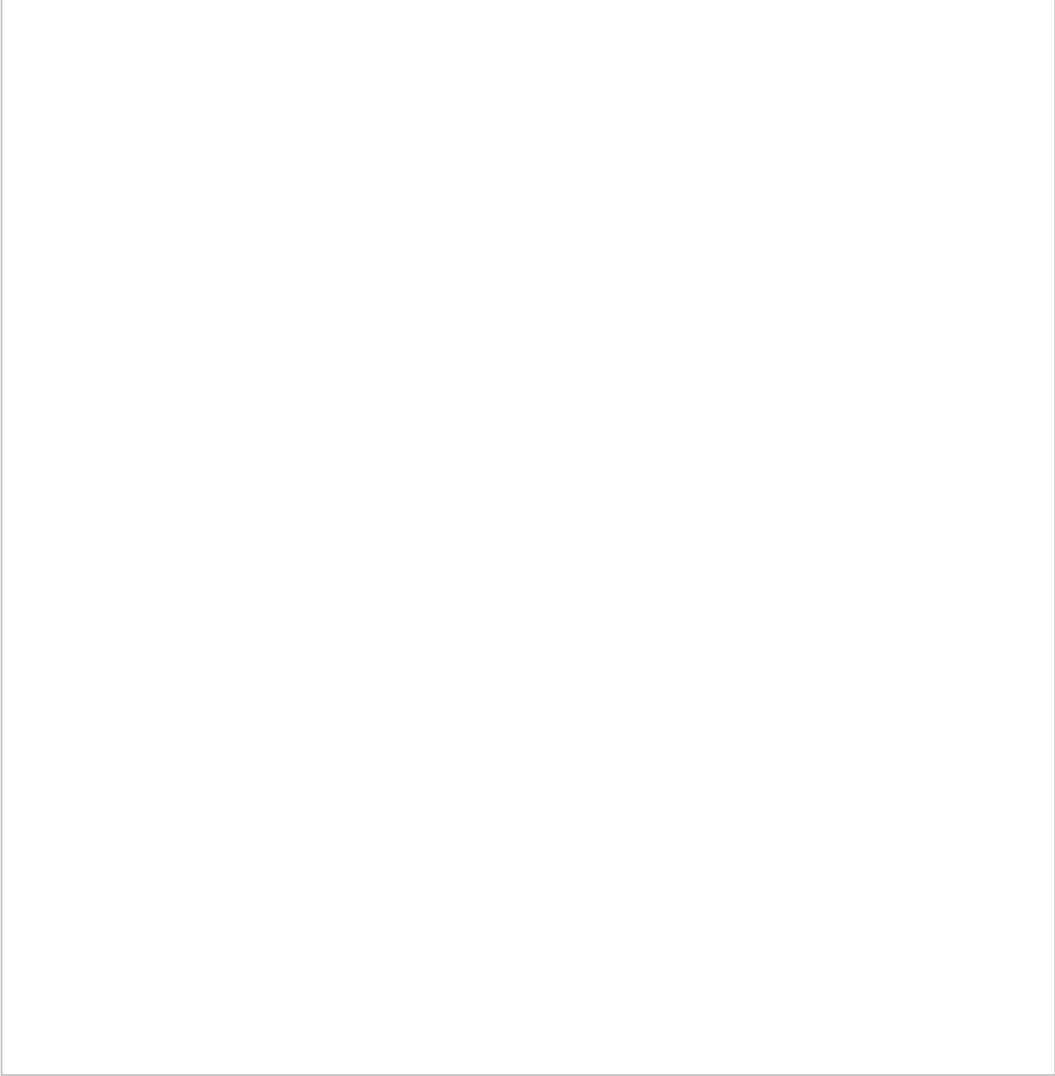

Chương 145

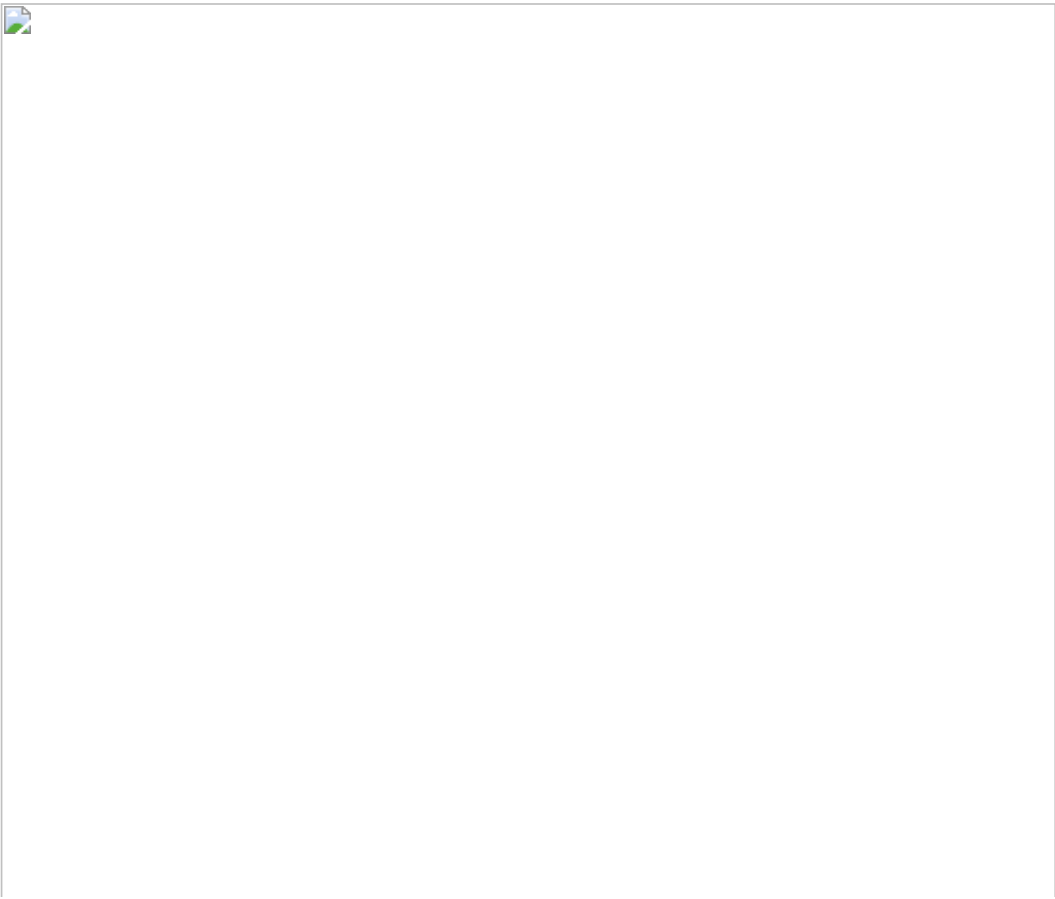
Chương 146

Chương 147

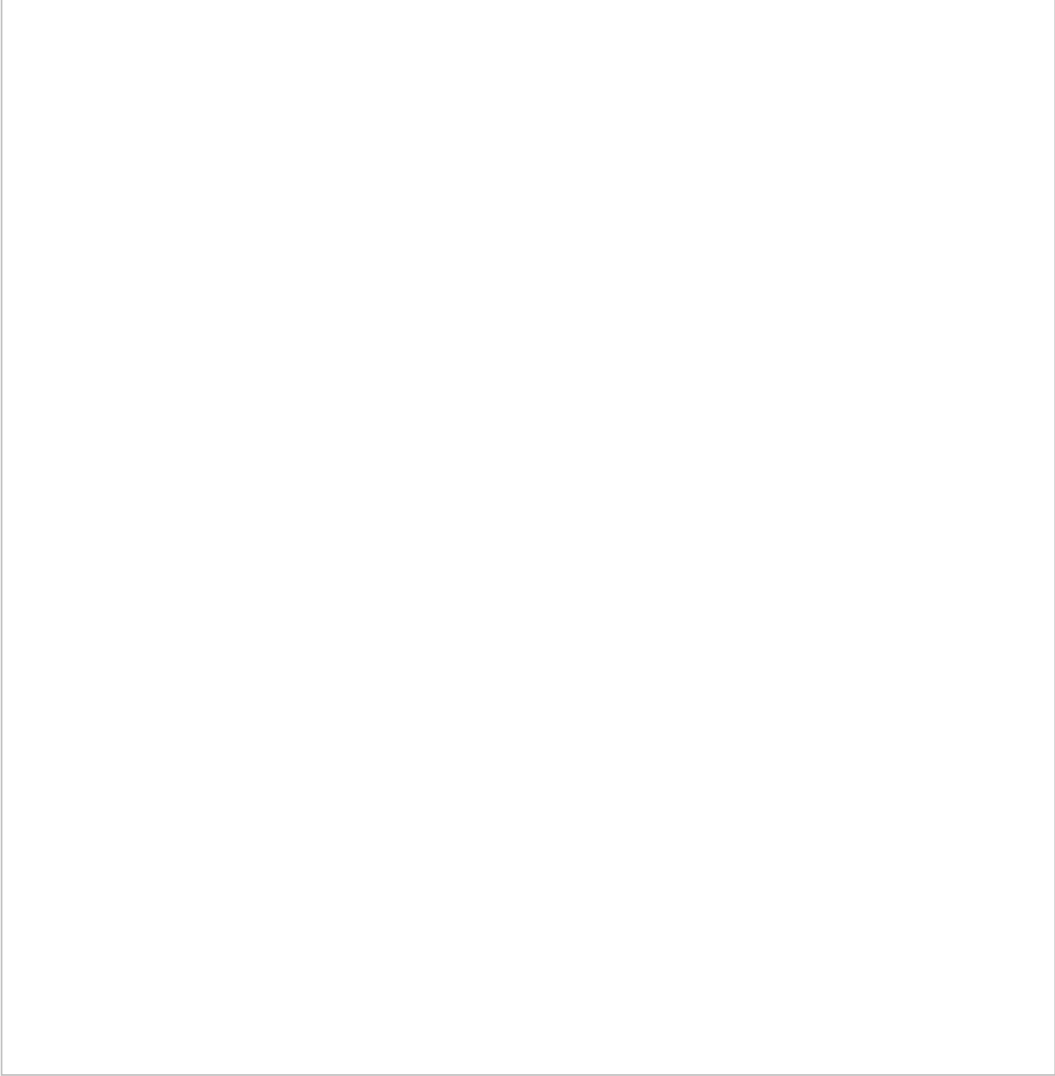

Chương 148

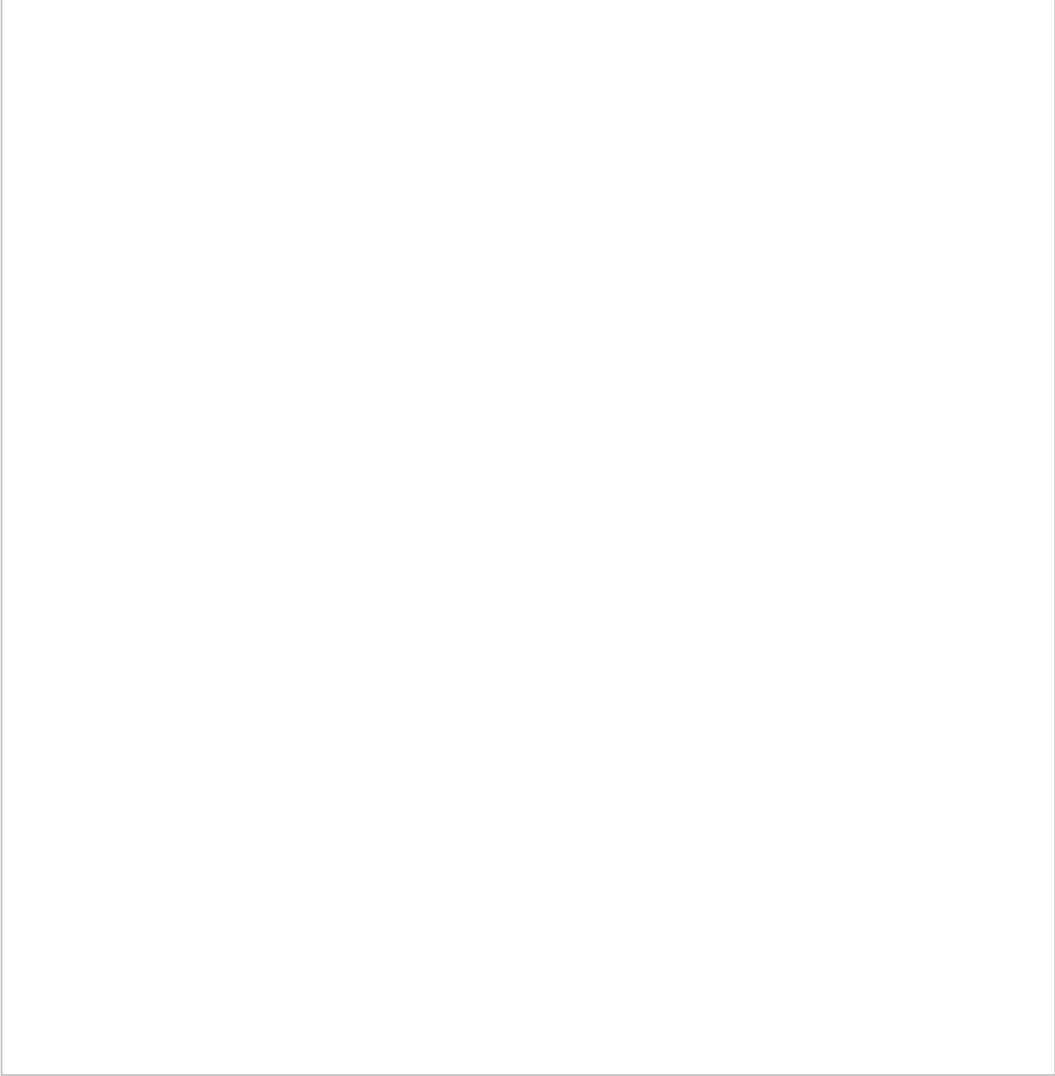

Chương 149

Chương 150

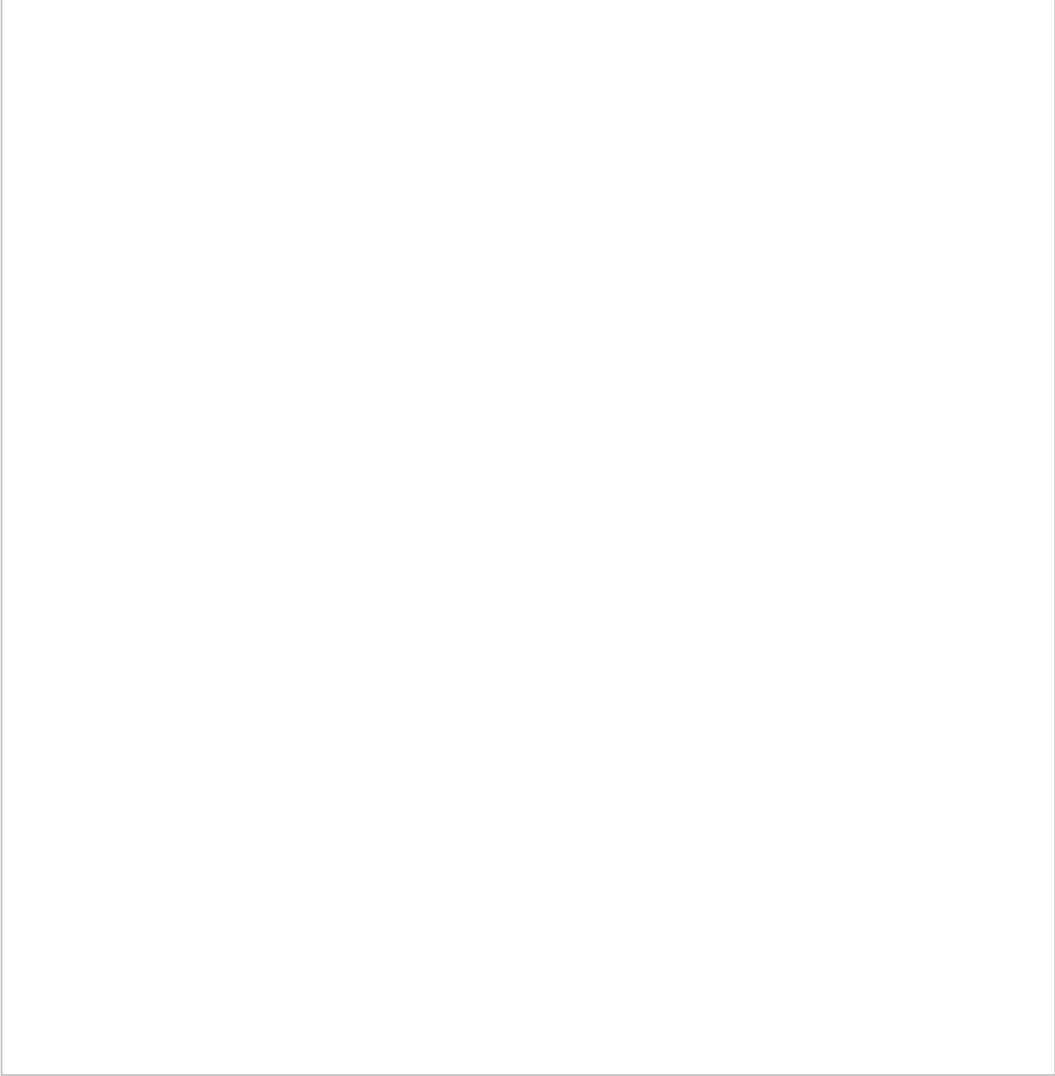

Chương 151

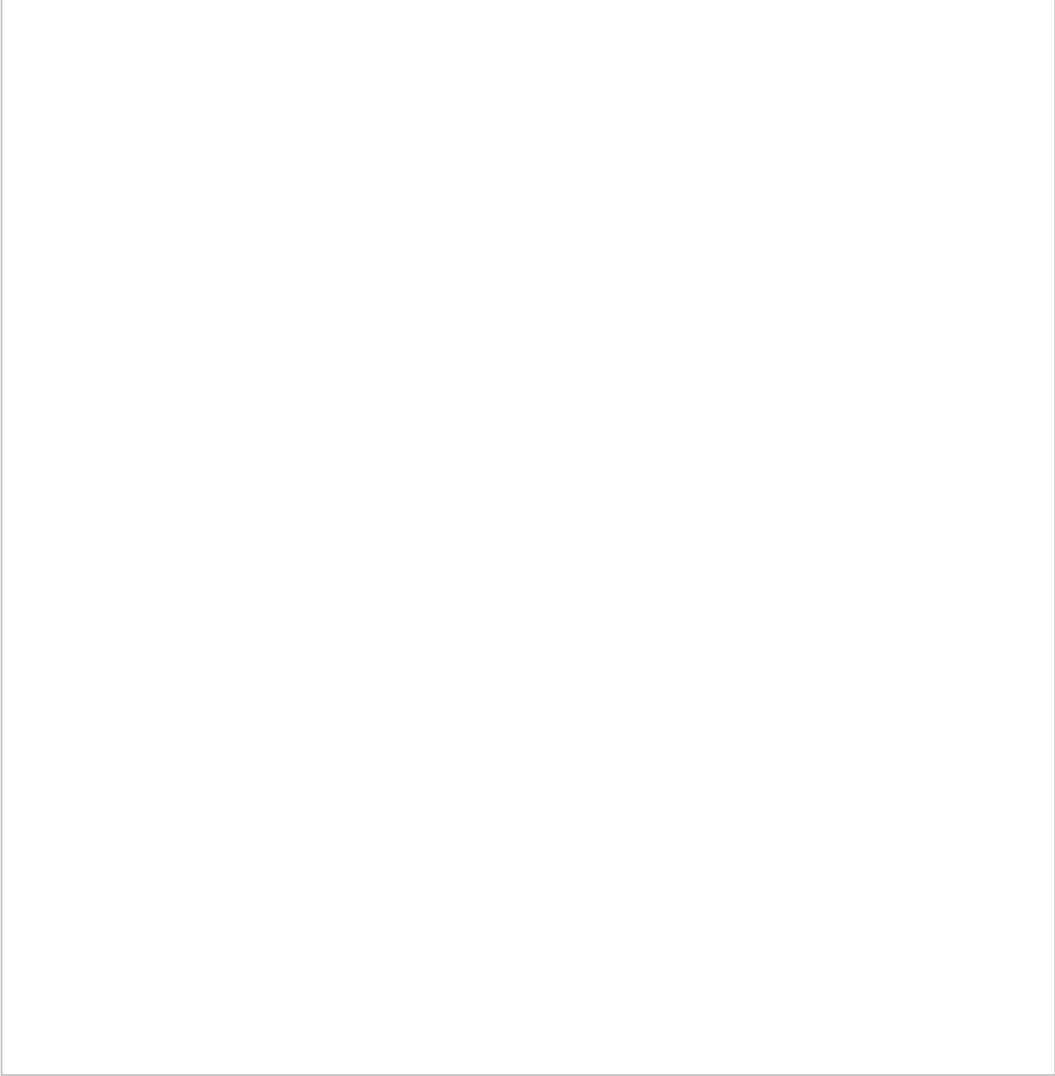

Chương 152

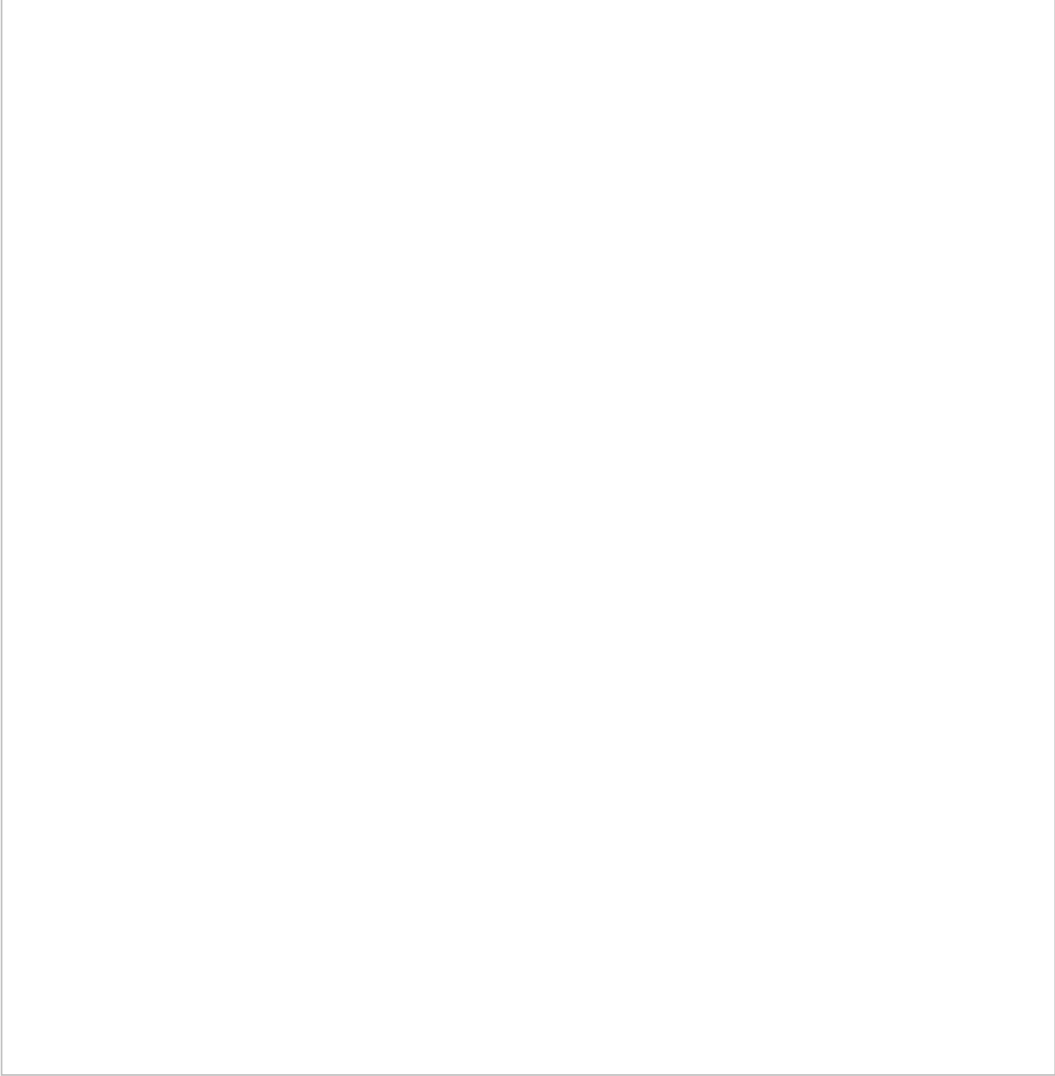

Chương 153

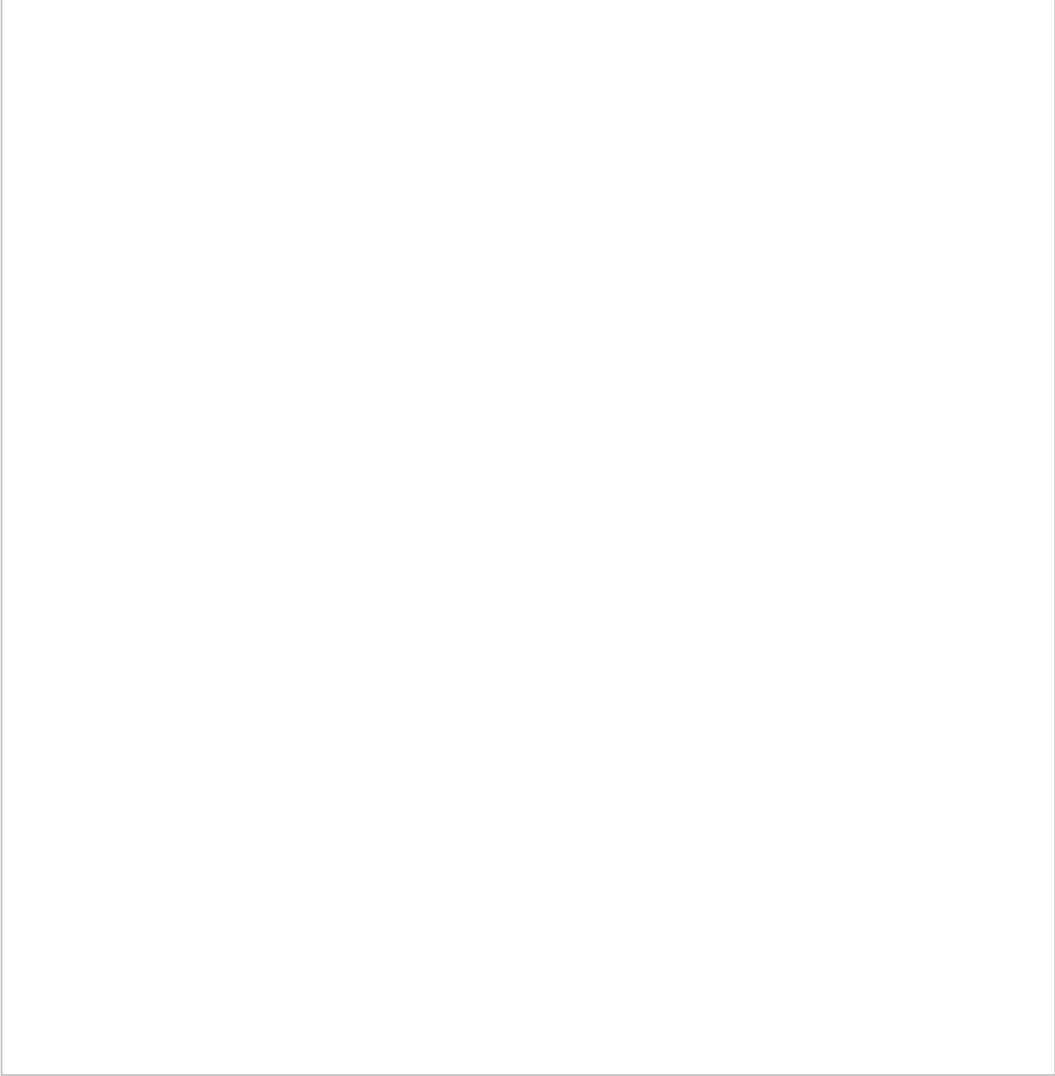

Chương 154

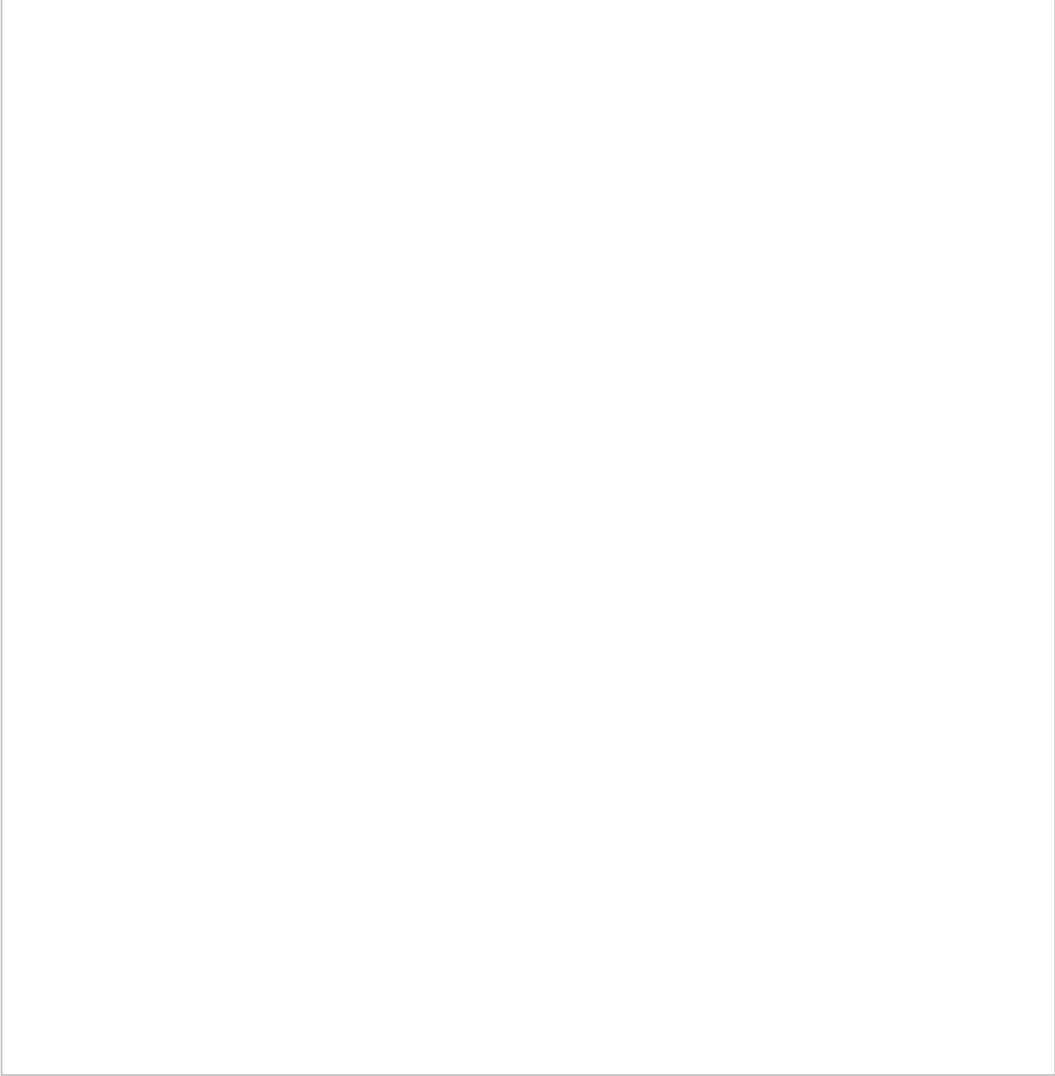

Chương 155

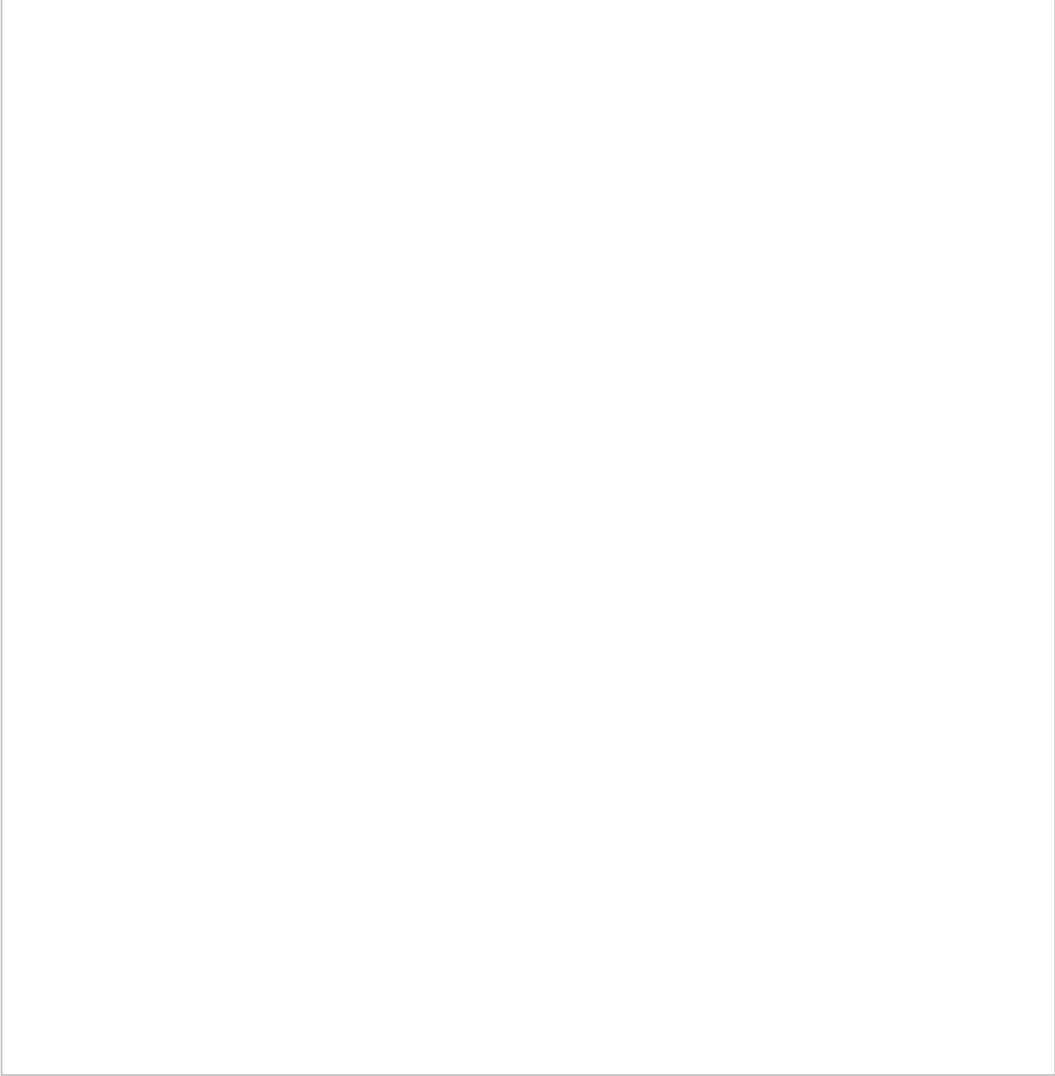

Chương 156

Chương 157

Chương 158

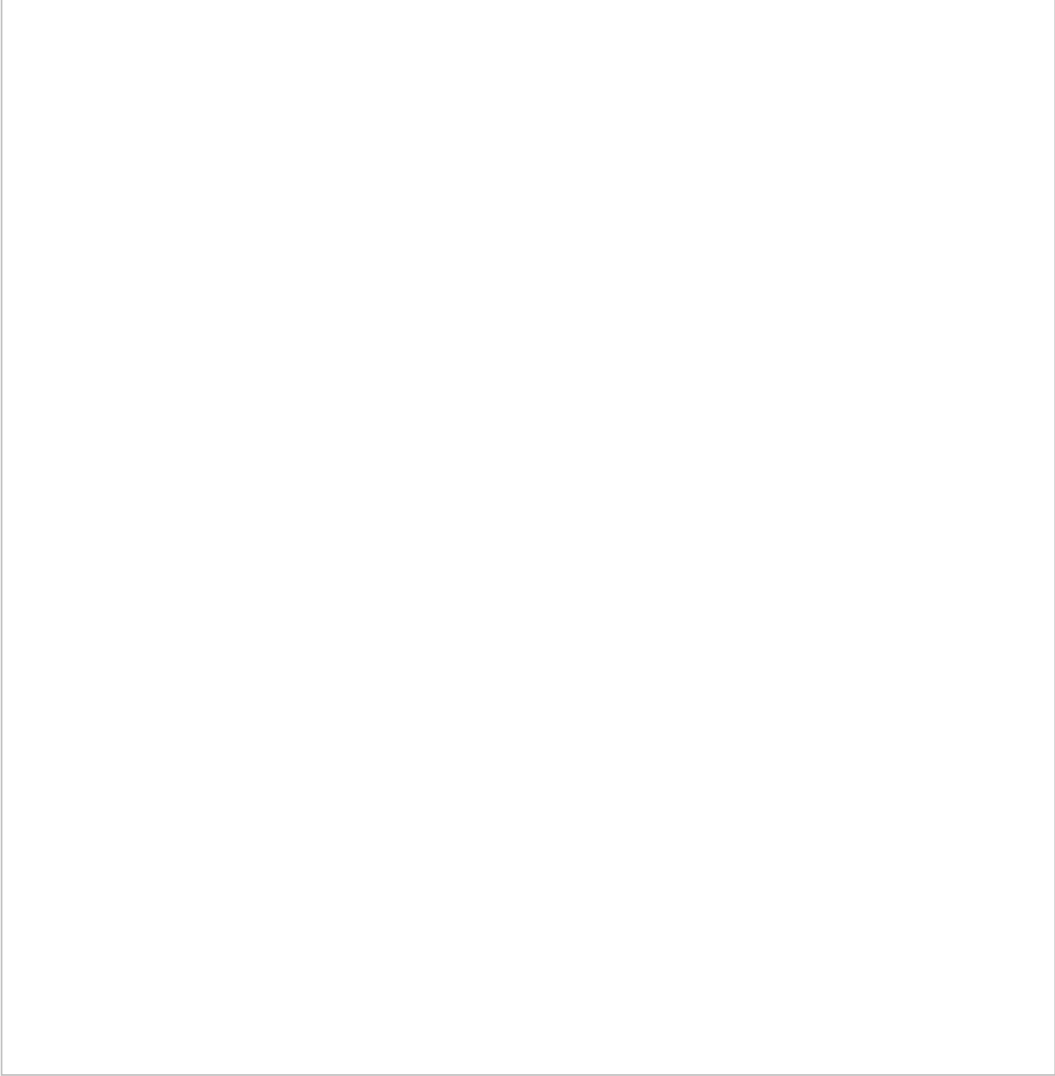

Chương 159

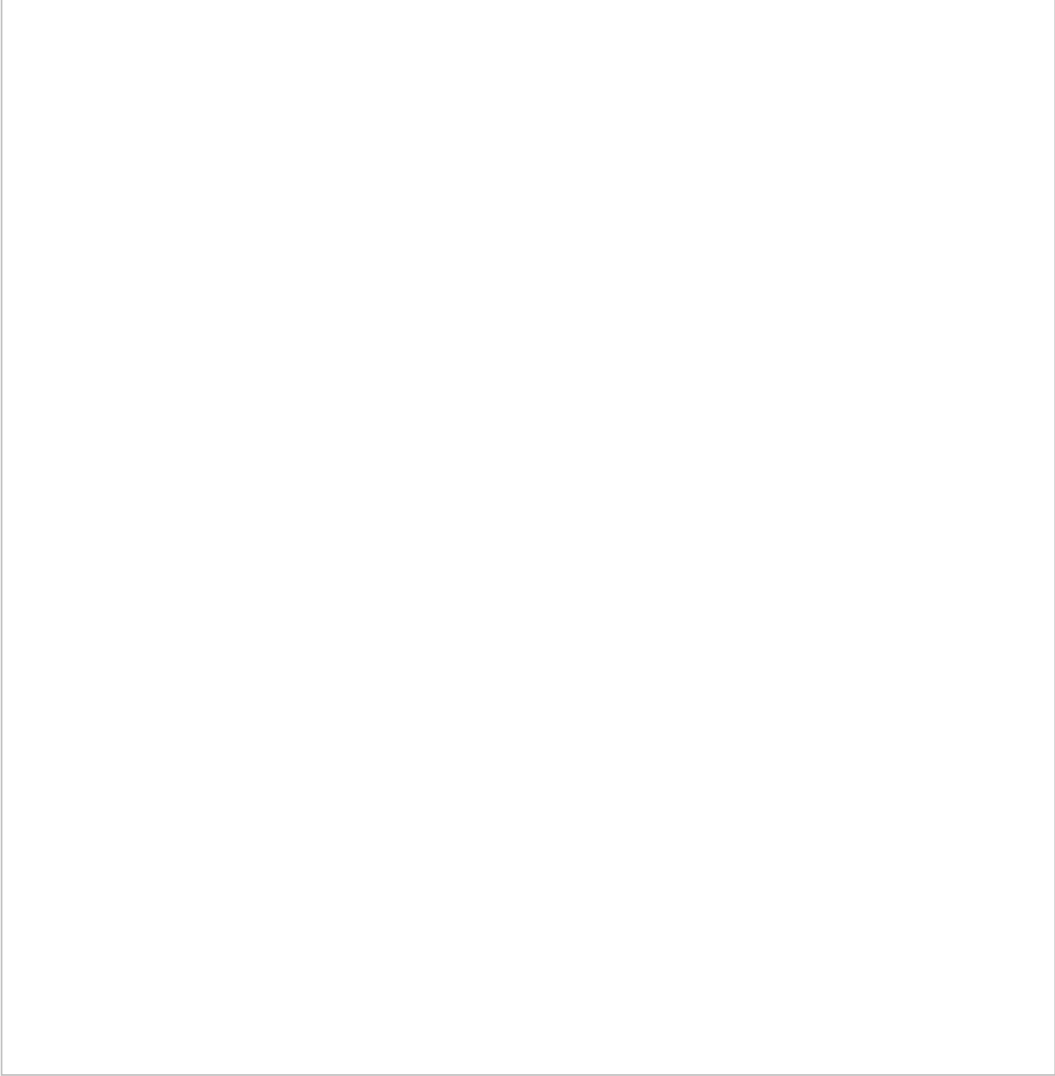

Chương 160

Chương 161

Chương 162

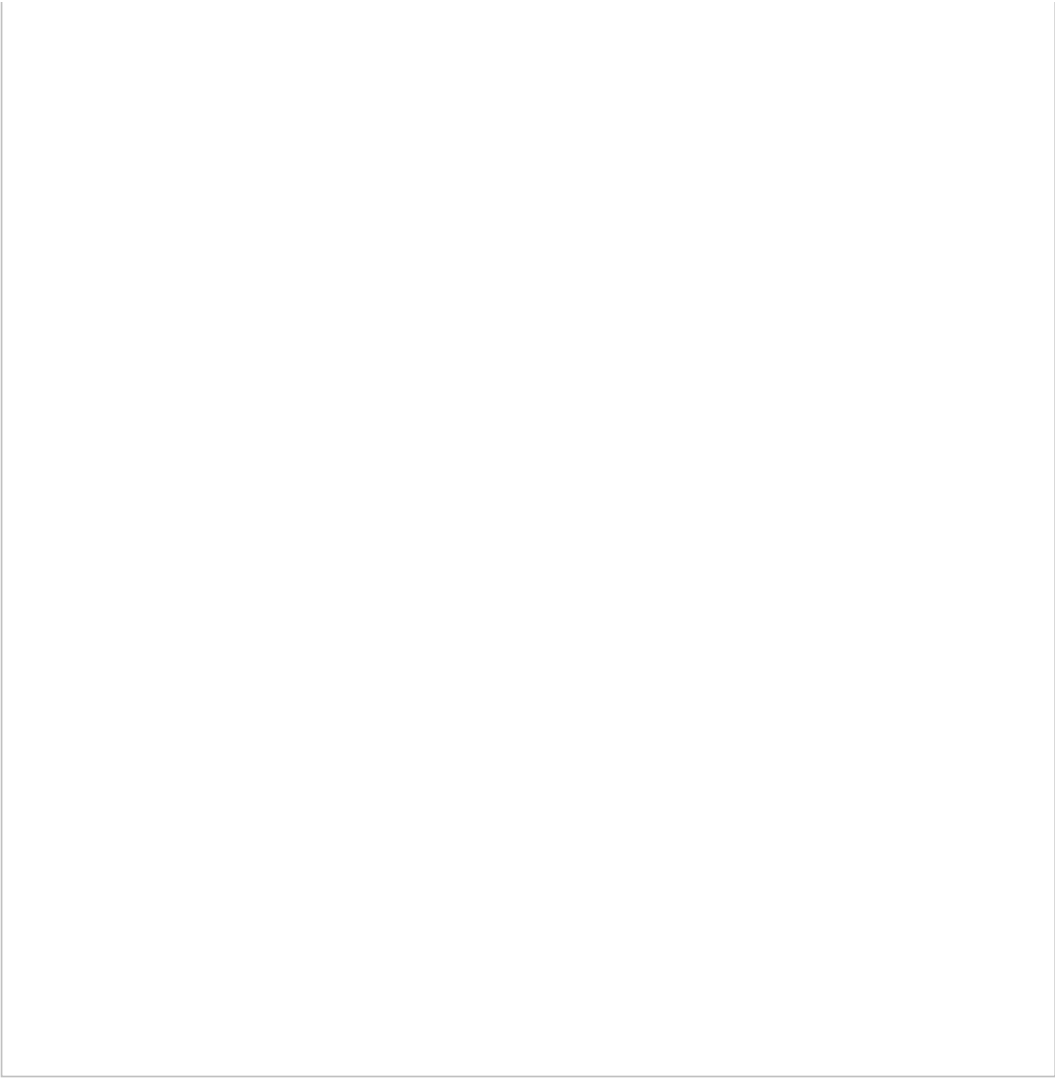

Chương 163

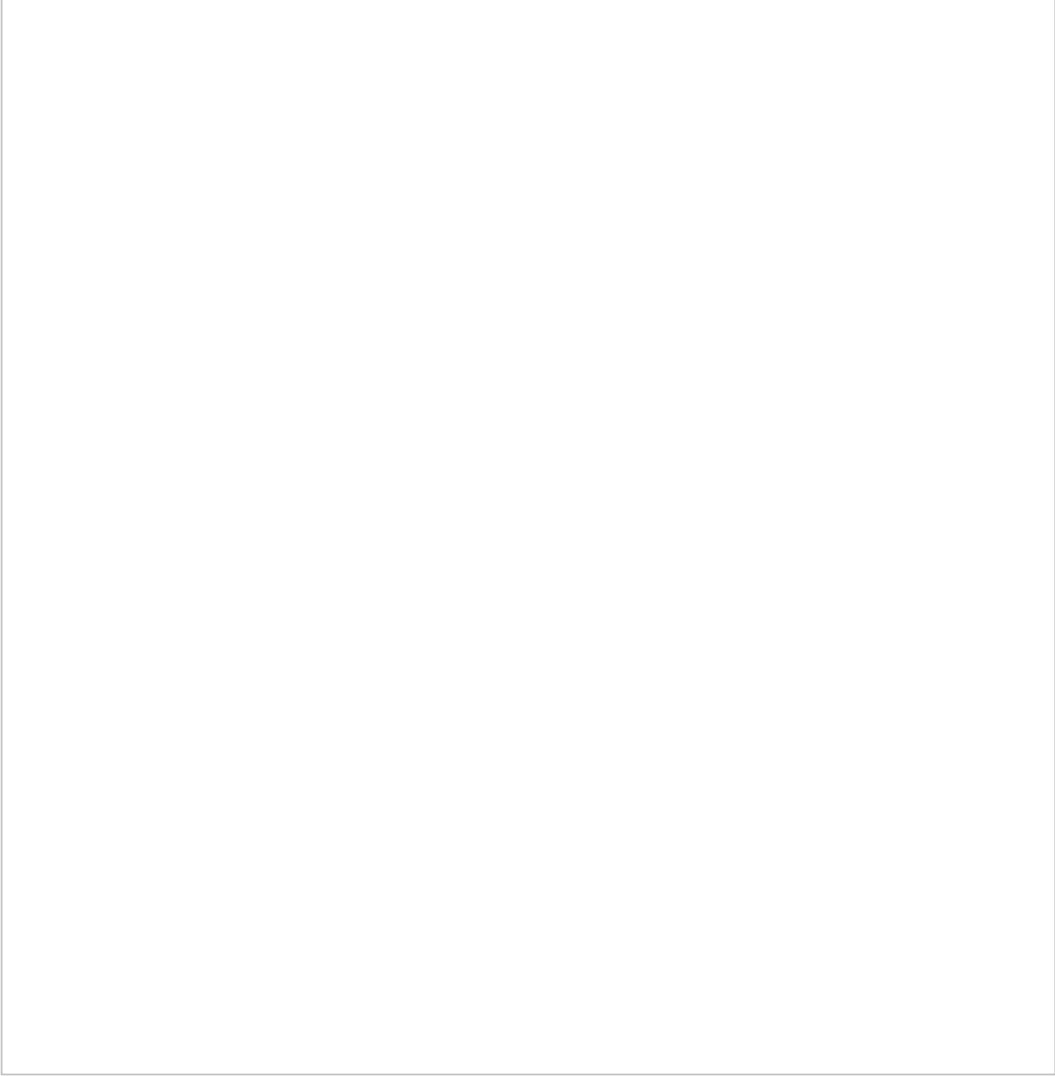

Chương 164

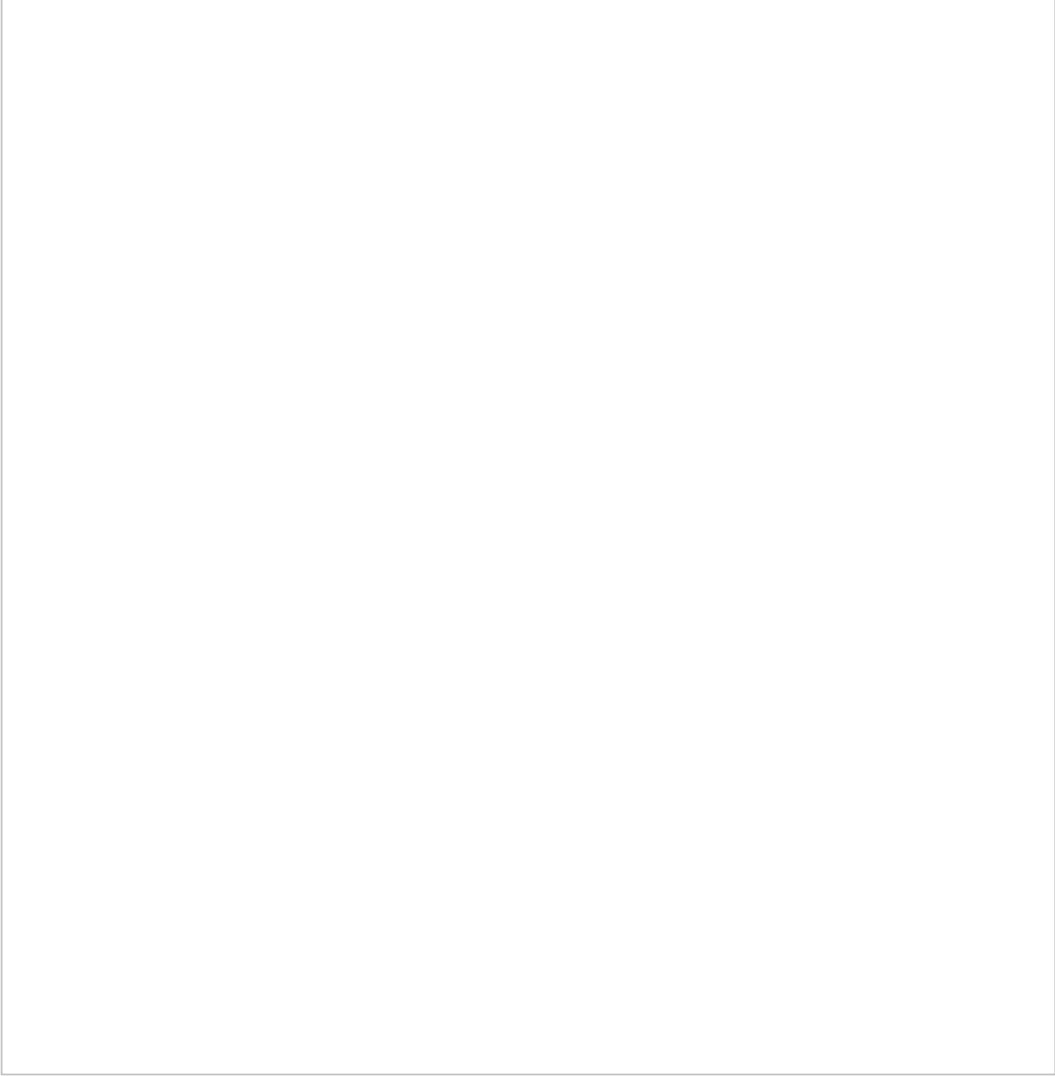

Chương 165

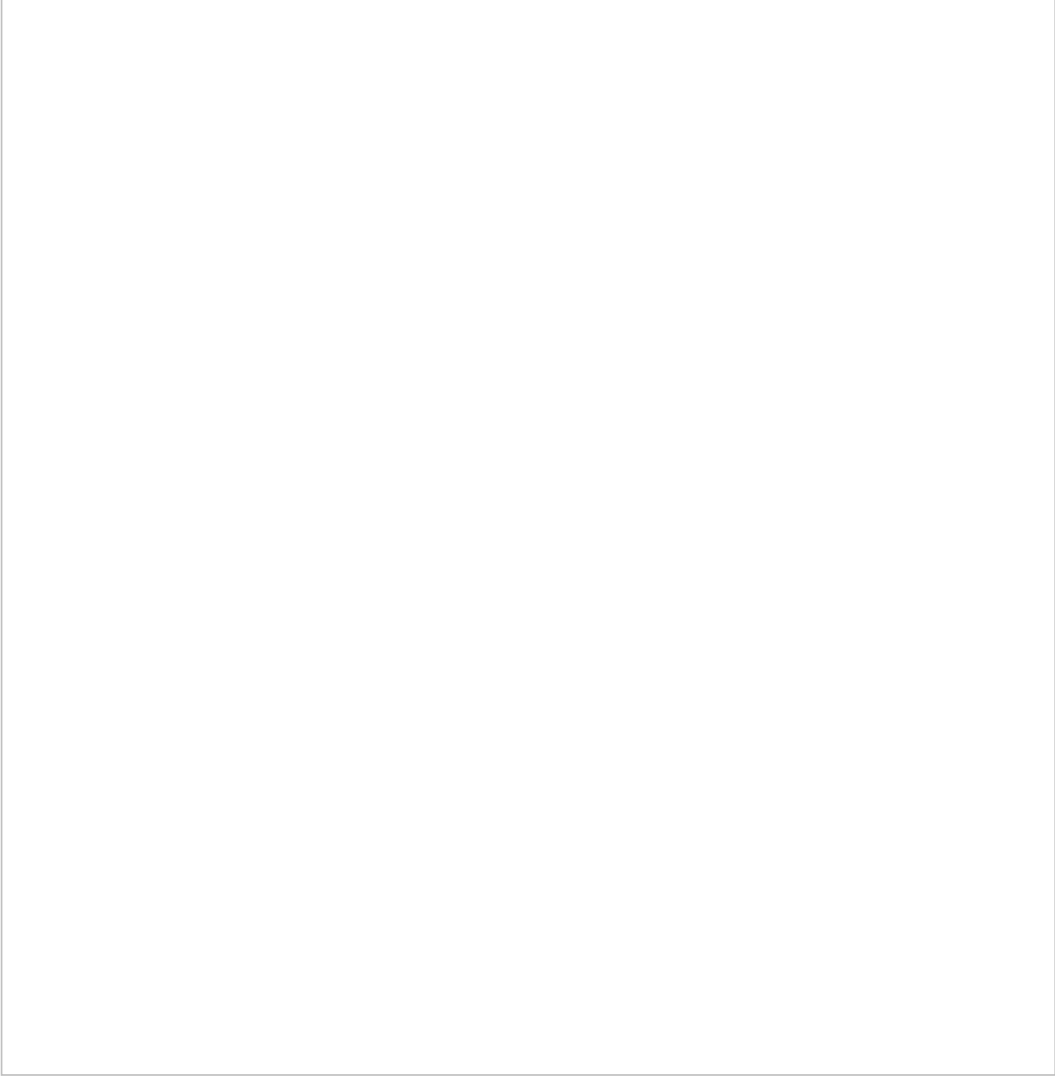

Chương 166

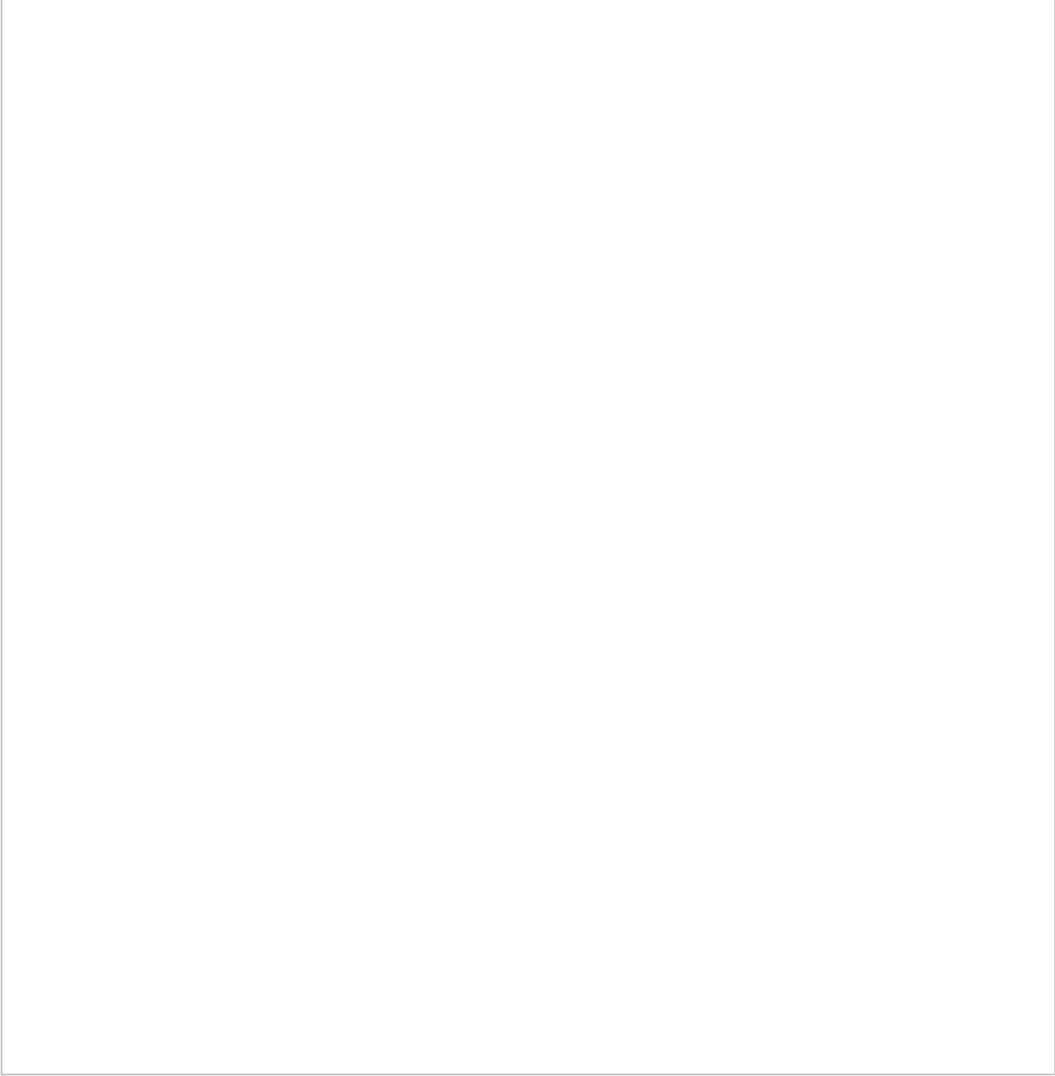

Chương 167

Chương 168

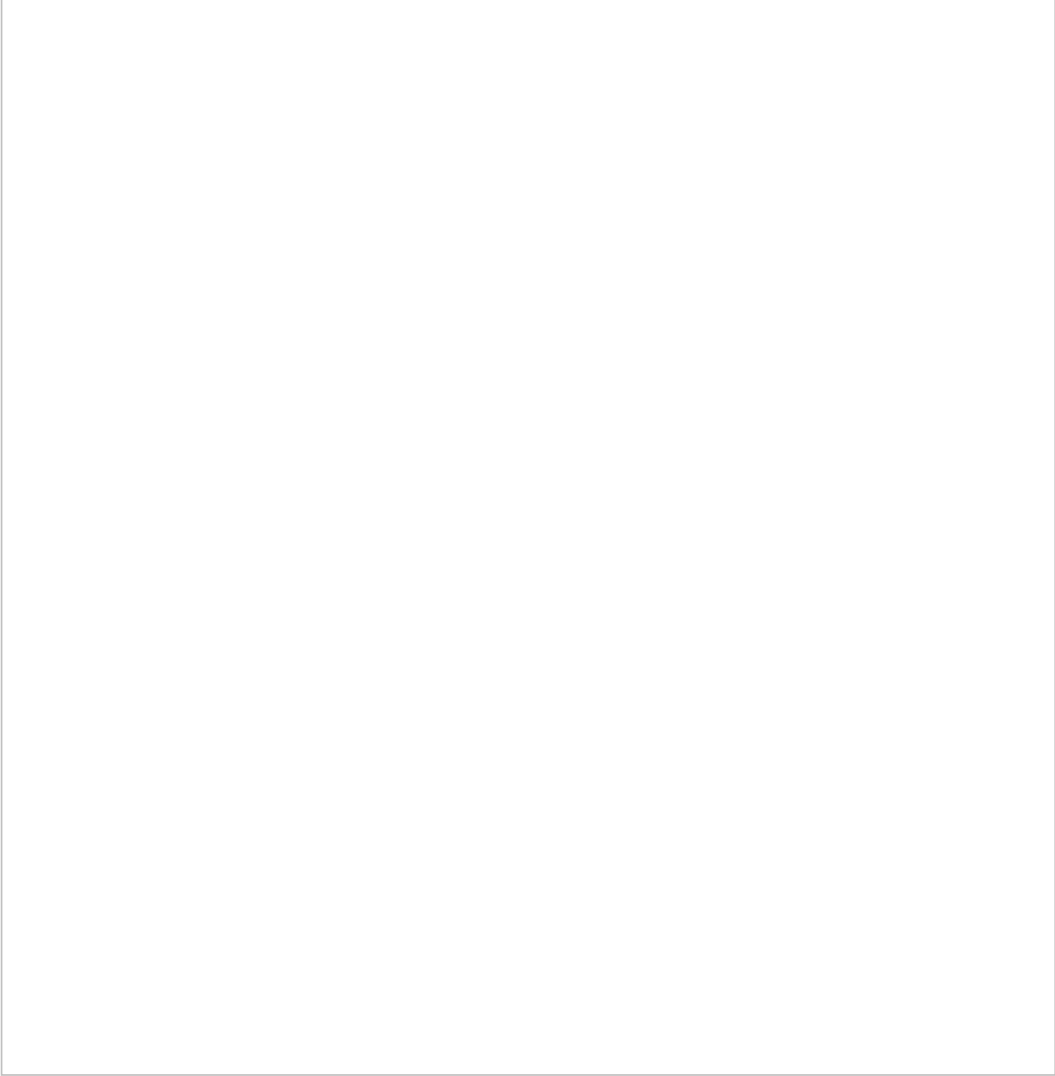

Chương 169

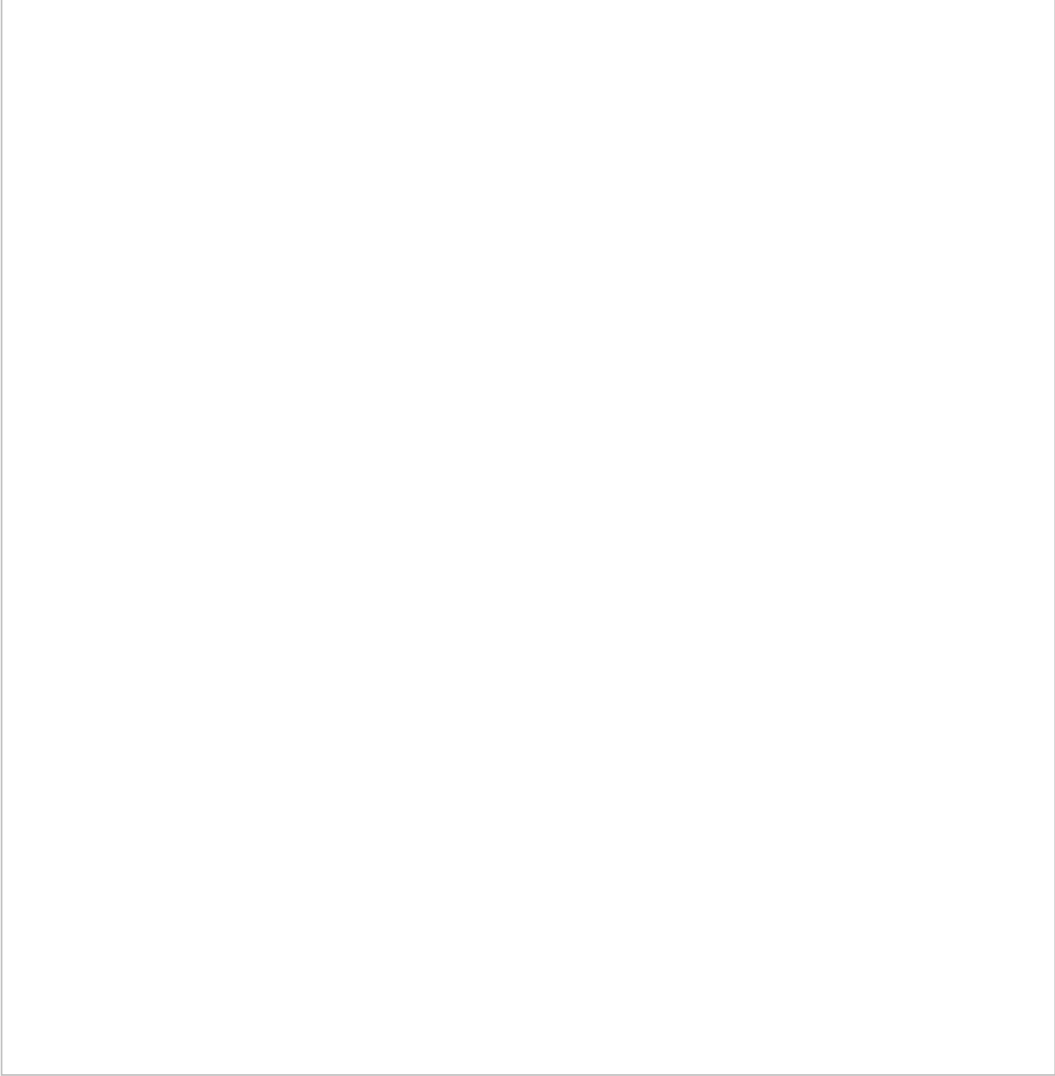

Chương 170

Chương Cuối

Table of Contents

<u>Mục lục</u>
<u>Chương 1</u>
<u>Chương 2</u>
<u>Chương 3</u>
<u>Chương 4</u>
<u>Chương 5</u>
<u>Chương 6</u>
<u>Chương 7</u>
<u>Chương 8</u>
<u>Chương 9</u>
<u>Chương 10</u>
<u>Chương 11</u>
<u>Chương 12</u>
<u>Chương 13</u>
<u>Chương 14</u>
<u>Chương 15</u>
<u>Chương 16</u>
<u>Chương 17</u>
<u>Chương 18</u>
<u>Chương 19</u>
<u>Chương 20</u>
<u>Chương 21</u>
<u>Chương 22</u>
<u>Chương 23</u>
<u>Chương 24</u>
<u>Chương 25</u>
<u>Chương 26</u>
<u>Chương 27</u>
<u>Chương 28</u>
<u>Chương 29</u>
<u>Chương 30</u>
<u>Chương 31</u>
<u>Chương 32</u>
<u>Chương 33</u>
<u>Chương 34</u>
<u>Chương 35</u>
<u>Chương 36</u>
<u>Chương 37</u>
<u>Chương 38</u>
<u>Chương 39</u>
<u>Chương 40</u>

[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)
[Chương 60](#)
[Chương 61](#)
[Chương 62](#)
[Chương 63](#)
[Chương 64](#)
[Chương 65](#)
[Chương 66](#)
[Chương 67](#)
[Chương 68](#)
[Chương 69](#)
[Chương 70](#)
[Chương 71](#)
[Chương 72](#)
[Chương 73](#)
[Chương 74](#)
[Chương 75](#)
[Chương 76](#)
[Chương 77](#)
[Chương 78](#)
[Chương 79](#)
[Chương 80](#)
[Chương 81](#)
[Chương 82](#)
[Chương 83](#)
[Chương 84](#)

[Chương 85](#)
[Chương 86](#)
[Chương 87](#)
[Chương 88](#)
[Chương 89](#)
[Chương 90](#)
[Chương 91](#)
[Chương 92](#)
[Chương 93](#)
[Chương 94](#)
[Chương 95](#)
[Chương 96](#)
[Chương 97](#)
[Chương 98](#)
[Chương 99](#)
[Chương 100](#)
[Chương 101](#)
[Chương 102](#)
[Chương 103](#)
[Chương 104](#)
[Chương 105](#)
[Chương 106](#)
[Chương 107](#)
[Chương 108](#)
[Chương 109](#)
[Chương 110](#)
[Chương 111](#)
[Chương 112](#)
[Chương 113](#)
[Chương 114](#)
[Chương 115](#)
[Chương 116](#)
[Chương 117](#)
[Chương 118](#)
[Chương 119](#)
[Chương 120](#)
[Chương 121](#)
[Chương 122](#)
[Chương 123](#)
[Chương 124](#)
[Chương 125](#)
[Chương 126](#)
[Chương 127](#)
[Chương 128](#)

[Chương 129](#)
[Chương 130](#)
[Chương 131](#)
[Chương 132](#)
[Chương 133](#)
[Chương 134](#)
[Chương 135](#)
[Chương 136](#)
[Chương 137](#)
[Chương 138](#)
[Chương 139](#)
[Chương 140](#)
[Chương 141](#)
[Chương 142](#)
[Chương 143](#)
[Chương 144](#)
[Chương 145](#)
[Chương 146](#)
[Chương 147](#)
[Chương 148](#)
[Chương 149](#)
[Chương 150](#)
[Chương 151](#)
[Chương 152](#)
[Chương 153](#)
[Chương 154](#)
[Chương 155](#)
[Chương 156](#)
[Chương 157](#)
[Chương 158](#)
[Chương 159](#)
[Chương 160](#)
[Chương 161](#)
[Chương 162](#)
[Chương 163](#)
[Chương 164](#)
[Chương 165](#)
[Chương 166](#)
[Chương 167](#)
[Chương 168](#)
[Chương 169](#)
[Chương 170](#)
[Chương Cuối](#)